

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Black Wings &

STOLEN THINGS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KAYLEIGH KING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KARA KANATLAR & ÇALINAN ŞEYLER

KARANLIK BİR ZORLA EVLİLİK ROMANI

PARÇALANMIŞ KAFİYELER ROMANI

OceanofPDF.com

KAYLEIGH KING

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2024 by Kayleigh King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: TRC DESIGNS'de Cat Imb

Metin Düzenleme: Rumi Khan

OceanofPDF.com

*Persephone'nin Hades'e nasıl aşık olabileceğini
anlayanlar için*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Seni mahvederdim, tamamen mahvederdim.
sadece size doğru şekilde sevilmenin doğru yolunu göstererek

DIRTYSWEETPOETRY

OceanofPDF.com

BLURB

Bana bir sürü isim taktılar. Ahlaksız.

Canavar. *Akılsız*.

Birinin bana *koca* diyeceğı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ben mi? Karım mı var? Berbat fikir ama *onu* bir kez gördüm,
çekip gitme şansım yoktu.

Rionach Moran. İrlanda mafyasının kendi prensesi. Çok güzel ve dengeli,
damarlarında ateş yandığını asla tahmin edemezsiniz. Bunu saklı
maskesinin ardında saklıyor ama ben görebiliyorum.

Onu görüyorum.

Saplantım anlıktı ve her şeyi tüketiyordu. Babası onu düşmanımla
evlendirmeye çalıştığında, hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum.

Gelinimi çaldığını düşünüyorlar ama ben onu özgür
bıraktığımı biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Oynatma Listesi

Önsöz

1. [Rionach](#)
2. [Rionach](#)
3. [Emeric](#)
4. [Rionach](#)
5. [Emeric](#)
6. [Rionach](#)
7. [Emeric](#)
8. [Emeric](#)
9. [Rionach](#)
10. [Rionach](#)
11. [Emeric](#)
12. [Rionach](#)
13. [Rionach](#)
14. [Emeric](#)
15. [Rionach](#)
16. [Emeric](#)
17. [Rionach](#)
18. [Emeric](#)
19. [Rionach](#)
20. [Rionach](#)
21. [Emeric](#)
22. [Rionach](#)
23. [Rionach](#)
24. [Emeric](#)
25. [Rionach](#)
26. [Rionach](#)
27. [Emeric](#)
28. [Rionach](#)
29. [Rionach](#)
30. [Rionach](#)
31. [Emeric](#)

32. [Rionach](#)
33. [Emeric](#)
34. [Emeric](#)
35. [Emeric](#)
36. [Rionach](#)
37. [Emeric](#)
38. [Rionach](#)
39. [Emeric](#)
40. [Emeric](#)
41. [Rionach](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Altın Kanatlar ve Güzel Şeyler](#)

[Yorumları](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Kayleigh King](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZARDAN BİR NOT

Siyah Kanatlar ve Çalınan Şeyler karanlık bir zorla evlilik romanıdır. Grafik ve açık yetişkin içeriği nedeniyle, 18 yaşından büyük okuyucular için tavsiye edilir. TW/CW'nin tam listesine göz atmak isterseniz, onları web sitemde bulabilirsiniz.

<https://bit.ly/Kayleighkingtriggerwarninglist>

Emeric Banes ilk olarak **Golden Wings & Pretty Things**'de göründü. Bu kitap ilk olarak Bully God Antolojisinin bir parçasıydı (yayın tarihi 2.22.22) ve daha sonra 5.27.22'de tek başına yayınlandı. Her iki kitapta da Yunan Mitolojisine dair çok *gevşek* temalar bulunmaktadır.

ÖNEMLİ: Emeric özür dilemediğini ve kesinlikle yalvarmadığını bilmenizi istiyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OYUN LİSTESİ

Dinleyin: <https://spoti.fi/3vTA1mY> Eğer

Bir Kalbim Olsaydı - Fever Ray
Persephone'den - Kiki Rockwell Kadın -
Emmit Fenn
Take Me to Church - MILCK
Blood Sport - Sleep Token
Euclid - Sleep Token
Yağmur - Uyku Simgesi
Fantezileri - Llynks
Yükselen Güneşin Evi - Lauren O'Connell Arınmak -
Roniit
Seven Devils - Florence+ The Machine Night
- Zola Jesus
Freak of Nature - BROODS (ft. Tove Lo)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

OceanofPDF.com

EMERIC

Yeni Yıl Arifesi

Zamanında pek çok farklı şeyle çağrıldım.

Delice. Zalim. Hesapçı. Canavar. Ahlaksız. Sosyopat. Ya da benim kişisel favorim, *akli dengesi bozuk*. Hepsi bir dereceye kadar doğru. Hiçbir zaman '*sapık*' kelimesini kendim için uygun bir lakap olarak görmedim. Bunun en büyük nedeni, dikkat süremi tarihsel olarak öfkemden daha kısa olması ve diğer insanlara karşı toleransımın temelde var olmamasıdır. Bu özelliklerin hiçbiri bir sapık için doğru... *eğilimi* yaratmaz.

Ve yine de .

Onu tarihi New York otelinin sessiz koridorlarında ve çatıya kadar kendimde tanımadığım bir sessizlik ve sabırla takip ettim. Benim normal hareket tarzım çok daha az ihtiyatlı olurdu. Kendini beğenmiş bir pislik gibi görünmekten *nefret* etsem de, gösterdiğim şaşırtıcı düzeydeki itidalden dolayı kendimi alkışlıyorum. Nova ona söylediğimde buna inanmayacak. Muhtemelen yalan söylediğimi düşünecek. Ya da *hasta*.

Arkasından gittiğimin ya da son bir saattir dikkatimi çekip elinde tuttuğunun farkında değil. Bu gece beni tuzağa düşürmesi onun suçu değil. Etrafta caka satmak ve gözleri üzerine çekmek için kendi yolundan çıkmış gibi değil. Hayır, bu sözde hayır etkinliğinin etrafında dolaşan boş kafalı sosyetiklerin ve kendini beğenmiş amcıkların çoğunun aksine, şu anda kilitli olmayan çatı giriş kapısından kayan kumral güzel bütün gece bana doğru bakmadı bile. Partiye katılanların arasında bir hayalet gibi yürüdü, odanın gölgelerine ve köşelerine saklandı.

İlk bakışında dikkatimi çeken, yüzündeki o iyi çalışılmış boş ifade ya da fark edilmemek için kendini çalışması değildi. Onun saklamadığı ama nedense herkesin görmezden , yeşim rengi gözlerinde yanan ateşti. Bu ateş-kıvılcım- bana onun uysal ve pasif kişiliğinin bir maskeden başka bir şey olmadığını söylüyor. Bir oda dolusu utanmaz, ilgi arayan fahişenin arasında kendini görünmez kılmak için bir hile.

Etrafımızdaki herkes ilgi odağı olmak istiyor ama o istemiyor. Ve ona bir bakışla, fırsat verildiğinde dünyayı ateşe verebileceğini bildiğim halde neden kendini önemsiz göstermeye çalıştığını bilmek istiyorum.

İçinde zaten ateş var. Sadece gerçekten alev alabilmesi için birinin ona benzin vermesi gerekiyor.

Onun için iyi haber şu ki, benim her zaman ateşe karşı bir eğilimim olmuştur. Sayamayacağım kadar çok kez başımı belaya sokup çıkarmıştır. Yanmak da beni hiç korkutmadı. Aksine, dans eden alevler beni heyecanlandırır ve banka hesabım üzerine bahse girerim ki bu kız da aynı şekilde hissedecektir.

Bu onun gözüme ilk çarpışı değil. Onu ilk kez yıllar önce, henüz bile değilken izlemiştim ve o zamanlar şu anda takıldığım alevler onda yoktu.

Siyasi bir bağış toplama etkinliğindeydi ve ailesi de valinin gözüne girebilmek için orada bulunuyordu. Kızları yanlarında durmuş, şehrin en güçlü insanlarından bazılarıyla şaşırtıcı bir rahatlıkla sohbet etmişti. Çok güzel ve dengeli. Kendine hakim olma yeteneğinden etkilenmişim ama dikkatimin onun üzerinde kalmasını sağlayan şey, gruptan uzaklaştığında mükemmel maskesinin düşmesi ve gözlerindeki ışığın sönmesiydi. Omzunun üzerinden ailesine bakışı, sanki sessizce onu kabul etmeleri için yalvarır gibiydi. Gitmeden önce ona bir kez *bakmaları* için. İzledim, bunu yapmalarını bekledim ama hiç yapmadılar.

Bu gece, neredeyse altı yıl sonra, büyüdü ve yüzündeki özlem yerini o iyi prova edilmiş boşluğa bıraktı. Geçen yıllar içinde ne değişti de kendini olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışıyor?

Hâlâ arkasından geldiğimin farkında değil. Bir yanım etrafına daha fazla dikkat etmediği için kızgın. Bu duyarsız davranış onu savunmasız hale getiriyor. Bu kasabada her köşede gizlenen canavarlar olduğunu bilmiyor mu? Ve en dengesiz canavarın şu anda avıymış gibi onu avladığını?

Burada olduğumu bilmemesi muhtemelen en iyisi. Onu tamamen içime alma şansım olmadan ürkütmek istemiyorum. Kendime edindiğim ün güneş ışığı ve gökkuşaklarından değil, katliam ve karanlıktan oluşuyor. Eğer onu takip ettiğimi bilseydi, gözeneklerinden sızacak korkunun *lezzetli* de olsa boğucu olacağından eminim. Nefes almaya devam etmek akli başında insanlar radarımdan uzak durmak için ellerinden geleni yaparlar. Mizacımanın bir anda ve hiçbir uyarı olmadan değişebileceğini biliyorlar. Bazen bir duruma nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim olmuyor ama

Sorun değil. Kendimi bile tetikte tutmayı severim. Bu hayatı
Heyecan verici.

Şimdi olduğu gibi, onu köşeye sıkıştırdığımda nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Onunla bir süre alay edip sonra bırakacak mıyım? Belki de dişlerimi onun kaymak gibi etine geçirir ve onu serbest bırakmadan önce kendime küçük bir tat veririm. Kesin olarak bildiğim bir şey var ki o da onu tutmanın bir seçenek olmadığı. Oyuncaklarımı saklamam. Hiç . Onları kullanırım ve kırarım, kaçınılmaz olarak sıkıldığımda serbest bırakırım.

Kapı arkasından çarparak kapanmadan önce elim metal kapı ile çerçeve arasına . Tekrar dışarı çıkmadan önce bir süre bekliyorum. Burada, yerden on sekiz kat yukarıda hava daha rüzgârlı. New York'un soğuk kış havası üç parçalı siyah takım elbisemi kesiyor ve beni kadar üşütüyor. Koyu yeşil ipek elbisesinden başka bir şey giymediğı için donuyor olmalı. İnce askıları kollarını tamamen çıplak bırakıyor ve uyluğunun ortasına kadar uzanan yan yırtmacı uzun bacağını açıkta bırakıyor.

Tahminimce burada ailesinden uzakta kendine zaman ayırmaya çalışıyor.

Ailesi.

Onları düşündükçe yüzümde bir gülümseme beliriyor. İrlandalı Moran klanı. Bu isim bir zamanlar güçlüydü. İnsanlar onlara saygı duyardı. Ama bu on yıldan uzun bir süre önceydi ve ben ailemin imparatorluğunu devralmadan önceydi. İtiraf etmeliyim ki, işe ilk başladığımda rakiplerimi yok etme şovu yapmıştım. Bunca yıl sonra, bu hala tercih ettiğim hobilerimden biri. İnsanlar size kızmaz ya da ateş etmezse bu işi yapmanın o kadar da eğlenceli olmadığını fark ettim. Bu dünyada, eğer kimse sizi öldürmeye çalışmıyorsa, bu işi *yanlış* yapıyorsunuz demektir.

Büyükbabası nalları diktikten sonra babası Niall, İrlanda tacını giydi. Etkileyici olmayan adam yürüyen bir şaka. Bu

onunla oynamak en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi. Kolay bir hedef ve sinirlendiğinde tombul yüzünün kızarması beni gülümsetiyor. Ailesinin bir zamanlar sahip olduğu korku ve kontrol onun hükümdarlığı altında kayboldu ve şimdi işlerinde özensiz ve açıkçası çaresiz hale geliyorlar. Niall hâlâ elinde kalan statüye tutunmaya çalışıyor. Bu geceki gibi etkinliklerde boy göstererek ailesinin hâlâ önemli olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bu çok şirin... acınası bir şekilde.

Gölgelere sadık kalarak çatının köşesini dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Burada ne yapıyor olabileceğine dair tüm varsayımlarım, çakıllarla kaplı zemindeki topuklu ayakkabılarını fark ettiğimde ve kendini çatının korkuluk duvarına doğru çektiğini gördüğümde pencereden dışarı çıkıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu alışık olmadığım ve tam olarak anlamadığım bir his ama onu on sekiz kat yükseklikteki tuğla korkuluğun üzerinde şaşırtıcı bir zarafetle dururken izlemek organımı daraltıyor.

Düşüşünü izlemek için mi onu buraya kadar takip ettim?

Yanına gitmek, geri dönüşü olmayan bir şey yapmasını engellemek için ayağımı yerden kaldırıyorum ama yüzüne nefes kesen bir gülümseme yayılınca olduğum yerde donup kalıyorum.

Kollarını iki yana açmış ve yüzünü yukarı kaldırmış olan Rionach Moran, sanki eski bir arkadaşını kucaklıyormuşçasına üstündeki koyu bulutlu gökyüzüne bakarak sırtlıyor. Şu anda, koyu kıvıll saçlarından bir perde omuzlarına ve sırtına doğru savrulurken orada durmasından daha çekici tek bir şey düşünemiyorum.

Bu kadar yüksekte başka biri olsa korkudan titrerdi ama o canlanıyor. Ve birden anladım. Burada ne yaptığını anlıyorum. Buraya her şeyi bitirmek için gelmedi.

İçinde kaynayan ateşi. Buraya onu alevlendirmek, cehennemi serbest bırakmak için gelmişti.

Kollarını iki yanında kavuşturup parmak uçlarında duvarı geçerken yüzündeki ifadeyi tanıyorum; gözleri kenarda, ayaklarının altındaki kat kat toprağa bakıyor. Yüzümde birçok kez büyüdüğünü hissettiğim bir bakış bu.

Bu saf bir özgürlük.

İnsanlar burada böyle dikildiği için, tehlikeden zevk aldığı için ona deli diyebilir ama ben *anlıyorum*. Anlıyorum, neyi *arzuladığını* anlıyorum. Korkuya teslim olduğunuzda gelen bağımlılık yaratan bir tür özgürlük var. Sarhoş edici bir telaş.

Ve sonra biliyorum. Onunla ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onun benim için ne olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

O benim için kırılacak bir oyuncak değil. O bir oyuncak bile değil. O bundan çok daha fazlası.

Rionach Moran'ın ruhu, henüz anlayamadığı bir şekilde benimkiyle eşleşiyor. Nasıl anlayabilir ki? Hayatı boyunca ona verilen tek şey bu küçük çalıntı tehlike anlarıydı. Yangın ateşi, onu *görmeyen* bir aile tarafından söndürüldü. Görmeyi reddediyorlar. Ama ben onu görüyorum. Sadece şans verilirse olabileceği her şeyin potansiyelini görüyorum.

Etrafımızda gökyüzü havai fişeklerle aydınlanıyor, aşağıdaki şehir yeni yılı kutluyor. Etrafında parlıyorlar, kenarda sallanırken kıvrak silüetinin ana hatlarını çiziyorlar. Onlara merakla bakarken yeşim taşı gözlerinde yansıyorlar.

etme prenses, yakında o kafesten kurtulacaksın.

Rionach henüz bilmiyor ama onu çalacağım ve o *benim* olacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BIR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Hiçbir zaman kimsenin ilgi odağı olamayacağım gerçeğini kabul ettiğimde on beş yaşımdaydım.

İkinci doğum ve bir kız.

Bu iki özellik de ailemin gözünde *istenmeyen* özelliklerdir. Ailemin önceliği her zaman kardeşim olacak. Moran aile imparatorluğunun varisi ve onların altın çocuğu. Tiernan'ın yanlış yapabileceği tek bir şey bile yok. Hangi aşağılık şeyi yaparsa yapsın ya da söylerse söylesin, ailemin pembe gözlükleri, söz konusu dengesiz erkek olduğunda hep yerinde kalacaktır. Annemin onunla olan çarpık ilişkisinden bahsetmek bile istemiyorum. Eğer onu rahmine geri koymanın bir yolunu bulabilseydi, eminim bunu yapardı. İğrenç ve aile tatillerini çok garipleştiriyor.

Bir de *ben varım*.

Annemle babamın bana bakarken gözlerindeki boş bakışa alışmıştım. Çoğu zaman, bana bakmaktan ziyade *doğrudan* bana bakıyorlarmış gibi hissettim. Sanki orada hiç yokmuşum gibi.

Uzun bir süre onların dikkatini çekmek için çok mücadele ettim. O boş bakışların göğsümde sancı beni harekete geçirdi. O meşhur asilik dönemim kısa sürdü ve felaketle sonuçlandı ama

O zamanlar ne tür bir ilgi gördüğüm umurumda değildi. İyi ya da kötü, ilgi ilgiydi ve onlardan istediğim tek şey de buydu.

Davranışlarıma dönüp baktığımda çaresizliğimden utanıyorum. Sizi en çok sevmesi gereken insanlardan ilgi talep etmek, yalvarmak zorunda kalmamalısınız. Gençken bunu yutmak ama yaşlandıkça acım azaldı ve *siktir* git tavrım büyüdü.

Ailemden *-herkesten-* ilgi dilenmeyi bıraktım ve onların donuk bakışları ve bana olan genel ilgisizlikleriyle baş etmenin bir yolunu buldum. Rolünü oynayan bir aktris gibi, sorunsuz bir şekilde sessiz, uslu mafya kızına dönüşebiliyorum. Onların gördüğü hoş bir gülümseme ama ben zihnimde hepsini tersliyor ve beni bu hayata hapseden görünmez çelik parmaklıklara vuruyorum.

Kendimin gerçek versiyonu, tren raylarına biraz fazla yakın durmaktan hoşlanan ve kaos dolu bir odada en canlı hisseden kişi, bir şeydir. Herkesin ellerinden güvenle uzakta. O taraf sadece ve sadece bana ait. Birlikte kendim olabileceğim biri olsa bile, bu yanıımı yok etmeye çalışmayacak kadar ona güvenebileceğimi sanmıyorum. Ya da ruhumun o kutsal vahşi parçasını yok edeceğine.

O parçamı korumanın yalnız bir görev olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum ama bazen yalnız olmak kendini tamamen kaybetmekten daha iyidir.

Bugünlerde herkesin kayıtsızlığını onlara karşı kullanmanın yollarını buldum. Bu benim için bir çeşit oyun haline geldi. *Kimse bakmazken ne yapabilirim?* Kendinizi küçük gösterdiğinizde, insanlar sizin bir tehdit olmadığını düşünür. Tehdit olmadığınızda, insanlar size dikkat etmez ve size dikkat etmediklerinde, bir odada hayalet gibi dolaşabilirsiniz.

Hayalet olduğun zaman, her türlü pislikten paçayı kurtarabilirsin.

Ailemin içinde bulunduğu çevre pek de *ahlaklı* insanlardan oluşmuyor. Bu dünyada para ve kan el ele gider. Onların tertemiz dış görünüşleri ve *Colgate* gülümsemeleri, New York'un en varlıklı ailelerini oluşturan mutlak cehennem manzarasını gizler. Bu geceki gibi siyasi bağış toplama ve hayır etkinliklerinin sizi kandırmasına izin vermeyin. Burası gangsterler, dolandırıcılar ve yalancılarla dolu bir balo salonu. Hatta bahse girerim ki, bu konuda kafa yoran siyasi figürler de en az dirsek temasında oldukları organize suç liderleri kadar -hatta daha fazla- yozlaşmışlardır.

Burada birkaç milyon dolar daha zengin olmak için büyükannesinin kafasına kurşun sıkmayacak tek bir kişi bile yok. Bu da yapıldı. Bunu nereden biliyorum biliyor musunuz? Çünkü aylar önce, tıpkı bunun gibi etkinlikte, valinin kendi karısı bir kadeh şampanyayı fazla kaçırdı ve miras parasını alabilmek için bunu yaptığını itiraf etti. Etrafında duran kadınlar kıkırdadı ve sanki az önce onlara en komik hikayeyi anlatmış gibi onu el sallayarak bir sonraki ilginç dedikoduya geçtiler. *Bu ne lan, değil mi?*

Erkekler dışarıda aile imparatorluklarını yönetirken, kadınlar arkalarına yaslanıp işleri buymuş gibi sırlarını döküyorlar. Buna biraz da alkol eklenince aşırı dolu dudakları gerçekten kıpırdamaya başlıyor.

Ve ben oradayım, sessiz ve görünmez, ama her türlü kirli hikayeye kulak misafiri oluyorum.

Oyunumu oynarken her zaman buna benzer sırlar duyuyorum. Bir koleksiyoncu gibi, hepsini kafamda güvenli bir şekilde saklıyorum. Doğrusu bunları kimseye anlatmak gibi bir niyetim yok ama şehirdeki en önemli kişilerden bazılarını tek bir e-postayla alaşağı edebileceğimi bilmek kanıma dokunuyor.

heyecan ve güçle uğulduyor. Ne de olsa bilgi güçtür ve bu dünyada insanların umursadığı tek para birimi de güçtür.

Bu insanlar üzerinde bu tür bir güce sahip olduğumu bilmek bana neredeyse çatı korkuluklarında durup bir düzine kat aşağıdaki sarı taksilere baktığımda duyguyu veriyor. *Neredeyse*. Gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda, yani gerçek bir korku yaşadığımda damarlarımda dolaşan adrenalinle hiçbir şey boy ölçüşemez.

Korku.

Çoğu insan için, durdukları yerde terlemelerine ve titremelerine neden olur. Savaş ya da kaç tepkisi devreye girer ve vücutları kendini koruma otopilotuna geçer. Önlerinde ne varsa onunla yüzleşecekler ya da arkalarında yanık izleri bırakacak kadar hızlı bir şekilde tepelere doğru koşacaklar. Güvenlik şansı en yüksek olan yolu seçeceklerdir çünkü akli başında kim tehlikeyi arar ki?

Ben.

Ben, uyuşturucu arayan bir bağımlı gibi tehlike arayan bir kıyım. Korku herkesi sustururken, bana *yaşadığımı* hissettirir. Vücudum sarhoş edici bir adrenalinle doluyor ve ruhum ateşleniyor. İşte o hızlı ve kısacık anlarda gerçekten nefes alabildiğimi hissediyorum. Maskemi takip masum İrlandalı mafya prensesi gibi davranmak zorunda olmadığım zamanlar.

Garson, tepsisinden gecenin üçüncü şampanya kadehini kaldırırken başını sallıyor. Burada en az benim kadar eğleniyor gibi görünüyor. Bu da muhtemelen buradan başka bir *yerde* olmayı tercih edeceği anlamına geliyor. Bir dışçı randevusu, DMV'ye bir gezi, *bir cenaze*... hepsi bu maskaralığa tercih edilebilir.

Sırtımı odanın geri kalanına ve sohbet eden insanlara dönerek, otelin yıllar boyunca çerçevelenmiş resimleriyle süslenmiş duvara bakıyorum. Üç yudum aldıktan sonra bardağım boşalıyor,

ve kan dolaşımdaki alkol bu geceyi daha katlanılabilir hale getirme yolunda ilerliyor.

Gösterişli parti müdavimlerinin arasından sıyrılıp asansöre doğru kaçmadan önce bu geceki hayır etkinliğinde bir saat geçirdim. Beni on sekizinci kata çıkardı ve çatı çıkışına yaklaştıkça daha sakinleştim. Göğsümdeki ağırlık azaldı ve acı veren dört inçlik stilettolarımdan sıyrılıp çatıdaki çıkıntıya tırmandığım anda gecenin ilk gerçek nefesini içime çektim.

Orada dururken, ısırın soğuk tenime değerken ve gökyüzü Yeni Yıl havai fişekleriyle canlanırken, özgürdüm. Sadece *kendim* olmak ve *nefes almak* için özgürdüm. Ama bu geçici bir duyguydu, aşağı inip parlak ışıklı balo salonundaki şenliklere yeniden katılmadan önce sadece bir anlığına tutunabildiğim bir duyguydu. Babamın fedailerinden birinin gittiğimi fark edip onu uyarması an meselesiydi. Ne de olsa kaybolduğumu fark edecek olanlar gerçek ailem değil, ailemden maaş alan kişilerdi.

Bu da ironik bir durum, çünkü şehre doğru araba yolculuğu boyunca annem ve babam bu gece en iyi şekilde davranmamız ve "*mükemmel*" aile görünümümüzü korumaya devam etmemiz gerektiği konusunda durmadan konuştular.

Dürüst olmak gerekirse bu bir şaka ve annemin salkım söğüt gibi bedeni yanımda belirlediğinde bunu düşünerek gerçek bir sırtışla savaşıyorum. Yanında kısa boylu sarışın bir kadın var, tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramıyorum.

Annemin kemiksi, soğuk eli omzuma konuyor, beni biraz sıkıyor ve kırmızı boyalı dudakları yukarı doğru çekiliyor. Gözlemciler bunu muhtemelen bir kadının kızını rahatlatıcı bir jestle selamlaması olarak değerlendirecektir. Imogen Moran pek çok şey olabilir; yetenekli bir oyuncu bu listenin en başında yer alır ama *teselli* etmek bunlardan biri değildir.

Onlar. Üst kolumdaki kavrama bir selamlama değil, bir uyarı. *Rolünü oyna, Rionach.*

Tanımadığım kadınla göz göze geldiğimde omurgam kaskatı kesiliyor ve prova edilmiş hoş bir gülümseme yer . Saçları ağarmış ve geriye doğru düşük bir topuz şeklinde toplanmıştı. Tahminimce annemin yaşlarında, aşağı yukarı birkaç yıl, ama bu odadaki diğer kadınlar gibi o da zarif bir şekilde yaşlanmaya karşı. Belli ki bir noktada yüzünü gerdirmiş. Boynunun el değmemiş derisi bunu ele veriyor, tıpkı gerçek yaşını ele verdiği gibi. Büzülmüş dudaklarının etrafındaki deriyi süsleyen çizgiler yüzünde tespit edebildiğim tek "kusur". Tahminimce hayatının büyük bir bölümünde sigara içmiş. Hepimizin bir zaafı vardır. Onunki nikotin, benimki ise tehlikeli bir şekilde çatının kenarına yakın sallanıyor, bu yüzden tam olarak yargılayacak durumda değilim.

Güzel bir kız ama tıpkı annem gibi, selamlamak için elini bana doğru uzatırken gözlerindeki soğukluğu gizleyemiyor.

"Polina Koslov'u hatırlıyorsun, değil mi Rionach?" Annem soruyor, İrlanda aksanı her zamanki gibi güçlü. Elimdeki boş bardağı alıyor ve sessizce küçük üçlümüzün yanından geçen bir garsona uzatıyor.

Hayır. "Tabii ki biliyorum." Polina'nın elini sıkıyorum ve gülümsemesine karşılık veriyorum. "Elbisen çok güzel, Polina." Siyah-altın işlemeli karmaşa, vücudu saran bir masa örtüsüne benziyor ama ben modadan ne anlarım ki?

Soğuk mavi bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor, şüphesiz herhangi bir kusur arıyor. Bu tür sosyal çevrelerdeki kadınlar böyle yapar. Ne de olsa bir sonraki konuşacak bir şeylere ihtiyaçları var.

"Sen de öyle canım. Yeşil gerçekten senin rengin."

Koyu kumral saçlı, soluk benizli İrlandalı bir kadınıym. Tabii ki yeşil benim rengim.

Elini bırakarak iki avucumu da üzerime oturan ipek elbisemin ön kısmında gezdiriyor, çatıdayken oluşmuş olabilecek kırışıklıkları incelikle düzeltmeye çalışıyorum. Eğer kaçamaklarıma devam edeceksem gerçekten de daha bağışlayıcı kumaşlardan elbiseler seçmeye başlamalıyım.

"Teşekkür , Polina."

Tanrıya şükür annem ben daha fazla kıyafetler hakkında konuşmak zorunda kalmadan araya giriyor.

"Polina, Bogdan'ın annesi. Bu sonbaharda Akvaryum'daki etkinlikteydi - hani şu çocuk kanseri için yapılan yardım gecesi... yoksa evsizler için miydi? Bu tür şeyleri aklımda tutamıyorum. Yemin ederim, her ay giyinip kuşanıp çek yazıyoruz." Annemin tatsız şakasına ikisi de gülerken Polina da katılıyor. Bu arada ben de gözlerimi devirmemek için hayat mücadelesi veriyorum. "O zamanlar Bogdan'la dans ettiğine inanıyorum, Rionach. Uzun boylu. Sarışın. Yara izi olan..." Hatasını fark eden annemin sözleri, sahte gülümsemesi sıkılaşıırken söner. "*Büyüleyici. Çok çekiciydi.*"

Güzel kurtarma, Imogen. 2/5 yıldız.

Polina'nın mükemmel yüzü annemin sürçmesi karşısında gerilir, ama bunu daha fazla kabullenmez.

"Evet. Oğlum senden çok etkilenmiş görünüyordu." Keskin, kırmızı boyalı tırnakları bana uzanırken parmakları saçımın bir tutamını dolaştırıyor. Kendimi hareketsiz durmaya zorlarken azı dişlerim gıcırıyor. *Tanrım, kim bu kadın?* Tüm bu etkileşim tuhaf hissettiriyor. "Senin bu saçlarından çok övgüyle bahsetti. Her zaman sarışınlarla eğilimi olduğu için bu ilginçti, ama şimdi seni yakından gördüğüm için hayranlığımı anlıyorum."

Annem yara izinden bahsedinceye kadar Bogdan'ın kim olduğunu hatırlamıyordum. *Yara*, genç Rus'un yüzünü kesen şey için nazik bir kelime. Vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyor. Saç çizgisinden köprücük kemiğine kadar uzanıyor ve sol gözünün tam ortasından geçiyor. Bırakın bir şey görebilmeyi, hala nasıl bir göz olduğundan bile emin değilim. İçimdeki hastalıklı merak duygusu ona ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama geçmişte sesi pek çıkmayan kendimi koruma duygum çenemi kapalı tutmam için bana bağıırıyordu.

İtici olan sadece yara izi değildi. O adamla ilgili her şey iticiydi. Beni dans pistinde dolaştırırken bakışlarındaki değişmez yoğunluk ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Tehlikeli şeyler benim için çekicidir, ruhumu besleyen günahkâr küçük ikramlar gibidirler, ama bu adamda hiçbir şey çekici değildi. Alarm zilleri çalıyordu. *Yüksek sesle*.

Annesinin tuhaf tavırları bana tüm ailesinin böyle olduğunu düşündürüyor. Bu da endişe verici ve şu soruyu akla getiriyor: Annemin onunla ne işi var ve neden *şimdi* Bogdan'dan bahsediyor?

"Ne kadar... gurur verici." *Yani, ama, bu saçmalığa başka ne diyebilirim ki?* Yumuşak gülümsememi sabit tutarak eline uzanıyorum ve iki elimin arasına alıyorum. yaparken elmas tenis bileziğinin keskin kenarları parmak uçlarıma sürtünüyor. "Çok hoş bir dans partneriydi, özellikle de hayatımı kurtarmak için dans edemediğimden beri. O bize liderlik etmeseydi, kendi ayaklarıma takılıp yere düşeceğime eminim. Muhtemelen beni kendimi utandırmaktan kurtardı."

Polina, soğuk gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey parlarken, "Liderliği ele geçiriyor," diye düşünüyor. "Evet, kulağa onun gibi geliyor."

Polina'nın elini bir kez daha sıkmadan önce anneme kısa bir bakış atıyorum. "Çok özür dilerim ama korkarım gidip tuvaleti bulmam gerekiyor. Birkaç kadeh şampanya beni yakaladı. Seni tekrar görmek çok güzeldi, Polina."

Ayrıldığım için eve dönerken annemden azar işiteceğime hiç şüphem yok ama Bayan Koslov '*Hansel ve Gretel*'deki cadı' havası veriyor ve onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Bu benim için nadir bir zorluk çünkü dediğim gibi, mükemmel kız kişiliğini geliştirdim. Bir senatörle planları hakkında konuşabilirim ve bir sonraki nefeste babamla birlikte çalışan suçlulardan biriyle sohbet edebilirim. Beni şaşırtmak için çok şey gerekiyor ve Polina Koslov tam da bunu yaptı.

Her iki kadına da başımı sallayarak, stiletolarımın üzerinde zarıfçe dönüyorum ve gürültülü balo salonuna doğru ilerliyorum. Parmaklarım teselli ödülümün etrafında kenetlendiğinde dudaklarımın zaferle kalkmasına karşı koymak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Elmaslar bir kızın en iyi arkadaşıdır derler, ama ben çalındıklarında çok daha fazla keyif aldığımı fark ettim.

Elmas bir tenis bileziğine ihtiyacım yok ve onu kendime saklamak gibi bir niyetim de yok. Tek istediğim onu almanın heyecanıydı. Aklınıza bir şey gelmesin, ben kleptoman değilim. İnsanlardan bir şeyler çalmak gibi takıntılı bir ihtiyacım yok. Bu akşam çatıya yaptığım yolculukta olduğu gibi, sadece adrenalin patlamasından zevk alıyorum. Ayrıca, edindiğim her şeyi rehin bırakıyorum ve her kuruşunu hayır kurumlarına bağışlıyorum. Polina ve annem gibi insanlar bu hayır etkinliklerini kendi imajlarına yardım etmek için kullanıyorlar. Amaçları umurlarında bile değil. Çaldığım mallardan elde ettiğim parayı onlara bağışlayarak bir kozmik bir skor elde ettiğime inanıyorum.

Bu doğru bir mantık mı? Bilmiyorum, sen söyle.

Polina henüz bilmiyor ama ben dekoltemde gizlediğim bilezik için aldığım parayı onlara gönderdikten sonra teknik olarak bu geceki yardım grubuna iki kez bağışta bulunmuş olacak.

Adrenalin patlaması yaşıyorum ve ihtiyacı olan insanlar biraz daha fazla yardım alıyor.

Bu herkes için bir kazan-kazan... belki Polina için değil, ama bence iyi olacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

"O'MALLEY arabayı almaya gitti efendim," diyor babamın güvenlik şefi Brayden, vestiyerde görevliyi beklerken. Annem gibi Bray de anavatanından buraya taşınmış ve aksanı yirmi yıl önce Amerika'ya ilk adım attığı zamanki kadar kalın. "Sadece birkaç dakika daha sürer. Ben kapının yanında bekleyeceğim. Geldiğinde seni almaya gelirim."

Babam gibi o da tıknaz bir yapıya sahip. Babamın aksine göbeği yok. Saçları kafasına yakın bir şekilde tıraş edilmiş ve İrlanda mirasını ele veren kızıl sakalı daha uzun ama yine de bakımlı. Çok konuşkan bir adam olmamasına ve onu kaç kez gülümserken gördüğümü bir elin parmaklarını geçmemesine rağmen, bana karşı her zaman nazik olmuştur. Dürüst olmak gerekirse, başım sıkışsa ve yardıma ihtiyacım olsa arayacağım kişi odur. son çarem olurdu ve kardeşim... onu aramak için gerçekten ölüyor olmam gerekirdi o zaman bile ölmek daha iyi bir alternatif olabilirdi. Tiernan'a herhangi bir şekilde borçlu olmak isteyeceğim son şey.

Babam yanımızdan ayrılırken Bray'i zar zor fark ediyor, Tiernan'la bir şeyler mırıldanmakla meşgul. Bu gece bir şekilde ikisinden de kaçmayı başardım ve Polina ile karşılaştıktan sonra

annemle bir daha hiç konuşmadım. Bu onu duymadığım anlamına gelmiyor. Sahte kahkahaları meyilliydi.

Sonuç olarak, bu gece daha kötü olabilirdi. Cehennem gibi sıkıcıydı ama daha fazla garip konuşmanın içinde sıkışıp kalmadım ve babam beni gelecekteki potansiyel kocalarla tanıştırmaya çalışmadı.

Evet.. *kocalar*.

Geleceğimin ne olacağı konusunda hiçbir zaman saf olmadım. Kızı olarak, Tiernan'ın yaptığı gibi işi devralmak için asla yetiştirilmeyecektim. Aksine, beni ailemizin bu yönünden uzak tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Bu, kulak misafiri olmaya meyilli olmadığım anlamına gelmiyor. Ne diyebilirim ki? Evimiz eski ve havalandırma delikleri gerçek ısıdan daha fazla ses taşıyor.

İçinde büyüdüğüm bu dünyada tek değerim soyadım ve rahmim. İkisi de zamanı geldiğinde en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacak. Ve o zaman hızla yaklaşıyor. Yirmi dört yaşındayım ve bazılarının gözünde şimdiden yaşlı sayılıyorum. Çoğu kızlarını on sekizinde evlendirmeyi tercih ediyor. Yıllar önce yaptığım hata bana fazladan birkaç yıl bekârlık kazandırdı ama *kusurumu* görmezden gelecek bir erkek bulmaları an meselesi.

Annemin ailesi olmasaydı, eminim on sekiz yaşıma bastığımın ertesi günü evlendirilecektim, ama bu gerçekleşmeden önce üniversiteye gitmem için ısrar ettiler. Büyükbabam İrlanda'da patron ve eminim ki babam da kayınvalidemden korkuyor. New York Üniversitesi'nde geçirdiğim her gün, büyükbabam ve büyükanneme bana bu küçük bağımsızlığı tattırdıkları için sessiz bir teşekkür gönderdim.

Bu kısa birkaç yıl bana bahşedilen tek gerçek tat. Evlendikten sonra, masum çoban kızı kişiliğimi iyi huylu çoban-ev kadını kişiliğiyle değiştireceğim. Eğer ben

Ailemi ve kocamı utandırmak istemiyorum, evliliğimin ilk yılında hamile kalmamı bekleyecekler.

Ev kadınlığı pek çok kadının hayalidir; çitler, golden retrieverlar ve kıkırdayan çocuklarla dolu minibüsler nihai hedeftir.

Bana başka bir kafes gibi geldi.

Kız, diğer dış giyim raflarının arasında kaybolmadan önce uzun siyah paltomu verirken bana hızlıca başını sallıyor. Yünlü kumaş parmaklarımın arasından çekilip alındığında ona daha yeni dönmüştüm.

"Ben hallederim." Tiernan, içine kolayca girebilmem için paltoyu bana uzatırken, gerçek bir mutluluktan çok daha uğursuz bir şeyi tasvir eden o kendine özgü sırıtışını bana veriyor.

"Kendi giymekten daha fazlasını yapabilirim."

Babamızınkıyla aynı renkteki kahverengi gözleri kararıyor ve ağzının kenarları daha da geriliyor. "Biliyorum ama yardım etmek istedim."

Ona bir saniye daha bakıyorum, pes etmeden ve sırtımı dönmeden önce bu konuda onunla savaşılmaya gerçekten değip değmeyeceğini tartışıyorum. Hani derler ya, bir dağ aslanına asla sırtını dönmemelisin diye. Bu da ona benziyor.

Pençelerini avına geçirdiğinde neler olduğunu ilk elden gördüm ve bu hiç hoş değil. Birden fazla kez, o gecenin kabuslarıyla uyandım. Kardeşimle ilgili tüm şüphelerimin çok kanlı bir şekilde doğrulandığı gece.

Hareketsiz kalmak için harcadığım çaba bedenimi ağrıtıyor ve sıcak parmaklarını boynumun derisinde hissettiğimde irkilmemek için gerçek bir irade sınavı veriyorum. Sıkışmış uzun tellerini toplayıp yakamdan kurtardığında nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Elleri omuzlarımın üst kısmına bastırıyor ve "İşte böyle" diye mırıldanırken nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, elleri bedenimden çekilince iki adım öne çıkıyorum.

Tiernan kişisel alanıma saygı gösterme konusunda her zaman kötü değildi. Çocukluğumun çoğunda benimle konuşması bile bir mucizeydi. on üç yaşına geldiğimde bir şey oldu. Birdenbire bana dokunmak için bir neden bulmadan onunla aynı odada bulunamaz . Biraz öncekine benzer şekilde, hepsi de görünüşte masum dokunuşlardı.

Ailem ben görünmezmişim gibi davranıp bana bakmazken, Tiernan'ın hesapçı bakışları tercih ettiğimden daha sık üzerime kilitleniyor. Bu karanlık bakış on yılı aşkın bir süredir tüylerimi diken diken ediyor. Bana sorun olarak görülebilecek hiçbir şey yapmadı, ama içimdeki her şey bana bunu düşündüğünü söylüyor... zihnindeki seslerin kazanmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu.

"Annem seni Koslov denen kadınla tanıştırdığını söyledi."

Kendini rahat göstermeye çalışır gibi ellerini paltosunun ceplerine sokuyor. Bunda da fena halde başarısız oluyor. Nasıl durduğu önemli değil, ondan yayılan çılgınlık neredeyse elle tutulabilir.

"," diye başımı sallıyorum, bu işin nereye varacağından emin değilim ama Polina'yla daha önce yaşadığım tuhaf etkileşimden daha da şüpheleniyorum. Kesinlikle bir şeyler dönüyor ve ben karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Evet, o tuzağa düşmeyeceğim, o yüzden yalan söylüyorum. "Onunla sadece bir an konuştum, Tiernan. Geçici bir konuşmaya dayanarak biri hakkında fikir yürütmem adil olmaz." Başım öne eğildi. "Sence de değil mi?"

Bray tekrar ortaya çıkıp babama hepimizin onu çıkışa kadar takip etmemizi işaret edince bu konuşmaya devam etmek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Birkaç adım geride durarak Tiernan'ın önünden yürümesini bekliyorum, böylece kurduğum mesafeyi korumaya devam .

Başım eğik, gözlerim otel lobisinin parlak mermer zeminine kilitlenmiş, sessizce arkalarından gidiyorum. Henüz beş adım atmıştım ki ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu ve kafa derimin karıncalanmaya başladığını hissediyorum. Tiernan bana bakarken farklı bir duygu bu. Hâlâ alarm zillerimi çaldırıyor, bana kalabalığın içinde tehlikeli bir şeyin gizlendiğini söylüyor ama bu ağabeyimin yaydığı türden bir tehlike değil. Bu benim hoşuma giden türden bir tehlike... Bulmak için yolumdan çekildiğim türden. Ondan gelmediğinden emin olmak için bakışlarımı kardeşimin arkasına doğru kaldırıyorum ama onu asla bulamıyorum çünkü yolumun üzerinde başka biri duruyor.

Endişe verici derecede simetrik yüzüne bir kez baktığımda olduğum yerde donup kalıyorum, ciğerlerimdeki hava şiddetle çekiliyor. Dalgalı saçları siyah, ışığı yansıtmayan ama emen türden bir siyah ve gözleri fırtına gökyüzünün renginde. Şişelenmiş şimşek gibi, gözlerini her kırpışında o kürelerin içinde parlayan gümüş ışıltılar olduğuna yemin edebilirim. Uzun gövdesinin etrafındaki enerji de gözlerindeki fırtına kadar manyetik ve canlı. Etrafını saran hava, normal biri beni korkutup emin olduğum bir kötülükle çatırıyor.

Sanırım normal olmadığımı ve korkudan kaçmadığımı, aksine ona doğru koştuğumu zaten tespit etmiştik. Kendi zararına olsa bile.

Onun kim olduğunu biliyorum. *Tabii ki* kim olduğunu biliyorum. New York'un tamamı bu adamın kim olduğunu biliyor ve herhangi bir nedenle bilmiyorlarsa bile adını biliyorlar. Adı neredeyse kendisinden daha ünlü.

Bu, babamın sayamayacağım kadar çok kez lanetlediğini duyduğum bir isim. Şehrin her yerinde ve ötesinde korku içinde fısıldanırdı ve şimdi ona baktığımda, aynı sıklıkta inlediğinden hiç şüphem yok.

Emeric Banes günahın insan vücut bulmuş halidir.

Ayrılmış dudaklarımın arasından, onun hedef tahtasına hapsoldüğümünden beri ilk titreyen nefesimi emiyorum. Bir yırtıcı gibi, beni yavaşça incelerken başını yana eğiyor. Gözlerinin bıraktığı izlerle tenim ısınıyor. Üzerimdeki uzun paltomla tamamen giyinik olmama rağmen bana burada çıplak duruyormuşum gibi hissettiriyor.

Banes ailesi diğer organize suç ailelerini amatör gibi gösteriyor. Sanki hobi suçlularından başka bir şey değillermiş gibi. Ve bunların hepsi Emeric ve onun acımasızlığı sayesinde. Atalarının yaptıklarını aldı ve daha fazlasını inşa etti. Ailesinin nüfuzu bu şehrin çok ötesine uzanıyor ve hatta şu anda hükümette bile ipleri ellerinde tuttukları söyleniyor. Bu asla bir şey, ama şimdi bu adama bir bakışımla bunun doğru olduğunu biliyorum. Emeric Banes'in gözeneklerinden katıksız bir güç sızıyor ve ben onu açgözlülükle içime çekerken boğulmak üzereyim. Gücünün başarılı bir şekilde Washington'a ulaştığına hiç şüphem yok.

Bu onunla ilk kez aynı odada bulunuşum değil. Hayır, bizim gibi Banes de buna benzer etkinliklere sık sık katılır. Şüphesiz buradaki diğer suç aileleri gibi namuslu vatandaş görüntüsünü korumaya çalışıyordu. Yıllar boyunca, önceki kötü şöhretli adamın bakışlarını yakaladım, ama hiç fırsatım olmadı

-Onu şu an olduğum gibi inceleme ayrıcalığını.

Uzun, karanlık ve çok tehlikeli.

Bu büyüyü bozmalı ve çekip gitmeliyim. Eğer Louboutin'lerimin kırmızı tabanları kendilerini yerden ayırabilseydi, tam da bunu yapardım... yani, sanırım yapardım. Beynim şu anda kısa devre yapıyor olabilir.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Emeric'in ağzının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor ve yemin ederim kalbim bir anlığına duruyor. *Çok fena.* Bu sırıtışı tarif etmenin tek yolu bu. Henüz çözemediğim bir şey vaat eden bir bakış ama bir şekilde bunun benim tarzımda bir eğlence olacağını biliyorum. Kendimi kaptırırsam aptal olacağım türden bir eğlence.

Kara kaşları sanki bir şey yapmam için bana meydan okuyormuş gibi kalkıyor. Bunun ne konusunda senin tahminin de benimki kadar iyi. Emeric gibi birinin benden isteyebileceği pek çok şey var ve ne kadar cazip olursa olsun ona hiçbir şey verecek durumda değilim. Erkeklerin bana yaklaşmasına izin vermenin sonuçları hakkında dersimi on sekiz yaşımdayken aldım. Yeterince düşünürsem, beni o otel odasında bulduklarında annemin avucunun yanağıma batışını hâlâ hissedebiliyorum.

Gözlerimi meydan okurcasına ona diktiğimde, sırıtışı daha da büyüyor.

Bela. Bela. Bela.

İtalyan derisi ayakkabısı yerden kalkıyor, sanki ben ona gelmeyeceksem o bana gelmeye karar vermiş gibi.

Diğer ayağı asla hareket etme şansı bulamıyor çünkü gürleyen bir ses etrafımızdaki müşterilerin sürekli uğultusunu kesiyor ve lobinin mermerinde yankılanıyor.

"Banes!"

Ani ses herkesin duraklamasına ve içine düştüğüm *Emeric Banes* büyüsünün bozulmasına neden olacak kadar yüksek ve ani.

Hani filmlerde korkunç bir şey olur ve her şey ağır çekimde ilerlemeye başlar ya? Bunun gerçek hayatta olabilecek bir şey olduğunu düşünmüyordum ama kalabalığın arasından koyu renkli kapüşonunu kafasına geçirmiş bir adam çıkıp kolunu kaldırdığında, elindeki gümüş silah parıldarken zaman yavaşlıyor.

Etrafımdaki insanların çığlıkları sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor ve silahlı adamdan kaçmaya çalışırken vücutlarının benimkine çarptığını zar zor hissediyorum. Muhtemelen ben de onların peşinden koşuyor olmalıydım, tıpkı onların hissettiklerini hissetmem *gerektiği* gibi - ölüm olasılığıyla karşı karşıya kaldığımda hissettiğim o mide bulandırıcı dehşeti. Ama ben korkmuyorum.

Tıpkı korkmadığı gibi.

Emeric'in gözlerindeki kurnaz parıltı hiç . Ne adamla yüz yüze gelmek için kafasını çevirdiğinde ne de adam tetiği çektiğinde. Devasa dövmeli kas duvarı tetikinin küçük gövdesine çarpıp onu mermer zemine indirdiğinde ve aynı anda silah sesi havayı delip geçtiğinde gözünü bile kırpmıyor.

İki adam şiddetli bir gümbürtüyle Emeric'in ayaklarının dibinde yere yığılır.

Lastik bir bandın kopması gibi, zaman normal hızına dönüyor. Etrafımda tam bir kaos var ve kulaklarım benden on adımdan daha az bir mesafede patlayan silah yüzünden çınlıyor. İnsanlar hâlâ yanımdan itişip kakışarak geçiyor ama ben nehirdeki bir kaya gibiyim, dakikalardır yapıştığım yerden kıpırdamayı reddediyorum.

Emeric'in sol omzundaki yaraya bastırđı parmaklarının arasından kan sızıyor. Eğer dövmeli canavar adam atlamasaydı, Banes muhtemelen yerde ölmüş olacaktı ve kanı parlak, tertemiz zemini kirletecekti.

Omzundaki kurşun yarasına rağmen, dövmeli adama emir verirken hâlâ sakın bir görüntü . Yüzündeki saygı ifadesinden, kurtarıcısının güvenlik ekibinin bir parçası olduğunu tahmin ediyorum. Emeric adama ne emrettiyse, saldırganı yerden kaldırıp şiddetle çıkışa doğru çekiyor. Biz konuşurken polislerin buraya doğru yola çıktığına şüphe yok ve Emeric Banes gibi birinin NYPD'ye izin verme ihtimali yok.

suikast girişimiyle başa çıkmak için. Tahminimce bu adam geceyi çıkaramayacak ve kaçınılmaz olarak Banes'in kendi elleriyle ölecek.

Emeric dikkatini tekrar bana çevirmeden önce onların gidişini izliyor. Bu kez gözlerini kısma sırası onda ama bana meydan okumuyor. Hayır, bana çözmeye çalıştığı bir şeymişim, anlamadığı bir bulmacaymışım gibi bakıyor.

Koyu renk takım elbiseli bir figür önüme geçerek New York'un en tehlikeli adamını görmemi engelliyor ve bir el omzumu sıkıyor.

"Rionach!" Brayden'in sakallı yüzü aniden benimkiyle aynı hizaya geliyor ve endişeli koyu yeşil gözleri beni çılgınca tarıyor. Babamın güvenlik şefine hemen cevap vermeyince tekrar deniyor, bu sefer kulaklarımdaki çınlamayı kesecek kadar yüksek sesle lakabımı bağırıyor. "Rio! Lanet olsun! Cevap ver bana. İyi misin?"

Bir kez daha yavaşça göz kırparak gözlerimi Brayden'inkilerle buluşturuyorum.

Omuzlarım onun sıkı tutuşu altında silkeleniyor. "Tanrım, Bray, bağırmana gerek yok. Ben iyiyim. Neden olmayayım ki? Belli ki hedef ben değildim." Elimle işaret ediyorum. "Adamı çoktan binadan çıkardılar. Dürüst olmak gerekirse, her şey can sıkıcıydı, ama bu lanet olaylardan birini daha heyecanlı hale getirmek için tek gereken şeyin kapüşonlu bir silahlı adam olduğunu kim bilebilirdi?" Ona nadir görülen, samimi bir gülümseme veriyorum. "Bir dahaki sefere beni geçit töreninde göstermeye karar verdiklerinde bunu tutmalıyız. Erken ayrılmak için hızlı ve kolay bir yol olabilir."

Başını bana doğru sallarken verdiği uzun nefes beni daha çok gülümsetiyor.

"ederim, erken emekli olmamın sebebi sen olacaksın."

Bray muhtemelen evimde yanımda söylediklerime dikkat etmek zorunda olmadığım tek kişi. Yumuşak dilli ve masum kişiliğimin bir maskeden başka bir şey olmadığını biliyor.

"Bu pis bir yalan ve bunu sen de biliyorsun," diyerek onu başından savıyorum. "Beni özlersin."

Kolu omuzlarıma dolanırken ve beni çıkışa doğru yönlendirirken tek tepkisi alaycı olmayan bir homurtu . Geniş çerçevesi yolumdan çekilince, hemen az önceki büyüleyici adamı arıyorum ama onun benimle birlikte bu odada olduğuna dair tek kanıt beyaz zemin üzerindeki parlak kırmızı kan damlaları.

"Lanet Banes..." Kan lekesinin yanından geçerken Bray homurdanıyor.

"Neden birisi halka açık bir etkinlik sırasında onu öldürmeye çalışacak kadar aptal olsun ki?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Asıl soru şu: Neden biri onu öldürmeye çalışacak kadar aptal olsun ki? Emeric gibi bir adamı öldürmekte başarılı olacağınızdan yüzde bin emin değilseniz peşinden gitmezsiniz, çünkü onunla işiniz bittiğinde hala ayağa kalkabiliyorsa, ölmüş olmayı dilersiniz.

"Zirveye giden yol birkaç düşman edinmeden geçmez ve Emeric Banes'in en iyi yaptığı şeylerden biri de... düşman edinmektir."

OceanofPDF.com

ÜÇ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

Dördüncü parmağını çıkardığımda, saldırgan bilincini kaybetmişti.

Tam bir korkak gibi.

Ölçüsüz miktarda fiziksel acıya ve psikolojik eziyete gıkımı bile çıkarmadan katlanmak üzere yetiştirildim. Görünüşe göre, bu zayıf çocuğa aynı eğitim verilmemişti çünkü bıçağımın ucunu başparmağına ilk değdirdiğimde boğazından kopan çığlıklar sağır ediciydi. Ve utanç vericiydi.

İtalyan mafya babasının yüzünden yaşlar süzölmeye başlayınca, onun çelik gibi taşaklı olduğuna dair daha önceki varsayımım boşa çıktı. Ondan önce Rocco'ya şüpheyile yaklaşıyordum. Biri peşimden gelip silahını ateşleyecekse, ciddi bir cesareti olduğunu varsaymak zorundayım. Bu odaya ilk girdiğimde adama zerre kadar saygı duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Beni öldürmeye teşebbüs etmekle kalmayıp bunu alenen yapmak? Etkilenmişim. Ama sonra bir bebek gibi böğürmeye başladı ve taşaklarının büyüklüğü konusunda yanıldığım kanıtlandı. O cesur değil. Öfkesi ve *skoru eşitlemek* için yaptığı aptalca bir planla hareket eden bir aptal.

Bu her ne .

Görünüşe göre Rocco'nun aile restoranını yaktığımda, hasta babasına kaybettiklerinin alacağına dair aptalca bir yemin etmiş. Kendinden geçerek tüm eğlencemi mahvetmeden önce anlattığı gözyaşı ve sümük dolu, abuk sabuk hikâye . Bilinci yerinde olmayan birini parçalamak o kadar da tatmin edici değil. İşin tüm eğlencesini kaçırıyor.

Hıçkırır hıçkırır ağlarken ve sümük baloncukları üflerken söylemeyi unuttuğu şey, kendisinin ve ailesinin mahzende yürüttükleri operasyonu durdurmazlarsa değerli restoranlarına ne olacağı konusunda defalarca uyarılmış olmalarıydı. Önce Rocco'nun patronu Cosimo'ya gittim ama İtalyan sendikasının başı uyarımı dikkate almadı. Sonra doğrudan kaynağa gittik ve hala şehrimdeki yeraltı fuhuş çetesinde reşit olmayan kızları çalıştırabileceklerini düşünüyorlardı. Et üzerinden kâr etmek mi istiyorlar? Öyle olsun. İstedikleri gibi gidip aletlerini ıslatabilirler ama çocukları bu işe karıştırmazlar iyi olur.

İnsanlara birden fazla şans vermemle tanınmam ama bu adam için verdim ve cömertliğime teşekkür etmek için omzuma lanet bir kurşun sıktı.

Nankör pislik.

"Sessizliğin beni kaşındırıyor Nova," diye sesleniyorum sonunda, bir saatten uzun bir süredir metal kapıya sözsüzce yaslanmış olan tepeden tırnağa dövme oduncuya. Alaska'nın lanet olası bir dağ kasabasından sürünerek çıkmış ve bir şekilde buraya, New York'a kadar gelmeyi başarmış. O benim ikinci adamım ve güvendiğim birkaç kişiden biri. Bunu söylediğim için ağzıma yumruğu yapıştıracağını düşünmesem, arkadaşım olduğunu söyleyecek kadar ileri giderdim. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Arkamda, iç çekerken çizmeli ayaklarının üzerinde kayıyor. Dün geceki yardım etkinliğinde giymek zorunda takım elbiseyi ne zaman değiştirdiği hakkında hiçbir fikrim yok, tek bildiğim hala benimkini giydiğim ve burada işim bittiğinde doğruca çöpe gideceğim. Beyaz düğmeli elbisenin üzerindeki kanı temizleyebilsem bile sol kolundaki lanet kurşun deliğini tamir edemem.

"Omzuna bakabilmem için sanat projeni ne zaman bitireceğini merak ediyorum. Bakması için iyi bir doktor çağırmam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor. Muhtemelen antibiyotiğe de ihtiyacın vardır."

masanın üzerinde duran on parmaktan birini kaldırarak, "Baştan aşağı bir yaraydı, bir et yarası," diye homurdandım.

Rocco'nun kurşununun ciddi bir hasar vermemesinin tek nedeni Nova'nın benden daha dikkatli olmasıydı. Ben ruhani bir kızilla dikkatimi dağıtırken, Nova kalabalığı izliyordu. En son ne zaman böyle bir hata yaptığımı hatırlamıyorum.

Sadece bir sıyrıkla kurtulmayı başarmamın nedeni sadece parmaklarını kesmiş . Daha kötü olsaydı, kafası gibi daha önemli bir şeyini keser ve Cosimo'ya gönderirdim. Sadece parmaklarını keserek, kaptanın cenazesinde tabutu açık . Eminim ailesi bunu takdir edecektir.

Saydığımı göre bu, bu adama gösterdiğim ikinci cömertlik.

Nova'nın ayak sesleri, çalıştığım yere yaklaşırken çelik ve betondan yapılmış çoğunlukla boş odada yankılanıyor.

"Tanrı , Banes."

Hakkını yemeyelim, gördükleri karşısında şaşırmış gibi değil, sadece boyun eğmiş gibi konuşuyor. Benim saçmalıklarımdan bıkmış gibi ve son on beş yıldır bana katlandıktan sonra, onu suçladığımı söyleyemem. Biz

Ağabeyim Astor gemiyi terk edip aile imparatorluğunu benim güvenli ve çok nazik ellerime bıraktığından beri çok şey atlattım. Nova, tüm bunlar boyunca yanımda kalan ve işi büyütüp babamın sadece hayal edebileceği bir hale getirmeme yardımcı olan tek kişi oldu. Yaptıklarım için o şerefsizin hakkını yemek istemem ama başardıklarımın çoğunun o adama duyduğum kin sayesinde olduğunu itiraf etmeliyim. Nasıl kullanacağınızı bilerseniz, kızgınlık harika bir motivasyon kaynağıdır.

"Ne? Çok mu fazla?"

"Bu bir Edible Arrangements buketi mi?"

Önümdeki taze meyveler, çikolataya batırılmış çilekler ve parmaklardan oluşan buketi inceliyorum. "Evet, ama gerçekten yemenizi tavsiye etmem. Sanırım beş parmak kadar önce yenilebilir olmaktan çıktı." Rocco'nun her biri tahta şişlere geçirilmiş ve meyvelerin içine yerleştirilmiş. Bana kalırsa çok sanatsal görünüyor.

Güller ve diğer her türlü duygusuz saçmalıkla kaplı dövmeli eli, burnunun köprüsünü sıkıştırırken yüzüne doğru kalkıyor. "Ne yapacaksın? Bunu Cosimo'ya mı göndereceksin?"

"Evet." Cevap vermeyince, az önce bir parça ananas ve kavun arasına yerleştirdiğim kopmuş başparmağıma bakıyorum. "Ne? Sence onun yerine mini bir kek sepeti mi göndermeliyim?"

Doğduğu yerdeki donmuş göllerle aynı renkte olan gözleri, uzun bir nefes vermeden önce daralıyor. "Onunla ne yapacaksın? Parmakları gönderip Rocco'nun onunla oynamanız bittikten sonra eve dönmesine izin mi vereceksiniz? Yoksa vücudunun geri kalanı başka renkli bir şekilde mi gelecek?"

Son parmağı da yerleştirdikten sonra masadan kalkıp Rocco'nun tekli sandalyede bağlı olduğu yere dönüyorum. Vücudu acınası bir şekilde

Oturuyor, kafası tamamen arkaya yatmış ve ağzı sanki en iyi dip balığı taklidini yapıyormuş gibi açık.

"Bana kurşun sıkan adamın yaşamasına izin verirsem ne tür bir mesaj vermiş olurum?"

Kanlı elimi ikinci komutanıma uzatıyorum, bu onun iyi bildiği sessiz bir emir. Nova yıpranmış kot pantolonunun kemerinden Glock'unu çıkarıp bana uzatıyor. Bir saniye geçmeden ben de Rocco'nun kapalı gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak iyiliğine karşılık veriyorum.

Silah sesi odanın havasını delip geçiyor ve bana sekiz saat önce otelin lobisinde Rocco'nun silahının patlamasının yankılanan sesini hatırlatıyor. New York'un yüksek sosyetesinden gelen çığlıkların gerçek silah sesinden daha yüksek olduğundan oldukça eminim. Hepsi ağladı ve canlarını kurtarmak için kaçıştılar, kaçan koyunlar gibi zarif mekânın etrafında koşuşturdular.

Biri hariç hepsi.

Rionach.

İrkilmedi bile. Çatıda gördüğüm sarsılmaz cesareti, etrafındaki kaos patlak verdiğinde de değişmemişti. Kısa bir süre içinde ikinci kez kendimi İrlandalı prensese tamamen aşık olmuş buldum. O ayrıcalıklı ve şımartılmış çevrelerde yaşayan diğer kadınlardan çok farklıydı.

Rocco'nun tamamen kaba müdahalesinden önce, göz göze geldiğimizde, benden uzak durmamıştı. Çoğu kişi bakışlarını kaçırma basiretini gösterirken, Rionach hiç utanmadan beni incelemeye devam etmişti.

Tereddütsüz ve korkusuz.

İnsanların bana baktıklarında yüzlerinde beliren korku ve belirsizlik ifadelerine alışmıştım. Rionach'ın çarpıcı yüzünde her ikisinin de olmadığını görmek neredeyse sarsıcıydı. Sadece ilgisini , bu duygunun karşılıklı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Prensese olan takıntım hızlı ve her şeyi tüketen bir şeydi. Onu canlı hissettiren ve kalbini hızlandıran şeylerden, yüzünü süsleyen o gülümsemeye kadar onun hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Etrafında havai fişekler patlarken gökyüzüne verdiği o gülümsemenin bana yönelmesini arzuluyorum. *Ve sadece bana.*

Ben istediğini elde eden bir adamım ve onu istiyorum. *Ona ihtiyacım var.* "Birisi cesedi buza koysun. Bir hafta içinde teslim edeceğiz. Yani. İtalyanların onu parça parça geri getireceğimizi düşünmelerini istiyorum. Bırakalım biraz paniklesinler," diyorum Nova'ya, silahını ona geri verirken. "İkizleri ara ve temizlet. O kadar temiz olsun ki parıldasın."

Aynı sarışın adamlar benim en sevdiğim temizlik ekibini oluşturuyor. Herhangi bir korkunç sahneyi endişe verici kısa bir süre içinde yepyeni bir görünüme kavuşturabilirler. Ortılığı dağıtmaya olan eğilimimden dolayı, onları maaşımla çalıştırmak iyi oluyor.

Nova sakallı çenesini arkamdaki sepete doğru sallıyor. "Peki ya bu? Başyapıtını ne zaman teslim edeceğiz?"

"Şimdi." Spor ceketimi ve beyaz düğmeli bluzumu gövdemden yavaşça çıkarmaya başlarken tüm vücudum kendini hazırlıyor. Kurşunun etimi parçalamasının üzerinden saatler için kan yaranın etrafında kurumuş ve lekeli kumaş çekildiğinde tekrar yırtılan bir kabuk oluşturmuş. Yakıcı acıya ve pazumdan aşağı damlayan taze kana rağmen sesimi çıkarmıyorum. İrkilme. En son acıya karşı dışa dönük bir tepki verdiğimde on beş yaşındaydım. "Cosimo'nun kaptanının nerede olduğunu an önce öğrenmesini istiyorum. Onu malikânesinin ön kapısına bırakmaları için birkaç adam seç ve bu işi bitirdiğinde senden istediğim başka bir şey var."

"İyi doktoru aramak dışında mı?"

"Sana söyledim, bu bir sıyrık. Sadece birkaç dikiş atman gerekiyor, sonra eskisi kadar iyi olacağım." Ona salladım, ama o

ikna olmuş görünmüyor. "Rionach Moran hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum."

Nova hakkında en sevdiğim şey? Beni ne zaman daha fazla bilgi isteyip ne zaman istemeyeceğimi ayırt edebilecek kadar iyi tanıyor. Kaşları çatılıyor ve gözleri ama aramızda asılı duran o bariz soruyu sormuyor. İrlandalı prensesle ne halt edeceğim ben?

"Bilmek istediğin özel bir şey var mı?" diye sormakla . "Her şeyi."

Benim diyeceğim kadınla ilgili her şeyi bilmek istiyorum.

OceanofPDF.com

DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

"RIONA," diyor Maeve, büyük yemek masasının karşısındaki yerinden, dikkatimi takip etmekle meşgul olduğum su bardağımdaki yoğuşma damlasından uzaklaştırarak.

Riona... Bu lakaba katlanamıyorum. Bu sadece anneannem ve annem için kullanılan bir isim. Annem ben küçükken bu ismi daha sık kullanırdı ama ben büyüdükçe bir şeyler değişti. Bu isim annemin diğer anne şefkati gibi gelmeye ve öyle hissettirmeye başladı. Sahte. Görünüşünü korumak için yaptığı başka bir gösteri.

"Evet, Nan?"

"Geçen ay bir galada büyük bir korku yaşadığınızı duydum. Annem bana bir suikast girişimi olduğunu ve senin silahın patladığı yere yakın olduğunu söyledi. Bu senin için sinir bozucu olmalı."

Nan bardağındaki viskiden bir yudum alıyor, tek buz küpü bardağa çarparak şingirdiyor. Kadın baştan aşağı İrlandalı. Onu otantik İrlanda viskisinden başka bir şey içerken asla göremezsiniz. Çivi gibi de serttir. Büyükbabam, gelininin imparatorluğa onun kadar dahil olduğunu asla kabul etmez. Kadınların işin bir parçası olmasına izin vermek bizim dünyamızda duyulmamış bir şey.

Bir sonraki çağın adamlarını üretmek bizim işimiz. Evde oturup sadece bebek yetiştirmedeği gerçeği büyükanneme olan saygımı artırıyor. Kızıyla işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini aklım almıyor.

Anneme ihtiyatla bakmamak için harcadığım çaba hayret verici. Benim güvenliğimden endişe ettiği için bu bilgiyi annesiyle paylaşmış olma ihtimali yok. Eğer Tiernan o gece ateş hattında kalmış olsaydı, bu tamamen farklı bir konuşma olurdu.

O gece hiç korkmadığımı itiraf edecek değilim ve kesinlikle yalan söyleyip korktuğumu da söylemeyeceğim. Kendimi bir genç kız olarak resmetmek hiçbir zaman katılmayı sevdiğim aktivite olmadı.

"Gerçek bir tehlike içinde olduğumu hiç sanmıyorum," diyorum ona. "Brayden oradaydı ve beni çabucak binadan çıkardı. Herkesin de canlı çıktığını duydum. Bu da iyi bir şey."

Babam masanın başındaki koltuğundan yüksek sesle alay ediyor. Yuvarlak yüzü, içtiği viskiden dolayı her zamankinden daha kırmızı. Kayınvalidesine ayak uydurmaya çalışıyor, ama annemle evli olduğu bunca yıldan sonra bile, onların kendisini hiç terlemeden masanın altında içebileceklerini henüz kabullenemedi.

Acınası bir durum.

"O aptalın *ıskaladığına* inanamıyorum. *Tam* oradaydı. Eğitilmiş bir kaniş bile o atışı yapabilirdi," diye homurdanıyor babam, neredeyse boşalan bardağından bir yudum daha alarak. "Öldürülseydi herkese -bu şehre- iyilik yapmış olurdu. Ölü bir Banes tek iyi Banes'tir."

Tamam, görünüşe göre, aslında kimsenin ölmemesi iyi bir şey değil. Not edildi.

Babamın Emeric'in otel lobisinden uzaklaşmasına verdiği tepki şaşırtıcı değil. Hayır, eğer şu anki gibi surat asmasaydı daha çok şaşıırırdım.

Şimdi. kanıt yok, sadece babam ve adamları arasında kulak misafiri olunan birkaç söz var; ama duyduklarıma göre sevgili babam Banes'i birden fazla kez ortadan kaldırmaya çalışmış. Denemenin altını çiziyorum. Eğer Niall Moran altmış beş yaşındaki kayınvalidesine denk değilse, kesinlikle Emeric Banes'e de denk değildir.

"Katılıyorum." Tiernan'ın yumruğu, yarısı yenmiş tabağımın yanındaki masaya çarpıyor, bardaklar ve çatal bıçak takımı gürültüyle çınlıyor. "Bir gün üstünlüğü ele geçireceğiz ve onu aptal durumuna düşüreceğiz."

Alaycı alayımı boğazıma hapsederek dişlerimi sıkıyorum ve dikkatimi tekrar su bardağımdaki buğuya veriyorum. Durumu tersine çevirebileceklerini ve Emeric'i aptal yerine koyabileceklerini düşünmeleri çok saçma.

Banes bir akbaba gibi on beş yıldır ailemin yavaş yavaş çürüten cesedini didikliyor. Bizi yavaşça ve metodik olarak parçalara ayırıyor ve geriye kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar da mutlu olmayacak. Aynı şeyi diğer rakipleri olan diğer suç ailelerine de yapıyor ve bunun beni gülümsetmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Babam ve Tiernan oyunda kalmak, işi ayakta tutmak için savaşıyorlar ama Moran klanının batması an meselesi. Babamın Emeric'le savaşacak hiçbir şeyi kalmadı. Eğer ona karşı bir hamle yapmaya karar verirse, tek seçeneği aptallık ve çaresizlik olacaktır. İkisi de iyi bir sonuca işaret etmiyor.

Büyükbabam, meşhur Tadhg Kelly, *hımm*. "Bana öyle geliyor ki Adam babasına çekmiş gibi. Zeki, acımasız ve ne yaptığını biliyor." Büyükbabamın babama attığı sert bakışı kaçırmadım ve masadaki diğer herkesin kaçırdığından şüpheliyim.

"Ambrose Banes eskiden bir güçtü ama oğlunun başardıklarının yanına bile yaklaşamadı."

Tiernan kolunu sandalyemin üstüne koyarken, "Bu salaktan neredeyse etkilenmiş gibisin baba," diye alay ediyor. Parmakları omzumun çıplak teninde hafifçe gezindiğinde bu ince askılı siyah elbiseyi giydiğime anında pişman oluyorum. Bir taş parçası gibi oturduğum yerde donup kalıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Elini itmek sadece olay çıkarırdı ve uygunsuz davranışına rağmen yine de hatalı olan ben olurdum.

"Öyleyim." Büyükbabam geniş omuzlarını silkiyor. Altmış yedi yaşında olmasına rağmen babamdan daha formda olduğuna bahse girerim. "O Ambrose'un en küçük oğlu. Asla kral olmaması ama oldu ve bu sorumluluğun ağırlığını kalmadı, gelişti de. Onunla ve artan gücüyle ilgili bir şeyler yapmanın zamanı, ona karşı şansınızın olduğu on yıl önceydi. O kendini beğenmiş bir *çocuktan* başka bir şey değilken kimse bir şey yapmadı ve şimdi korkaklığınızın sonuçlarıyla yüzleşiyorsunuz."

Babamın yüzü o kadar kızarmış ki, neredeyse morarmış. "Yardım gönderebilirdin. Ona karşı savaşmamıza yardım edebilirdin."

Babam, babamın suçlayıcı ses tonundan rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. Soğukkanlılığı kırılmazlık sınırında. Bu, hayran olduğum ve pasif maskemi takmak zorunda kaldığımda taklit etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım bir özellik.

Annemin ailesi Amerika'ya çok sık seyahat etmez. Sanırım onları şahsen görmeyeli iki yıl oldu. Kendi işlerinden vakit ayıramıyorlar. Kelly klanı anavatandaki ve İngiltere'deki en büyük silah tüccarlarıdır. Yaklaşık otuz yıl önce, Moran ismi Amerika'da da aynı ağırlığı taşıırken, büyükbabalarım bir anlaşma yaptılar ve böylece Imogen Kelly, Imogen Moran oldu.

"Teklif ettim, ama hatırladığım kadarıyla reddettin. Bir erkek olmak
istedim

ve ailene kendin bak. Bunu övgüye değer buldum.

Ama ailenizin - tek kızımın evlenmesine izin verdiğim ailenin - on yıl sonra gülünç duruma düşeceğini bilseydim, cevabınızı bir kez daha düşünür ve yardımımı kabul etmenizde ısrar ederdim. Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim pek çok şeyi yeniden düşünebilirdim."

Çenemi avucuma dayamamış olsaydım, çenemin Tiernan'ın yumruğuyla aynı güçle masaya çarpacağından eminim.

İşte bu... Babamın yüzünün üzüm gibi patlayacağı an bu.

Babam ya da daha kötüsü Tiernan bir karşılık verme fırsatı bulamadan annem araya giriyor.

"Rionach, neden gidip mutfaktan tatlıyı getirmiyorsun? Bir de temiz tabaklar." Annem benimkiyle aynı renkteki çene hizasındaki kızıl saçlarını bir kulağının arkasına iterken masadaki herkese sıkıca gülümsüyor. "Elmalı kek. Tiernan'ın favorisi olduğu için şeften yapmasını istedim."

Tabii ki öyle.

İlk defa, kovulduğum için mutluyum. Bu masadaki hava hiç de rahat değil ve Tiernan'ın dokunuşlarından kurtulmak için can atıyorum. Bir süre önce saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürmeye başlamıştı ve bu hareket bende uzun telleri kafa derimden ayırma isteği uyandırıyor.

Ben sıçradığımda Nan'in de ayağa kalkması beni şaşırtıyor. "Sana yardım edeceğim canım."

Kendini tutamadan annesinin gözleri yarıklara dönüşür. Gergin ifade sadece bir an sürüyor ve ardından sahte gülümsemesi tekrar yerine oturuyor. "Güzel fikir anne."

Nan, beni mutfağa kadar takip etmek için masanın etrafından dolanırken kızının omzunu sıvazlıyor. Bu annemin bana sık sık yaptığı bir harekettir,

ama Nan bunu yaptığında, bu gerçek bir sevgi gösterisidir, saçmalık değil.

Mutfağın sallanan kapısı arkamızdan kapandığında, hafif bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Büyükanнем ve büyükbabamın ziyaretleri hiçbir zaman sorunsuz geçmez, ama hiç şimdiki kadar gergin olduklarını sanmıyorum. Ve hepsi *onun* yüzünden.

Nan taze çatalları toplarken sessizdi ve ben de mutfağın diğer tarafından tabakları aldım.

Yine de sessizliği sadece bir an sürüyor.

"Sana bir koca buldular mı?"

İznim olmadan, maskem yüzümden kayıyor. Beni kurtaran tek şey, şu anda sırtımın ona dönük olması.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, garip bir şekilde boğazımı temizleyerek. "Bana böyle şeyleri anlatmazlar. Tek bildiğim kesinlikle birini aradıkları. Babam geçen yıl beni birkaç farklı erkekle tanıştırdı. Sanırım kısa listesinde onlar da var."

Bu düşünce akşam yemeğimin midemde çalkalanmasına neden oluyor.

Bir *hmm* sesi çıkarıyor. "Herhangi birini standartlarınıza uygun buldunuz mu?"

Filtrelerim beni yanıltıyor ve kelimelerim üzerinde dikkatlice düşünmeden konuşuyorum. "Bu durumda bırakın *önemli* olmayı, fikrime *ihtiyaç duyulduğunun* bile farkında değildim." *Ya da herhangi bir durumda.* Hatamın farkına vararak tabakları granit tezgâhın üzerine bırakıyorum ve büyükanנeme dönüyorum. "Özür dilerim. Bu hiç kibarca değildi."

"Dürüst sözlerin nadiren kibar olduğunu düşünüyorum." Memnuniyetle, yüzünde herhangi bir hayal kırıklığı yok. Sadece... anlayış mı? Bu pek sık rastlamadığım bir ifade. "Bana evliliğinin senin için adil olmadığını söylemene gerek yok. Aptal genç kızların hepsi aşk için evlenmeyi hayal eder, ama bizim gibi kadınlar çıkar için evlenmek zorundadır. Birlikteliklerimiz ticari işlemlerdir ve bu çok kasvetli bir düşünce olabilir, ama ki sevgili kızım, hepimizin oynaması gereken roller var.

Erkekler para kazanıyor ve imparatorluk kuruyor, biz de o imparatorluğu yönetecek yeni nesli doğuruyoruz. Bu hepimizin uyması gereken bir denge."

Tekmelemek ve çığlık atmak istiyorum ama tek yaptığım başımı sallamak. "Anlıyorum."

Anlamıyorum. Asla da anlamayacağım. Bir insan nasıl olur da çocuğuna bakıp onu, çoğu genç kadınlar için hiç de uygun olmayan erkeklerle evlendirebilir, asla anlayamayacağım. O onların bebeği... *onların kanı*. Bu iğrenç ve üzücü.

"Senin durumundaki çoğu kıza göre seçeneklerin biraz daha kısıtlı olabilir, çünkü çoğundan daha yaşlısın ve artık..." diye devam etti, neden bahsettiğini bildiğimi biliyordu.

Bir bakire. Saf. Masum.

Artık bakire değilim ve bu pek çok erkek itici bir durum. Genç gelinlerinin kanını akıtan ilk kişi olmayacakları gerçeği, burunlarının tiksintiyle kalkmasına neden oluyor. Onlara göre ben artık kullanılmış bir malım. Kirli.

Henüz evlendirilmememin tek nedeni kızlık zarımın olmaması, ama babamın benim iffetsizliğimi görmezden birini bulması an meselesi.

Bekâretimi vermenin bir bedeli vardı. Altı yıl sonra hala bedelini ödediğim ve sık sık rüyalarımın giren bir şey bu. O uykusuz geceler boyunca, genç adamın kafasının cama çarpma sesi kafamın içinde yankılanıyor ve benimle alay ediyor.

BEŞ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

TARTARUS'TA CUMARTESİ günleri her zaman bir duvardan diğerine tıklım tıklım dolu olur ve müzik ve dans eden bedenlerle canlanır. Başlangıçta, eski bankayı bir kulübe dönüştürdüğümde, imparatorluğumun kirli parasını işletmek için iyi iş olacağını düşünmüştüm. Kâğıt üzerinde kulüp, New York'un en iyi gece kulüplerinden biri. Bu şekilde kalmasını sağlamak için muhasebecilere ve muhasebecilere kıcımdan para ödüyorum. Öz yeğenim Callan şu anda özel okulda aldığı süslü eğitimini ve adli muhasebe diplomasını hesaplarımızın tertemiz görünmesini sağlayarak kullanıyor.

Tabii ki, kulübüm temiz değil. Ahlaksızlık ve müstehcen eylemlerle doludur. Söz konusu eylemlerin çoğu gizli bodrum katında gerçekleşir. Asıl eğlence o katta yaşanıyor. Genelde gecemi orada geçirirdim, ama bir ay önce dikkatim ve sikim belli bir prenses tarafından tuzağa düşürüldüğünden beri bodruma adımımı atmadım.

Başka bir kadına bakmadım bile. Zavallı yalnız aletimin bugünlerde aldığı tek hareket kendi yumruğumdan geliyor ve size söyleyeyim, üzgün düş el işleri, dar bir amın yaptığı gibi noktaya çarpıyor. Sorun şu ki, sahip olmak istediğim tek bir amcık var ve sonunda hamlemi yapmadan önce hala zamanımı bekliyorum.

Niall'ın kızını almama nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Adamı bir kez daha küçük düşürdüğüm için mi kızacak, yoksa çocuğuna ne olacağını gerçekten önemseydiği için mi? Ben paramı ilkinde yatırıyorum.

Son on beş yıldır Niall Moran'ın imparatorluğunun yavaş yavaş çöküşünü izliyorum. Seyretmesi eğlenceli ve tatmin edici bir manzaraydı. Tüm rakiplerimin benimle mücadele etmeye çalışmasını ve başarısız olmasını izlemek en büyük zevklerimden biri oldu. Zirveye tırmanışım kanlı ve zor oldu ama buna değdi. Artık dokunulmazım ve tahtımda güzel güzel oturuyorum.

Hafta sonlarımı genelde yaptığım gibi bodrum katında geçirmek yerine ofisime kapandım. Son dört haftadır kendimi çok sık yaptığım bir şey. Aşağıda yaşanan sefahatten çekilmediğime şaşıyorum. Daha tatmin edici bir şeyin geleceğini bilmek beni rahatlatmış. Onun için, beklemeye değecek.

Ofisimin dört duvarına bakıyorum ve iç çekiyorum. Normal standartlara göre güzel bir ofis. Gerçekten çok güzel. Üç duvar siyaha boyanmış ve yıllar içinde topladığım siyah-beyaz ürkütücü sanat eserleriyle süslenmiş. Dördüncü duvar neredeyse tamamen büyük kemerli pencerelerden oluşuyor. Bunlar bankanın orijinal mimarisi. Binanın kendisi 1780'lere kadar uzanıyor ve on yıl önce satın aldığımda, orijinal detaylarının koruduğumdan emin oldum.

Ağabeyim Astor, organize suç hayatının kendisine göre olmadığına karar verip ailenin patronluğunu bıraktığında, zamanımın ne kadarını bu ofiste oturarak geçireceğimi tam olarak fark etmemiştim. Günlerimin çoğunu bu masada oturup telefonda cahil puştlarla konuşarak geçiriyorum. Ya da daha kötüsü.

Böylece olduğunda kanunu sikimden uzak tutacaklar. Bilirsin işte, karşılıksız ya da her neyse.

Eğer ellerimi kana bulamadan bu odada çok uzun süre zincirlenirsem, sıkılmaya başlayacağım ve sıkılmak asla iyi bir şey değildir. İşte o zaman başım belaya girer ya da biri ölür... bazen ikisi birden. Yavru bir köpek gibiyim. Uygun zenginleştirme olmadan, bir şeyleri yok etmeye başlarım.

Nova odaya girmeden önce kapalı kapıya bir kez vurur.

"Eğer bu ofisten çıkmazsam, aklımı kaçıracağım." "Sanırım bunun çoktan gerçekleştiğini söylemek yanlış olmaz, patron."

"*Ha.* Çok komik," diyerek sandalyemde geriye yaslanıyorum ve ellerimi sert karnımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece dikkatimi çekecek bir şey olmadığına emin misin? Burayı canlandıracak bir şeye ihtiyacım var."

Nova, tuğla yığını vücudunu masamın karşısındaki deri koltuklardan birine oturtuyor ve dövme eliindeki iPad'i bana uzatıyor. "O zaman şanslısın. Burada seninle konuşmak isteyen biri var."

Ekрана, iyi tanıdığım bir odanın siyah-beyaz güvenlik görüntülerine bakıyorum. Rocconun ve Rocco gibi pek çok kişinin son nefeslerini verdiği odanın aynısı. O da bodrum katında yer .

Gördün mü, sana bütün eğlencenin orada olduğunu söylemiştim.

Koyu renk kapüşonlu sweatshirt giymiş bir adam tek metal sandalyede oturuyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve uzun bacaklarını önüne uzatmış. Kendilerini o odada bulan diğer talihsiz ruhların çoğunun aksine, adam sakin.

Kamera açısı ve kapüşon yüzünden yüzünü seçemiyorum. "Kim o?"

Nova bir elini açık kahverengi sakalının üzerinde gezdiriyor. "Onu arka girişte duran kameralarda gördüğümde, iki çocuğu onu yakalamaya gönderdim. Buraya silahsız geldi. Ona burada ne aradığını ama sadece seninle konuşacağını söyledi. Buraya gelirken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Adamları öğrenirse çok kızarlar."

O daha konuşmasını bitirmeden masamdan kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. İşlerin nasıl gideceğine dair hiçbir fikrim olmadığı için siyah ceketimi akıllıca sandalyemin arkasına bırakıyorum. bir takım elbiseyi *daha* mahvetmeye gerek yok, değil mi?

Ses geçirmez odaya girerken kapüşonlu adama, "Benimle özel olarak konuşmayı istemek şöyle dursun, beni arayıp kadar cesur olan pek yok," diyorum. Başını kaldırıp gözleri benimkilerle buluştuğunda irkilmiyor ya da sarsılmıyor. Bu adamı tanıyorum. Şahsen değil ama onu kimin çalıştırdığını biliyorum ve bu da onun burada olmaması gerektiğini bilmem için yeterli bir bilgi. "Kahretsin... Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Sen cesur birisin. Burada bulunarak boynunu riske attığını , değil mi?"

"Evet," diye tek bir baş hareketiyle cevap veriyor.

Beton blok duvara yaslanırken kısık bir ısıklık çalıyorum. Önümdeki adamı incelemeye devam ederken ayak bileklerimi çaprazlıyorum. "Sahibin tasmanı çıkardığını öğrenirse çok kızacak, bu da bana söyleyeceğin her şeyin zaman ayırmaya değeceğini gösteriyor." Ellerimle konuşmaya başlamasını işaret ediyorum. "Peki, hadi o zaman, beni çok uzun süre merakta bırakma. Kenar yapmak hiçbir zaman benim sapıklığım olmadı."

Başlığını vızıltılı kafasından itiyor. "Ona bir koca bulmuşlar."

Ve beni kaybetti. "Kime koca buldun?"

"Rionach."

Bu beni duvara yaslandığım yerden ayağa kaldırdı, omurgam dikleşti ve ellerim sıkı yumruklar haline geldi. Genellikle tepkilerimi minimumda tutmakta daha iyiyimdir. Düşmanınızın bir durum hakkında ne hissettiğinizi bilmesine izin vermek sizi anında dezavantajlı duruma düşürür. En iyisi tahmin etmelerini sağlamaktır. Onun adını duyduğumda verdiğim fiziksel tepkiyle, elimi çoktan göstermiştim.

Vücudumu gevşemeye, ellerimi iki yanıma gevşekçe bırakmaya zorluyorum. "Ve bana bu bilgiyi getirme sebebin nedir?"

"Çünkü yardım galasının güvenlik kayıtlarını izledim, Banes. Seni çatıda onunla birlikte gördüm ve İtalyan sana saldırmadan önce lobide ona nasıl baktığını gördüm."

O kasetleri bir başkasının görmüş olabileceği düşüncesi içimde koruyucu bir dalgalanma yaratıyor. Prensesimi çatıda, o kısa, çalıntı anlar için kendini yakarken görmüş olabilirler.

Hâlâ o sahte sakinlik havasını üzerimde tutarak omuzlarımı silkiyorum. Yakında herkes Rionach Moran'ın *benim* olduğunu öğrenecek ama henüz değil. Doğru zaman gelene kadar değil. Bu bilgi eğer doğruysa, şu anki zaman çizelgemi kesinlikle değiştirecek.

"Evlениp gitmesinin benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyorum." *Her şeyin benimle ilgisi var.*

"Niall damat olarak Bogdan Koslov'u seçti." Sandalyesinde kıpırdanıyor, buraya geldiğimden beri ilk sinir belirtisi. Normalde düşmanımı endişeli görmek beni gülümsetirdi ama Koslov ismi ciğerlerimdeki havayı emdi ve görüşümü kanlı bir gölgeye çevirdi

kırmızı. "Bir süre önce Koslov ailesiyle bir geçmişiniz olduğuna dair söylentiler hatırlıyorum."

Tarih hafif kalır. Bogdan'ın babası Igor Koslov, babamın ortağı ve arkadaşıydı. Çocukluğumun büyük bir bölümünde Igor hayatımda istenmeyen ve kalıcı bir demirbaşı. On iki yaşında hayatımda daha da belirgin bir rol oynamaya başladı. On beş yaşına geldiğimde bu sona erdi. On beş yaşına geldiğimde pek çok şey sona erdi. Onunla geçirdiğim o üç yıl, çarpık zihnimin derinliklerinde kilitli tutmayı tercih ettiğim anılar oluşturuyor.

Ama bunu bu adama söyleyecek değilim. Igor'la geçirdiğim zaman hakkındaki tüm gerçeği sadece Astor biliyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum. "Igor'un kim olduğunu biliyorum, evet," verdiğim tek onay bu.

"O zaman Bogdan'la neden evlenemediğini biliyorsun. O..." Adamın başı sallanıyor, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş. "Bogdan, Igor'u lanet bir aziz gibi gösteriyor. İnsanlara, *kadınlara* yaptığı şeyler. Onu kızdıran ölü fahişenin resimlerini gördüm. Onun *derisini yüzmüş*. Bazıları bunu yaptığında kadının hayatta olduğunu düşünüyor. Rionach o adamla evlenemez."

Bogdan Koslov'un hasta bir köpek yavrusu olduğu bir sır değil. Derisi yüzülmüş fahişe ise bu berbat pastanın üzerindeki krema sadece. Kimin tarafından yetiştirildiği düşünüldüğünde davranışlarındaki hiçbir şey benim için sürpriz değil. Çocuğun Igor'un etkisi karşısında hiç şansı yoktu. Niall Moran'ın tek kızını o aileyle evlendirmeye razı olması, çocuğunu ne kadar az önemseydiğini gösteriyor.

"Niall birlik karşılığında ne alacak?"

"Para. Çok fazla para ve bir ittifak. Hem Koslovlar hem de Moranlar o zamandan beri iktidarda kalmak için mücadele ediyorlar..." diye devam etti ve bana bir bakış attı.

"Onların imparatorluklarını yıkmaya başladığımdan beri," bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Bir ittifak kurarak birbirlerine saflarını yeniden belirlemelerinde yardımcı olabileceklerini düşünüyorlar."

İrlanda ve Rus sendikalarının bir araya gelip gelmeyeceğine dair bahse girseydim çok para kaybederdim. Bu hiç tahmin etmediğim bir eşleşme.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Çoğunlukla bakımlı bir sakalla örtülü olan çenesi, cevabını düşünürken seğiriyor. "Genç kızı önemsiyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Onu önemsiyor musun? Ne? Okul bahçesinde bir kıza mı aşık oldun?"

Aslında böyle bir şey söylememden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Ne? Hayır, benim bir... aşkım yok. Aman Tanrım." Eliyle yüzünü ovalıyor. "O lanet evdeki hiç kimse o kıza zerre kadar değer vermiyor. Bu nişan da bunu kanıtlıyor. *Birinin* umursaması lazım. *Birinin* onu bu durumdan kurtarması gerekiyor ve eğer bu kişi ben olacaksam, sonuçları ne olursa olsun."

Yeni kesilmiş çimen rengindeki yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim o derinliklerde yalvarışları görebiliyorum. Yüzünü inceliyorum, sanki bir şekilde bana bu kız için neden canını tehlikeye attığının cevabını vereceklermiş gibi tüm hatlarına bakıyorum. Bir an sonra tekrar gözlerine odaklanıyorum. O yeşil renk... *ilginç*.

Bu adamın güdülerini hakkında biraz daha netlik hissederek duvardaki yerime dönüyorum. "Eğer onu kurtarmak istiyorsan, neden bana geldin? Güvenlik ve ben genellikle birlikte iyi oynamayız."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Dediğim gibi, güvenlik kayıtlarını gördüm. Daha da önemlisi, yüzünü gördüm. Rionach'a nasıl baktığını... hiç bir kadına böyle baktın mı?"

Hayır. Yapmadım. "Ne yani? Sence onu çalmalı mıyım?" Zaten bunu yapmayı planladığımı bilmesine gerek yok.

"*Benimle* daha güvende m dnyorsun?"

Yznde ciddi, neredeyse boyun eğmi bir ifade beliriyor. Sanki burada bana bunu sorduğuna kendisi de inanamyormu gibi. "Sen kadnları sakatlamazsn."

O haklı. Ben anlamyorum. Mutlu bir ŗekilde atlamayacağım çok fazla satır yok, ama bu onlardan biri. İŗi devraldğımda et ticaretini bile bıraktım. Babamın tercih ettiği gelir yntemi kadn ticaretiydi. Sanırım bunu tercih ediyordu nk malların tadına bakmaktan holanıyordu.

"Sen ktnn iyisisin. En azından seninle yaŗayacaęını biliyorum nk kimse bir Banes'le uęraŗamaz."

Brayden Kennedy bu szlerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyor. Soyadım onun etrafına sıkıca sarılmıŗ kurŗun geçirmez bir yelek olacak. Bir kez benim olunca, dokunulmaz olacak.

OceanofPDF.com

ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

"BU İYİ BİR FIKIR DEĞİL." Loş kulübün içinde ilerlerken Ophelia'nın eli sinirli bir şekilde benimkine dolanıyor. Tek ışık kaynağı duvarlardan yansıyan mor flaşlar ve maskeli balo maskesi takmış müşteriler. "Burada olmamalıyız. *Sen* kesinlikle burada olmamalısın."

Arkadaşım haklı. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca ikinci şey olabilir ve pervasız davranışlara olan eğilimim göz önüne alındığında bu bir şey söylüyor.

Ophelia ders verdiği direk dansı stüdyosundaki öğrencilerinden birinin ona bu akşamki özel etkinlik için birkaç bilet verdiğinden bahsettiğinde, gitmesi için gözünü korkuttum. İlk başta bana karşı çıktı ve etkinliğin sunucusunun kim olduğu göz önüne alındığında iyi bir fikir olmadığını savundu.

Hâlâ bilmediği şey, bu gece burada olmakta kararlı olmamın nedeninin ev sahibi olduğudur.

Sadece onu tekrar görmek istiyorum - onun o kaotik enerjisinin çıkarmak ve onu kendi aç ruhuma çekmek için. Boş pilimi şarj etmek için. Geçen ay o otel lobisinde birbirimize bakarak geçirdiğimiz kısa süre, göğsümdeki boş çukuru şimdiye kadar denediğim her şeyden daha iyi beslemişti. Çatı çıkıntılarında ya da tren raylarında durmak

Emeric Banes'i çevreleyen tehlikeli öze yaklaşamazlar. Onun yanında sönük kalıyorlar. Bu da en hafif tabirle *rahatsız edici*.

"Sorun yok, Lia," diye kıcımdan yalan söylüyorum.

Eğer burada yakalanırsam ve haber babama ulaşırsa, mahvolurum. Sadece bana değil, iki saat önce yanından geçip gittiğim güvenlik görevlisi Brayden'a da kızacak. İsteyeceğim son şey Bray'in babamın öfkesinden nasibini alması.

Gizlice kaçmamın ailemin umurunda olması ironik bir durum, çünkü gerçekte ben onların tahtalarında hareket ettirebilecekleri bir başka piyonum. Her şey kızlarının düşman topraklarında yakalanması durumunda imajlarının etkileneceği gerçeğine dayanıyor. Yani, kendi kızlarını kontrol edemiyorlarsa Niall ve Imogen Moran hakkında ne söylenebilir ki? Göz devirmeyi buraya ekleyin.

Yatak odamın penceresinden gizlice dışarı çıktığım pek sık olmuyor. Maceralarımı gerçekten çaresiz kaldığım zamanlarla sınırlandırmak için elimden geleni yapıyorum - cildim dayanılmaz derecede daraldığında boğuluyormuşum gibi hissediyorum ya da göğüs kafesimin altındaki boşluk sonsuz bir mağara çukurunu yansıtıyor. Bu his açlık sancısına benziyor, sadece daha yoğun. Fiziksel değil, ruhun bir acı.

Brayden'ın malikanenin demir kapılarından çıktığımı bildiğine yemin ettiğim zamanlar oldu. İşinde iyidir. Hatta mükemmel. Babam ve ağabeyimin merhametine gönüllü olarak kaldığı için ona sonsuz destek vermeliyim. Bray onların kaltağı olamayacak kadar iyi bir adam, ama ben ne bilirim ki? Ben sadece uysal bir kızım.

Brayden kaçtığımı bilse de bilmese de bu konu hiç açılmadı ve ben de mecbur kalmadıkça bu konuyu açmayacağım. Eğer ikimiz de düşündüğüm gibi rol yapıyorsak, o zaman en iyisi devam .

"Bu *iyi* değil Rio," diye homurdanıyor Lia. "Eğer yakalanırsan, sence baban hangimizin cesedini Hudson Nehri'ne atar? *Benimkini*,

Çünkü seni buraya getiren salak benim."

"Sakin ol. Őehirde bile deęil. Tiernan bu sabah New Jersey'den bir Őey için onu aradı ve kardeřimle buluřmaya gittięinde garaj yolunda gerçek anlamda patinaj izleri bıraktı." Babamın ofisinden gelen ve havalandırma deliklerinden yankılanan kűfűrlere bakılırsa, Tiernan Jersey'de her ne yaptıysa iyi bir Őey deęil. Hem *de hiç*. Aęabeyim bu sefer gerçekten iřlerin içine girmiř olmalı çünkü altın ocuk bu sabah olduęu gibi kűfűr yemiyor ya da azarlanmıyor. Eři benzeri gűrűlmemiř bir olay ama yine de çok ferahlatıcı bir deęiřiklik.

Kulűbűn dięer tarafına giden kemerli koridoru kapatan maskeli insanlardan oluřan sıkı bir kűmeye geliyoruz. Kibarlık edip űzűr dileme zahmetine girmeden, onları yolumuzdan çekilmeye zorlayarak aralarından geçiyorum. Ophelia'yı grubun sűrűklerken onu daha sıkı tutuyorum. Geçtikten sonra ona dűnűp bakıyorum. Gűzel yűzű taktıęı beyaz dantel maskeli balo maskesiyle kısmen gizlenmiř ama loř ıřıkta bile koyu badem gűzlerindeki endiřeyi gűrebiliyorum.

"Endiřelendięim tek Őey baban deęil." Lia elimi çekerek beni barı bulma arayıřımda durmaya zorluyor. "Bu partinin kimin partisi olduęunu, kimin kulűbű olduęunu biliyorsun. Ailenle onun arası pek iyi deęil. Ya seni burada gűrűr ve gitmene izin vermezse? Ya bunu seni pazarlık kozu olarak kullanmak için bir fırsat olarak gűrűrse?"

Tartarus'taki yıllık maskeli balo partisi neredeyse kulűbűn sahibi kadar kűtű řűhretli. Daha űnce hiç katılmadım, ama bu etkinlikte olan Őeylerle ilgili hikayeler duydum. Beř dakikadır burada olduęuma gűre, bu hikűyelerin kurgudan ibaret olduęunu dűřűnmeye bařladım. Bu da en hafif tabirle hayal kırıklıęından űte bir Őey.

NYU'dayken öğrenciler bu parti hakkında konuştuklarında, çoğu insanın yüzünü kızartacak kadar açık hikayeler anlatıyorlardı. Bu binaya girdiğimde insanların duvarlara yaslanıp seviştiğini ve barın üstündeki kadınları trenlere bindirdiğini görmeyi bekliyordum ama şu ana kadar özensiz sevişme seanslarından başka bir şey görmedim. Tartarus, New York'un lüks gece kulüplerinden biri gibi görünüyor. Bu tür faaliyetlere katılma niyetim olmasa da yine de merak ediyordum.

"Eğer Emeric Banes beni bir pazarlık kozu olarak kullanmaya çalışıyorsa, insanların söylediği kadar zeki değildir. Ailemin beni geri almak için vazgeçmeye istekli olacağı tek bir şey bile düşünemiyorum." *Peki ya söz konusu olan Tiernan'ın hayatı olsaydı?* Onu geri almak için beni yerde buldukları tek bir kuruşmuşum gibi takas edebilirlerdi. "Her iki durumda da, buraya sorun çıkarmaya gelmedik. Sadece birkaç içki içip dans etmek için buradayız. Sadece zararsız bir eğlence."

Lia gözlerimi örten siyah kuş tüyü maskeyi ayarlıyor. "Zararsız eğlence," diye tekrarlıyor. "İstediğin kadar rol yapabilirsin Rio, ama sende zararsız bir şey yok ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Ona en dehşete düşmüş yüz ifademi takınıyorum ve bir elimi çıplak göğsüme götürüyorum. Straplez dar siyah elbise hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Boynumu zaten riske atıyorsam, kıyafetimle ya büyük oynarım ya da eve giderim diye düşündüm. Bu elbise yaklaşık iki yıldır dolabımın en arkasında duruyordu. Lia ile yaptığım nadir alışveriş gezilerinden birinde ani bir kararla satın almıştım. Beni ateşli hissettiriyor. Hatta güçlü.

"Bununla ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diyorum ona, sesim hastalıklı bir tatlılıkla. "Ben her zaman en iyi davranışımı sergilerim." Ophelia etrafıma zincirlenmiş sınırları zorladığımı biliyor ama ne kadar bilmiyor.

Lia ile NYU'daki ikinci yılımda tanıştım. Aynı sınıfta okuduğumuz herkesten daha çok çalışarak benim orta derecede iyi olan

notları her seferinde utanç verici. Beni ona çeken şey çalışkanlığı değildi. Benim içinde büyüdüğüm dünyanın kenarlarında, tamamen içine çekyaşamayı başarmasıydı. Ailesi Argent'lar yıllarca tekstil üretiminde ön saflarda yer almışlardı. Bu süre zarfında ailesi benim ailemle aynı CEO'lar ve politikacılarla kaynaşmıştı. Aynı tür galalara katıldılar ve babası şu anda hapishanede olduğu için, ailesinin zaman zaman işlerin daha az tuzlu tarafına ayak bastığını söylemek güvenli olur sanırım.

On dokuz yaşındayken ailesinin şirketi iflas edince bu yaşam tarzı tamamen değişti. Bundan sonra Ophelia Argent, bekar bir anneye sahip başka bir burslu öğrenci oldu.

Oyuncuları tanıyacak kadar benim dünyama yakın büyüdü, bu da Moran isminin ne anlama geldiğini bildiği anlamına geliyor. Benim *kim* olduğumu biliyor. Yalan söyleyip babamın ithalat ihracat yaptığını ve emlakçılıkla uğraştığını söylemek zorunda değilim. Ayrıca beni karartılmış ciplerle gezdiren takım elbiseli adamlara da bir açıklama getirmek zorunda kalmadım. O sadece... anladı. Asla bilgi almak için yalvarmaz ve genel olarak ailemden bahsetmekten kaçınır. Lia birlikte *var olabileceğim* bir arkadaş.

"Evet, tabii," diye alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor ve elimi tekrar avuçlarının içine alıp beni daha önce gittiğim yönün tersine doğru götürüyor. "Bar bu tarafta."

İçimizden birinin buraları bilmesine sevindim.

"Buraya daha önce geldiğini bilmiyordum," diye sesimi yükseltiyorum ki ağır bas müziğin arasından beni duyabilsin.

"Evet..." Omzunun üzerinden bana gönderdiği bakışı tam olarak çözemiyorum. "Birkaç kez."

"HEMEN DÖNECEĞİM," Lia onu duyabilmem için yakınımına eğiliyor. İki içki ve neredeyse bir saat süren dans arkadaşımı rahatlattı. tetikte ama sonunda eğleniyor gibi görünüyor. "Fazla uzağa gitme. Burası labirent gibi."

Süslü ferforje demir çubuğa yaslanarak elimdeki bardağı ona doğru sallıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Dans pistinde bir salağın bana çarpıp dökülmeme neden olmasına ihtiyacım yok. Cinle ıslanmış kıyafetler giymek bu geceki gündemimde yok."

Arkasından birine bakıyor ama maskeli müşterilerin kargaşası içinde kime baktığını tam olarak kestiremiyorum. Eğitimine devam etmek ve NYU'da yüksek lisans derecesini almak ile verdiği direk dansı dersleri arasında Lia, dolu bir iletişim listesine sahip meşgul bir insan. Dışarıdayken tanıdığı biriyle karşılaşmaktan nadiren kaçınıyoruz.

Başını sallayarak omzumu sıkıyor. "Emin misin? Çabuk olacağım."

Ona el salladım, bulunduğum yerden gayet memnunum.

Merakla, kiminle buluştuğunu görmek umuduyla mavi-siyah saç perdesini kalabalığın içinde takip ediyorum ama yirmi saniye onu kalabalığın içinde kaybediyorum.

Sırtım ve dirseklerim bar tezgahına yaslanmış, içkim parmaklarımın ucunda sallanırken, kulübün geri kalanını ve konukları yavaşça incelemek için saniye ayırıyorum. Eğer gerçekten buradaysa, onu kalabalığın içinde bulmak neredeyse imkânsız olacaktır, özellikle de o da maske takıyorsa. Öyle değil mi? Onu sadece fırtına benzeri varlığıyla seçebilecek değilim, değil mi?

Avıma devam ederken kulübü de geziyorum. Bina eski ve tarihi, ancak mekanda yapılan tüm güncellemeler mimarının bütünlüğünü korumuş. Ana kat çoğunlukla geniş bir odadan oluşmaktadır. Mekânın etekleri boyunca uzanan mermer kemerler daha küçük, daha

samimi alanlar. Sanırım insanlar biraz daha *mahremiyet* istediklerinde buraya gidiyorlar. Kesinlikle yasak olan en üst kat, tüm odayı saran büyük bir dairesel balkon gibi görünüyor. Bu gece, oymalı mermer korkulukların üzerine ağır siyah perdeler çekilmiş ama Emeric'in orada durup partiye katılanlara tanrılarıymış gibi baktığını hayal edebiliyorum. Tahtında tebaasına hükmeden bir kral.

"Maskeni beğendim." Solumdan gelen bir ses beni düşüncelerimden koparıyor. Sol tarafımda duran adama dönüp baktığımda, kendimi anında ezilmiş ve hayal kırıklığına uğramış buluyorum. Kelimenin tam anlamıyla yakışıklı ama golden retriever ve "Misyonerlik benim favorim ve çoraplarımı açık bırakıyorum" hisleri. *Ugh.*

"Teşekkürler," dedim kibarca.

Bana bir şey kazanmış gibi gülümsüyor. "Bu çok 'ölüm meleği'."

Omzumu silkiyorum. "Korkarım burada daha derin bir anlam yok. Bu sadece tüylü siyah bir maske."

"Evet," diye ensesini ovuşturuyor, "ben de kostümüm için fazla zaman harcamadım."

Bu beni sırtıtmaktan alıkoydu. "Gerçekten mi?" Yüzünün yarısını gizleyen beyaz plastiğe soruyorum. Maskeli baloda Operadaki Hayalet, ne kadar orijinal. "Emin misin? Bunun için çok çaba sarf etmişsin gibi görünüyor."

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve dudakları hafifçe aralanır. Bunu anlaması beş saniye kadar uzun sürdü. "Benimle taşak geçiyorsun."

Kendimi durduramayınca kahkahalara boğuluyorum. "Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Bu alışverişin ikimizin de istediği gibi gitmeyeceğini bildiğimden, başarısız beni tavlama girişimine devam edemeden kestirip atıyorum. "Görüşürüz Fantom."

"Kim? Bu benim adım değil."

Tanrım. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum nefesimin altında, içkimi barın üzerine bırakıp dans pistine geri dönerken.

Üzgünüm, Lia, kalacağım konusunda yalan söyledim.

Hissettiğimde odanın yarısını geçmiştim. *Onu* hissettiğimde. Kalabalığın içinde onu bulamayacağımı düşünerek çok acı bir şekilde yanılmışım. Yavaş bir daire çizip balkonu taradığımda vücudumdaki her tüy diken diken oluyor.

Şurada.

İşte .

Onu bir kral ya da tanrı gibi kulübün üzerinde dururken hayal etmiştim ama yüzünün üst yarısını kaplayan koyu kırmızı ortaçağ boynuzlu maskesiyle bu iki şeye de benzemiyor. Cehennemdeki mahkûm ruhlara bakan bir şeytana benziyor.

Birden kulübün adı mükemmel göründü. *Tartarus*. Yeraltı dünyasının bir diyarı. Mitolojide Yunan tanrılarının düşmanlarını hapsettiği yer.

Ona bakarken kan dolaşımda lezzetli ve bağımlılık yapan bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Gözlerini buradan göremesem de hissedebiliyorum. Vücudumun her yerinde. Küçük, samimi okşamalar gibi. Kim olduğumu biliyor mu? Benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyor mu?

Bronzlaşmış elleri girift oymalı tırabzanın etrafına sarılmış ve omuzları daha sıkı görünüyor. Otel lobisindeki sakın tavrı gitmiş. Buradan ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum ve sanırım onun bu halini daha çok seviyorum. Vahşilik ve öngörülemezlik, ruhumda ikamet eden heyecan arayan şeytana hitap ediyor.

Yoğun devam ederken kaç şarkı çalıyor bilmiyorum ama bir noktada kafası hafifçe dönüyor. Bu

Sanki bana sessizce soruyormuş *gibi*, "*Şimdi ne yapacaksın? Bana gelecek misin?*"

Dudaklarımda bir gülümseme, başımı bir kez sallıyorum. Cevabım, onun dile getirmediği sorusu kadar net: "*istiyorsan, gel ve al.*" Sırf o çağırdı diye ona gitmeyeceğim. Beni kendisi bulmak zorunda kalacak.

Kendime tek istediğimin Emeric'i görmek olduğunu söylerken yalan söyledim. Meğer bu gece dans etmek istiyormuşum ve şansına o tam da dans etmek istediğim türden bir tehlike. Onun kaotik melodisinin kulaklarımda uğuldadığını ve kaburgalarımı titrettiğini hissetmek istiyorum.

Uzun boyuna son bir kez baktıktan sonra ondan uzaklaşıyor ve gölgelerin arasında eriyorum.

OceanofPDF.com

YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"BANES," diye bir ses ofisimin kapısından geliyor. Kafamı kaldırmama gerek yok çünkü kapıyı çalmadan içeri girecek kadar cesur tek bir aptal var.

Nova'ya bakma zahmetine önümdeki güvenlik görüntülerini incelemeye devam ediyorum. Görüntüler grenli ama gördüklerimi inkâr edemem. O ukala herif ve neşeli aptallar çetesi gerçekten de görünmeden depoma girebileceklerini mi düşündüler? Gizli kameraya doğru baktığında dudaklarım kıvrılıyor. Binanın elektriğini kesti, bunun son teknoloji güvenlik sistemini etkisiz hale getireceğini düşündü. *Sanki o kadar basit bir şeymiş gibi.*

Onun gibi insanların *buna* inanmasını istediğimi bilmiyor. *Kolay.* Kendilerine güvenmelerini ve benden çaldıklarının yanlarına kâr kalacağına inanmalarını istiyorum çünkü onlar çaldıktan sonra ben oynayacağım. Ve bir aydan uzun bir süre boyunca en iyi şekilde davrandıktan sonra, gevşemeye hazırım.

Bir kemirgen gibi, bu aptal tuzağıma düştü.

"Senin için ne yapabilirim, Nova?" Hâlâ dizüstü bilgisayarında oynatılan görüntüleri incelerken soruyorum. Mallarım sandık sandık depomdan çıkarılıyor ve kamyonlara yükleniyor. Hiçbirinde

plaka. Bu şerefsizin bu işten sıyrılmasına yardımcı olacağını düşündüğü bir başka anlamsız taktik. "Önemli olsa iyi olur, çünkü programımızda bir şey çıktı."

Elektrik kesildiğinde binanın yakınında bulunan adamlarım beni aradı. Harekete geçmeye ve bu bariz hırsızlığı durdurmaya hazırıldılar, ancak bunun arkasında kimin olduğunu görünce onları geri çağırdım. Bizden daha zeki olduklarına inanmalarına izin verirsek herkes için çok daha eğlenceli olur. Benden *daha*. Kâr kaybı konusunda endişelenmiyorum. karşılığını fazlasıyla alacağım. Çalınan silahların parasını almanın yanı sıra, bana olan borçlarına ek bir faiz koyacağım. Bu benim en sevdiğim ödeme şekli olacak.

Deneseydim bile bunu daha iyi planlayamazdım. Bazen her şey yerli yerine oturur ve bu olduğunda çok gider. Bu ukala herifler henüz farkında değiller ama zaten benim olana sahip çıkmamı çok daha kolay hale getirdiler.

"Neler oluyor?" Nova masamın önünde durarak soruyor.

İzleyebilmesi için dizüstü bilgisayarını döndürüyorum. "Depomdan yarım milyon dolar değerinde silah ve mühimmat çalınıyor."

İkinci komutanım ekranla benim yüzüm arasına bakıyor. "Ve bu senin bir sosyopat gibi sırtmana neden oluyor, çünkü...?"

"Çünkü onlara borçlu olmak gerçekten hoşuma gidecek." Dizüstü bilgisayarını kendime doğru çeviriyorum ve bu boktan gösterinin liderinin kadraja girdiği ana kadar geri sarıyorum.

Ekranı tekrar ona doğru çevirdiğimde Nova'nın kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. Kısık bir ısıklık ve kafası inançsızlıkla sallanıyor. "Bu kadar aptal değiller herhalde."

"Görünüşe göre öyleler."

"Bu size anlatmak için geldiğim şeyi biraz daha... ilginç kılıyor." Sürekli elinde tuttuğu iPad'i uzatıyor. "Partide çalışan çocuklardan biri Tartarus'a vardığında onu izlemiş. Buraya gelmeden önce bir süre onu izlettim. Yanında hiç güvenlik görevlisi yok." Bu göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Söz konusu kızları olduğunda ailesinin umursamazlığı hayret verici.

Kulübümün ortasında -benim bölgemde- prensesim diğer maskeli müşterilerin arasında dans ediyor. Geçtiğimiz on yıl boyunca Tartarus'taki yıllık maskeli balo partisi her yıl düzenlenen bir etkinlikti ama bu on yıl boyunca hiçbir zaman şu anki kadar katılmaya istekli hissetmemiştim.

"Bir arkadaşıyla geldi." Gözlerimin kısılması üzerine hemen ekledi, "Bir *kadın* arkadaşıyla."

Ona dokunmaya cüret eden herhangi bir erkeğin ellerini koparma fikri çok çekici olsa da, gecemi bu şekilde geçirmek istemiyorum. Artık istemiyorum. Onu o günah kadar dar siyah elbise ve tüylü maskeyle gördükten sonra olmaz. Sonunda onu resmen benim yapana kadar ondan uzak durmayı planlamıştım ama kendimi dizginlemem ancak bu kadar güçlü olabilirdi.

"Haklısın, Nova. Bu çok *ilginç*." Masamdan kalktım. Tasarım siyah takım elbise ceketimin düğmelerini yeniden ilikledim ve asistanlarımdan birinin bu sabah benim için bıraktığı deri şeytan maskesini aldım. O zamanlar bu yılki partiye katılma niyetim olmadığı için maskeyi takmayı planlamamıştım ama planlar değişti. "Prensesin ne istediğini görmeye gidelim mi?"

Gözlerim onu kalabalığın içinde bulduğu anda beni HİSSETTİ.

Ofisimden Tartarus'a yolculuk on beş dakikadan az sürdü. Nova, değerli iPad'ini geri vermeyi reddettiğim için siyah Escalade'in ön yolcu koltuğunda suratını asmıştı, böylece onu güvenlik yayınından izlemeye devam edebilecektim. Rionach, kız arkadaşının onu baştan çıkarmaya yönelik tembel girişimini savuşturduğunda, onaylayan gülümsememe engel olma zahmetine girmemiştim. *Aferin kızıma.*

Kulübün arka girişinden geçip binanın en üst katına çıkan merdivenlerden yukarı çıktığımda, barın karşısındaki yerini terk etmiş ve dans pistindeki terli bedenlerin arasından geri dönmeye başlamıştı.

Beni hissettiği anda anladım. Omurgası dikleşti ve omuzları sertleşti. Onun ben olduğumu içten içe bilmesi, içimde ilkel bir şeyin memnuniyetle mırıldanmasına neden oldu. Aynı zamanda kafamı kurcalayan soruyu da cevaplamış oldu. Başlangıçta neden buradaydı?

Buraya *benim* için geldi.

Prencesim beni aradı.

Başım eğik, ne yapmak istediğine karar vermesini bekliyorum. Bu seferlik, rotamızı onun belirlemesine izin veriyorum. Bundan sonra bu kadar uyumlu olmayacağım. Ne karar vereceğini merak ediyorum, bir süreliğine liderliği ele almasına izin vermemin tek nedeni bu. Ellerimi onun üzerine koyduğumda, derimin yüzeyinin hemen altında yaşayan baskın canavar kontrolü ele alacak. O andan itibaren, benim oyunumu oynamak zorunda kalacak. Yine de, benim tam da onun katılmak için can attığı türden olduğunu hissediyorum.

Ağzını çekiştiren sırtışı yüksek sesle hırlamama neden oluyor ama bana sırtını gitme cüretini göstermesi sikime kan hücum etmesine neden oluyor. Onu kovalamam için yaptığı açık ve bariz cüret, köpekbalığına kan damlatmak gibi-

istila edilmiş sular. Bu sataşmayla, bunu bir av ve avcı oyununa dönüştürdü.

Neyi ateşlediği hakkında hiçbir fikri yok.

O sırtış bana yanmaktan korkmadığını söylüyor.

Ateşle ne kadar oynayabileceğini görmek ister misin prenses?

Tamam, hadi oynayalım.

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

EMERIC

Bu şeytan maskesinin altındakinin ben olduğumu bilmiyorlar ama yine de küçük geyiğimin peşinden kulübün ana katında dolaşırken partiye katılanlar yolumdan çekilmekte gecikmiyorlar. Sanki içgüdüsel bir şey onları kenara çekilmezlerse bir sonraki kanlı sanat projesi olacakları konusunda uyarıyor. Bunun gerçekleşmesi için kalabalığın arasında gizlenen birinin başını sallaması yeterli. Yaygara ya da tantana olmadan onları beton odamda alıkoyarlar ve ben kendimi *kurnaz* hissedene kadar orada tutarlar.

Mor ışığın parıltısında gözlerim onun tüylü maskesine takılıyor. Ona yaklaştığımı anlayan Rionach dar omzunun üzerinden bana bakıyor, birkaç dakika önce güzel dudaklarında beliren alaycı gülümseme hâlâ yerinde duruyor ve beni ona doğru çağırıyor.

O bir bela ve ben bunu *seviyorum*.

Etkinliklerden ve bağış kampanyalarından tanıdığımız kadın bu gece burada değil. Yatıştırıcı gülümsemesi ve uysal tavrı yok. Çatı çıkıntısında duran aynı Rionach burada ve sarhoş edici bir cesaretle parlıyor. Bu yönünü nasıl bu kadar sıkı tutabildiğini asla anlayamayacağım. Kendinden bir parçayı yavaşça öldürmeye benziyor olmalı.

Ona doğru beş adım bile atamadan, sarhoş ve coşkulu insan gruplarının arasına dalıyor. Hepsi bu gece benim gibi kendi coşkularının peşinde. Onları içki ve tuvaletlerde ince beyaz pudra çizgileri iken, benimki henüz kiminle taşak anlamayan küçük bir fingirdek.

Beni alt edebileceğini ve benden kaçabileceğini sanıyor ama ben herkesten daha iyi biliyorum. Bu lanet şeyi ben tasarladım. Her köşesini biliyorum. *Saklanacak hiçbir yer yok, aşkım.* İsteddiği kadar kaçabilir ama yakında o kaymak gibi teni ellerime alacağım.

Kemerli mermer koridorlardan birine dalarken, tam köşeyi dönmeye çalışırken önünü kesiyorum. Çok geç olana kadar onu yakaladığımı fark etmiyor. Ellerim üst kollarını sarıyor ve onu döndürerek omurgasını mermer duvara .

Güneşin altındaki her ilacı denedim, en pahalı likörleri tattım... bunların hepsi Rionach Moran'ın ellerimde olmasının verdiği hisle kıyaslandığında sönük kalıyor.

Sert darbenin etkisiyle nefesi ciğerlerinden dışarı fırlıyor ve ona o kadar yakınım ki havanın dudaklarımda dans ettiğini hissedebiliyorum. Gözbebeklerinin etrafında altın rengi beneklerin dans ettiği büyük, yuvarlak yeşil gözler şaşkınlıkla bana bakıyor. Ve onlar baktıkça insanlar ve ağır bas müzik eriyip gidiyor, geriye sadece o kalıyor.

Dökülmüş alkol, bayat sigaralar ve ter genellikle kulübün havasına nüfuz eder, ama bunların hepsi yok. Rionach etrafımdaki çoğu kadın gibi güzel kokan parfümler kullanmıyor. Baharatlı ve misk kokuyor. Derin nefes tenine sinen tütün, tarçın ve narenciye kokusunu içime çekiyorum. *Evet... bu eroinden daha iyi.*

"Şimdi ne olacak prenses?" İğrenç dans müziğinden beni duyabilmesi için yüzümü ona yaklaştırarak soruyorum. Yüzümü boynuna gömmemek için tüm irademi kullanıyorum. "Seni kovalamam için bana yalvardın. Seni yakaladım. Ben aksini söyleyene kadar kapana kısıldın, peki şimdi ne yapacağız?"

Göğüsleri her nefes alışında dar siyah elbisesinin sınırları içinde kabarıyor. Bunu iyi saklıyor olabilir ama o küstah tavrı her zaman yüzeye yakın. "Yalvarmıyorum" diye ısıırken gözlerinde yeşil alevler gibi parlıyor.

Kendimi durduramadan ya da daha fazla dokunma ihtiyacını görmezden gelemeyen, elim kollarından birini serbest bırakıyor. bir avuç farklı çıtçıt ve halka bulunan kulağının hemen altından başlayarak, parmak ucumu boynundan aşağı doğru izliyorum.

"Hepsi böyle der, Rionach," diyorum ona karanlık bir sesle. "Durum ne olursa olsun fark etmez. Öyle ya da böyle, etrafımdaki insanlar hep yalvarıyor. Bazıları hayatları ya da sevdiklerinin hayatları için yalvarıyor. Acıyı durdurmam için yalvarırken, diğerleri onlara dokunmaya devam etmem için yalvarıyor. Acı ya da zevk, ikisini de yapabilirim, ama sonuçta bunun için bana yalvarıyorlar. Ve sen, benim tatlı sirenim, farklı olmayacaksın." Nabzının parmağımın ucuna çarpma şekli dudaklarımda bir sırıtış oluşturuyor. "Bunun hangi kısmı seni daha çok heyecanlandırıyor? Zevk fikri mi yoksa *acı* mı?"

Bana bakarken gözlerinde hiç korku yoktu. Bu yıllardır görmediğim bir manzara. Hareketlerim ve şöhretim insanların benden korkmasına neden oldu, ama o değil. Hayır, o iri gözlerden yansıyan tek şey heyecan ve şehvet.

Sikim zonklamaya devam ederken bir iniltiyi ısııyorum. O enfes ve tüm bu piçler bunu göremiyor. Onların kaybı benim kazancım olmak üzere.

Geri adım atmadan ya da çekinmeden çenesini cesurca kaldırıyor. "Pek seçici değilimdir." Söylediği bir sonraki şey kaderini mühürlüyor. Bu gece ondan uzaklaşmam için ne kadar şansım varsa ayaklarımızın dibinde küle dönüşüyor. "En kötüsünü yap."

Kalp atışlarını takip etmek için kullandığım elim boğazına dolanıyor ve burada kontrolün kimde olduğunu belli edecek kadar baskı uyguluyor. Doğrudan kulağına konuşabilmek için başımı aşağı eğip fısıldıyorum, "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Daha sert nefes alarak başını sallıyor. "Şu ana kadar kararımдан eminim."

Burnumu yanağından aşağı sürüklüyorum, hızla bağımlısı olduğum o kokuyu ciğer dolusu daha içime çekiyorum. "Göreceğiz."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ya da önsöz söylemeden boğazını serbest bırakıyorum ve ince parmaklarını mengene gibi kavriyorum. Onu koridordan aşağı, yanındaki nöbetçi ve tuş takımı korumalı kapıya doğru çekerken kısa bacakları iki kat daha fazla adım atmak zorunda kalıyor. New York'ta Tartarus'un altında ne olduğunu bilen çok az insan var. Bilenler de oradaki zevklere katılmak için yüklü bir meblağ ödemişlerdir.

Bir kat aşağıda gerçek yeraltı dünyası var.

Adamım ona doğru gittiğimi fark ediyor ve sormama gerek kalmadan kapıları açıyor. Hızla onu camdan yapılmış asansörün bizi beklediği yere doğru sürüklüyorum. Tereddüt etmiyor ya da soru sormuyor, cesurca mı yoksa aptalca mı olduğuna karar veremediğim bir hareket. *Bu pervasızca korkusuz.*

Rionach yanımda sabit ve sessiz duruyor, parmakları hâlâ benimkilerle sarmaş dolaş. Kırmızı ışıklı uçuşuma doğru inerken ne titriyor ne de sarsılıyor. Kapılar açılana ve nerede olduğumuzu tam olarak anlayana kadar ses çıkarmıyor.

Tek, zar zor duyulabilen bir nefes.

Ŗu anda neye baktığı düşünöldüğönde, ağzından kaçırıldığı tek Ŗeyin bu olması etkileyici.

Ana kat gibi bu kat da mermerden yapılmıŖtır. Yüksek kemerli tavanlardan büyük, dekoratif avizeler sarkıyor. İçlerindeki ampuller kırmızıdır ve her Ŗeyin ve herkesin üzerine kırmızı-pembe bir renk verir. Uzun beyaz perdeler aşağıya doğru sarkarak müşterilerin dinlenebileceğı oyuklar oluŖturuyor. Tamamen dolu bir bar sol duvarın büyük bir kısmını kaplıyor, Ŗişeler yirmi ayak yüksekliğindeki cam raflarda duruyor.

Ancak Rionach'ın nefesini kesen Ŗey mekânın dekoru ve mimarisi değıl.

Deri Ŗezlonglarda sırtları Ŗişirilirken çivili tasmalar takan insanlar ve ağızlarında tıkaçlarla yükseltilmiş platformlarda dans eden çıplak kadınlar. Barda oturan Wall Street erkekleri, eski moda içkilerini yudumlarken aletlerini emdiriyorlar. İnleyen ve vecd içinde kıvranan erkekler ve kadınlar. Bazıları hala üst kattaki partiden kalma maskeler takıyor, ancak maskeleri olsun ya da olmasın, anonimlikleri her halükarda korunacak.

Burada hiçbir Ŗey sınır dışı değıldir ve kimse utangaç değıldir.

"Burası da neresi?" diye fısıldıyor bana, asansörden çıkıp yolsuzluk sisinin içine girdiğimizde.

"Cennet," benim tek cevabım. Eğer böyle bir yer gerçekten var olsaydı, burası benim olurdu. Kuralsız bir oda. Sadece saf, katıksız sefahat.

Başını çeviriyor ve sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Cevabını bulmuş olmalı çünkü bir dakika sonra dikkati çevremizdeki yasadışı görüntölere geri dönüyor. Tek kelime etmeden, etrafındaki merak havasıyla uzaklaşıyor. Sadece bu seferlik, arkasından giderken parmaklarının benimkilerden kaymasına izin veriyorum. Onun gitmesine izin vermek, gelecekte benim için kolay olacağını sanmadığım bir Ŗey.

O her şeyi kavrarken, ben de onu izliyorum, genç ruhunun tüm bunları kaldıramayacağına karar vereceği anı bekliyorum. Ondan on iki yıl daha uzun süredir bu dünyadayım. Benim deneyimlemediğim pek bir şey yok ama onun için her şey yepyeni. Onun gözünden izlemekten keyif alıyorum. Bir süredir özlediğim heyecan katmanını geri getiriyor.

Camdan yapılmış bir duvarın önünde durur. Duvarın arkasında sarışın bir kadın salıncağa oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, amcığını oradan geçen herkese gösteriyor. Bir adam önünde diz çökmüş, onu bir hayvan gibi yalayıp yutuyor.

Rionach bana bakıyor, tüylü maskesinin ardındaki gözleri kocaman. "Bizi görebiliyorlar mı?"

Başımı sallıyorum. "Mesele de bu zaten. İnsanların onları becerilirken izlemesini istiyorlar. Bu onların zevkine zevk katıyor ve insanların buraya gelmesinin nedeni de bu. Burası her türlü arzu ve isteklerini utanmadan ya da sonuçlarına katlanmadan yerine getirebilecekleri bir yer."

Başka bir şey sormuyor, sadece kadının adamın yüzüne sürtünmesini izlemek için geri dönüyor. Onun dikkati onlar tarafından tüketilirken, ben Rionach'ın parmaklarının dolgun alt dudağı boyunca ritmik bir şekilde izlediği yola odaklanıyorum. O dudakların etrafını sardığı düşüncesiyle sikim kıpır kıpır oluyor. Başka bir kadın olsa şimdiye çoktan kapmıştım ama ondaki bir şey beni yavaşlatıyor ve bir anlığına onu içime çekmemi sağlıyor.

Ona bu yakın olmayalı neredeyse bir buçuk ay oldu ve kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışıyorum. Sınırlı olan zamanı. Asansörden adımımızı attığımız anda saatimiz işlemeye başladı. Onu eve götürüp doyana kadar odamda kilitli tutmaktan başka bir şey istemesem de, şu anda böyle bir lüksümüz yok.

Camın arkasındaki kadın dramatik bir ılık atarken nefesi kesiliyor ve dişleri hayalini kurduğum dudağına batıyor. Onun için dizlerinin üzerine çökmüş olan adamı tanıyorum, o sesi gerçekten çıkarmasına imkân yok.

Rionach beklemediğim bir hareketle dönüp bana baktı. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? İçindeki arzuya boyun eğmem için mi?"

Bu beni kıkırdattı. "Aşkım, son bir buçuk ay içinde herhangi bir zamanda arzularıma boyun eğebilirdim. Babanın adamları pek de uyanık sayılmazlar. Yatak odanın penceresinin önündeki büyük meşe ağacına tırmanmak ocuk olurdu. Sen daha o soluk soluğa nefeslerinden birini bile veremedenden yatak odanda ve kalçalarının arasında olabilirdim." *Yeni favori sesim.* Ona penceresinin dışındaki ağaçtan bahsetmek, onu ne kadar yakından izlediğimi bilmesini sağlıyor. Nerede olduğunun önemli olmadığını, asla kurtulamayacağını istiyorum. "Yılbaşı bu yana kırk bir gece geçti. O gecelerden herhangi birini seçebilir ve sana hemen o anda sahip olabilirdim. Bu düşünce aklımdan geçmedi desem yalan olur."

Szlerimle ilgili bir şey, yeşim taşı gözlerinde bir kıvılcımı ateşledi. "Hayır deseydim ne yapacaktın?"

Yumuşakça kıvrılmış saçlarımdan bir tutam alıyorum ve pürüzsüz telleri parmak ularımin arasında ovuyorum. "Bana dürüstçe hayır diyebileceğini söyleyebilir misin?"

"Bu bir cevap değil."

"Seninki de değildi." Sa parçasını bırakıyorum ve takıntımın dürüstlüğünün dudaklarımdan damlamasına izin veriyorum. "Yine de yapardım. Seni tatmak için hiçbir şeyden kaınmazdım."

Çoğu kadın -güvenliklerinden endişe duyan kadınlar- böyle bir itirafı alıp doğruca en yakın polis merkezine koşardı ama Rionach koşmuyor. Hareket eden tek şey göz bebeklerinin büyümesi.

Yüzünde utanca benzer bir şey beliriyor. "Bana böyle şeyler söylememelisin ve ben..." Sözleri kesiliyor ve dişleri alt dudağına gömölüyor.

Elim boğazına yapışıyor, bakışları benden uzaklaştığında hafifçe sıkıyorum. "Gözlerini benden ayırma, aşkım. Ya sen, ne?"

"Ve bundan *hoşlanmamalıyım*." İtirafı, kelimelerin zar zor duyulabilen bir telaşıydı ve tüylü maskesinin kenarlarının altında, yanakları pembenin nefis bir tonuna dönüştü. "Bana hissettirdiklerinden hoşlanmamalıyım."

"Peki ben sana nasıl hissettiriyorum prenses?" "Korkmuş."

"Korkmayı seviyor musun?"

Elim hâlâ boğazındayken başını sallaması kısıtlı.

Çatıdaki küçük gezintisine tanık olduğumda zaten anlamıştım ama itiraf ettiğini duymak hoşuma gitti. "Sevdiğin şey adrenalin patlaması mı? Yoksa kendini tamamen korkuya teslim etme fikri mi?" Başımı eğiyorum ve dudaklarım onun delikli kulağının kenarından geçiyor. "Belki de kontrol eksikliği?"

Utanç, yumuşak bir sesle söylediği "Evet" sözüyle geri döndü.

"Yapma." Emrim bir kırbaç şaklaması gibi çıktı. "Sakın buna cüret etme. Korkudan tahrik mi oluyorsun? Bunu kabullen." Elimi boğazına bastırarak, ona arzuladığı şeyi tattırıyorum. "Etrafına bir bak. Burada utanan tek bir kişi bile yok. Buranın güzelliği de bu. Sadece zevk alıyorlar. Yani. Kendine ait. Senin olsun."

Eli bileğime dolanıyor ama beni itmeye çalışmıyor ya da şu anda onun nefes alma yeteneği üzerinde sahip olduğum kontrole müdahale etmiyor. Hayır, ince parmakları tenimi daha sıkı kavıyor ve beni cesaretlendiriyor.

Kulağına fısıldamak için bir kez daha eğildim, "İkimiz de sana istediğini verebileceğimi biliyoruz. Vücudunun arzuladığı şeyi."

Dilim çenesinde gezinirken tüm vücudu titriyor. Ona bakmak için geri çektiğimde gözleri simsiyahtı. Yeşim yeşili sadece irislerinin en ucundaki bir şerit. Nefesi artık kesik kesik geliyor ama utancı azalmış durumda.

Benim oyunumu oynamaya karar verdiği anda anlıyorum. Daha önceki sırtışı bir kez daha dudaklarını süslüyor.

"Buraya lanet bir tur için gelmedim, Emeric." Dilinin ucundaki adımın hırıltılı sesi kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor. Öyle sarhoş edici bir ses ki, kendimi tutmamı engelliyor. "Ya devam et, ya da git ki yapacak birini bulabileyim."

Bir an için beni test ettiğini, kendimi kaybetmeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini gördüğünü düşünüyorum, ama bana hınzırca bakışı durumun aslında böyle olmadığını anlamam için gereken tek ipucu. kaybetmemi *istiyor*. Kontrolümü kaybetmemi istiyor.

İşte benim kızım.

Boğazını tutuşum oksijenini kesecek kadar sıkılaştığında bakışları kayboluyor.

"Benim hakkımda bir şey bilmelisin, Rionach. Benden çalan insanların ellerini tutmalarına izin vermem. Eğer burada başka birinin sana dokunmasına izin verirsen, ellerini ganimet olarak saklayacağım. Onları şömüne rafımda gururla sergilerim," diye uyarıyorum, hiç de abartmadan. "Peki, sana soruyorum, gerçekten başka bir insanın hayatını şekilde tehlikeye atmak istiyor musun?"

Tabii ki cevap vermiyor. Fiziksel olarak cevap veremez. Nefes nefese ama ben bırakmıyorum. Onun yerine, odanın ortasındaki kuş kafesini andıran etkileyici yapıya doğru geri geri sağlıyorum. En az on beş metre yüksekliğinde ve parmaklıkları mükemmel bükülmüş demirden yapılmış, inatçı. Bu sağlam parmaklıkları kullanarak birçok istekli kurbanı astım, bazılarını orada olması daha uzun süre bıraktım. Bir *misafir* içeri girdiğinde, onu esir alan kişi söyleyene kadar kilitli kalır.

Ve ben *her zaman* tutsağım.

İçeride bordo ipek çarşafli yuvarlak bir yatak ve her misafirden sonra buradaki personel tarafından temizlenip değiştirilen çeşitli siyah yastıklar var. Ben bir dinsizim ve toplum için gururlu bir baş belasıyım ama başka bir adamın dölüyle ıslanmış çarşaflarda sevişmeyi reddediyorum. Çizginin bir yerde çekilmesi gerekiyor.

Boşta kalan elim, ofisimden çıkmadan önce ceketimin cebine koyduğum anahtarı arıyordu. Sonunda kafese gireceğimizden emin değildim ama iyimserdim. Kapıyı açtıktan sonra hiç vakit kaybetmeden onu çevirip içeri ittim. Elleri ve dizleri üzerinde yatağa düşen Rionach'ın tüm vücudu, ondan mahrum bıraktığım değerli havayı emerken kabarıyor.

Bu kadınla yaşadığım her şey sürpriz oldu ve omzunun üzerinden bana bakıp o muhteşem yüzünü bölen lanet bir gülümsemeyle bana baktığında da durum farklı değil.

Bela, bela, bela.

Eli maskesine uzanıyor ama maskeyi yüzünden çıkaramadan ben *susuyorum*.

Siyah ceketimi ve koyu gri düğmeli bluzumu çıkarırken "Bırak onu," diye bağıriyorum. Buradaki izleyicilerden birinin onu tanımasını ve ailesine haber vermesini istemiyorum. Hayır, Niall Moran'ın prensesini benim şartlarımla işaretlediğimi ve sahiplendiğimi öğrenmesini istiyorum.

Omzunun üzerinden beni izliyor ve o izlerken, tenimdeki yara izlerinin bu ışıktaki ona görünüp görünmediğini merak ediyorum. Ailemin imparatorluğunu kurduğum gibi *dostlar* edinerek kurmadım. Hayır, düşmanlar edindim ve düşmanlarım silahları ve bıçakları sever. İsteyerek döktüğüm kan, işimin temelini güçlendirdi. Zirvede olmak için ödemeye hazır olduğum bir bedel bu.

Çıplak kalçalarında gezdirdiğim parmak uçlarımda teni pürüzsüz ve sıcaktan yanıyor. Gözleri yumuşak bir huzurla kapanana kadar ona şu anda kilitli olduğunu hatırlatmıyorum. Ellerim elbisesinin eteklerinin altına dalıyor ve ince tangasının lastiğine dolanıyor. Sert bir çekişle pamuk parçasını vücudundan ayırıyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözleri tam zamanında açılıp kumaşa yapışan kokuyu derin derin içime çekişimi izliyor. Misk kokusu doğrudan sikime gidiyor ve pantolonumun sınırlarına karşı acı verici bir şekilde geriliyor.

Bunları saklamak için cebime sokarken ona şöyle diyorum: "Bunlarla ağzını tıkardım ama senden zorla çıkardığım seslerin bu lanet yerdeki herkesi ve her şeyi bastırmasını istiyorum. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duysunlar." Kısa siyah elbisesinin eteğinden tutarak vücudunu yukarı ittim ve her çarpıcı santimini bana gösterdim. "Tadının da kokun kadar güzel olup olmadığını bilmek istiyorum prenses."

DOKUZ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Bir saniye ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, bir saniye sonra dünyam beynimin yetişemeyeceği bir hızda dönüyor. Dudakları klitorisimin üzerine kapandığında sırtım ipek çarşaflara daha yeni çarpmıştı. Ve aynen böyle, dünyam tekrar dönüyor, ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Sessiz bir nefesle başımı geriye attığım için omurgam eğiliyor ve boynum ağrıyor. Emeric'in kolları kalçalarımın dolanıyor, boyun eğmeyen kasları beni kalçalarımı ona açık tutmaya zorluyor, böylece sınırsız bir erişimle amımı yalayabiliyor ve ısırabiliyor.

Dilinin kaygan merkezimde yaptığı ilk uzun gezintide, bana dokunan diğer iki erkeğin -erkeklerin, gerçekten- ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri olmadığını fark ediyorum. Her geçen saniye, Emeric'ten önce yaşadığım çok az miktardaki cinsel zevk anında cansız ve uzak bir anıya dönüşüyor.

Banes'le geçirdiğim bu çalıntı anların her birinin tadını çıkaracağım. Bu geceden sonra, böyle bir şeyin bir daha asla olamayacağını biliyorum. Şimdiye kadar bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim gerçeği... beni gerçekten beceren son ve tek erkek canlı çıkmadı. Babamın Banes'i alt edip *yaşayabileceğinden* şüpheliyim ama yine de şu anda yaptığım gibi tekneyi sallamak benim için inanılmaz derecede aptalca. Şu anda, ben

Bundan sonrasının neye umursamakta zorlanıyorum. Bunun bencillik olduğunu biliyorum ama sadece akışına bırakmak ve yaşamak istiyorum. Bu birkaç çalıntı an için, *yaşamak* istiyorum.

Sonuçları ne olursa olsun, onlarla başa .

Müşterilerin bizden sadece on adım ötede durup, onun beni yiyip bitirmesini izliyor olması sadece yangını körüklüyor. Adrenalin, varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma uyandırarak şimşek gibi her santimime çarpıyor.

Ne zaman çıkardığını ya da nereye gittiğini bilmiyorum ama parmaklarımı kulaklarına ve ensesine dolanacak kadar uzun olan siyah saçlarına batırırken boynuzlu maskesinin kaybolduğuna şükrediyorum. Vurulduktan sonra koyu renkli saç telleri yüzüne düşmüştü. Bu asi görünümün sadece onun karanlık varlığına katkıda bulunduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Dili girdiğinde hareketsiz kalamıyorum. Kıvranıyor ve kıvranıyorum, vücudum ipek çarşafın üzerinde kolayca kayıyor. Sanki amıma yaptığı amansız saldırıdan kaçmaya mı çalışıyorum yoksa daha nefis bir baskı mı arıyorum karar veremiyorum. Belki ikisi de.

Göğsünün derinliklerinden gelen hırıltı klitorisimi titretiyor ve gözlerimin kafamın içinde geri dönmesine neden oluyor.

" dur."

"Hayır." anında, dizlerimin üzerine çökmüş gibi oldu.

Bunun üzerine durdu ve başını arasından kaldırdı. "Hayır mı?"

Korkuyu arayan yanıma karanlık bir şekilde fısıldıyor, *"Yerinde dur.*

Bakalım ne yapacak.

"İstediğim gibi hareket edebilirim," diye bağırdım. "Ve sen beni durduramazsın."

Dişleri iç uyluğumun hassas derisine batıyor. Açık uyarı beni sıçrattı. "Sana tam olarak bunu yaptırabileceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

ne zaman ne biliyor musun?"

Yapmasını istediğim şey tam olarak bu. Beni fahişesi yapmaya çalışmasını istiyorum Öfkelenmesini istiyorum. sikecek mi yoksa öldürecek mi emin olamayana kadar onunla dövüşmek istiyorum. Beni o kadar sert boşaltana ve gözlerim bembeyaz olup tek hissedebildiğim o olana kadar dikkatlice parmak uçlarında yürümek istediğim çizgi bu.

"Hayır, çünkü burada senin tarafından kullanılacak bir şey gibi yatmayacağım.

Seninle dövüşeceğim."

Bunun üzerine gözlerinde fırtınalar kopuyor ve kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Öyle mi?" Kollarını kalçalarımın çözüyor ve yavaşça topuklarının üzerine oturmak için yükseliyor. "Pekâlâ aşkım, göster bakalım hünerini. Dövüş benimle."

Bir yarışın başlangıcında ateşlenen bir silah gibi. Adrenalin aşırı yükseliyor, ayağım göğsünün ortasına çarpmadan önce geri çekiliyor. Darbe kışının üstüne düşmesine neden oluyor ve o dengesini kaybederken ben de kaçma fırsatını değerlendiriyorum.

İkimiz de bunun bir oyundan başka bir şey olmadığını biliyoruz. En fazla bir metre genişliğinde bir kafese kapatıldık. Gerçekten kaçmak istesem bile, gidebileceğim hiçbir yer yok. Beni yakalayacak ve yakaladığında bundan çok hoşlanacağım ama bu onu zorlayamayacağım anlamına gelmiyor.

Ondan gelen hırıltı öfke dolu ve sesi zonklayan çekirdeğime doğru gidiyor. Bana doğru hamle yapıyor, parmakları uzuvlarımdan birini sarmaya çalışıyor ama benim çırpınışlarım sayesinde sadece elbisemi kavrayabiliyor. Elinden kurtulduğumda ince kumaş yırtılıyor ve vücudumdan düşüyor. Elbisenin tarzı sütyensiz gerektirdiği için tamamen çıplak bir halde, New York'un çoğunun korktuğu adamdan geri geri kaçıyorum.

Korkularını değil, sadece şu anda değil gibi görünüyor. Onun tehlikeli aurası

Ben.

Eminim psikiyatri uzmanları bunu anlamaya çalışırken bir gün geçirirlerdi. Şöyle bir şey olurdu: *"Yani şehirdeki en tehlikeli adamla bir kafese kapatıldınız ve ona itaat etmek yerine, ne olacağını görmek için onu bir sopayla dürttünüz öyle mi? Ve bunun akıllıca bir karar olduğunu düşündün çünkü...?"*

"Bilmiyorum. Olay örgüsü için mi?"

Eli bileğimi yakalamadan önce birkaç adım atabildim ve sertçe geri çekildim. Ellerim daha iyi karşı koyabilmek için tutunacak bir şey bulmaya çalışıyor ama ipeğe karşı çıplak tenim bana karşı çalışıyor.

Bacağım onu tekrar tekmelemek için uçuyor. Bu sefer nafile. Bunu bekliyordu ve eli diğer bileğimi yakaladı.

Emeric beni yüzüstü yatağa doğru çekiyor ve yeterince yaklaştığımda iri gövdesinin ağırlığını kullanarak bacaklarımı altına sıkıştırıyor. Ellerimin tutabileceği hiçbir şey olmadığından, kendimi kurtarmak için çırpınışım en iyi ihtimalle gülünç. En azından fermuarını indirirken çıkardığı ses kulaklarımı doldurana kadar komikti.

Tıpkı bunun gibi, tüm mizah bedenimi terk ediyor ve onun yerine, muazzam bir ihtiyaç dalgası tarafından sular altında kalıyorum. İri elleri kalçalarımı kavrayıp geriye çekiyor, böylece açıkta kalan popom bir kez daha onun için mükemmel bir şekilde sergileniyor.

Artık çarpık olan maskemdeki göz deliklerinden, daha fazla kafanın bize doğru dönmeye başladığını izliyorum. Sanki bir film izliyorlar ve sonunda heyecanlı bölüme gelmişler gibi ve ben de aynı fikirdeyim.

Zaman yavaşlıyor. Beni tuzağa düşürdüğünden beri dakikalar geçmiş gibi geliyor ama sadece saniyeler geçtiğini biliyorum.

Emeric'in eli omurgamı yumuşatırken, "Ne? Tüm yapabildiğin bu mu?" diye homurdandı.

Bu sataşma içime yeni bir savaşçılık dalgası gönderiyor ve tam onun tutuşuyla tekrar savaşmaya başladığımda, horozunun başı sert, affetmez bir itişle içimde kesiliyor ve yeni keşfedilen tüm mücadele beni boğuk bir nefeste terk ediyor.

Emeric'in dileği gerçekleşir.

Dudaklarımdan çıkan çığlık, buradaki diğer tüm seslerin üzerinde yüksek sesle yankılanıyor ve daha fazla gözü üzerimize çekiyor. Çoğalan bakışlar tenimin ısınmasına neden olurken, bedenim onun davetsiz misafirliğine alışmaya çalışırken titriyor.

Bir eli uzun saçlarımin dağınık tellerine dolanırken "Kavgan nerede şimdi prenses?" diye hırlıyor. Başımı şiddetle geriye çektiğinde kafa derim diken diken oluyor ve sıkılı dişlerimin arasından bir tıslama kaçıyor. "Yoksa istediğini elde ettiğin için artık dövüşmek istemiyor musun? Taşaklarım açgözlü amının derinliklerinde."

Demek istediğini gerçekten anlatmak için kalçalarını geriye itiyor, o kadar derine sokuyor ki rahim ağzıma dayandığını hissediyorum. Nefret ettiğimi söyleyemeyeceğim eşsiz bir acı.

"Bunu sen de istedin," diye nefes nefese kalmayı başardım. Hayatımda hiç bu kadar dolu, biri tarafından bu kadar tamamen ele geçirilmiş hissetmemiştim. Bu gecenin üzerimde kalıcı bir etkisi olacağına hiç şüphe yok. İyi mi kötü mü, henüz karar vermedim.

"Haklısın, yaptım."

Bir eli kalçamda, diğeri kumral saçlarımda olan Emeric durmaksızın giriyor. Bana verdiği her şeyi mutlu ve doyumsuzca alıyorum, daha sert ihtiyacım olduğunda kalçalarımı onunkilerle buluşmak için geriye atıyorum. *Daha sert.*

Günler boyunca hareket onu hissedeceğim düşüncesini kollarımı açarak kucaklayacağım. Güzelliğimde bıraktığı çürükler

Konuştuğumuz gibi derimde savaş izleri olacak, şeytanla yatıp canlı çıktığımın kanıtı. Korku arayışı içinde geçirdiğim yıllar boyunca kendimi şu anda Emeric amımın içindeyken hissettiğim kadar canlı hissettiren bir şey bulmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Tüm o pervasızca şeyler kıyaslandığında soluk kalıyor ve şimdi ocuk oyuncağı gibi görünüyor. Günlerimin geri kalanında, onun içimde yarattığı yüksekliğin aynısını arıyor olacağım.

ekirdeğimde sürtünme oluşuyor ve etrafımızdaki kulübün sesi, yerini acele bir bırakarak dağılıyor. Uzuvarım titremeye başlarken parmaklarım altımdaki kaygan kumaşı kazıyor.

Eli saçlarımdan ayrılıyor ve boğazımda bir kolyeye dönüşüyor. Hayatımı ellerinde tuttuğunu bilmek amımı titretiyor ve oksijenim kısıtlanmaya devam ettikçe sıcak bulanıklık hissi içimde oluşan fırtınaya katkıda bulunuyor.

"Bana teslim ol, Rionach." Sözleri üzerimde yıkanıyor ve onlarla birlikte saf mutluluk dalgaları geliyor.

OceanofPDF.com

ON

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Birlikte geçirdiğimiz gecenin nasıl sona ereceğine dair hiçbir beklentim yoktu ama Emeric'in bana düğmelerini uzatması ve belime boşalmasının üzerinden bir dakika bile geçmeden beni kuş kafesinden çıkarması beklediğim son şeydi.

Bana tek kelime etmedi, sadece üst kolumdan tutarak cam asansöre götürdü ve ana katın düğmesine basmadan önce beni alnımdan öptü. Cam kapının diğer tarafında durmuş, fırtınalı gözlerle ben ondan uzaklaşırken beni . Kısa yolculuk boyunca hangi duyguya daha çok odaklandığımdan emin değilim. Dudaklarının tenimde bıraktığı kalıcı hisse mi, yoksa kırımın yanağından aşağıya damlayan dölüne mi?

O zamanlar bu iki duygudan başka bir şey hissedemeyecek kadar sersem ve şaşkındım ama geçen haftadan sonra çok kızgıyım. İlle de ona değil, bir kerelik bir olmaktan öteye gitmeyecek bir şeye bağlanmama izin verdiğim için kendime. Emeric'ten sonraki her şeyin sıkıcı olacağını tahmin ettiğimde haklıydım. Renksiz. *Cansız*.

O geceden beri balkonlarda sallanıyorum ve tren hızla ilerlerken metrodaki çıkıntıya tehlikeli bir şekilde yakın duruyorum.

ama hiçbir şey damarlarımdaki adrenalini Emeric Banes'in bana dokunduğu zamanki gibi yükseltmiyor.

O beni kullandı, ben de onu ve hâlâ daha fazlasını istediğim için kızgıyım. Bir virüs gibi, kendini derimin altına ve kan dolaşıma işledi.

Kapalı yatak odamın kapısı çalındı. Arkasındaki kişi kapıyı açmadan önce cevap vermemi beklemiyor. Kardeşim yatak odama -benim mabedime- adımını atıyor ve böylece günüm mahvoluyor. Üniversiteden mezun olduktan sonra, kampüsün yakınındaki kiralık dairemde taşınmak zorunda kaldım ve ailemin New York'taki malikanesine geri döndüm. Burası benim çocukluk evim ama yine de bu dört duvar arasında çok az sıcak ve bulanık anım var. Buraya geri dönmek, tembelliğimden ve mahremiyetimden vazgeçmek anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Tiernan'ın doğrudan yoluna geri itilmek anlamına da geliyordu.

Sabah cilt bakımı rutinimi uygulamaya devam etmeden önce önümdeki makyaj aynasından gözlerimi ona çeviriyorum. Geçen hafta New Jersey'e yaptığı hazırlıksız geziden sonra adımlarında ekstra bir hareketlilik vardı ve bunun endişe verici olduğunu söylemek hafif kalır. Kahverengi gözlerindeki parıltı beni pek de rahatlatmıyor. Tam tersini yapıyor. Bu, kuduz bir köpeğin dişlerini geçirecek lezzetli bir şey aldığı bakışla aynı. İçimdeki küçük ses kaçmamı söylüyor ama mantıklı tarafım bunun onu daha da heyecanlandıracağını biliyor.

Kapımın pervazına yaslanmış, kaslı kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturmuş. Ben ona zayıf demezdim. İri kemikli insanların kullandığı bir terim, değil mi? Ben de kardeşimi böyle tanımlardım. İri kemikli ve koca kafalı.

"*Onlardan* biriyle evlendirilmek için fazla güzelsin," dedi sonunda beni incelediği gergin bir anın ardından.

Parmaklarım nemlendiricimi sürme görevinde donup kalıyor. "Onlardan biri mi?" Tekrar ediyorum. "Bununla ne demek istediğinden emin değilim, Tiernan." Ayrıca görünüşümün yaklaşan görücü usulü evliliğimle bir ilgisi olduğunu da sanmıyorum. Bunun suçu olduğuna eminim, ama konudan sapıyorum.

"*Onlar*. İtalyanlar, Arnavutlar, Sırplar, hatta lanet olası Ruslar. Bizim kanımızdan olmayanlar. İrlandalı olmayanlar. Onlar seni hak etmiyor. Babam seni onlara bir eşya gibi satarak hata yapıyor." Gözlerindeki parıltı kayboluyor ve yerini daha karanlık bir şey alıyor. "Soyumuzun dışında evlenmek soyumuzu zayıflatan şey."

tartışmak destansı boyutlarda bir hata olur, ne haltlar karıştırdığını istesem bile. Şehirdeki sokak köşelerinde saçmalıklarını haykıran komplo teorisyenlerinden birine benziyor. Onları eğlenceli buluyordum ama Tiernan'ı endişelendirici buluyorum.

"Bu benim elimde değil. Her zaman öyleydi." Onu daha fazla kışkırtmamak için ses tonumu nötr tutuyorum. "Bunu biliyorsun. Babam beni aileyi en iyi şekilde güçlendirecek kişiyle evlendirecek."

Aynada gözlerini gözlerimden ayırmamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Nasıl oluyor da Emeric Banes'le gözümü kırpmadan yüzleşebiliyorum da öz kardeşim için her türlü alarm zili çalıyor?

Burnundan öyle bir güçle uzun bir nefes veriyor ki, bir an için kızgın bir çizgi film boğasına benzediğine yemin edebilirim. "Hata yapıyor."

"Bu yapman gereken kişi ben değilim."

Ağabeyimin karakterine hiç uygun bulmadığım bir hareketle başını bir kez salladı ve görünüşe bakılırsa mevcut konudan uzaklaştı. "Babam ve ben şehre gitmek zorundayız. Sanırım yarın öğlene kadar burada olmayacağız. Katılmamız gereken birkaç toplantı var."

Neden bana haber verdiğini anlamıyorum, dostum. Programını ben tutmuyorum ve seni özleyecek değilim.

Odamda yürüyor, çılgın hisleriyle alanımı daha da kirletiyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Eğilip başımın tepesini öperken aynadan gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Bana dokunmayı bırakmayı öğrenene kadar vahşi bir hayvan gibi hırlamak ve tırmalamak istiyorum, ama bunun yerine tek yaptığım koltuğumda güzelce oturmak. *Her zaman yaptığım gibi.*

"Yarın görüşürüz, küçük kardeşim." Sanki benim de bir şey söylememi gibi duraklıyor. Cevap vermediğimde yuvarlak yüzü geriliyor. "Bana güvende olmamı söylemeyecek misin?"

Onu kızdırma, Rio. Buna değmez.

"Lütfen dikkatli ol Tiernan," diyorum ona çok iyi çalışılmış ve iğrenç bir şekilde yatıştırıcı sesimle. "Oğlunun başına bir şey gelirse annem kesinlikle yıkılır."

Kapım arkasından kapanana kadar nefes alabileceğimi hissetmiyorum. Koltuğumda donmuş bir şekilde otururken, parmaklarım nemlendirici şişesinin etrafındaki bir mengene gibi, kalp atışlarımın normal ritmine dönmesini bekliyorum.

"MASA HAZIR MI?" diye soruyor annem arkamdan, üç santimlik topukları büyük odanın fayans döşeli zemininde tıkırdıyor.

Evdeyken bile başka bir şey giymeyi reddediyor. *Bir hanımefendi düz ayakkabı giymez, Rionach. Bu* hanımefendi bugün en sevdiği siyah botlarını giyiyor ve bundan son derece memnun.

Geniş camlı pencereden dışarı bakmaya devam ederken sırtımı ona dönüyorum. Ailemin New York'un kuzeyindeki evinin arka bahçesi taze bir kar örtüsüyle kaplı. Ne bir ayak izi ne de tek bir

Dışarıda yaşam belirtisi var. Bu evi ve kiracılarını saran soğukluk için uygun bir görsel.

"Evet. Biraz önce hepsini söndürdüm," diye cevap veriyorum, hâlâ ona bakmadan.

Pahalı porselenleri ve altın desenli kristalleri benim için dışarıda bırakmıştı, yemek masasını bugünkü aile yemeği için güzelleştirmem için sessiz bir talimattı bu.

"Güzel."

İşimi ayarlayıp *düzelirken* bardakların birbirine çarpma sesi duyuluyor, çünkü diğer her şey gibi, yaptığım hiçbir şey onun standartlarına uygun olmayacak.

"Eve döndüklerinde her şeyin hazır ve mükemmel olmasını istiyorum. Baban aradı, zavallı kardeşinin dün yola çıktığından beri uyumadığını söyledi. Buraya geldiğinde çok yorgun ve aç olacaktı."

Gözlerim yuvalarında biraz daha yuvarlansa, yüzümden düşeceklerdi. "Bunu kesinlikle istemeyiz. Ona bir peynir ve et tabağı hazırlayayım mı, belki bir bardak maden suyu da onu bekliyordur?"

Konu ben olduğumda her şeyden o kadar habersiz ki, bariz alaycılığımı fark edemiyor. "Yapar mısın? Eminim bunu çok takdir edecektir."

Bunu tartışabilirim, hatta saçmalığına gülebilirim ama bunun yerine zamanımı ve nefesimi boşa harcamamaya karar veriyorum. Sessiz kalmak için dilimi ısırarak dişlerim ve yumruk haline getirdiğim ellerimle, soğuk kadını yemek masasıyla uğraşması için yalnız bırakıyorum.

Ama az önce önünde durduğum camlar patlayıp camlar küçük keskin parçalar halinde üzerime yağdığında ondan beş adımdan fazla uzaklaşamamıştım. Annemin tiz çığlıkları kulaklarımı doldururken boşuna aradığım adrenalin içime doluyor.

Ağır çekimde, tepeden tırnağa siyah giymiş adamların artık açık olan pencerelerden içeri girişini izliyorum. Yüzleri siyah maskelerle gizlenmişti ve her birinin elinde bir silah vardı. İlk tahminim hükümetin sonunda babamı yakaladığı ve onun için geldikleri, ama içlerinden biri annemin korkusuna hınzırca gülünce bu teori rafa kalkıyor.

Hayır, kesinlikle hükümet değil.

Bu *çok* daha kötü niyetli birinin işi. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti - korkudan değil, tamamen başka bir şeyden.

Annem kaçmaya çalışıyor ama ayağında o lanet ayakkabılar var ve eli silahlı adamlara karşı hiç şansı yok. Bir futbolcunun rakibini yere sermesi gibi, gülen davetsiz misafir onu yere seriyor. Bu, çığlıkların daha da rahatsız edici ve yüksek perdeden çıkmasına neden oluyor.

İçlerinden biri tabancasını göğsüme doğrultarak bana doğru hareket ettiğinde, kıpırdamadan duruyorum ve ellerimi kaldırıyorum. Annemin az önce yaptığı gibi çığlık atarak kaçmamın imkanı yok. Bunu izlemek ikimiz için de utanç vericiydi.

Gizemli adama kaşlarıım çatıldı. *Ne oldu şimdi?*

Bu teatral gösterinin arkasında kimin olduğuna dair tek bir kanıt olmasa da, içimden bir ses beynin kim olduğunu söylüyor.

"Rionach! *Riona!*" diye bağılıyor annem ama güvenliğim için endişelenerek çığlık attığına inanacak kadar akılsız değilim. Çocukluk lakabımı kullanması beni kandıramaz.

Hayır, bana doğrultulmuş bir silah ve hayatım tehlikedeyken bile *onu* kurtarmam için bana yalvarıyor. Eğer yüzümde silah olmasaydı, kendimi kaybedip buna gülebilirdim.

Eve daha fazla insan girerken ön kapıdan bir patlama sesi duyulur. Bu sefer sadece maskeli haydutlar değil. Ayakta duran

Yeni grubun en önünde, iyi dikilmiş bordo bir pantolon takım giymiş çarpıcı bir kadın var. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında ve omuz hizasında siyah saçları var. Güzel bir yüzü olabilir, ancak bu, ona yapışan "etrafı becer ve öğren" aurasını gizlemiyor.

Bunu sevdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor annem, kollarının altından çekiştirilerek yerden kaldırılırken. Dar bileklerinde şimdi bir dizi fermuar var ve daha önce mükemmel bir şekilde kıvrılmış saç modeli kırmızı tellerden oluşan vahşi bir dağınıklık. Yirmi dört yıllık hayatımda onu hiç bu kadar... dağınık görmemiştim. "Bu lanet evin kimin olduğunu biliyor musun?"

"Elbette öyle. Kimsenin evine böyle paldır küldür girmeyiz Bayan Moran," karşılık veriyor kadın, yüzü ve ses tonu ne kadar etkilenmemiş olduğunu gösteriyor. "Onu arabaya bindirin. Bir programımız var."

Annemi tutan adam tereddüt etmeden bu talimatları yerine getiriyor. Yeleğinden siyah bir bez çanta çıkarıyor ve annemi kapıdan çıkarmadan önce kafasından aşağıya indiriyor.

İzliyorum, yardım etmek ya da bizi ayırmalarını engellemek için herhangi bir harekette bulunmuyorum. Annem ön kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, bu boktan gösterinin sorumlusu olduğu belli olan kadına bakıyorum.

"Bizi nereye götürüyorsun?"

Verdiği tek bilgi "Kiliseye," oldu. "Şimdi, bu şatafatlı evden kendi ayakların üzerinde yürüyerek mi çıkacaksın yoksa seni sakinleştirmemiz mi gerekecek? Patron bunu yapmak zorunda kalmamamızı tercih ederdi ama ne pahasına olursa olsun seni oraya götürmemizi söyledi..."

Sözünü kesiyor ve bu etkileşimin geri kalanının nasıl devam edeceğini bana bırakıyor.

"Yürüyeblirim."

"Harika." Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sunuyor. "Şimdi, hadi gidelim."

Emeric Banes'in neyin olduğunu bilmiyorum ama içimden bir ses bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacağımı söylüyor.

OceanofPDF.com

ON BIR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

SABIR benim üstün bir şey değil. Dürtüsellik genellikle kendimi bulduğum şerittir, ancak bunun istediğim gibi olması için beklemem gerekiyordu. Yılbaşından bu yana yedi hafta geçti ve nihayet zamanı geldi. Olacakları beklerken derimin altında heyecan uğulduyor.

Eski kilise kapıları sallanarak açılıyor, ahşap kapılar arkalarındaki duvara kuvvetle çarpıyor. Nova ve ekibi değerli kargoyu taşıırken dudaklarımda neşeli bir gülümseme beliriyor. Kukuletalılar, elleri fermuarlı ama yine de kendilerini kurtarmak için dişe diş mücadele ediyorlar. Bakalım kanatlarını kestiğimde ne kadar mücadele edecekler.

Giuliana binanın arka odasından başını uzatıyor ve bana doğru başını sallıyor. "Son rötuşları yapıyoruz."

O acımasız bir avukat ve iş kadını. Onu on iki yıl önce rakip bir şirket için çalışırken işe aldım. Bana kazık atmak için elinden geleni yaptı ve buna o kadar çok yaklaştı ki ekibimde onun gibi birine ihtiyacım olduğuna karar verdim. Giuliana ve Nova, bu gibi hassas ve önemli meseleleri düzgün bir şekilde ele almak için güvenilebileceğim tek iki kişi.

Giuliana tekrar ortadan kaybolurken Nova misafirlerimizi ön iki sıradaki yerlerini almaya zorluyor. Ne de olsa bu geceki kutlamalar için en iyi koltuklar onlar ve ikisinin de tek bir dakikayı bile kaçırmasını istemiyorum.

Elimin küçük bir hareketiyle Nova ikisinin de kafasındaki siyah kumaşı yırtıyor ve bağlarını kesiyor. Beni ahşap kürsünün arkasında dururken bulduklarında kahverengi gözlerini bana diktiler.

Boktan bir sırtıyla kollarımı abartılı bir hareketle iki yana açıyorum. "Kiliseye hoş geldiniz çocuklar!" En iyi güneyli papaz aksanıyla selamlıyorum "Kim günahlarını itiraf etmeye hazır?"

"Bunun anlamı ne Banes?" Niall tükürüyor, her zamanki kırmızı yüzü muazzam bir şekilde daha da kızarıyor. Bir porsiyondan fazla rosto ve patates püresi yemiş şişman bir adam. Rionach görünüşünü sadece annesinden almış, Tiernan ise koyu sarı saçları ve tıknaz yapısıyla babasının talihsiz bir kopyası.

"Hey şimdi. Ağzından çıkana dikkat et," diye alaycı bir şekilde azarlıyorum, ellerim tekrar yanlarıma düşüyor. "Bir kilisedeyiz. Biraz saygılı ol."

Tiernan Moran zehirli bir şekilde hırlarken bana bakıyor: "Buraya adımını attığın anda alevler içinde kalmadığına şaşırdım."

"Biliyor musun?" Parmaklarım önümdeki yıpranmış tahtaya birkaç kez vuruyor. "Bunun aniden bir pazar barbeküsüne dönüşmemesi beni de çok şaşırttı. Görünüşe göre senin tanrın bile benimle uğraşmayacak kadar akıllı, ama aynı şeyi ikiniz için söyleyemeyiz, değil mi?"

Tiernan'ın tepkisi anında ve savunmacıdır. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Babası en azından sessiz kalma ve endişeli görünme nezaketini gösteriyor. Niall bunun nereye varacağını biliyor çünkü ailesinin imparatorluğuyla muazzam bir mücadele vermiş olsa da, IQ'su lanet bir odayı nasıl okuyacağını bilecek kadar yüksek. Diğer yandan oğlu? Bir embesil. Aşırı ukala olanlar genelde öyledir. Sağduyu ve beyin hücrelerinden yoksunluklarını kibirli bir tavırla gizleyebileceklerini sanırlar.

Podyumun yan tarafına geçip ona yaslanıyorum, bacak bacak üstüne atıp bileklerimden rahatça geçiyorum. "İşte anlaşma. Yaptığın yanlışları itiraf etmen için sana bir şans daha vereceğim. Eğer bunu zorlaştırmak istiyorsan, seve seve yaparım. Aslında, bunu yapmanı tercih ederim. İçimde yaklaşık iki aylık bastırılmış enerji var ve bir çıkışa ihtiyacım var."

"Tiernan..." Niall oğlunun dikkatini kendi üzerine çekmeye çalışıyor ama ukala herifin gözü benden başkasını görmüyor. *Çok gururlandım.*

"Siktir git." Bana tükürüyor ve tükürük deri ayakkabılarımın iki adım ötesine düşüyor.

Klas.

Nova bir sonraki hamlemi tahmin edebilecek kadar uzun süredir benimle birlikte. İyi prova edilmiş bir dans gibi, birlikte hareket ediyoruz. Ben kürsüye sakladığım eşyayı alırken, Nova Tiernan'ı tutuyor, ekip üyeleri de Niall'ın üzerine yürüyor.

Moralılar kavga ediyor ve bağırıyor ama ne dedikleri umurumda bile değil. Etrafımdaki fırtına, içimde her zaman var gürültüyle eşleşiyor. Böyle anlarda, her şeyin en telaşlı olduğu zamanlarda kendimi en huzurlu hissediyorum. Sakin. İstikrarlı.

Böyle hissettiğim diğer tek an kafeste Rionach'la birlikte olduğum zamandı. Bu beklenmedik ve hoş karşılanmayan bir keşifti. I

Onun içindeyken sadece daha fazla kaos bulmaya hazırdım, ama bunun yerine kendimi merkezlenmiş hissettim.

Yardımcım çocuğun kolunu tam istediğim gibi yerleştiriyor. Hareketlerimden asla etkilenmeyen Nova, askeri sınıf taktik tomahawk yere düştüğünde ya da ortaya çıkan kan damlaları yüzlerimize ve giysilerimize sıçradığında irkilmiyor.

Travma ve şok insanlara tuhaf şeyler yapar. Sanki bedenleri ve zihinleri bir an için birbirinden ayrılmış gibidir ve nöronlarının az önce olanları tam olarak anlaması için bir dakikaya ihtiyacı vardır. Tiernan sağ eline baktığında, artık vücuduna bağlı olmadığını anlaması tam beş saniyesini alır.

Ondan gelen korku çığlığı, Niall'ın nefesli borularından gelen çığlıkla yarışıyor. Eminim bu binada daha önce de yetenekli korolar olmuştur ama benim naçizane fikrime göre, onların çığlıkları bu kiliseyi süsleyen en tatlı senfoni. Hafızama kaydetmeyi planladığım armonik bir melodi. Sıkıldığımda tekrarlamak için.

Tiernan'ın yüzünün rengi soluyor ve titreyen kolunu önünde tutarken kahverengi gözleri sersemliyor. Kolundan serbestçe akan kan bacaklarına ve altındaki zemine dökülüyor. Niall hâlâ çığlık atıyor, beni doğurmaya cüret ettiği için anneme lanet okuyor ve şüphesiz gelecekteki çocuklarıma da acı vaat ediyor. İrlandalı gangstere pek dikkat etmediğim için bu sadece hesaplanmış bir tahmin.

Hırsız oğlunun önünde diz çökerek, çenemi onu sakatlamak için kullandığım baltaya dayadım.

"Seni bu işi zorlaştırmaman konusunda , değil mi?"

Şok ve kan kaybı nedeniyle bilincini kaybetmeye başladığında başı sallanıyor.

"Kimse sana başkasının oyuncağını almamayı öğretmedi mi?" Cevap alamayacağımı bile bile soruyorum. İhtiyacım olduğundan değil. Niall ve

Imogen, oğlunu herkesten üstün ve dokunulmaz olduğuna inandırarak ona büyük bir kötülük yapmıştır. *Tanrı'nın lanet dünyaya hediyesi, falan filan.*

Öfke ve çaresizlikle Niall, kendisini tutan ellerden kurtulmak için yeterli gücü topluyor. Tombul yuvarlak suratında kırmızı bayrak sallanan bir boğa gibi üzerime saldırıyor. Onunla kafa kafaya çarpışmak için tam zamanında ayağa kalkarak yumruğumu göğüs kafesine indiriyorum, öyle bir darbe ki anında acı içinde iki büklüm oluyor.

Artık çocuğu yerinde tutmasına gerek kalmayan Nova'ya başımı sallayarak, "Bay Moran'ı haça yaslayın" diye emrediyorum. Kan kalıntılarıyla kaplı bir metre boyundaki ahşap dini sembolün minberin hemen arkasındaki duvara yaslandığı yeri işaret ediyorum. "Ona ön tarafta ve ortada ihtiyacım var Nova."

Kanlar içindeki oğlundan zorla uzaklaştırılan babanın yüzünden gözyaşları akıyor. Zorla yükseltilmiş kürsüye çıkarılır ve Cennet Bahçesi'nin son derece iğrenç bir duvar resmiyle boyanmış duvarın karşısında duran haça bastırılır.

"Seni öldüreceğim, Banes. Canlı canlı derini yüzeceğim ve-"

"Ve ne? Beni cinlerinize mi yedireceksiniz?" Tehdidinden hiç etkilenmemiş ve etkilenmemiş bir şekilde onun için bitiriyorum. "Oğlun New Jersey'deki depoma girdi ve silah sevkiyatıma el koydu. Aptal herif bunu kendi başına açtı ve ben sadece hesaplaşıyorum."

"O sadece bir çocuk, daha iyisini bilemez."

Bunun üzerine başımı geriye atıp histerik bir kahkaha attım. "Tamam, tabii. O sadece bir çocuk. Bu durumda, *babasının* ona onlarca yıl önce öğretmesi gereken sert bir dersi öğrenmeye çaresizce ihtiyacı vardı. Şu anda yaptığım şey *senin* boşluğunu doldurmak Moran."

Niall Nova'nın tutuşuna karşı çırpınıyor ama sağ elim tuğladan bir baraka gibi inşa edilmiş. Bir kasırga bile onu yerinden oynatamaz.

"Ama bu sadece oğlunun aptallığını ve açıklıyor. Peki ya seninki, Niall?" Ellerimi ceketimin ceplerine rahatça sokarak bastırıyorum. "Oğlun sana neredeyse yarım milyon dolar değerinde mal çalma planlarından bahsetti. O sabah sanki bir zebani kışına yapışmış gibi New Jersey'e koştun ama oraya vardığında ne ? Onu durdurdunuz mu? Hayır, rahat otel süitinizde oturup onu beklediniz. Oğlunuz, sahibine ölü bir fare getiren bir ev kedisi gibi gururla size mallarını getirdi ve siz de hemen tüm sevkiyat için alıcılar buldunuz."

"Bana senin depon olduğunu söylemedi. Onların sizin silahlarınız olduğunu bilmeme imkân yoktu."

Kaşlarım çatılıyor ve başım öne eğiliyor. "Son cevabın bu mu?"

Terli yüzünden aşağı damlalar halinde ter dökülüyor ve başını sallarken tüm vücudu titriyor. "Evet. Evet. Bilmiyordum."

Omuzlarımı silkmeden önce bu cevabı üç saniye boyunca düşündüm. "Sana inanmıyorum."

Nova'nın dövmeli eli Niall'ın elinin etrafını sarıyor. Kaba kuvvetini kullanarak Niall'ın kolunu kalın gövdesinden ayırır ve haça sabitler. İrlandalı'nın başı eline bakmak için sağa dönüyor. Gözlerindeki dehşetten elini keseceğimi ve onu oğluyla eşleştireceğimi düşündüğünü anlıyorum ama Bay Moran için başka planlarım var. Bu planlar onun bilincinin açık kalmasını gerektiriyor. Bu gece benim için oynayacağı önemli bir rol var.

Ceketimin cebinden beş inç uzunluğunda ve çeyrek inç kalınlığındaki çivilerden birini çıkarıp, avuç içi yukarı bakacak şekilde elinin önünde konumlanıyorum. Çivinin sivri ucunu tenine değdirdiğimde çığlık atıyor ve bel kemerimin arkasından çekici çıkardığımda çığlık atıyor.

"Lütfen, hayır. Tanrım hayır. Bunu yapma, Emeric." Yalvarmaktan sesi kısılmıştı ve vücudu korkudan titriyordu. Hoş ve beklenen bir tepki.

Çiviye yerinde, çekici de tepesinde tutarak bir kez daha soruyorum: "Bana doğruyu söyle. O silahları kabul ederken benden çaldığını biliyor muydun?"

Kendi içinde verdiği mücadele yüzünden okunuyor. Kuru dudaklarını endişeyle yaladığında bir cevaba ulaştığını anlıyorum. "Evet. Senin olduklarını biliyordum. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

Yok .

"Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim."

Çivi başına sert bir darbe indirir ve elindeki kemikleri ve tendonları tamamen delerek haçın eski tahtasının derinliklerine saplanır. Niall acı içinde bağırıyor, gözleri avucundan damlayan kana yapışmış.

Dikkatinin üzerimde olmasını isteyerek çenesini kavriyorum ve yüzüme bakmaya zorluyorum. "İşte , çığlık at. Karının bağlı ve ağzı tıkalı olduğu yerden seni duyabildiğinden emin ol. Hatalarının sana nasıl kan ve vücut parçalarına mal olduğunu bilsin."

Diğer tarafa geçerek işlemi sol elinde tekrarlıyorum. Bu sefer çığlıkları daha sessiz, şok ve adrenalin sisteminden geçerken acının tam etkisini hissetmesini engelliyor.

Nova onu bırakıp geri çekiliyor ve başyapıtımı incelemem için beni yalnız bırakıyor.

"Siz İrlandalılar İsa olayına çok meraklısınız, değil mi? Tanrını taklit edebilmen seni çok mutlu ediyor olmalı." Kan, duvar resminden aşağı damlıyor ve kirli parkenin üzerinde ikiz su birikintilerine dönüşüyor.

Zemin. Çerçeveletip duvarıma asmak istediğim bir manzara. "Git karını getir," diye emrediyorum.

Bu, Niall'dan gelen acınası sızlanmayı durdurur. "Lütfen, ona zarar verme. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Ama yapacak," diye düzeltiyorum, eski bir dost gibi göğsünü okşayarak. "Moran kadınları bu gece kenarda oturmayacak."

Yüksek topuklu ayakkabıların ritmik olmayan bir şekilde yere vurma sesi başımı döndürüyor. Gözleri bağlı ve elleri bağlı Imogen, Nova onu odanın içine sürüklerken uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışıyor. Bilinci yerinde olmayan oğlunun önünde duran Nova, başının üstündeki çantayı çıkarıyor.

Biricik oğlunu görünce attığı çığlık o kadar yüksek ve uzun ki, pencerelerdeki vitrayları kırmadığına çok şaşırdım. Yoldan geçen herhangi biri sakatlanan *kişinin kendisi* olduğunu düşünebilirdi. Imogen, Tiernan'ın kan gölünde dizlerinin üzerine çöküyor ve kanamayı durdurmak için bağlı ellerini açık yaraya bastırıyor.

"tüm bunlar sizin için çok şok edici ve trajiktir," diye başlıyorum, ses tonumda zerre kadar sempati ya da ilgi yok, "gecemin geri kalanı için planlarım olduğu için bunu ilerletmek istiyorum."

Mavi gözlerini bana dikti ve eğer bakışlar gerçekten öldürebilseydi, onun oğlu yerine kanlar içinde kalan ben olurum. "Senin derdin ne lan? Sen bir... *canavarsın*."

"Dalkavukluk seni her yere götürebilir Imogen ama bu işin nasıl sonuçlanmasını istediğini konuşmamız gerek." Kanlı ellerim arkamda, yavaşça hıçkıran kadına doğru yürüyorum. "Kocanız ve oğlunuz benden çaldı. Bana çok büyük paralara mal oldular ve işledikleri suçların bedelini bana nasıl ödemeyi planladığınızı bilmek istiyorum."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oluyor. "Ödeme mi?"

"Sana parayı vereceğim," diyor Niall duvardaki yerinden kısık sesle. "Parayı hesaplarınıza aktarmak için birkaç güne ihtiyacım olacak ama silahlardan kazandığımız her kuruşu size geri verebilirim."

"Paramı iade edeceğini söylemeye gerek yok Niall." Gözlerim yuvarlandı. Aptal. "Şimdi karına, senin ve oğlunun buradan canlı ve *çoğunlukla* tek parça olarak çıkmanızı sağlamak için ne kadar ödemeye razı olduğunu soruyorum."

"Zaten payını aldın ve şimdi benden daha fazlasını mı istiyorsun?" Perişan haldeki kadının sesinin atladığı tiz oktav hoş değil ve açıkçası bence dramatik. Kadının duyguları açık, buna tiyatro katmaya gerek yok.

"Bu..." İki kanlı adamın arasında elimle işaret ediyorum. "Bu benim ödemem değildi. Bu benim cezamdı. İkisi arasında ince bir çizgi ama çok önemli bir fark var."

"İsteyebileceğin başka neyim var ki?" Imogen boğuk bir sesle. Tiernan kıpırdanıyor ve sıranın üzerindeki çökmüş pozisyonundan annesine bakıyor. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama gözleri tekrar kapanıyor. "Tanrı aşkına, beni zaten kaçırdınız, kocama işkence ettiniz ve oğlumun şeklini bozdunuz..."

"Kızını da becerdim." Ebeveynlerinin yüzündeki aynı dehşet ifadesini görünce o kötü niyetli sırıtiş yüzüme geri döndü. "Adını bir kez bile anmadığın ya da onun için herhangi bir endişe belirtisi göstermediğin için bunu belirteyim dedim. Bu arada, merak ediyorsan söyleyeyim, o güvende."

Imogen'in başı inançsızlıkla sallanır. "Sana inanmıyorum. Ne zaman... ne zaman kızımın yanında oldun ki?"

"Şey, size tüm kirli detayları anlatmayacağım. Kaba ya da terbiyesiz biri olarak görünmek istemem. Benim bir itibarım var.

Ama sana şunu söyleyeyim. Oğlunuz benden çalarken, ben de kızınızı alıyordum." O gece onu uzağa göndermek, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde kısıtlamamı test etti. Yetişkin hayatımda ilk kez kendimi istediğim bir şeyden mahrum bırakıyordum ve Rionach Moran'dan daha fazlasını istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bugünün plana uygun geçmesini sağlamak için mesafemi korumam gerekiyordu. Sonunda, ödülümün son yedi gündür sikimde yaşadığım ağrıya degeceğini biliyorum. "Ne istediğimi mı?"

"*Rionach?*" diye mırıldanıyor hem Niall hem de Imogen.

"Ding, ding, ding! Bir kazananımız var." Imogen ve Tiernan'ın oturduğu yere yaklaşarak yaralı kolunu Imogen'in şefkatli ellerinden çekip alıyorum.

"Kes şunu!" diye yalvarıyor. "Kan kaybından ölecek."

Kolunu bir kuklacı gibi sallayarak, ayakkabılarıma ve onun kıyafetlerine kan damlarken onaylarcasına başımı sallıyorum. "Evet, farkındayım. Bu yüzden bu soruya hemen cevap vermelisin. Ya bu lanet kilisede onun kan kaybından ölmesini izleyerek ya da kızını karım olarak alarak ödememi yaparım."

"Onunla evlenmek mi istiyorsun? *Neden?*" Niall soruyor. Karar veremiyorum.

Sesindeki kafa karışıklığı, neden biriyle evlenmek istediğimi anlayamamasından ya da yanlış bir şekilde önemsiz gördükleri kızımı neden seçtiğimi anlayamamasından kaynaklanıyor.

"Bunu bilmek bana düşer. Şimdi, tik tak, bu teklifin bir zaman sınırı var." Tiernan'ın yaralanmamış koluna uzanarak bileğindeki köhne altın saate bakıyorum. "Karar vermek için on beş saniye var."

"Onu alamazsın," diye Niall. "Onun için çoktan konuşuldu. Onunla evlenmek için haftalardır anlaşma imzalanıyor." *Evet, farkındayım ve kızını hangi pisliğe çalıştığını da biliyorum, seni aşağılık herif.* "İstesem bile, kurtulamam-"

Imogen kocasının başka ne söyleyeceğini umursamadan onun sözünü keser çünkü onun için bu tartışmaya açık bir konu değildir. "Onu alabilirsin." Beklenti dolu bakışları, benim şaşkınlığımla birlikte hâlâ cevap vermekte tereddüt eden kocasına dönüyor. "*Niall*. Ona kızı alabileceğini söyle. Zaten onu daha da *kirletti*. Şimdi onlar için ne değeri var ki?"

Belki de hepsinin buradan canlı çıkmasına izin vermemeliyim.

İki saniye kala Niall başını sallıyor. "Tamam."

Belirsiz bir şekilde çocuğun kollarını bırakıyorum ve ikiliden uzaklaşıyorum. "Cevabınıza şaşırmış gibi bile davranamam." Kilisenin arka tarafında işaretimi bekleyen adamlara başımı sallayarak Tiernan ve Imogen'i almak için öne çıkmalarını söylüyorum. "İkinizin gitme vakti geldi. Bu adamlar, ister inanın ister inanmayın, eski savaş sıhhiyecileri. Onları ekibimde bulundurmanın iyi olduğunu gördüm çünkü bildiğiniz gibi burası yaşamak için çok tehlikeli bir dünya. Suçlu oğlunuzun iyi ve zinde olduğundan emin olacaklar." Neşeli ses tonum annenin gözlerinde ölümcül bir öfke alevlenmesine neden oldu.

Tiernan'ı kollarının altından tutup kaldırarak, gevşek bedenini arka kapıya doğru taşırlar.

Imogen onları takip etmek için döner ama oğlunun parçalanmış elini görünce donakalır. Kirli ve tozlu beton zeminde bir kan gölünün içinde öylece duruyordu. Sanki da yanında götürmeyi planlıyormuş gibi başladığında neredeyse yüksek sesle güleceğim.

"*Bırak onu*," diye bağıriyorum, gürleyen sesimle sıçramasının tadını çıkarıyorum. "O artık bana ait."

Bir an için güçlü İrlandalı kadının soğukkanlılığı başlıyor ve alt dudağı titriyor. "Ama bir cerrah bunu yapabilir-"

"Eğer o lanet şeyi *tekrar takmana* izin vermeyi planlasaydım, elini kesmek için zahmete gireceğimi -bu arada mükemmel bir pantolonu da mahvedeceğimi- *gerçekten* düşünüyor musun?"

Hayır, çünkü bu benim zamanımı boşa harcamak olurdu, siz de şu anda aylaklık ederek bunu yapıyorsunuz."

Eninde sonunda elimi onlara geri vereceğim ama bu Imogen'in umduğu şekilde olmayacak.

Sırtını dikleştirip sahte bir kabadayılıkla çenesini kaldırarak, "Umarım cehennemde çürürsün, Emeric Banes," diye tükürüyor.

"Eminim biliyorsundur." Elimi sallayarak, "Yine de sana bir Noel kartı göndereceğimden emin olabilirsin," diye ekliyorum.

"Kocam ne olacak? Onu o lanet haçtan kurtarın."

Kaşlarımı kaldırarak evli çiftin arasına bakıyorum. "Rolünün geri kalanını oynadıktan sonra istediği zaman aşağı gelebilir. Onu orada tutmayacağım."

Ağzı dehşet içinde açılıyor. "Sen... sen onun kendini kurtarmasını mı bekliyorsun?"

"Doğru, ama sadece nikâhı o kıydıktan sonra. Geçen yaz yeğeninin düğününde nikâhı kıyması iyi oldu, yoksa bu plan gerçekten boka sarardı. Ayrıca hangi küçük kız babasının büyük gününde yanında olmasını istemez ki?" Nova'ya çenemi kaldırdığımda, sessiz emrimi anlıyor ve sinsice yaklaşıyor. "Gitme vaktiniz geldi Bayan Moran. Korkarım bu sadece davetlilerin katılabileceği bir etkinlik."

Nova onu binadan çıkarırken periyodik olarak omzunun üzerinden kocasına bakıyor, ancak bir kez bile ona karşı gelmiyor.

"Şimdi de onunla mı evleniyorsun?" Niall nefes nefese soruyor. Göğsü, bir mil koşarak en iyi zamanını geçmeye çalışmış gibi kabarıyor.

"Elbette. Sana baba demeye başlamak için çok mu erken?"

Başka birine *baba* demeden önce kendi dilimi paslı bir greyfurt kaşığıyla . Bu alay müstakbel kayınpederime söylememek için fazla mükemmeldi. Bu ne kadar ciddi olduğumu anlamasına yardımcı oldu.

Anne ve oğul gittikten sonra Niall'a dönerek küstahça, "Senden evlilik tavsiyesi isterdim ama karının seni hiç tartışmadan tombul bir İrlandalı İsa gibi duvara çivilenmiş halde bıraktığını görünce, aranızın pek de iyi olmadığını düşünüyorum," diyorum.

Bana herhangi bir cevap vermek yerine çenesi acınası bir şekilde göğsüne doğru sarkıyor. Küçük konuşmalarda her zaman başarısız olduğum için benim için sorun değil.

Giuliana ofis kapısından çıkana kadar dakikalar sessizlik içinde geçiyor. Kalbim biraz sonra olacakları beklerken kaburgalarımın çarpıyor. Bu, onu karanlık gökyüzüne gülümserken gördüğümünden beri beklediğim an. zaman benim olacağını ve karım olacağını biliyordum.

"Hazırız," diye haber verdi bana.

zamanında, çatlak beyaz boyayla kaplı ahşap ön kapılar açılıyor ve ilk kez gelinimi görüyorum. Uzun kollu siyah dantel bir elbise giymiş olan Rionach, yüzünde saf bir öfke ifadesiyle iki muhafızın arasında duruyor. Kendisini takmaya zorladığı yalanlardan oluşan maske hiçbir yerde bulunmuyor.

Öfke ve zehir ondan yıldırım gibi geliyor, ama hiç bu kadar güzel görünmemişti ve ben de çaldığım bir şeye *benim* dediğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Dudaklarımı çekiştiren bir sırtışıla ve içimdeki fırtınanın kemiklerimi tek bir kelime söylüyorum.

"Sonunda."

ON İKİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Yolculuk sırasında ıtını çıkaran TEK KİŞİ annemdi.

Bizi esir alanlara onu bırakmaları için yalvardı ve pazarlık etti. Hatta ağladı bile. Ellerim bağılı olmasaydı fotoğrafını çekerdim. Ya da hala cep telefonum yanımda olsaydı... ki ona da cipin arkasına bindirilmeden önce el konulmuştu. işe yaramayınca tekrar tehdit etmeye başladı. İrlanda'da olsaydık ve onları babasının gazabıyla tehdit ediyor olsaydı, gözdağı daha ağır basabilirdi. Niall Moran ismi, bizi kaçırانları titretmek için gereken korkuyu taşımıyor. Psikopat patronları yüzünden hepsinin varsayıyorum. Annemin tüm çabaları boşa gitti.

Bizi götüren maskeli adam anneme kapıyı açarken, "ık dışarı," diye emrediyor. Annem bir santim bile kıpırdamayı reddedince iç geçirdi. Anlaşılan annemin yarım saat boyunca durmadan gevezelik etmesi adamın sabrını taşırılmış. "Hanımefendi, ya kendiniz çıkarsınız ya da ben sizi sürükleyerek çıkarırım. Oradan da binaya varana kadar seni çamurun içinde sürüklerim. Senin gibi kendini beğenmiş bir kadının kıyafetlerinin kirlenmesinden nefret edeceğini biliyorum. *Kararını ver.*"

Annem koltuğunda dönüp arabadan zarifçe çıkmak için elinden geleni yaptığında adam bana bir bakış fırlattı. Gözlerimi devirmem uzaydan bile görülebiliyordu. *Tabii ki, tasarımcı kıyafetlerine yönelik tehdit onu harekete geçiren şeydi.* Adamın yüzündeki ifade bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor. Topukları asfaltsız ve engebeli zemine çarpar çarpmaz, adam onu üst kolundan tutup binaya doğru çekti.

Meğer evdeki kadın kiliseye gideceğimiz konusunda şaka yapmıyormuş. Gerçekten de çok eski, terk edilmiş ve çan kulesi olan bir kilisenin önüne park etmişiz. Görünüşe bakılırsa, bu köhne yapıya eşlik eden tek şey sol taraftaki mezarlık. En yakın kasabadan ne kadar uzakta olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama Bay Banes'i tanıyorsam burayı tam da bu nedenle seçmiştir. Zamparalık en iyi özelde yapılır.

Kapım açıldığında dikkatim manzaradan uzaklaşıyor.

"Sıra sende." Kadın evde olduğu kadar sakın görünüyor. Sanki burada olanlar onun için sıradan bir Salı günüymüş gibi. "Sizi prezentabl hale getirmeliyiz."

Bakışlarım, günün en büyük sorununun ailemin öğle yemeği olacağını düşündüğüm bu sabah giydiğim beyaz büyük kazak ve koyu renk kot pantolona kayıyor. "Ne? Kilise için uygun giyinmedim mi?" Beyaz yontma boyayla kaplı binayı işaret ediyorum. "Buranın bir kıyafet yönetmeliği varmış gibi görünmüyor." "Ama düğün için uygun giyinmemişsin." Adımlarını

Geri dönüp inmemi ve onu takip etmemi işaret etti.

"*Düğün mü?*" Aptal bir papağanın mükemmel bir taklidini yaparak tekrarlıyorum. "Kim evleniyor ki?"

"EVLENMİYORUM," diye homurdanıyorum bu küçük ofise getirildiğimden beri etrafımdaki insan grubuna yetmişinci kez. Bir zamanlar buranın bir vaize ait olduğuna eminim ama şu anda derme çatma bir soyunma odasına dönüştürülmüş durumda. "Ve *onunla* evlenmeyeceğimden eminim."

Anlamıyorum.

Ne olursa olsun.

Emeric'in benimle evlenmek istemesi hiç mantıklı değil. Onun herhangi biriyle evlenmek istemesi mantıklı değil. Bir yere kapatılmak ve eş olmak isteyen bir adama benzemiyor. Vahşi ve evcilleştirilemez bir ruhu var, benimkini çağıran bir ruh, ama bu benimle evlenmek istemesi için yeterli bir sebep mi? Bundan ne çıkarı olabilir ki? Karısı olmamdan? Bunu bir çıkarı olmadan yapmıyor ama ben bunun ne olabileceğine dair bir fikre sahip değilim. Tecrübelerime göre, Emeric Banes gibi adamlar genç ve saf bakireler ister. Beni bir kafese kilitleyip o kadar sert sikti ki bir hafta sonra hâlâ morluklarım var, bakire olmadığımın gayet farkında.

Güç ya da ittifak için evlenmesine gerek yok. Moran soyadını taşıyan bir gelin onun sosyal konumunu güçlendirmeyecektir.

"Biz sadece işimizi yapıyoruz hanımefendi," diyor arkamda duran orta yaşlı kadın, buraya adımımı attığım anda zorla giydirildiğim siyah dantel elbisenin korse tarzı kapamasını bağlarken. "Şimdi lütfen kıpırdamadan durun ki Monica makyajınızı bitirebilsin."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde Monica bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Neredeyse bitirdim," diye fısıldıyor ama yine de bakışlarımdan kaçıyor. Güzel, en azından bu odada biri tüm bunların ne kadar yanlış olduğunun farkında. "Sadece göz kalemine rötuş yapmam gerek. Sen sürerken biraz bulaşmış..."

Çok korkmuştum ve kaçımaaya çalıştım. Kapiya ulaşmadan önce nöbet tutan adamlar tarafından derhal durduruldum. Başarılı olabileceğimi düşünsem tekrar denerdim. En iyi şansım bu ayakkabı kutusu gibi odadan çıkana kadar beklemek ve o zaman denemek.

Sonra ne olacak Rio? Nereye gideceksin? Kim gidecek?
Sana yardım edeyim mi?

Binanın arka girdiğimizde annem ve ben ayrıldık. Sadece bir kez nerede olduğunu sorma zahmetine katlandım ama artık adının Giuliana olduğunu bildiğim görevli kadın, telefonunda yazmaya devam etmeden önce sadece "O iyi" dedi. Her zamanki gibi iş.

"Ben. Değilim. Evlenmiyorum. Emeric. Lanet olası. Banes," diye bağıriyorum saran gruba, hatta ayağımı bile yere vurabilirim ama bunu itiraf ettiğimi asla duyamazsınız.

Giuliana iç geçiriyor, sonunda gözlerini e-postalardan ya da telefonundaki o kadar önemli olan her neyse ondan ayırıyor. "Sanki bu konuda bir seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun."

"Yapmalıyım!"

"Size *hiç* kiminle evleneceğiniz konusunda bir seçenek sunuldu mu Bayan Moran?" Sözleri kötü niyetli ya da incitmek amaçlı değil ama yine de derinden yaralıyor. Acı verici çünkü söyledikleri gerçek.

Söylemek üzere olduğum şey, çığlık seslerinin ofisin kalın ahşap kapısını kesmesiyle kesiliyor. Monica'dan ve onun rahatsız edici göz farı fırçalarından uzaklaşıp çıkışa doğru dönüyorum. Nöbet tutan adamlar bu ani kargaşadan etkilenmiş gibi görünmüyorlar. Tek önerdikleri omuzlarının üzerinden kapalı kapiya sıkılmış bakışlar atmak.

"Kimdi o? Orada neler oluyor?"

"Zamanı gelince sana her şey açıklanacak, Rionach. Şimdi lütfen kıpırdamadan dur ki bu hanımlar işlerini bitirebilsinler. Bu ne kadar çabuk olursa, cevaplarınızı o kadar çabuk alırsınız."

Sandalyesinde kayıtsızca oturan kadına bir hayvan gibi hırlıyorum ama sonunda dediğini yapıyorum. Başka ne ki? Bu odada benimle birlikte beş kişi var, hepsiyle birden mücadele edemem.

Makyajıma, saçıma ve kıyafetime son rötuşları yaptıkları süre boyunca kıpırdanıyorum. Arada sırada kapının dışından bağırışlar geliyor ve bir noktada annemin kan donduran çığlığını duyduğuma yemin edebilirim. Bu sadece giymemi istedikleri pahalı topuklu ayakkabıların içinde endişeyle ileri geri kaymama neden oluyor.

Bunu onlara asla itiraf etmesem de, beni *güzel gösterdiklerini* inkar edemem... *güzel*. Elbise tek başına bir sanat eseri. Kolları ve bedeni karmaşık bir şekilde dokunmuş dantelden yapılmış ve tül A-line etek bacaklarımdan aşağıya doğru ağırlıksız bir şekilde akıyor. Arkada birkaç metre uzuyor ve bir tren oluşturuyor. Koyu kızıl saçlarım kıvrılmış ve mükemmel dalgalar halinde sırtımın kıvrımına kadar iniyor. Makyajım... bir yanımda Monica'ya gözlerimde ne kullandığını sormak istiyor çünkü irislerim hiç bu kadar parlak görünmemişti. Zengin yeşil renk, dumanlı far ve göz kalemi sayesinde artık parlıyor. Saçlarımla neredeyse aynı renkte olan koyu kırmızı dudaklarımı olduğundan daha dolgun gösteriyor.

Harika görünüyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor. *Onunla* aynı koridorda yürümeye zorlanırken harika görünmek istemiyorum. Çuval bezi ve Crocs bu sahte düğün için çok daha uygun görünüyor.

Düğün... *benim düğünüm*.

Oh, Tanrım. Kusacağım.

Ahşap panelli duvarda asılı antika aynadaki yansımama kendi kendime "Bu " diye fısıldıyorum.

Bir süre önce odadan çıkan Giuliana geri döner ve iki muhafıza başını sallar. "Vakit geldi."

Mükemmel bir ritimle bana dönüyorlar ve her biri kolumu tutuyor. Ofisten çıkıp kilisenin arka kapısından içeri adımımızı atar atmaz, ellerinden kurtulmak için var gücümle mücadele ediyorum. *Belki ana yola çıkıp bana yardım edecek birini* bulabilirim diye düşünüyorum ama bunu yaparsam masum bir hayatı tehlikeye atmış olacağımı şimdiden biliyorum. *Hayır, bu kötü bir plan.*

"Bayan Moran, lütfen durun," diye yalvarıyor gardiyanlardan biri, beni binanın etrafında dolaştırırken. Bütün gün boyunca ilk kez tek kelime etti. Sonunda sesini bulduğuna sevindim. "Bize seni zarar görmeden teslim etmemiz emredildi. Bizimle dövüşmek sadece kollarınızın morarmasına neden olur. Böyle bir şey olursa patronumuz bizden pek hoşlanmaz."

Oh, yani Emeric benim vücudumda çürük bırakabilecek tek kişi. Şimdi vücut. Anladım.

Bununla alay ediyorum ve gardiyana ters ters bakıyorum. "İşinizi ve gününüzü zorlaştırdığım için çok özür dilerim. olsun diye, günümün ne kadar zor geçtiğini gözden geçirelim mi?"

"Biz sadece işimizi yapıyoruz," diye giriyor diğer muhafız.

"Bir kişi daha bana *sadece işini yaptığı*nı söylerse," diye alaycı bir şekilde tekrarlıyorum, ses tonumdaki ısırtıcı gizleme zahmetine girmeden, "Onları bir arabayla ezeceğim ve sonra geri döneceğim."

İki adamın birbirlerine bakışlarını kaçırmıyorum.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor önceden sessiz olan, tam da kilisenin önündeki boyalı çift kapıya ulaştığımızda.

"*Neyi* alacaksın?" Öfkeleniyorum ama cevabımı asla alamıyorum çünkü büyük bir ödülün şanslı talihliye açıklanması gibi, önümdeki iki kapıyı bir şekilde iterek açıyorlar.

Hâlâ öfkeyle kaynayan başımı meydan okurcasına kaldırıyorum ve içeride beni bekleyen şeye kaşlarımı çatıyorum. Koridorun sonundaki yükseltilmiş kürsüye baktığımda öfkem hızla şoka dönüşüyor. Hiçbir şey beni uzanan şeye hazırlayamazdı. Birisi bana burada tam olarak ne bulacağımı söyleyebilirdi ve muhtemelen yalan söylediklerini düşünürdüm.

Boğuk bir nefesle "Ne oluyor lan?" .

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Babamı çarmıha *gerdi*.

Bu sefer muhafızlarımın elinden kurtulduğumda bana izin verdiler.

Koridorda yürüyüşüm yumuşak bir müzik eşliğinde yavaş ve zarif bir yürüyüş değil, öfke dolu ve kıpkırmızı bir marş. Damadımın buluşmak için bana cesaretle gülümseyen düğün konukları yok. Burada Emeric ve babam dışında sadece korumalarım ve Emeric'in dövmeli iri yarı adamı var ve bana gülümseyen tek kişi de o. Parmaklarım bir buket çiçeğe sarılmış değil, yanlarımda o kadar sıkı toplanmışlar ki tırnaklarım tehlikeli bir şekilde avuç içlerimi kesmeye yakın. Babam koridorda benimle kol kola yürümüyor, ben arkamda iki silahlı adamla yalnız yürüyorum.

İleri atılırken hedefim Emeric. Nihayet ona ulaştığımda ne yapacağımı tam olarak kestiremiyorum ama yumruğumun onun kendini beğenmiş sırtına çarpması bana iyi bir fikir gibi geliyor.

İlk sıraya ulaştığımda ve orada sıçrayan ve biriken tüm kanı gördüğümde bu plan pencereden dışarı çıkıyor.

Ve *el*.

Orada öylece yatan lanet bir el var.

Ben o küçücük odada kilitli kalıp mafya prensesi Barbie'ye dönüştürülürken burada kötü bir şey oldu.

"Ne haltlar ? Kimin eli bu?" Diye soruyorum, odağım hala uzuvda kilitli. Babamın iki eli de şu anda çarmıha çivilenmiş durumda, bu yüzden ona ait olmadığını biliyorum ve anneme ait olamayacak kadar büyük.. "Bu *Tiernan'ın* mı?"

Üzerinde ailemizin arması bulunan altın serçe parmağımdaki yüzük hâlâ elimin en küçük parmağına sarılı. O hep nefret etmişimdir. Yani, ama. Serçe parmak yüzüğü mü? Kimseye yakışmıyor ama Tiernan onu gururla takardı. Hiç çıkarmayı reddetti. Görünüşe göre şimdi bile bu sözüne sadık kalıyor.

Yükseltilmiş kürsüde ilerleyen ayak sesleri gözlerimi katliamdan uzaklaştırıp ona çeviriyor. Kanla lekelenmiş elleri önünde kenetlenmiş. O kadar lakayt bir duruş ki, odanın mevcut atmosferine uymuyor.

"Sana zaten söyledim, Rionach." Mükemmel, boğucu sesi üzerime çöküyor ve ne kadar denesem de tüylerimin diken diken olmasını engelleyemiyorum. Üzerimde hâlâ böyle bir etkisi olmamalıydı, şimdi değil. Bugünkü maskaralıktan sonra olmaz. "Benden çalan insanlara ne olduğunu sana söylemiştim."

Benden çalan insanların ellerini tutmalarına izin vermem.

"Onların ellerini tutacağını ..."

"Aferin kızıma." Emeric başını sallar, yüzünde memnun bir ifade vardır. "Bu doğru. İkisini de almamamın tek nedeni onun senin kardeşin olması. Bu da benim bir merhametti."

"Merhamet mi?" Babamın boğuk çığlığı yukarıdaki kirislerdeki boşlukta yankılanıyor. Avuçlarındaki kalın tırnakları çekerek yaralardan daha fazla kan akmasını sağlıyor. "Oğlumu sakatladın!"

Beynim gördüklerimi ve duyduklarımı anlamlandırmaya çalışıyor. Genellikle, bugünkü gibi adrenalin patlamaları beni uyanık-net- hissettirir.

Ama Emeric'in benimle ilgili planlarını öğrendiğimden beri içinde bulunduğum sürekli öfke hali beynimi bulandırıyor.

"Tiernan senden çaldı..." Yıpranmış ve kanlı parçalar yerlerine oturmaya başladığında sözümü kesiyorum. "Geçen hafta, onunla New Jersey'de buluşmak için ayrıldığınızda..."

Bunun üzerine babamın gözleri parlıyor, kendisine hitap ettiğimi anlayınca ağzını kapamadan önce biraz açılıyor.

"Sürpriz sana hiç yakışmıyor İrlandalı," diye alay ediyor Emeric, babamın çarmıha gerildiği yere yaklaşarak. "Kızının dikkatini vermesi senin için o kadar büyük bir şok mu? Söylediğinden daha fazlasını biliyor olması?"

Birlikte geçirdiğimiz tek bir geceden sonra, kendi ailem bu durumdan habersizken o benim hakkımda nasıl böyle bir şey bilebilir?

Emeric ona "İnsanları küçümsemek seni öldürtür," dedikten sonra dikkatini tekrar benim durduğum yere çevirdi. "Kardeşin New Jersey'deki depomdan yarım milyon dolar değerinde mal çaldı ve sonra sevgili babacığın bunları rakiplerime sattı."

Geçtiğimiz on yılın büyük bir bölümünü, ailemin önünde asla hata yapmamak ve onların maskemin arkasını görmelerine izin vermemek için soğukkanlılığımı geliştirmek ve güçlendirmekle geçirdim. Şu anda, tüm bu kendi kendime dayattığım koşullanma pencereden dışarı çıktı.

Ailem aklını mı kaçırdı?

"Ondan çaldın. *Ondan mı? Ondan mı?*" Sesimin alçak ve karanlık tonu beni şaşırttı. Uysal kılık değiştirmiş halim her saniye biraz daha buruşuyor.

Babam beni tanıımıyormuş gibi bakıyor ve Emeric bana bir ödölmüşüm gibi bakıyor. *Onun ödölü.*

"Bu... bu sadece işti. Bizim dünyamızda işler böyle yürür-" Babamın, koridorda yürüdüğümünden beri en azından bir parça utanç gösterme nezaketini gösteren yüzü, o senden daha kutsal ifadesine bürünüyor. Tiernan'a da aynı ifade miras kalmıştı. "Hayır. Yeter. Sana kendimi açıklamak zorunda değilim-"

Emeric'in yumruğu kaburgalarına çarpınca babam hırıltılı bir öksürük krizine girdi ve bana kusmak üzere olduğu diğer saçmalıkları etkili bir şekilde durdurdu.

"Rionach senin tırnak içinde "iş anlaşmalarının" bedelini ödeyeceğine göre, bence birkaç soru sorması fazlasıyla yerinde olur." Emeric eğilerek babamın tam yüzüne bakıyor ve nefes nefese kalan adamı gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, "Sence de öyle değil mi?" diye soruyor.

Babam ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyor ama sürüdeki düşük rütbeli bir kurt gibi boyun eğiyor ve başını başka yöne çeviriyor. Emeric bana döndüğünde bu hareketten fazlasıyla memnun görünüyor.

"Babanın benden çaldığı için bana borcu var ve ben de sorunlarımın telafisi olarak ne istediğime karar verdim." Bana doğru sinsice yaklaşıyor, geçmişte takdir ettiğim o iddialı havası şimdi sinirlerimi bozuyor. "Eminim bunun ne çoktan bir araya getirmişsinizdir, değil mi prenses?"

"Ben," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanmayı başarıyorum. "Onların borcunu ödemek için seninle evleneceğimi mi sanıyorsun?" Dudaklarımdan çıkan alaycı ses Emeric'in gözlerinin kararmasına neden oluyor. Öfkeyle değil, açlıkla. O kafeste ona meydan okuduğumda da aynı bakışı atmıştı.

"Hiçbir şey düşünmüyorum." Bana doğru yavaş ve metodik adımlarla ilerlemeye devam ediyor. Sanki dünyada tek bir kaygısı yokmuş gibi.

ve burada olanlar onun için ofiste sıradan bir gün. Sanırım Emeric için de öyle. "Karım olacağını *biliyorum*, çünkü o güzel kıcını kaldırıp buraya gelmezsen ve dudaklarının 'evet' kelimesi etrafında dolanışını izlememe izin vermezsen başına neler geleceğini biliyorum. Buradan soyadım Rionach olmadan ayrılırsan ne olacağını biliyor musun?"

Benim inatçı sessizliğim karşısında başını eğerek platformun kenarında sessizce duran dövmeli canavar adama bakıyor. Yılbaşında Emeric'in hayatını kurtaran adamla aynı adam. Yanlardan tıraş edilmiş kafası ve kısa ama dolgun sakalıyla bir Viking'e benziyor. Ayrıca istese sadece yumruğuyla birinin kafatasını gibi görünüyor. Başka bir deyişle, onu kızdırmak ve kötü tarafına düşmek istemezdim.

Emeric kendisine uzatılan dosyayı alarak, "Teşekkür ederim Nova," der.

İçindeki kâğıtları karıştırıyor ve bunu yaparken o rahat ve gevşek tavrı eriyip gidiyor. Yüz hatlarının keskin kenarlarını karanlık bir şey kaplıyor ve gözlerinde her zaman var olan fırtına buz gibi oluyor. Yüz hatlarındaki bu değişim, Emeric Banes'in de maske takıp takmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Koslov ismini biliyor musunuz? Özellikle de Igor ve Bogdan Koslov?"

Bu omurgamı sertleştiriyor. Koslov soyadını taşıyan insanlarla her iki etkileşimim de idealden daha azdı. Bogdan'la yaptığım dans, üzerinizde yüz örümceğin gezinmesi gibi tüylerimi ürpertti ve Polina Koslov... o kadında bir şeyler .

"Neden?"

"Babanızın sizi sattığı adamı tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

Beni sattın mı?

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki Emeric dosyadaki fotoğraflardan birini çıkarıp bana uzatıyor. Sertçe kabul ediyorum ve kendimi Bogdan Koslov'un yara bere içindeki yüzüne bakarken buluyorum.

"Bu sadece bir annenin sevebileceği bir yüz, değil mi?" diye yorumluyor kuru bir şekilde. "Ailen sana Ruslarla yaptıkları anlaşmadan bahsetmedi mi?"

"Ailem bana hiçbir şey anlatmıyor, ama sanırım bunu biliyorsunuz."

Zaten zorla bir kiliseye getirildim ve bu elbisenin içine tıkıldım. Kardeşimin bir eli eksik ve babam İsa'yı taklit ediyor. Bu noktada, neden bir filtreye sahipmişim gibi davranmaya devam edeyim ki?

"Bu seni ilgilendirmez-"

"Bu onun endişesiydi. Igor sana Ruslarla ittifak yapmanın bedelini söylediğinde ve sen de kızını nasıl bir adamla evlendireceğini bildiğin halde bunu isteyerek ödediğinde bu onun endişesi haline geldi." Emeric'i bir an önce ele geçiren tehlikeli karanlık güç daha da kararıyor. Bir şimşek fırtınası sırasında dışarıda durmak ve uzakta kasırga sirenlerinin çalması gibi. Akli başında insanlar sığınacak bir yer bulmak için acele ederken ben kendimden nefret ediyorum çünkü şu anda bile bu çılgınlığa kapılmış durumdayım.

Babamın yüzündeki alaycı ifade kitaplara geçecek cinsten. "Senin, yani dengesizliğiyle nam salmış Emeric Banes'in başka bir adamın karakterini yargılama ikiyüzlülüğü gülünç."

"Ne zaman iyi bir adam olduğumu iddia ettim ki? Ahlaken iflas etmiş durumdayım ve ellerimi kana bulamak en sevdiğim eğlencelerden biri ama asla bir kadını spor olsun diye kesmedim." Emeric dosyanın geri kalanını bana uzatıyor ve sessizce içindekileri incelememi emrediyor. "Ama aynı şeyi Bogdan Koslov için söyleyebilir miyiz?"

Olduğum gibi davrandığım itaatkâr bir kız gibi, teklif edilen dosyayı alıyorum.

"Ona ne gösteriyorsun?" diye soruyor babam, sinirle tırnaklarını tekrar çekerek. Yaralar yırtılıyor ve yaralardan daha fazla kan akıyor. Öfkeli görünmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor, ancak paniğin açık ipucu, dosyayı endişeyle açmamı sağlayan şey. "Kızıma ne yalanlar söylüyorsun?"

"Dur. Lanet olsun. Konuşmayı. Sesin rahatsız edici olmaya başladı, Niall. Beni rahatsız etmeye devam edersen ayaklarına da çivi çakacağım. Böylece anki efendi ve kurtarıcı görünümünü tamamlayabiliriz."

Babamın cevap verip vermediğinden emin değilim çünkü kulaklarım bir an için çalışmayı durduruyor ve duyabildiğim tek şey sürekli bir uğultu. Bana kıyıya vuran dalgaların sesini hatırlatıyor. Hiç ara vermeden birbiri ardına gelen bu ses, ben elimdekine bakarken etrafımdaki kaostun geri kalanını engelliyor.

Ailemin tüm çabalarına rağmen kendimi korunaklı bir insan olarak görmüyorum. Mafya içinde büyümek, genç yaşta pek çok şeye maruz kalmanıza neden oluyor. Gerçek kan dökme olaylarından uzak tutuldum ama erkeklerin ve çocukların toplantılar sırasında kaçışları hakkında konuştuklarını duydum. Öldürdükleriyle gururla övünüyorlardı. O hikayelerin hiçbirini beni bu fotoğraflara hazırlayamazdı.

Resimde görülen kadınlar o kadar parçalanmış ve kanlar içinde ki, insan olarak tanınmaları mümkün değil. Kadın olduklarını bilmemin tek nedeni, kesilmiş ve şekli bozulmuş kafa derilerine hala bağlı olan birkaç uzun saç kırıntısı. Kurbanların yarısının kafasındaki deri metodik bir şekilde çıkarılmış, diğerlerinin kafatasları ise bir zamanlar güzel olan yüzlerinden geriye sadece kan kalana kadar ezilmiş gibi görünüyor. Zavallı çıplak bedenleri daha iyi durumda görünmüyor. Onlar için dua ediyorum

Ebeveynleri ve sevdikleri, onlara ne olduğunu asla göremediler çünkü hiç kimse bu şekilde hatırlanmamalı.

Kaç farklı kadının fotoğrafının çekildiğini söyleyemem. Tüm o kan onları birbirinden ayırmayı zorlaştırıyor. En az dört tane var. Sadist bir adam tarafından sırf eğlence olsun diye sakat bırakılan ve öldürülen dört kadın. Babamın beni evlendirmeyi planladığı adam.

"Biliyor muydun?" Kendi sesimi tanıyamadım. Yapabileceğimi gerçekten bilmediğim zehirli bir keskinlik. "Ailesiyle ittifak kurmaya karar verdiğinde Bogdan'ın kadınlara ne yaptığını biliyor muydun?"

Babam başını meydan okurcasına kaldırıp bana bakıyor. Şimdi bile, duvara çivilenmiş ve bu kiliseden canlı çıkacağından emin değilken, ben ondan aşağıdayım. Gerçeğe değmem. Onun için hiçbir değerim yok. Bu her zaman içe bildiğim bir şeydi, ama bunun doğrulanması itiraf edebileceğimden çok daha fazla acı veriyor.

"Cevap ver bana, lanet olası! Beni kime sattığını biliyor muydun? Bogdan'ın ne iş yaptığını biliyor musun?"

Kahverengi gözleri parlıyor. "Söylentileri duymuştum ama doğrulama zahmetine girmenin gerekli olduğunu hiç düşünmemiştim. Doğru ya da değil, Ruslarla müttefik olmamız anlamına geliyorsa risk almaya değeceğine inandım. geri kazanmamıza yardım edebilirlerdi. Kaybettiğimiz gücü yeniden kazanmamıza." Babam çenesini Emeric'e doğru itiyor. "Birlikte onu alt edebilecek kadar güçlü olabiliriz. Lütfen, Rionach. Bu yüzden onunla evlenemezsin. Şansımızı mahvediyor olacaksın-"

"Kapa çenen!" çığlığım odada tiz bir çığlık gibi yankılanıyor.

Ona doğru ilk adımımı attığımda parmaklarım fotoğrafları bırakıyor. Tasarım topuklu ayakkabılarım yıpranmış zeminde tıngırdıyor. Ben bir

Ateşten bir öfke topu gibi yürürken arkama baktığımda ayak izlerimin çatlamış betonda yanmış olduğunu görsem şaşırmazdım. Tam önünde durdum. O kadar yakınımda ki dantel elbisemin etekleri kanının toplandığı küçük havuzları süpürüyor.

" ne *cüret*?" Sesimin çatallaşmasından utanacak halim yok. "Benden *bir şey* istemeye nasıl *cüret* edersin? Güvenliğimi umursamadan beni meşru bir canavara sattın. O kadınlara yaptıkları... Eğer onunla evlenirsem, sonum tıpkı onlar ve senin gibi olabilir. Yapma. *Umursama*."

Babamın burun delikleri benim patlamamla alevlendi. Kendimi hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Mükemmel bir şekilde hazırlanmış maskem ayaklarımın dibinde bir kül yığınınna dönüştü ve ben bunu umursamıyorum. Bunun geri dönüşü yok.

"Bogdan'a canavar diyorsun ama *onunla* evleneceksin, öyle mi? Kadınlara *bunu* yapmıyor olabilir ama bu onu bir aziz yapmaz. O hepimizin en kötüsü. Ailemizi ve bizimki gibi aileleri yok etmekten zevk alıyor."

Ne demek istediğini anlıyorum. Emeric bir aziz değil ama lanet bir seri katil de değil. Burada çok ince bir çizgide yürüyoruz. Her gün üzerinde durduğunu bildiğim bir çizgi. Emeric çok korkunç şeyler yaptı ve muhtemelen çok daha kötülerini de yapabilir, ama olmak için kadınların yüzlerini mi soyacak? O kadar ileri gider mi? İçimden bir ses hayır diyor.

"Haklısın, biliyorum," diye itiraf ediyor Emeric umursamaz bir omuz silkmeye. "Azizlik konusunda da haklısın." Gözlerini devirerek alaycı bir şekilde başının etrafına bir hale çiziyor. "Ben kesinlikle onlardan biri değilim. Ben borcu olan bir adamım ve senin ateşinin ortaya çıkışını izlemek hoşuma gitse de prenses, bu gösteriyi yola koymamız gerekiyor. Eğer buradan ayrılır ve babanın damat seçimine uyarsan sana kaçınılmaz olarak ne olacağını gösterdim."

Bogdan artık benim üzerimde hak iddia ediyor ve ele geçirirse resimlerdeki kadınlardan biri olacağım.

"Sanki benim bir seçimim varmış gibi 'seçim' kelimesini kullanıyorsun, Banes," diye ısırıyorum ve bakışlarımı ona çeviriyorum.

Bunun üzerine dudakları bir sırtışıyla yukarı doğru çekildi. "Haklısın, bu beni yanılttı. Damat olmak gibi bir seçeneğin yok. Bu kiliseden benim soyadıyla ayrılarak bana olan borcunu ödeyeceksin. Sana vermek istediğim seçenek şu: Burada tek başına durup yeminini okuyacak mısın, yoksa adamlarımın seni yerinde tutmasını mı isteyeceğim?"

"Siktir ."

Emeric, avını gözüne kestirmiş bir avcı gibi, önümde durmak için sinsice ilerliyor.

"Bunu zaten yaptım, yoksa sikimin içine gömülmesinin nasıl bir his olduğunu çoktan unuttun mu, nefes alamıyor musun?" Parmakları şakağımdan elmacık kemiğıme doğru iniyor. Onun dokunuşunu takip eden ısı izinden hoşlandığım gerçeğinden nefret ediyorum. Emeric'in ukala sırtışı, elini uzaklaştırdığımda daha da artıyor. "Başka erkeklerin sana dokunması fikri tetik parmağımlı titretse de, sen 'Evet' diyene kadar seni sabit tutmalarını sağlayacağım. Bu senin seçimin. Karar ver prenses."

ON DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"EMERIC ALASTAIR BANES, Rionach Kara Moran'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz, evlilik içinde birlikte yaşamaya? Onu seveceğine, rahat ettireceğine, iyi günde kötü günde, zengin da fakir, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandırıp koruyacağına ve diğer herkesi bir kenara bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona sadık kalacağına söz veriyor musun?"

Evlenmeyi hiç planlamamıştım. Kendimi yasal olarak başka bir insana bağlamak bana hiçbir zaman çekici gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, sikimi bala batırıp kırmızı bir karınca tepesini becermek bana evlilikten daha eğlenceli geliyordu. Sonra o çıkageldi ve şimdi hayatımda söylediğim en kolay iki kelimeyi söylüyorum.

""

İçime çektiğim tüm kilise havası beni etkiliyor olmalı, çünkü onun yeşil gözlerindeki o öfkeli ateş... Kendimi alevleriyle vaftiz etmek istiyorum.

Katıksız öfke damarlarında dolaşırken Rionach titremeye başladı. Her ne kadar bunu yaparken gözlerimi oymak istiyormuş gibi görünse de burada tek başına ayakta durmayı seçmesi beni çok memnun etti.

bebeğim, bana pençelerini göster.

Niall aramızda sallanırken birbirimizin önünde duruyoruz. Naçizane fikrime göre, burada dururken lanet bir sanat eseri gibi görünüyoruz. Batan güneşin ışınları kilisenin vitray pencerelerini kesiyor. Rionach'ın güzel yüzünde parlayan renkli ışık bana havai fişeklerin patladığı geceyi hatırlatıyor.

Bütün gün onun muhafızlığını yapan askerim Mathis, zayıflamakta olan babasının yanında yerini aldı. Onu uyanık tutan ve avuçlarına gömülü çivilere karşı savaşılan adrenalin çöküyor. Mathis'in Niall'ın şakağına dayadığı silah, onun elindeki çok önemli göreve odaklanmasını sağlıyor.

Kızının düğün törenini düzenliyor.

Sürekli azalan dikkat süresinin yanı sıra, hâlâ bu birlikteliğe karşı mücadele ediyor. Niall her şeye ayak sürüyerek, kızını eşim olarak isteme konusundaki fikrimi mucizevi bir şekilde değiştireceğimi düşünüyor. Yılbaşından beri bunun için bekledim. Beklemekten bıktım. Sabrım tükendi. Hiçbir şey Rionach'ı benim yapmamı engelleyemeyecek.

Bizi törenin bir sonraki bölümüne yönlendirmediğinde, gözleri tembelce sıraların önündeki kan lekelerine kayarken, Mathis tabancayı kafasına daha sert bastırıyor.

Niall bakışlarını kızına çeviriyor, kahverengi gözlerinde yorgunluk ve öfke karışımı bir ifade var.

"Senin sıran, Rionach." Kendini içinde bulduğu çıkmaza rağmen, yine de yenilmiş gibi görünme nezaketini göstermiyor. İrlandalıların hakkını vermek lazım, inatçı herifler. "Rionach Kara Moran, Emeric Alastair Banes'i kocan olarak kabul ediyor musun, evlilik içinde birlikte yaşamak için? Onu seveceğine, rahat ettireceğine, iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta onu onurlandırıp koruyacağına ve diğer herkesi bir kenara bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona sadık kalacağına söz veriyor musun?"

Aynı azim Rionach'ın yüzünde boyun eğmeyen bir kalkan gibi duruyor. Çenesi yükseliyor ve ateş saçan gözleri kısılıyor ama yine de yumuşak dudaklarından hiçbir yemin çıkmıyor.

Yakınına eğildim ve kulağına karanlık bir şekilde fısıldadım, "İşte bu prenses. Seni cezalandırmam için bana sebep vermeye devam et." Burnumu yüzünün yan tarafında gezdirdiğimde nefesi boğazında düğümleniyor. Niall'ın onu izlerken nefretinin kalın dalgalar halinde yayıldığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yok. "Şimdi bana istediğimi ver. O iki küçük kelimeyi duymama izin ver."

Parmak uçlarında yükselip duruşumu taklit edebilmek için başını benimkine doğru çevirdiğinde dudaklarım çekiliyor. "Seni buna pişman edeceğim Emeric Banes," diye söz veriyor kulağıma.

"Seni benim yaptığım için nasıl pişman olabilirim ki?"

Kendini geri çekiyor ve o çarpıcı öfkesiyle bana bakıyor. ""

Hepsi benim. Hepsi benim. Hepsi benim.

Mathis silahın namlusunu tekrar şakağına dayadığında Niall küfrediyor. "New York eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi koca ilan ediyorum," diye hırılıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Bir sonraki kısmı söylemesi için silahla *tekrar* uyarıldığında kafese kapatılmış ve köşeye sıkıştırılmış bir köpek yavrusu gibi hırlıyor. *En iyi kısmı*. "Emeric, şimdi gelinini öpebilirsin."

Rionach'ın başını kaldırmasıyla ayağını yerden kaldırıp bir adım geri atması aynı anda oldu. Her ne kadar iyi bir kovalamacadan hoşlansam ve daha sonra benden kaçmasını sağlamak niyetinde olsam da, bunu daha fazla uzatmak gibi bir yok. Lanet olası ödülümü istiyorum.

"Ölüm bizi ayırana kadar, prenses."

Parmaklarımı koyu kırmızı saç tellerinin arasından geçirerek, daha fazla uzaklaşmadan onu yakalıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum. Küçük elleri bir kalp atışı için göğsümü itiyor, ama dilim dudaklarının dikişini izlediği anda içimde eriyor. Bundan sonra onu tatmak

Geçen haftaki iletişimsizlik içimde bir şeyleri uyandırdı ve bu bir şeyler aç. Onu tam burada, bu kilisede, sıralardan birinin üzerine çıkarma düşüncesi aklımdan geçiyor. Bu kutsal toprağı yozlaşmamla daha da kirletmek içimdeki şeytanı sırttırıyor, bu birlikteliğı Niall'ın yüzüne vurma fikri de öyle. Ama karımı ilk kez nasıl alacağıma dair planlarım var ve bu planlar ne bu kiliseyi ne de seyircileri içeriyor. Hayır, yalnız kalmalıyız ki çalınan gelinimin tadını çıkarabileyim. Böylece onu çığlık attırıp benim için yalvartabilirim.

Rionach'tan gelen yumuşak inilti, sikimin siyah pantolonumun önünü daha da zorlamasına neden oluyor. Beni daha yakın tutarken kanlı gömleğimin kumaşını büken parmakları, kontrolümü kaybetmeme yardımcı olmuyor. SUV'umun arkasındaki hızlı bir tadın beni planlarımdan çok fazla sapmaya zorlayıp zorlamayacağını düşünürken, mükemmel düz beyaz dişleri alt dudağıma batıyor.

Sert.

Ondan uzaklaşırken ağızıma kan doluyor. Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme ve bacağını omzuma kaldırmama neden oluyor, böylece onu burada canlı canlı yiyebiliyorum. Babasının önünde olması umurumda bile değil. Beni ısırarak bir şey yaptığını sanıyor ama benim nasıl bir sapık olduğumu henüz tam olarak öğrenemedi.

Tatlı bir şekilde, şişmiş dudaklarındaki kan lekesini silerken benden ukala bir adım geri çekiliyor. Herkesin tanıdığı o nazik ve tuhaf kız artık ortalıkta görünmüyor ve ben buna bayılıyorum.

Az önce koyduğu boşluğu yeniden kazanırken, "Bir şey bilmelisin," diye mırıldandım. "Acı. Kan. *Kavga*. Bu beni daha da sertleştiriyor ve şu anda sikim senin için çok sert. Küçük aşk ısırığının seni daha çok istememe neden oldu." Elim dışarı çıktı ve kapandı

çenesinin etrafında sıkıca. Mükemmel dudaklarının bir solukta ayrılması bana mükemmel bir erişim sağlıyor. Kanlı ağzımı tekrar onunkine yaklaştırarak, yeşil gözleri açıldığında sırtıyorum ve sonra kanımla tükürüğümün karışımını ağzına tükürdüğümde parlıyor. "Şimdi tadın benim gibi, *karıcığım*."

Göğsünün kabarması ve dilinin alt dudağının üzerinde gezinmesi dışında, Rionach'ın az önce yaptığım şeye tepki verecek zamanı yok. İnce boyununun soluk derisine batan iğne bu fırsatı ondan alıyor.

"Ne yaptın lan sen?" diye bağıyor, elimden kurtulmak için elinden geleni yapıyor. Şırıngadaki tüm içeriği enjekte ettikten sonra şırıngayı yere atıyorum ve kolumu beline doluyorum. Sakinleştiricinin etkisini göstermesi için sadece saniyeler gerekiyor. "Bunu neden yaptın? Seni ısırdığım için özür dilerim. Ne istediysen yaptım. Seninle evlendim..." Beni azarlarken bile gözlerine yerleşen bulanıklığı görebiliyorum.

Dizleri çözülmeye başladığında ağırlığını daha fazla alıyorum. Kıvrılmış uzun bir saç telini yüzünden çekerek, "Korkuyor musun?" diye soruyorum.

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ama yine de ağır ağır başını sallıyor.

Bogdan Koslov'un sunabileceği türden bir terör onun arzuladığı türden değil. Ona bunu verebilirim. Ruhunun arzuladığı korkuyu sağlayabilirim.

"O zaman cevabını aldın." Dudaklarımı Rionach'ın alına bastırıyorum, aynı anda tüm vücudu gevşiyor. Bugünün şenliklerine çok uygun bir şekilde onu kollarımın arasına alıp gelin gibi kürsüden ve sessiz babasından uzağa taşıyorum. Başını omzuma yerleşmeden ve bilinci ondan çalınmadan önce kulağa zayıf gelen son bir protesto yapıyor.

"Niall," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Birlikte iş yapmak için neden bu kadar beklediğimizi bilmiyorum çünkü bu çok eğlenceliydi. Bir ara tekrar yapmalıyız. Orada kalma. Bu gece sıcaklıkların sıfırın altına düşmesi bekleniyor ve ben sol taşağım üzerine bahse girerim ki

Kutsal bok çukurunun duvarlarında yalıtım yok. Duyduğuma göre hipertermi yüzünden ölmek o kadar da kötü değilmiş, yani kendini kurtaramazsan belki o kadar da olmaz."

"Beni bu lanet olası şeyden kurtarın!" diye kükrer, dövüş yeniden vücuduna girer. Güzel, eğer o çivilerden kurtulacaksa adrenalinin her zerresine ihtiyacı olacak. "Senin lanet oyununu oynadım. Sana istediğini verdim. Sana kızımı verdim!"

Kollarımda uyuyan kadına bakmaktan kendimi alamıyorum. *Hepsi bu. Lanet olsun. Benim.* "Evet, yaptın." Tartışmanın anlamı yok. "Eğer buradan çıkmayı başarırsan, bana borcun olan para için kırk sekiz saat içinde seninle temasa geçeceğim. Eğer İsa'ytam olarak bağlanır ve o çarmıhta ölürsen, geri ödemem için oğluna ve karına gitmek zorunda kalacağım."

Oğlu ve karısı umursadığı tek şeyler gibi görüldüğünden, belki onlara yönelik sessiz tehdidim onu harekete geçmesi için motive eder.

Nova ve adamlarının diğer her şeyi hallettiğinden ve burada yarattığımız pisliği temizlediğinden emin olmak için arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Ben gecenin geri kalanında başka bir şeyle meşgulken o her şeyi halledecek.

Düşün gecem.

ON BEŞ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

BAŞIM VURUYOR ve uzuvlarım taştan yapılmış gibi hissediyor. Beynimin içinde dolaşan yoğun sisle savaşmak bir savaş. Göz kapaklarımın işbirliği yapmasını sağlamak daha da büyük bir savaş. Sonunda onları açmayı başardığımda ve karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadığımda paniğe kapılıyorum. Mantıklı yanım kör olmadığımı bilse de, yine de emin olmak için endişeyle yüzüme uzanmaya çalışıyorum. Kurşuni kollarım, bileklerimi saran kelepçeler daha fazla hareket etmemi engellemeden önce sadece bir santim kadar hareket etmeyi başarıyor.

Tamam... şimdi .

İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavradıkça, damarlarımda ateş gibi dolaşan adrenalin, uyuşturucunun neden olduğu sersemliği yok ediyor. Emeric'in aptalca yakışıklı yüzünün hatırası - dudağındaki kan onu daha seksi yapıyordu, bu arada iğne boynuma batarken bana bakıyordu - zihnimde yanıp sönüyor. Beni uyuşturdu ve şimdi elim kolum ve gözlerim bağlı.

Vücudum üzerinde yeniden kazandığım farkındalık bana ipek çarşaflarla kaplı bir yatakta X şeklinde yayıldığımı söylüyor. Kalın kelepçeler sadece bileklerimde değil, ayak bileklerimde de kilitli ve beni bu savunmasız-açık pozisyonda tutuyor. Tenime değen serin esinti de beni çıplak olduğum gerçeğine karşı uyarıyor.

Günümün nasıl geçtiğini özetlemek gerekirse, kaçırdım, evlendirildim, uyuşturuldu ve şimdi doğum günü kıyafetimle sallanırken kısıtlandım.

kadar, karar verildi. Kocamı öldüreceğim.

Koca.

Emeric Banes benim kocam. Bu da ne böyle? Bugün ateşli bir rüyaydı ve ben-

"İşte buradasın," sesi beni saran karanlık boşluktan geliyor. Görme duyum elimden alındığında, iştme duyum güçleniyor ve onun törpüsü tenime karşı şehvetli bir okşama gibi geliyor. "Uyanmanı bekliyordum, böylece oynayabilirdik."

"Oynamak mı?" Homurdanıyorum, vücudumu kısıtlamalara karşı çırpınıyorum. Uzuvarımın etrafına kilitlenen malzeme metalden yapılmamış ama ben onlara karşı savaşırken yine de derimi ısıtıyor. "Elbette, bırak gideyim ve *oynayalım*. Sana ne kadar eğlenceli olduğumu gösterebilirim."

Parmak uçları göğsümün ortasına dokunup yavaşça aşağı doğru inmeye başladığında nefesim boğazımda sıkışıp kalıyor. Göğüslerimin vadisi arasında ve sonra göbeğimin etrafında. Bu hafif dokunuşun ardından tüylerim diken diken oluyor.

"Oh, benim tatlı Rionach'ım. Ne kadar eğlenceli olabileceğini zaten biliyorum. Bu benim için hiçbir zaman bir gizem olmadı." Emeric'in parmakları güneye doğru ilerliyor. Kalça kemiklerimin her biri arasında ileri geri bir çizgi çizerken dokunuşu hâlâ tüy kadar hafif. Yapabileceğini bilsem de amımın ona açık olduğu yere kadar inmiyor. Bu pozisyonda gerçekten de onun merhametine kalmış durumdayım. "Bilmek istediğim şey, yalvarmaya başlamadan önce seni ne kadar zorlayabileceğim. Sana daha fazlasını vermem . Durmam için. İkisi için de *yalvardığımı* duymak istiyorum."

Ona ve bugün yaptığı numaraya karşı karnımda kaynayan öfkeye rağmen, vücudum hala ısınıyor ve çekirdeğim hızla büyüyen bir ihtiyacıyla onun sözleriyle sıkılıyor. Hızla oluyorum.

Dehşet ve tahrikin sorunlu karışımı beni ayaklarının dibinde bir yapışkan su birikintisine dönüştürüyor.

"Sana yalvarmadığımı söyledim zaten," diye homurdanıyorum, kalçalarım onun dokunuşundan kaçmak için nafile bir çabayla kayıyor. Onun hakkında ne düşündüğümüz bedenimin ve zihnimin tekrar aynı noktada buluşmasına ihtiyacım var ve parmaklarının ısınan tenimde yarattığı his hiç de yardımcı olmuyor. "Ve ben bunu istemiyorum. *Seni* istemiyorum."

Bedeni diz çökerken yatak soluma doğru eğiliyor. Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıp geçtiğinde şaşkınlık nefesimi bastırmak zorunda kalıyorum. "*Yalancı*," diye mırıldanıyor hınzırca. "Ama sorun değil. Gerçeği biliyorum. Vücudunun benim dokunuşumla nasıl canlandığını biliyorum."

"Öyle değil." Öfkeli bir çocuk gibi mi konuşuyorum? Olabilir.

Leğen kemiğim boyunca sürekli o çizgiyi takip eden parmaklar aşağıya inip kalçalarımın arasındaki o ağrıyan yere dalınca neredeyse derimden çıkacağım. Alçak bir inilti Emeric'in göğsünü sarsıyor, aynı anda ben de savaşımlı kaybedip çaresiz bir inilti çıkarıyorum. İki kalın parmak beni lezzetli bir şekilde geriyor ama yine de yeterli değil. Sesini ilk duyduğum andan beri biriken ağrıyı hafifletmek için çok az şey yapıyor.

"Yalan söyleyip beni ne kadar istemediğini anlatabilirsin ama bu tatlı amcığın sana *her zaman* ihanet edecek." Bu adamın ağzı beni kendiliğinden yanacakmışım gibi hissettiriyor. Bu hiç adil değil. Adil dövüşmüyor. "Bak benim için ne kadar ıslanmışsın Rionach ve ben sana daha dokunmadım bile."

Parmaklarını amımdan çekiyor. Uyarılmışlığımla kaplı parmak uçları alt dudağımın üzerinde gezinip onu kapladığında, benden gelen herhangi bir protesto anında ölüyor. Dilim dışarı fırlayıp oradaki ıslaklığı yaladığında bilinçli bir düşünce olmadan gerçekleşiyor.

"Kendi tadını seviyor musun?" Sorusunun ardından parmaklarını emerek temizlediğini belli eden bir ses duyulur. "Bu bir

Seni en son tattığımdan beri bir hafta geçti ve o zamandan beri her gün dilimi amına gömmeyi düşündüm. Bir eroin bağımlısı gibiyim, sürekli bir sonraki hapımı düşünüyorum." Avuç içi cezalandırıcı bir tokatla göbeğime iniyor, sırtımın eğilmesine ve tüm havanın ciğerlerimden çıkmasına neden oluyor. "Seçtiğim uyuşturucu sadece bu tatlı kedi oluyor."

Verdiğim tek tepki kısık bir inilti. Beynim kısa devre yaparken çıkarmayı başarabildiğim tek ses bu. Cinsel deneyimimin temelde var olmadığını kabul ilk kişi ben olacağım, ancak nasıl *olabileceği* hakkında hayal kurarak oldukça fazla zaman geçirdim. Bu yasadışı hayallerin hiçbirinde amıma tokat yemek aklımın ucundan bile geçmedi. Düşüncesi bile acı verici ve aşağılayıcı geliyor. Ama yine de burada *nefes nefese kalmış* durumdayım.

Parmakları en çok ihtiyacım olan yere dönüyor. Bu sefer klitorisimin etrafında yavaş ve metodik daireler çiziyor. Beni uçurumun kenarına getirmeye yetmiyor. Sadece beni çaresiz hissettirecek kadar temas ediyor.

Kafamın içindeki ses bana bu adama kızgın olduğumu ve bana şekilde dokunmasını istemediğimi hatırlatmaya çalışıyor, ama her işkenceli dokunuşta bu ses daha da sessizleşiyor. Ta ki sessizleşene kadar.

Hoşnutsuzluğuma rağmen, benden uzaklaşırken şilte tekrar kayıyor ve bir saniye sonra yatağın ucunda için hareket ettiğini duyuyorum. Onu fiziksel olarak göremesem de, etimin her yerinden yükselen tüyler bana orada durup bağlı ve açıkta duran bedenime baktığını söylüyor. Bacaklarım, en mahrem yerlerimi mükemmel bir şekilde görebileceği kadar ayrılmış durumda. Bu savunmasız düşünce karşısında dizlerim tekrar bir araya gelmeye çalışıyor ama faydası yok.

"Benim yanımda utangaç olmak zamanımızı boşa harcamaktır. Artık benim karımsın. Vücudunun her bir güzel santimi artık bana ait,

Ve zamanımı senin ve diğer herkesin bunu bildiğinden emin olmak için titizlikle harcamayı planlıyorum." Elleri baldırlarımda geziniyor, aynı hem sıçramama hem de titrememe neden oluyor. "Bunların hepsi benim.

Hepsi benim için." "Ben senin değilim." Ellerime güç vermeyi başarıyorum.

Bu psikopat adama duyduğum ihtiyaçtan titriyor olsam da. "Beni çalmış olabilirsin ama bu beni senin yapmaz Banes. Şimdi o lanet ellerini üzerimden çek."

İnandırıcı olup olmadığımıdan emin olamıyorum. Tek bildiğim kendime inanmadığım.

Kıkırdama şekli kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, sistemime yeni bir doz lezzetli adrenalin pompalıyor. Bu eğlenen bir ses değildi. Hayır, *kötü* bir şey vaat eden bir kahkahaydı.

"Tamam, ellerimi senden çekeceğim." Kolayca kabul etmesi bana her şeyi berbat ettiğimi söylüyor ve ayaklarımın dibinde durduğu yerden gelen ani vızıltı sesi de bunu doğruluyor.

Yatağa geri tırmanıyor ve açılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor. Beklenti içimde dolaşırken kulaklarıma hücum eden kan yüzünden vızıltıyı zar zor duyabiliyorum. Vibratörün ağrıyan klitorisime ilk dokunuşunda, dört kelepçeyi de o kadar sert çekiyorum ki, bundan çürüklerle kurtulacağımı biliyorum. Vücudumdaki her sinir ucunda zevk dalgaları sürünürken, tenimdeki ısırtıkları belirsiz bir his haline geliyor.

"Siktir!" Dişlerimi alt dudağıma batırmadan önce haykırıyorum. Aşılacağı zevki duymanın tatminini ona vermek istemiyorum. Bu benim ona tamamen teslim olmamak için zayıf ve çok çaresiz bir girişimim.

Emeric titreşimli cihazı bana doğru bastırıyor ve göz kapaklarımda arkasında yıldızlar oluşmaya başlayana kadar orada tutuyor. Tüm vücudum titriyor, şiddetli bir serbest bırakmaya doğru ilerliyor, ama ben öforik zirveye ulaşmadan, onu amımdan çıkarıyor.

Benden gelen sıkıntılı inilti, zar zor tanıdığım bir ses.

"Ne güzel bir ses," diye övüyor Emeric. "Bakalım bunu sana tekrar yaptırabilecek miyim?"

"Hayır," diyorum nefes nefese, başım titreyerek.

"Yapmayacağım." "Yapacaksın."

Daha önce olduğu gibi vibratörü klitorisime bastırmıyor. Oyuncak U şeklinde olmalı çünkü Emeric silikon aletin bir ucunu içime kaydırıyor ve diğer ucu zonklayarak bıraktığı sinir demetine dayanıyor. Bu daha önce hiç yaşamadığım ama beni delirteceğini bildiğim bir tür zevk. Ellerim bağlı ve bacaklarım yerinde kilitliken, o artık yettiğime karar verene kadar her acı verici nefis titreşime katlanmak zorunda kalıyorum.

Tamamen Emeric Banes'in insafına kalmış olmak ne kadar korkunç ve heyecan verici bir şey.

OceanofPDF.com

ON ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"Dudak ısırma konusunda yetenekli olduğunu bilsem de, kendini kanatmanı istemem."

Rionach alt dudağını dişlerinin çekip çıkardığımda bana karşı koymuyor. Ağlayan amının içine yerleştirdiğim vibratör onu çılgına çevirirken ses çıkarmamak için kendini zor tutuyor. Burada nasıl bir oyun oynadığını biliyorum. Bunun her saniyesinden ne kadar zevk aldığını göstermezse ahlaki açıdan yüksekte kalacağını düşünüyor. Bu durumu kendi gerçekliği olarak kabul etmiyor.

Bana kızmasının nedenini anlayamayacak kadar ileri gitmiş değilim. Sorun şu ki, kendimi umursamaya ikna edemiyorum. Tam da istediğim şeyi elde etmişken: O, benim soyadıyla, yatağında orgazmın eşiğinde kıvranıyor ve titriyordu. Rionach şu anda bunu göremiyor, öfkenin kırmızı sisi görmesini engelliyor ama bir gün anlayacak.

Onu sadece çalıp benim yapmadım. Onu özgür bıraktım.

Ailesinin ona koyduğu kısıtlamalar ortadan kalktı. Şimdi çaresiz bir kendini koruma eylemiyle kendi etrafına kilitlediklerini kaldırmak için çalışmamız gerekiyor. Olmadığı biri gibi davranmasına gerek yok. Artık yok. Benimleyken olmaz.

Bunu görmesi zaman alacak. Bu arada, ona özgürlüğün tadının olduğunu öğretirken eğleneceğim.

"Oh, Tanrım..." diye haykırıyor, başının altındaki siyah ipek yastığın üzerinde ileri geri sallanıyor.

Onu böyle görmek, kırmızı bukleleri ateşli bir hale gibi etrafına yayılmış halde kral yatağımın dört direğine bağlanmış halde, sikimi acı verecek kadar sertleştiriyor.

Oyuncak yerindeyken, vücudunun uzunluğuna doğru sürünüyorum, giderken ağzı açık öpücüklerden oluşan bir iz bırakıyorum.

Meme ucunu önce ona "Hâlâ ellerim üzerinde değil," diyorum. Ayrılmış dudaklarından çıkan nefes doğrudan sikime gidiyor. "Sözümün eri olmadığını söyleyemem prenses."

Daha kısa ve daha hızlı nefesler alırken göğsü kabarıyor. Vibratörün onu yanmanın getirdiğinden hiç şüphem yok ve ben kendi adıma onun altımda parçalanmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Rionach'ın kıpırdanışları ben durup göğsüne yaslandığımda donuyor. Ağırlığımla onun çok daha küçük bedenini ezmek istemediğim için dizlerimin üzerinde kalıyorum. Açık ve pozisyonum sikimi çenesine paralel hale getiriyor ki bu da planladığım şey için mükemmel.

Beni emerken bana bakan o güzel gözlerini görmek isteyerek siyah göz bağını yüzünden çekiyorum. O yeşil gözbebeklerindeki ateşli uyarılma ve öfke karışımı dudaklarımda anında bir gülümsemeye neden oluyor.

"Merhaba karıcığım," diye selamlıyorum. "Böyle altımda ne kadar güzel görünüyorsun."

Törenimiz için yüzüne mükemmel bir şekilde uygulanmış olan makyaj, gözlerinin etrafında ve altında siyah lekelerle dönüştü. Kırmızı ruj ilk kez kocası olarak ilk öpüşmemiz sırasında bulaşmıştı.

ve daha önce de karımla birlikte olmuşum ve onun tahrikini dudaklarına sürdüğümde sadece daha büyük bir karmaşa yaratmışım.

Darmadağınık ama ne kadar çarpıcı görüntü.

Dikkati yüzümle tam yüzünün önünde duran sikimin başı arasında gidip geliyor. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Orgazmın eşiğindeyken bile Rionach'ın küstahlığı her zamanki gibi güçlü.

"Önce, sen amına gömülü o oyuncakla birkaç orgazm yaşarken ağzını sikmeyi planlıyorum, sonra da gelinimi sikeceğim." Aletin tepesini alt dudağında gezdirdiğimde bana dişlerini gösteriyor. "Bu bizim düğün gecemiz, Rionach. Evliliği tamamlamak geleneğin bir parçası, değil mi?"

Planlarımdan etkilenmiş gibi görünmeye çalışıyor ama göz bebeklerinin büyümesi onu ele veriyor. Kirli kızım sikimi emme fikrinden çok daha fazla büyülenmiş durumda.

"Onu ağızıma sokmaya çalışırsan beni aletini ısırp koparmaktan alıkoyan ne?"

"Beni hoşnut etmeyen insanlara ne olduğunu biliyorsun. Beni ısırmana engel olacak şey *de bu*." Ellerimle yatak başlığının kavrayarak başımı eğiyorum, böylece onun üzerinde duruyorum. "Ya ağzını açıp iyi bir kız gibi beni yutarsın ya da dudaklarını zorla ayırır, sanki karım değil de benim kullanacağım bir fahişeymişsin gibi gırtlakını sikerim. İkisi de bana uyar. Seçim senin."

"Siktir git," diye hırlıyor aynı anda kalçaları yuvarlanıyor ve parmakları küçük yumruklar haline geliyor. Karım altımda yaklaşan orgazma karşı yaşam savaşı veriyor ve ben bu manzaraya bayılıyorum.

"Evet aşkım," . "Yakında seni becereceğim. Zamanı gelince."

Bu kez aletimin başı alt dudağının üzerinde kayarken, dili dışarı fırlıyor ve oluşan bir damlacık prekumu yalıyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Sıkılı dişlerimden çıkan keskin nefes tıslaması gözlerini karartıyor ve çenesini gevşetiyor.

Hayatımın geri kalanında, karımın dudaklarının sikimin etrafını sarmasından daha güzel bir şey bulabilir miyim emin değilim. Onu inç inç içime alırken aynı anda inliyoruz. Boğazının arkasını dürttüğümde tıkanıyor ve gözleri korkuyla açılıyor. Geri çekilmeye çalışıyor ama elleri bağlı olduğu için gidecek hiçbir yeri yok.

Ben onun günah kadar sıcak ağzından çıkarken o öksürüyor ve nefes nefese kalıyor.

"Çok iyi gidiyorsun." Kocaman gözlerinden süzülen yaşları siliyorum. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Yüzünde yine o inatçı ifade belirdi. Rionach'ın deneyiminin çok geniş olmadığını biliyordum. Yetiştirilme tarzı cinselliğini keşfetmesine pek fırsat vermemişti.

"Bunu nasıl yapacağını bilmemen umurumda değil," diye ona güvence verirken buluyorum kendimi, "Ağzını siken ilk ve tek erkek olma fikri hoşuma gidiyor. Burnundan nefes aldığından emin ol. Çeneni gevşetmeli ve boğazını açmak için elinden geleni yapmalısın."

Ona sikimi tekrar teklif ettiğimde, beni ağzına almakta tereddüt etmiyor. Keşfederken ve öğrenirken sıcak dili yalıyor ve dönüyor. Birkaç dakika boyunca, itişlerimi sığ tutuyorum, bu müdahaleye alışması için ona zaman tanıyorum.

Arkamda kalçaları sallanıyor ve sallanıyor ve altımda göğsü kabarıyor. O çok yakın.

"İşte bu, benim için gel," parmaklarım ahşap yatak başlığına daha sert kıvrılıyor. "Ben o küçük ateşli ağzını sikerken gel."

Saf güzelliğini sergileyen Rionach, kükreyen mutluluğa yenik düşer. Sırtı eğiliyor ve başını ipek yastığa yaslıyor. Uzun, uzun inlemeleri sızan sikimin etrafını sarıyor ve titreştiriyor. Altımda titreyip kıvranırken, beni sürekli ağzında tutuyor. Zirveden inerken bile, sanki onu rahatlatan bir emzikmiş gibi ucunu emiyor. Bu hareket neredeyse gözlerimin yuvalarından fırlamasına ve döllerimin boğazından aşağı akmasına neden oluyor.

Sadece kendi irademle kendi orgazmımı uzak tutabiliyorum.

Yoğun salıverilmesinden dolayı hassaslaşan kadın, perişan bir çığlık atarken sikimin şişmiş dudaklarından düşmesine izin veriyor. Uylukları arasındaki titreşimlerin saldırısından kaçmaya çalışırken, kalçaları ve kısıtlanmış bacakları kayıyor ve şiddetle tekmeliyor.

"Bu çok fazla," diye inliyor Rionach. "İhtiyacım var... Bir molaya ihtiyacım var." "Hayır, bunu alacaksın. Seni tekrar boşalırken izlemek istiyorum." I

arkama uzanıp oyuncağı onun aşırı hassas klitorisine daha sert bastırdım. "Bana istediğimi ver. Teslim ol, prenses."

Gözyaşları kızarmış yüzünden aşağı akıyor ve koyu makyajını daha da bulaştırıyor. Yanaklarından aşağı siyah izler akıyor. *Çarpıcı.*

Başını şiddetle sağa sola sallıyor ve ruj bulaşmış ağzından hıçkırıklar kaçıyor. "Yapamam," diye yalvarıyor, yüzünün her yerinde acı var. "Yeter artık. Lütfen, artık yok."

"Şşş, evet, yapabilirsin. Yalvarırken çok güzel görünüyorsun, karıcığım." Oyuncağı bıraktım ve onu susturmak için sikimi dudaklarının arasına geri götürdüm. "Sikimi em ve benim için gel. Tekrar etrafımda inlediğini hissetmek istiyorum."

Bu sefer ağzını daha sert alıyorum, itişlerim daha derine gidiyor. Beni yutarken boğazı etrafımda sıkılaşıyor. Kendimi gömülü tutup onu havadan mahrum bıraktığımda gözleri parlıyor. Paniğe kapılırken bağlara karşı savaşıyor.

"Boğazın. Amcığın. Oksijenin," diye alıyorum. "Hepsi artık bana ."

İkinci orgazmı onu bir yük treni gibi vururken gözleri geri yuvarlanıyor. Boğazının sıcak derinliğinden çekiliyorum ve altımda çırpınışını izliyorum. Açgözlü bir nefesin ardından açgözlü bir nefes emiyor ve ecstasy dalgalarını sürüyor.

Vücudu tükenmiş ve hafif sersemlemiş halde, vücuduna yeniden girdiğinde tembelce bana bakıyor. Dili sikimin başındaki yarığı okşadığında göğsümden gelen hırıltı ilkel sınırlarda geziniyor. Sarsıntılı, sofistike olmayan hareketlerle vücuduna geri dönüyorum. Oyuncağı sırlıslıkam olmuş amından çıkardığımda ondan gelen ses, nefes alma ve ağlamanın ağız sulandıran bir karışımı.

Yavaş gitme arzumu kaybettim. Her işkence dolu hareketin tadını çıkarabilmek için sevişmemizi uzatmak. Hayır, bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi onun içinde olmaya ihtiyacım var. Bu birçok seferden ilki olacak ama sanki son kez içine gömülecekmişim ve onu içten dışa damgalamaya çalışıyormuşum gibi amına girmem gerekiyor. Böylece ona kimin sahip olduğunu asla unutmayacak.

Bastırılmış bir iniltiyle Rionach'ı tek bir acımasız yarıyorum. İkimiz de gerilirken kaslarımız kilitlendi ve nefeslerimiz ciğerlerimizde durdu. Dişlerim birbirine o kadar sert kenetlendi ki bir azı dişimi kırsam şaşırmazdım. Daracık amının duvarları etrafımda kenetleniyor ve beni evine davet ediyor. Bu hareket vücudumu kasıp kavururken, zevk üzerimden akıp gidiyor.

"Emeric..." Adım, nefes verirken ondan kaçan kırık bir ses.

"Hâlâ kendine bunu istemediğini mi söylüyorsun?" Kalçalarım geri çekiliyor ve sonra öne doğru çarpıyor. Rionach'ın vücudu bu sert saldırı karşısında dikleşmeye çalışıyor ama kelepçeler onu sıkıca yerinde tutuyor. "Bu amcığa vurmamı istemiyor musun?"

Bana dik dik bakarken o inatçı öfke yüz hatlarını sıkıştırıyor.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Göğsünü avucumun içine aldım ve acı verecek kadar sıktım. Sırtı eğildi ve yaralı bir miyavlama çıkardı. "Bence yatağıma bağlı olmasaydın bile, şu anda tam olarak olduğun yerde olurdun. Altımda sıkışıp kalırdın. Açgözlü ıslak amcığın sikimin etrafına sarılmış, kasların benden aldığı zevkin her zerresini sağıyor olacaktı."

"Çöz beni. Teorini test edelim."

"Hayır." Çenesini kısırdım. "Sanırım seni bir süre daha merhametimde tutacağım. Bu halin hoşuma gidiyor. Her isteğime ve ihtiyacıma uymaya zorlanıyorsun."

Her ne kadar küstahça bir karşılık vermek üzere olsa da, iki parmağımı dudaklarının arasına soktuğumda sustu. Parmaklarımı diline bastırduğimde nefes alış veriş i düzensiz pantolonlara dönüşüyor. Önce bir, sonra iki kez öğürüyor ve işte bu yüzden kontrolüm gerçekten kırılıyor.

Ona vuruyorum. Her hamle cezalandırıcı ve bir öncekinden daha derin. Gözlerim sikimin sırlıklam olmuş amına girip yere kilitlenmiş, onun kaygan uyarılmışlığıyla kaplanmış görselliğ in tadını çıkarıyor. Benim için *damlıyor*.

Çıglıkları ve kıvranırları altımda çılgınca bir hal alıyor. "Yapamam..." diye parmaklarımın arasında boğulmaya çalışıyor. "Bir daha olmaz."

Elimi ağzından çekiyorum, böylece boğazını yakalayabiliyorum. Duvarları şimdiden çırpınmaya ve etrafımda sıkılaşımaya başladı. Onun için artık çok geç. İstese de de geliyor.

"Evet, yapabilirsin."

Kendi salıverilmem bana doğru geliyor. Hiç bir kadının içine boşalmamıştım. Tartarus'ta Rionach'la geçirdiğim geceden önce hiç prezervatif kullanmamıştım. Bu benim için tartışılmaz bir şeydi. Kardeşim Astor, aptal olduğu için bir kadın tarafından tuzağa düşürölerek evlendirildi.

eyersiz binecek kadar. Gençliğimden beri aynı kadere kurban gitmeyeceğime yemin ettim.

Ama bu farklı. Rionach zaten benim karım ve onun amına gömülürken boşalmak artık bir seçim gibi gelmiyor. Bu bir zorunluluk.

Bu sikiş aniden sadece boşalmakla ilgili değil, onu *sahiplenmekle* ilgili. Onu *benim* olarak işaretlemek. Zihnim daha önce hiç deneyimlemediğim düşünceler ve dürtüler tarafından ele geçirilirken hırıltımı menekşe rengi bir lanet takip ediyor. Bu tüketen ve ilkel bir duygu, düpedüz hayvani bir sınırdadır.

Bölgemi işaretlemek için onu döllerimle doldurmaktan daha iyi bir yol var mıydı? Tohumumu, kök salıp büyüyebileceği derinlere yerleştirmek.

Bu görüntü beni şaha kaldırdı ve boğazımdan bir hırıltı koptu. Bu ilkel ihtiyaç tarafından tamamen ele geçirilerek, karıma acımasızca vuruyorum. Her ikisi de kalçalarının etrafına sarılmış olan ellerim, onu her acımasız itiş almaya zorlarken cezalandırıcı bir tutuşla kavıyor. Kulaklarımdaki gümbür gümbür vuruşlar arasında onun boğuk çığlıklarını duyabildiğimi sanıyorum ama emin olamıyorum. Bu noktada çok ileri gitmiştim.

Beyaz sıcak, göz kamaştırıcı coşku bir gelgit dalgası gibi içime çöküyor, kendimi heyecan verici koşuşturmada boğulmaktan korumak için bir mücadele. Ritmim duraksıyor ve düzensizleşiyor. Amcığı bir mengene gibi uzunluğumu sıkıştırıyor. Taşaklarım vücuduma doğru sıkıca çekilirken, Rionach'ın kasları içimdeki her ons spermi sağlıyor. İçine boşaldığımı hissettiğinde boğuk bir inilti çıkarıyor.

Doruk noktam boyunca karımı sikmeyi asla bırakmadım ya da durdurmadım, ondan alabileceğim her coşku için açgözlüydüm. Tamamen tükenmiş ve sikim artık yarıya inmiş olsa bile, sık bir şekilde itiyorum. Her küçük dokunuş onu soluk soluğa bırakıyor. Başını yastığa yaslıyor, parmağımı karmaşasında kalçalarının arasında kaydırduğimde kızarmış ve terli yüzü sessiz bir çığlıkla donuyor.

Birleştirdiğimiz döllerin birleşimi, klitorisinin etrafında dönüp onu son bir orgazm daha yaşamaya zorlarken merkezini kayganlaştırıyor.

Patlıyor, patlarken de adımı . Bu muhteşem sesle sikime yeni bir kan hücum ediyor. Eğer , onu tekrar alabilirdim, ama gelinim yeterince aldı. Bu gece verecek hiçbir şeyi kalmadı. şimdi bile, nefesini geri kazanmak için savaşırken, gözleri düşüyor, yorgunluk kemiklerine yerleşiyor.

Kendimi onun çağıran çekirdeğinden kurtarıyorum ve ayırık bacaklarının arasına diz     yorum. Pembe ve şişmiş amcığından sızan d llerimi görünce bir iniltiyi bastırıyorum. Rionach sarsılıyor, ben içinden akan meniye toplayıp tekrar içeri iterken teni gördüğü aralıksız ilgiden dolayı aşırı hassas. Hiçbirinin boşa gitmediğinden emin olmalıyım.

Tamamen benim tarafımdan sahiplenildiğinden memnun bir şekilde yataktan kalktım ve hızlıca uzuvlarını bağlarından kurtardım.

Rionach bir kez bile kıpırdamadı. Siyah  arşafı çıplak vücudunun üzerine çektiğimde bile, sikiş sonrası mutlu uykusunun derinliklerinde kalıyor. tek ses ben yanına yattığımda oluyor. Uyumayacağım, nadiren uyurum ama onun o memnun i  çekişi bir süre daha kalıp onu izlemek istememe neden oluyor.

YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Lüks iç tasarım dergilerine ait bir yatak odasında tek başıma . Gözlerimin bağlı olması ve dün gece yaşadığım seks sersemliği yüzünden, bana *ilaç verdikten* sonra getirildiğim odanın etrafına bakmamıştım. *Düşünümüzden* sonra.

Görünüşe göre New York şeytanı bir yeraltı ininde yaşamıyor, gökyüzünde o kadar çok katlı bir çatı katında yaşıyor ki, Central Park'ın tamamını görebiliyorum. Elli bir bloktan oluşan ağaçlarla dolu alanın dört bir köşesi yatak odasının pencerelerinden görülebiliyor. Ve *pencereler*, odasının iki tarafını kaplayan cam duvarları tanımlamak için uygun bir kelime gibi görünmüyor. Eğer bu kadar yukarıda olmasaydık, insanların içeriği görebilmesinden endişe .

Emeric inanılmaz zor bir adam. Özel hayatının tehdit altında olacağı bir yerde kalmayacağını biliyorum.

Çılgık çılgığa bağırarak mesanem sonunda beni sikiş sonrası koma halimden çıkarıp dört direkli devasa kral yataktan dışarı çekti. *En azından artık dün gece neye bağlı olduğumu biliyorum.*

Vücudumdaki her kas ağrıyor. Emeric'le son maçımdan sonra ağrım olduğunu sanıyordum, ama meğer bu sadece amıma verebileceği gerçek zararın habercisiymiş. Arasında

Kalçalarımın arasında kalan hassasiyet ve yapışkanlık, umutsuzca bir duşa ihtiyaç duyuyorum. Siyah mermer ve krom lavabonun üzerinde asılı duran aynaya ilk bakışım kaba halimi daha da doğruluyor.

Ölene kadar sikilmiş gibi görünüyorum. Ya da en azından, yolda ölmüş bir rakunun en iyi taklidini yapıyorum. Monica'nın özenle yaptığı koyu göz makyajı yüzümün her tarafına yayılmış, rujum da? Evet, ağzımın tamamen inkâr edemem. Saçlarım beynimden geçen düşünce ve duygulardan daha fazla karışmış durumda ve çıplak vücudumda birkaç yeni çürük var. Dün gece tahmin ettiğim gibi, bileklerim ve ayak bileklerim kısıtlamalara karşı ne kadar sert çektiğimden dolayı işaretlenmiş ve kalça kemiklerim ve uyluklarım ellerinin beni kavradığı yerden noktalı. Onları *sevmekten* nefret ediyorum ve onları orada bırakanın *o olmasından* daha da çok nefret ediyorum.

Aynada kendime onaylamayan son bir bakış attıktan sonra, çoğu New Yorklu'nun yatak odasından daha büyük olan duşakabine dönüyorum ve suyu "cildinizi ve günahlarınızı yakacak" kadar sıcak hale getiriyorum.

Su spreyinin altında durup uzun bir süre kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra, şişelerin durduğu fayanslı duvardaki oyuğa uzanıyorum. Tanıdık gelen vücut ve saç bakım ürünlerine bakarken donup kalıyorum. Onlar benim markalarım. *Tam* benim markalarım. Ne tür bir şampuan kullandığımı nereden biliyor?

Şişelerin yanında lavanta saplı bir tıraş bıçağı duruyor.

Daha yakından baktıktan sonra kendi kendime "Bu benim" fısıldıyorum. Aynı şeyi saç ve vücut ürünleri için de yaptığımda, bazılarının yarısının boş olduğunu görüyorum. Tıpkı ailemin malikanesinde kendi duşumda bıraktıklarım gibi. " da ne..."

Duşumun geri kalanını aceleyle tamamladıktan sonra dışarı çıkıyorum ve kendimi kocaman, kabarık, siyah bir havluya sarıyorum. *Ruhuna uygun siyah... şirin.*

Banyonun bir tarafı iki lavabolu uzun bir mermer tezgahdan oluşuyor. Lavaboların arasında, önünde modern görünümlü bir tabure bulunan gömme makyaj masası yer alıyor. Deri koltuğun önündeki çekmeceyi açtığımda, tüm cilt bakım malzemelerimin ve makyaj malzemelerimin de buraya getirildiğini ve özenle düzenlendiğini görüyorum.

Elektrikli diş fırçam da lavabolardan birinin yanında duruyor, sanki hep orada duruyormuş gibi.

Hâlâ sıırıslıklam bir halde banyodan çıkıp bitişikteki devasa dolaba giriyorum. Sahip olduğum her bir giysinin odanın ortasındaki mermer kaplı adada asılı olduğundan ya da çekmecelerde düzgünce katlanmış olduğundan eminim. İç çamaşırlarım bile katlanmış ve düzgünce . Burada sadece kendi kıyafetlerim yok, aynı zamanda kişisel bir alışverişçi Emeric'in limitsiz siyah kartıyla bir gün geçirmiş gibi görünüyor. Gardırobuma *düzinelerce* yepyeni tasarım kadın parçası eklendi. Etiketleri hala üzerlerinden sarkıyor ve fiyatlarına bakarsam kusmak isteyeceğimi biliyorum.

Adam içimdeydi - yani, dün gece içime boşaldı - ve yine de, kıyafetlerimi ve onun mükemmel bir şekilde birbirine karıştığını görmek çok samimi görünüyor. Bu sarsıcı bir görüntü çünkü o ana kadar çünkü olayların ciddiyetinin tam olarak kavranmış olduğunu sanmıyorum.

Emeric Banes ile evliyim ve şimdi onunla yaşıyorum. Burası artık benim *evim*.

Bu *gerçekten* oluyor.

"Nasıl olacak bu ?" Kendime deli gibi soruyorum çünkü görünüşe göre her şeyin ötesinde artık kendi kendime de konuşuyorum. *Harika*.

Saçımı kuruttuğum ve makyajımı yaptığım süre boyunca bu soru kafamın içinde dönüp duruyor. En sevdiğim çift pardösümü giydiğimde hala soruma bir cevap bulamamış oluyorum.

deri tayt ve parmak uçlarıma kadar inen gülünç derecede büyük siyah bir kazak. Görünen tek ten izi, üstümün gevşekçe sarktığı omzumun bir kısmı. *Güzel*. Yeni edindiğim *damadımla* konuşmam gerekiyor ve bunu yaparken ona herhangi bir fikir vermeme gerek yok. İkimiz de odaklanmalıyız ki cevaplarımı alabileyim.

En sevdiğim diz üstü siyah botlarım ortalıkta görünmediğinden - çünkü şenliklerin bir başka zayıtı - bir çift kalın bilekli patikte karar kıldım. Annem onlardan nefret ederdi, bu da onları daha çok sevmeme neden oldu, ama aynı zamanda onları nadiren giyebildiğim anlamına da geliyordu. *O burada değil*. Kafamın içindeki küçük bir ses heyecanla bana *ne giyeceğimi söyleyemeyeceğini* hatırlatıyor. Imogen Moran beni bunu giyerken görse tepesi atardı. Onun seçkin zevkleri için fazla rüküş ve sıradan.

Emeric'in nerede olduğuna dair hiçbir planım ya da fikrim olmadığı için en iyi seçeneğimin çatı katında dolaşmaya başlamak olduğuna karar veriyorum. Bir noktada ona rastlayacağımdan eminim ve eğer bu işe yaramazsa, belki de küçük bir ateş yakarım. Bu onu hemen bana koşturur. Çünkü gösterisinden sonra ısmarlama takım elbiselerinden birini ya da on tanesini yakmak hak ettiği bir şey.

Yüzümde sinsi bir gülümseme, yatak odasının güvenliğini terk ediyorum ve lüks alanının geri kalanına cesaret ediyorum. İlk keşfettiğim şey buranın gerçekten de bir çatı katı olduğu. Banes'in mutfaklı, iki yatak odalı bir dairede yaşadığını düşünemediğim için daha önce sadece bir tahminde bulunmuştum.

Ama hayır, haklıymışım. Kocaman bir çatı katı.

Burası müstehcen bir yer. Tek bir adamın bu kadar geniş bir alanda ne işi var, almıyor. Kendime otuz küsur yaşında sıradan bir erkekle karşı karşıya olmadığımızı hatırlatmak zorundayım.

Kelimenin tam anlamıyla ailem varlıklı ama bu ev onlara altı farklı dilde fakir diyor. Ben fakir değilim.

Bir mimarım -iç mekan tasarımıyla da pek ilgilenmedim- ve ben bile buranın bir sanat eseri olduğunu biliyorum.

Üç kat, tamamen parlak metal ve camdan yapılmış geniş bir spiral merdivenle birbirine bağlanıyor. *Cam. Her yerde*, tavandan tabana uzanan pencereler ve her kattaki çeşitli yürüyüş yollarını kaplayan cam korkuluklar arasında... iyi hedeflenmiş bir taş tüm bu yerin paramparça olmasına neden olabilir. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf ama en güzel avize döner merdivenin ortasından aşağı sarkıyor. İnerken neredeyse bir adımı kaçıırıyordum çünkü bükülmüş metal ve kristal canavarın büyüüne kapılmıştım.

Ana kata indiğimde beni son derece şık ve modern, siyah ve paslanmaz çelikten yapılmış bir mutfak karşılıyor. Banyosuyla aynı havaya sahip ve mülk sahibine mükemmel bir şekilde uymadığını söyleyemem. Karanlık ve karamsar, bir miktar da zenginlik.

Mutfağın ötesinde, şimdiye kadar gördüğüm en büyük beyaz kesitli kanepenin bulunduğu gömme bir oturma odası var. *Bu kadar koltuğu haklı çıkaracak kadar arkadaşı var mı? Hiç sanmıyorum.* Çatı katının ikinci katına kadar uzanan siyah taş şöminenin önünde oturuyor.

Yaşam alanını geçip koridora çıkmak üzereydim ki alçak bir hırıltı beni yerde taş a çevirdi. Nefes almaktan korkarak, yavaş ve sakin bir şekilde kaynağına doğru dönüyorum. Emeric yeterince psikopat, bildiğim kadarıyla lanet bir aslana sahip olabilir. Arkamı döndüğümde Simba'nın bana hırladığını görürsem şaşırmam.

İçim rahatladı, dev bir kedi değil ama bir köpek. Çok büyük ve çok üzgün görünen bir Doberman Pinscher. Ayakkabısız 1.80 boyundayım ve kalın tabanlı botlarımla bile hayvanın sivri kulakları göğüs kafesime ulaşıyor. Saf kastan yapılmış -en az yüz kilo olmalı- ve dişleri.. aslında sayabilirim

Her biri dudaklarını hırıltıyla geriye çekmiş.

Tehlikeli bir hayvanla karşılaştığımda ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum -kendimi büyük gösterip göz teması mı kurmalıyım yoksa çığlık atarak kaçmalı mıyım?

Köpeğin tehditkâr hırlaması anında kesiliyor ve iri kafası sesin geldiği yöne doğru savruluyor. Hayvanın bakışlarını takip ediyorum ve aradığım adamı beyaz boyalı duvara rahatça yaslanmış halde buluyorum.

"Cerberus, *nein*." Kısık, hırıltılı sesi etrafımı sarıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "*Lass es. Freund*."

Bu *Alman* mı?

Emeric daha sonra aramayı planladığım koridorda, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Dolapta kaç tane asılı gördüğüme bakılırsa onun için vazgeçilmez bir giysi olan siyah düğmeli ceket, biçimli pazularını ve göğsünü sımsıkı sarıyor. İçime girerken altın sarısı teninin altında belirgin kaslarının nasıl sıkılaştığı ve esnediği aklıma geliyor. Bana doğru yaklaşan insan yiyen korkunç köpek olmasaydı, bu yasak düşüncelere bir an yenik düşebilirdim.

"Ah... umm," diye mırıldanıyorum soğuk ve ıslak burnunu parmaklarıma doğru ittiğinde.

Emeric hiç de endişeli görünmüyor. "Dişlerini göstermesini kişisel olarak algılama, o davetsiz misafirleri köşeye sıkıştırmak ve etkisiz hale getirmek için eğitildi." *Ne güzel*, bir saldırı köpeği var. "Böyle tereddüt ettiği için gurur duymalısın. Genelde tehdit olarak gördüğü herkesi sorgusuz sualsiz parçalar. Nova'ya sorabilirsiniz. Bir ya da iki kez aşk ısırtığına maruz kalmıştı."

"Kim buraya girecek kadar aptal olabilir ki?" Cerberus parmaklarımı yalıyor ve beni bir adım geri attırıyor. Niall ve Imogen'ın katı bir hayvansızlık politikası var. Köpeklerle olan deneyimim sokakta ya da metroda durup sevdiklerimle sınırlı. Çoğu zaman da pelüş hayvan büyüklüğündeydiler ve bunun gibi küçük bir midilli büyüklüğünde değillerdi.

"İnsanların aptallık seviyesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Mesela babanı ve kardeşini ele alalım." Emeric kıkırdar.

"Dün olanların komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Son derece." Bu cevabı verirken bir saniye bile tereddüt etmedi. "Cerberus için endişelenmene gerek yok. Artık senin bir dost olduğunu biliyor."

Yüzümdeki ifade ona saçmaladığını düşündüğümü söylüyor. "Az önce bana Nova'yı ısırıldığını söyledin. O Viking senin teğmenin falan değil mi? Demek ki her zaman burada. Bu arada, ben taze etten başka bir şey değilim."

"Taze et mi?" diye tekrarlıyor, dudaklarında hınzır bir sırıtış beliriyor. "Nova'nın arkadaşım olduğunu ona hiç söylemedim."

Cerberus etrafımda yavaş bir daire çizerek yürüyor, durmak için geri dönmeden önce giderken kokluyor. Bu kez elimi talepkâr bir şekilde dürtüyor. Dikkatle başını okşuyorum. Poposunun üzerine çöküp ilgimi mutlulukla kabul ettiğinde korkunç bekçi köpeği kişiliği tamamen kayboluyor.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Nova pek fazla şeyden korkmaz. Köpeğimin yanında gerginleştğini görmek beni eğlendiriyor."

"Tanrım, sen..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum. Seçenekler sonsuz. "Neden ona Almanca komutlar veriyorsun?"

Emeric tembel adımlarla bana yaklaşıyor. Pahalı deri ayakkabıları hafif lekeli parke zeminde tıkırdıyor. "Başka kimsenin bana ait olan bir şeye ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmasını istemiyorum. Emirlerle yalnızca doğrudan benden geliyorlarsa itaat edilmelidir."

Sanki sözlerinin daha derin bir anlamı varmış gibi geliyor ve olasılıkları daha sonraki bir tarihte inceleyeceğim, ama şimdi değil. Hâlâ cevaplar ararken olmaz.

"Ben de seni arıyordum."

Bu onu hemen neşelendiriyor, gözlerindeki hınzır parıltı kibirli bir parıltıya dönüşüyor. "Öyle mi? Peki beni bulduğunda planın neydi?"

"*Kemiklerini kırıp dizlerimin bağı çözülene kadar üzerine bineceğim*" gibi bir şey söyleyeceğimi umuyor, ben de ona tam tersini söylüyorum. "Gözlerini bir mektup açacağıyla oy ve sonra en pahalı viski şişeni bul ki bu sahte evliliğin şerefine kadeh kaldırabileyim."

Bunu söylediğimde alayımın onun üzerinde tam tersi bir etki yaratacağını biliyordum.

Emeric'in fırtınalı gözleri, elini yüzümün yan tarafında gezdirirken parıldıyor. "Kötü kalpli küçük şey, değil mi Rionach?" Sesi bir oktav alçalıyor, kulağa karanlık ve lezzetli geliyor. *Hiç adil değil*. Parmaklarını kulağımın etrafındaki gevşek saç tellerine geçirerek beni sıkıca yerinde tutuyor ve uzun bedenini göz hizamıza gelecek şekilde eğiyor. "Evliliğimizle ilgili hiçbir şey sahte değil. Aslında resmi evlilik cüzdanı bu sabah imzalandı ve devlete teslim edildi. Adamlarım bana yeni sosyal güvenlik kartının, ehliyetinin ve pasaportunun bu hafta içinde teslim edileceğini söyledi."

"Ne? Ben hiçbir şey imzalamadım." Bunu söylerken bile aptallık ettiğimi biliyorum. Emeric Banes gibi bir adamın normal-

ya da yasal yollardan istediğini elde etmek için. "Peki neden yeni bir kimliğe ihtiyacım var?"

Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde yavaş ve metodik hareketlerle gezinirken dudakları kıvrılıyor. "Çünkü artık bir Moran değilsin. Sen benim karımsın ve adın artık Rionach Kara Banes." O uğursuz parıltı gözlerine geri döndü. "Kulağa hoş geliyor... dilden yuvarlanıyor, öyle değil mi?"

Ukala herif.

Ona bakakaldım. "Ya adımlı değiştirmek istemezsem?"

"Gelinim rakiplerimle aynı soyadını taşıyamaz - onlar acı verici derecede acınası olsalar bile" diye açıklıyor. "Rakipler, aileniz için adil bir kelime gibi gelmiyor. Yine de bu Niall'ın suçu değil. On yılı aşkın bir süredir kaybedeceği bir savaş veriyor. Hiçbir zaman gerçekten bir şansı olmadı."

O haklı. Babam asla Emeric'i edecek kadar güçlü olamayacaktı. Bence onun büyük planı Tiernan'ı bunu yapabilecek kadar güçlü yetiştirmekti. Emeric tek bir balta darbesiyle bu düşüncenin ne kadar yanlış olduğunu kanıtladı.

"Soyadımı değiştirebilirsiniz ama kanımı değiştiremezsiniz. Adım Moran da olsa Banes de olsa fark etmez, ben her zaman onların DNA'sını taşıyacağım."

Çarpıcı yüz hatlarında anlam veremediğim bir ifade beliriyor ama gözümü kırptığımda o ifade kayboluyor.

"Sen asla onlardan biri olmadın." Yüzümü daha sıkı kavırıyor. "Seni Koslov'lara satmaya karar verdikleri anda, senin üzerindeki tüm haklarını kaybettiler."

Dün yıkılmakta olan kilisede dururken ona karşı hissettiğim öfke çirkin gösteriyor. Elini itip ondan ve köpeğinden uzaklaştım.

Ya da en azından deniyorum. Cerberus benimle birlikte hareket ediyor ve koca gövdesini ayaklarımın üzerine yatırıyor.

"Peki bunun seni ne yaptığını düşünüyorsun? Kurtarıcım mı?" Bununla alay ettim. "Bu bir şaka ve sen de bunu biliyorsun. Sen insanları kurtarmazsın ve kurtarsan bile bu o kara kalbinin iyiliğinden olmaz." Başımı ona doğru sallarken parmaklarım saçımın kökündeki telleri çekiştiriyor. "Seni anlamıyorum. *İsteddiğin* zaman *istediğin* kişiyle evlenebilirdin. Güçlüsün, birçok küçük ülkeden daha zenginsin ve seksisin." Neden dolandırıyorsun? Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi. "seçebilirdin. O yüzden bilmek istiyorum. Neden şimdi? Ve neden *ben*? Tartarus'ta *bir* kez seviştığımız için olamaz. Sen bir keşiş değilsin. İnan bana, yatak direğimizdeki birçok çentikten biri olduğumun tamamen ."

"Ama yatağımda uyuyan tek kişi sensin." Bu bilgiyi o kadar rahat paylaşıyor ki, bu arada kaşlarımın saç çizgime çarptığını hissedebiliyorum. "Ayrıca evime adım atan ilk ve tek çalışan olmayan kadınsın."

Bu doğru olamaz ve eğer çılgınca bir şans eseri , o zaman *beni* neden seçtiği konusunda kafam daha da karışacak. Bende ne buldu da onunla evlenmeye ve yatağında uyumaya layık olduğuma karar verdi?

Bu bilginin beni hedefimden tamamen izin vermek istemediğimden, kendimi ona karşı yeniden savunuyorum. "Neden beni seninle evlenmeye zorladın, Emeric?"

Ellerini siyah elbise pantolonunun ceplerine sokarak uzun bir iç geçiriyor. Bunu yaparken gri renkli gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor. Tıpkı oteldeki o gecede olduğu gibi, tamamen giyinik olmama rağmen kendimi açıkta hissediyorum. Fırtına bulutlarıyla dolu bakışları insana kendini açıkta hissettiriyor.

Yüzeyde görünenden daha derinleri görür. Kendi etrafınızda inşa ettiğiniz duvarların ve cephelerin ötesini görürler.

"Baban ve kardeşin benden yarım milyon dolarlık silah çaldı," diye başladı, sesi artık sert ve duygusuzdu. "Onların hırsızlığı için tazminat borçluydum."

Bu sözleri söyleme şekli her şeyi çok soğuk ve işlemsel hale getiriyor. Sanırım ilişkimizin yeni durumuna bakmanın doğru ve *güvenli* yolu bu. Tabii henüz öyle diyebilirsek. Evliyiz ama bir ilişkimiz var mı?

Dün gece onun yatağına bağlandığımda, bunun başka bir iş anlaşmasından başka bir şey olmadığını hissettiğimde, bunun başka bir şey olduğunu kabul etmek zor. Yoğun ve tutkuluydu. İşin olması gerekenin tam tersiydi.

Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum. "Ve babama 'siktir git' demenin zekice bir yolunu daha bulmak da işin tuzu biberi oldu, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? İyi bir zamanı asla geri çevirmem."

Önümdeki gizemli adama bakıyorum. Emeric benim için hâlâ bir bulmaca ve onu bir araya getirmeye çalışırken önemli köşe parçalarını kaçırıyorum. Onun hakkında sahip olduğum tüm bilgiler yıllar boyunca topladığım söylentilerden ve birlikte geçirdiğimiz kısa anlardan ibaret. Ve o çok hararetli anlarda da pek konuşmuyorduk.

Evlendiğim kişi benim için bir yabancı ve bu ne kadar endişe verici bir düşünce.

"Yani... yarım milyon, ha?" Ayaklarımın üzerinde kayarak soruyorum. Bu hareket Doberman'ın koca kafasının dikleşmesine neden oluyor. Kahverengi gözleri rahat haline dönmeden önce bir kez bana kayıyor. "Tüm değerim bu mu?"

Ve işte böyle, Emeric'in yüzündeki vurdumduymazlık kalkıyor. "Niall senin bu kadar değerli olduğunu düşünüyordu." Durakladığında kalbimin nasıl sıkıştığından utanıyorum. Ailemin ilgisizliğinin acısı, beni etkilemesine izin vermemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla tam olarak iyileşeceğini sanmadığım bir yara. "Ama ben? Ben daha fazla öderdim."

Kaçan kahkahama o mu daha çok şaşıyor yoksa ben mi emin değilim.

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "*Seni* tanımıyorum. Kahretsin, ne yaptığımızı bilmiyorum. Şu anda tüm hayatım kocaman bir soru işareti gibi geliyor. Bu yüzden seni bulmaya geldim, konuşabilelim diye."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Ne kadar yüklü bir soru. "Esas olarak, bu işin nasıl yürüyeceğini bilmek istiyorum."

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

EMERIC

Dün gece onu yatağımda uyurken izlerken hissettiklerime benzer şekilde, Rionach kanepemde kendini rahat hissettiğinde garip bir doğruluk hissine kapılıyorum. Bu his göğsümde, göğüs kafesimin hemen altında yer alıyor. O kadar belirgin ki, kendimi o noktayı ovarken buluyorum. Bir kere. İki kez. Üç kez. Elimi tekrar yanıma çekmeye zorluyorum, böylece onun dikkatini kendi anlamadığım bir şeye çekmemiş oluyorum.

Nova ve Cerberus dışında, alanımda insanların olmasından hoşlanmıyorum ve o zaman bile, Nova ne zaman hoş karşılandığını biliyor. Evim, dünyam olan savaş alanından ve ondan gelen tüm saçmalıklardan uzakta benim sığınağımdır. Başka birinin, özellikle de bir kadının bunu kirletmesine izin vermek asla yapmak istemediğim bir şeydi. Tartarus'un altındaki seks kulübünde buluşmalar ayarlamak, gündelik ve bağlılık arasındaki çizgiyi iyice belirginleştirdi. Bağlılık hiçbir zaman ya da hayatta istediğim bir şey değildi.

Ona kadar.

Rionach'a olan saplantımı tam olarak emin değilim ama anlamama da gerek yok. Ailesi kızları için zar zor mücadele ederken ben şehrimi kırmızıya boyardım.

Biri onu benden almaya çalışırsa kanım akacak. Onu isteyerek bırakmam için karımın soğuk ölü ellerimden çekilip alınması gerekecek.

Ve görünüşe bakılırsa, boğaz kesmek için eğitilmiş ve bazı askerlerimden daha fazla öldürmüş olan köpeğim de bu güzel kızıdan çok etkilenmiş durumda. Mobilyaların üzerine çıkmasına izin verilmediğini bildiğinden, koca kafasını kızın kucağına yaslayarak ona olabildiğince yakın oturuyor.

Rionach hiç uğraşmadan Cerberus'u parmağında oynatmaya başladı bile.

"Peki..." diye soruyor. "Bunun nasıl çalıştığını görüyorsun?"

Kollarımı koltuğun arkasına dayayıp bacaklarımı dizlerimin üzerinde çapraz yapıyorum. "Tam olarak ne soruyorsun? Biz evlendik. Burada karı koca olarak birlikte yaşayacağız."

"Ne yapacağız? *Evcilik* mi *oynayacağız*? Ne süre?"

Gözlerim kısıldı. "Ne demek 'ne kadar süreyle'?" Rionach ya şaşırmıyor ya da ses tonumdaki değişimin farkında değil, sadece dar omuzlarını kaldırıyor. "Sadece bunu ne kadar sürdürmeyi planladığını, nihai amacının ne olduğunu bilmek istiyorum. Babam ve ağabeyimin sana kızmasının eğlencesi artık yettiğine mi karar vereceksin, yoksa belki de benden sıkılacaksın ve işte o zaman hata yaptığınızı anlayacak mısınız?"

Onunla evlenerek hata yaptığımı mı düşünüyor?

Bazıları söylediklerinin onu güvence arayan muhtaç ya da güvensiz bir kız arkadaş gibi gösterdiğini düşünse de, Rionach'ın böyle biri olmadığını biliyorum. Onun karakteri bu değil. Aksine, bence bu soruları soruyor, böylece plan yapabiliyor ve kendisine doğru geldiğini düşündüğü sondan iki adım önde olmaya çalışıyor.

"Dün ne dediğimi duymadın mı?" Onu açgözlülükle içime çekerken başımı yana eğiyorum. Öğrendiğim ve gözlemlediğim kadarıyla

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, minimal makyajı ve gündelik kıyafeti ailesinin standartlarına asla uymayacaktı. "*Ölüm bizi ayırana kadar.* Ölümümüzü beklemekten vazgeçmeni şiddetle tavsiye ederim çünkü bu evliliğin sona ermesi için kalplerimizden birinin hala göğsümüzde olması gerekecek. En iyisi bunu şimdiden kabullenmen."

Bir an için koltuğunda kıpırdanıyor, dikkati kendisine hayranlıkla bakan köpeğe kayıyor. *Ne salak ama.* "Ne? Sakın bana boşanmaya inanmadığını söyleme," diyor, hâlâ bana bakmadan.

"Tam tersi. Ben boşanmanın çok güçlü bir savunucusuyum," diye düzeltiyorum. Kardeşimin yaptığı en iyi şey onu evliliğe zorlayan cadalozdan boşanmaktı ve bugün bile keşke annemiz de aynısını yapıp babamızı terk edecek kadar güçlü olsaydı diyorum. Eğer öyle yapsaydı hala hayatta olabilirdi. "Ben sadece bizimkine inanmıyorum. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben çok sahiplenici bir adamım, Rionach. Benim olduktan sonra hiçbir şeyin gitmesine izin vermem. Kanlı bir mücadele olmadan olmaz ve ikimiz de biliyoruz ki *her zaman* ben kazanırım."

"Tamam, yani birbirimizle evli kaldık-"

"Sıkışmış mı?" Vücudumu dirseklerimi dizlerime şekilde kaydırarak tekrarlıyorum. "Eğer evliliği böyle görüyorsan, benimle mi yoksa Bogdan'la mı *sıkışıp* kalmayı tercih edersin? Her iki durumda da, sonunda hep evli olacaktın. En azından benim karım olarak yaşayacaksın."

Bir Koslov bebeği doğurduğu anda, yaşam beklentisi dramatik bir şekilde düşecekti. Yirmi altı yaşını görece kadar yaşasaydı, şanslı sayılırdı.

"Öyle mi?" diye başlıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Yaşamaktan . Karından ne bekliyorsun Emeric, çünkü sana hemen söyleyeyim, süslü sosyal etkinliklerde kol şekeri olmak ve itaatkâr bir ev kadını olmak benim yaşam anlayışım değil. Ne yapmam gerekiyor? Bütün gün çatı katında başıma bekleyip, sonunda eve döndüğünde viskimi doldurup seni mi bekleyeyim?"

Sonra ne olacak? Hazırladığım sıcak yemeği yedikten sonra, bacaklarımı senin için açmam mı gerekiyor? Sonra da birimiz ölene kadar bunu tekrar tekrar mı yapacağız? Buna yaşamak değil, *cehennem* denir."

"Bunu isteyecek bir adam gibi mi görünüyorum ya da davranıyorum?" Eğer durum buysa gerçekten dikkatini vermiyor. "İnci takan Betty-fucking-Crocker tipleri için aletimin sertleştiği izlenimini verecek ne yaptığımdan emin değilim, ama bu doğru değil. Onlardan birini isteseydim, kızlarının pezevengi gibi davranan tüm o aristokrat babalarla şimdiye kadar on kez evlenmiş olurdum." Anneler daha da kötü.

Yüzündeki ifadeden söylediklerime pek inanmadığı anlaşılıyor. "Bir dizi inci takan masum kızların tam da sizin gibi erkeklerin aradığı türden eşler olduğunu tecrübe ettim."

Yüzümdeki ifade ölümcül bir hal aldığı anda anlıyorum çünkü koltuk minderinin üzerinde daha dik oturuyor.

"Bu seferlik, beni etrafında büyüdüğün saksocularla bir tutmana izin vereceğim." Bakireler ve itaatkâr eşler talep eden bu sözde alfa tipler, beton odama bir pense ile girdiğim anda ağlamaya başlayan adamların ta kendileridir. Hayır, ben onlar gibi değilim. "Karım olarak günlük programının nasıl olacağına gelince, bunu birlikte kararlaştırmamız gerekecek. Şu anda varsaydığınızın aksine, sizi tutmak istediğim tek kafes Tartarus'un altında bulunuyor. Seni evde kilitli tutmak istemiyorum çünkü haklısın, bu şekilde yaşanmaz."

Bunu duyunca hissettiğı rahatlama hemen yüzüne yansıyor. "Yani istersem istediğim zaman gidebilir ve istediğimi yapabilir miyim?"

Kendimi onun özgürlüğüyle ne yapmak istediğini merak ederken buluyorum. Bütün gününü lüks butiklerde alışveriş yaparak geçirecek bir kıza benzemiyor. Belki de ona benimle çalışabileceği *güvenli* bir iş bulabilirim. Bu iki sorunumuzu çözecektir: can sıkıntısı ve benim onu her zaman yanımda tutma konusundaki takıntılı arzum.

"Tek başına değil," diye düzeltiyorum ve anında rahatlamasını sağlıyorum. "Banes soyadı size daha önce hiç sahip olmadığınız bir koruma seviyesi sunuyor ama aynı zamanda sırtınıza bir hedef tahtası çiziyor. Yıllar içinde epey bir düşman listesi biriktirdiğim bir sır değil. Bana ulaşmak için şimdi seni kullanmaya çalışacaklar." Benim saplantım. Zayıflığım. *Karım*. Ona soyadımı verdiğimde, onu bana karşı kullanmaya çalışacaklarını ve bunu yaptıklarında da bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu çabucak ve acımasızca öğreneceklerini biliyordum. İşkence konusunda daha önce yaratıcı olduğumu düşünüyordum ama biri karım için gelirse ne yapacağımı kimse bilemez. "Senin için görevlendirilecek doğru muhafızları bulmaya çalışıyorum. Sadece birkaç gün daha sürer. Nova biz konuşurken adayları daraltıyor." Görünüşe göre ellerini ve gözlerini kızımdan uzak tutacağına güvenebileceğim bir adam seçmekte zorlanıyorum. "Bu gerçekleşene kadar, Nova ya da ben size eşlik etmek için müsait olmadığımız sürece çatı katında kalmanız gerekecek."

"Bana eşlik etmek mi? Ve ugh, *korumalar*. Sevdiğim tek kişi Brayden'dı ama diğerleri ya çok kaba ya da sapıktı. Ya da *ikisi birden*," diye inliyor Rionach ve kanepeye daha da gömülüyor. İç çekerek başını minderin arkasına yaslıyor. Bir süre düşündükten sonra, "Sadece birkaç gün olacağına söz ver. Bu konuda ciddiylim. Çok güzel bir kafes olsa da, beni burada kilitli tutarsan yine de bir kafes olur."

Başımı salladım. "Birazdan Nova'yla buluştuğumda bu konuyu onunla konuşacağım."

Sevgi dolu köpeğimin başını okşadı. "Tamam. Köpeğinle birlikte senin devasa çatı katında kapalı kalacağım." Bana sert bir bakış attı. "İki günlüğüne. *Sadece iki gün.* Beni burada daha fazla tutmaya çalışırsan, seni şimdiden uyarıyorum, planına o kadar da uymayacağım."

"Öyle mi? En kötüsünü yap, Rionach. Elinde ne olduğunu görmek isterim." Asansöre ulaşmanın tek yolunun bir anahtar kart olduğunu yakında öğrenecek. Buradan çıkmak istiyorsa, onlardan birine ihtiyacı olacak ve sadece beş tane olduğu için kaçma şansı pek de iyi görünmüyor.

"Seni uyarmadığımı söyleme." Yüzündeki pek de masum olmayan ifade neredeyse onu alıp yatak odama geri getirecekti.

"Seni gayet net duydum," diye karşı çıkıyorum, tehdidini hiç umursamadan. "Cerberus askerlerimin çoğundan daha iyi eğitilmiş ve daha ölümcül. Ben isteyken sizi güvende tutacaktır."

"O zaman beni koruması için onu işe almalısın. Hem sevimli hem de konuşamıyor. Bana bir kazan-kazan durumu gibi geliyor," diyor küçük ama *gerçek* bir gülümsemeyle. Evlendiğimizden beri dudaklarını süsleyen ilk gülümseme bu. "Ayrıca, Cerberus ve Tartarus... Yunan mitolojisine karşı bir ilgin mi var?"

"Bunu bir araya getirmenden etkilendim." Başımı ona doğru eğdim.

Omuzlarını rahatça kaldırarak tekrar gülümsüyor. "Ne diyebilirim ki? New York Üniversitesi'nde misafirperverlik okudum ve mit çalışmaları üzerine yan dal yaptım. Yunan hikayeleri favorimdi."

Bu benim dudaklarımı kıpırdatıyor. Bu, Rionach'ın parçalarının benimkilerle uyuşmasının bir başka tuhaf ama mükemmel yolu. "Annem yarı Yunanlıydı ve çocukluğunun çoğunu Yunanistan'da geçirmişti. Geleneksel masalları okumak yerine, kardeşlerime ve bana duyarak büyüdüğü efsaneleri anlatırdı. Aklımda kalmış olmalı ki korumamın adını

Hades'in canavarından sonra köpek ve kardeşim Astor'un Zeus hakkındaki bir efsaneden sonra Periphas adında altın bir kartalı var."

Rionach'ın ağızı biraz açık kalır. "Kardeşinin bir *kartalı* mı var? Ne tür bir hayvan bu?"

Bir kahkaha attım. "İyi bir tane değil. Kuş ve yeni aldığı karısının safkan atı arasında, resmen bir hayvanat bahçesi var."

"Kardeşin de yeni mi evlendi?"

"Evet, birkaç ay önce. Adı Indie. Hatırlat da bir ara sana geliniyle nasıl tanıştığını anlatayım. Oldukça ilginç bir hikâye." Astor, Seattle'da akademinin saygın bir üyesi haline gelerek içinde büyüdüğümüz ahlaksızlıktan uzaklaşmış gibi davranmaya çalışıyor ama o baştan aşağı bir Banes. Kendi oğlunun kız arkadaşını çalması bunun kanıtı. Karısının üvey babasını bir helikopterin yanından aşağı atması da olmaya çalıştığı kadar kuralcı olmadığının bir başka kanıtı. Bu çabasında ona yardımcı olmak için oraya uçmak çok eğlenceliydi... kendi adıma söylemem gerekirse, bizim için gerçek bir kardeşlik bağı anı.

Öne doğru eğiliyor ve tam olarak çözemediğim bir bakışla beni değerlendiriyor.

"Ne?"

"Bu senin hakkında öğrendiğim, şeytani savaşın ya da şehre verdiği zararlar ilgili olmayan ilk bilgi. *Ya da* yatakta nelerden hoşlandığın hakkında" diye açıklıyor, birlikte geçirdiğimiz daha samimi zamanlardan bahsedince gözleri parlıyor. "Bu sadece seninle ilgiliydi. Ailenle ilgiliydi. Gerçektir."

ya da kendimle ilgili kişisel detaylardan bahsetmek, düşmanlarıma bana ya da büyüyen imparatorluğuma karşı kullanabilecekleri bir cephane vermenin kesin bir yolu gibi gelirdi. Birinin bu kadar derine inmesine asla izin vermemek her zaman daha akıllıca gelmiştir. Çoğu kişiyi korkutmama yardımcı oluyor

ve benim hakkımda kişisel bilgi almaya cesaret edemezlerdi. Bir zamanlar Astor da ben de yeğenim Callan için endişeleniyorduk. Tıpkı zamanı geldiğinde kendi çocuklarıma yapacağım gibi, Callan'ı da elimizden geldiğince bu dünyanın çirkinliklerinden uzak tuttuk ve . Geçen yaz beni ziyaret edip aile işine dahil olmaya hazır olduğunu bildirdiğinde bu durum sona erdi. Neredeyse yirmi dört olan bu genç adama kim hayır diyebilirdi ki? Ben onun yaşındayken, yaklaşık üç yıldır Banes imparatorluğunu yönetiyordum.

"İleride bunu daha sık yapmalısın. Eğer gerçekten evliyse, ara sıra beni beceren bir yabancıyla birlikte yaşıyormuşum gibi hissetmemeyi tercih ederim." Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Seninle konuşmak istediğim bir diğer konu da buydu."

"Seni becermem hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Ben de sırtıyıyorum. "Bu konu değişikliği şimdiden hoşuma gitti. Nereden başlayalım?"

Bu sefer gülümsemiyor. "Benimle evliyken başka kadınlarla yatıp yatmayacağını söyleyerek başlayabiliriz. Gördüğüm kadarıyla sadakat bizim dünyamızda pek ciddiye alınan bir şey değil. İsmim ya da sunacak çok şeyim olmayabilir ama gururum var ve bunu benden almana izin vermeyeceğim. Odadaki diğer herkes kocasının hafta sonlarını metresiyle geçirdiğini bilirken, kocalarının kollarından sarkan ve kendilerini değerli bir eşya sanan eşler gördüm. üzücü ve utanç verici ve elimden gelse asla o kadınlardan biri olmayacağıma yemin ettim." O inatçı bakışı yüzüne yerleşiyor. "Şimdiye kadar benden her şeyi talep ettin ve söz hakkım olmadı, ama bunu talep edeceğim. Bana hak ettiğim saygıyı göster ve aletini uzak tut."

"Sikimi diğer insanlardan uzak tutmak mı?" Kanepenin karşı tarafındaki yerimden kalkarak tekrarlıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Ben tam bacaklarının önünde durmadan önce köpeğim odadan dışarı fırlıyor. Oturduğu yere doğru eğilip arkasındaki minderin arkasını tuttuğumda gözleri parlıyor ve onu etkili bir şekilde kafese . Bu onun ilk ya da son kez benim tarafımdan kapana kısıtılması değil ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bana bakmak için çenesini yukarı doğru eğerken yüzünde en ufak bir korku yok. "Başka insanlarla yatmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Dilinin dışarı çıkıp alt dudağını ısırmayı çok istediğim bir dudak olan alt dudağında gezinmesine takılmış durumdayım. Kendi dudağım dün kilisede dişlerinin battığı yerden dolayı hala hassas, şimdi skoru eşitlemek için çok istekliyim.

"Ne istediğini nereden bileyim?" diye soruyor, burnumun ucu şakağından belirgin çene çizgisine doğru indiğinde nefesi boğazında düğümleniyor.

"Sen sor," diye fısıldadım. "Ben de sana *tam olarak* ne istediğimi söyleyeceğim."

Dudaklarımı nabzının boğazında gümbür gümbür attığı yere bastırıyorum. Temasla nefesi kesiliyor, kucağında duran elleri dışarı fırlıyor ve yanlarımdaki gömleğimi yumrukluyor.

"Ne istiyorsun, Emeric?" Neredeyse hiç temas etmeden, sesini güçlü-talepkârdan nefessizliğe dönüştürdüm. *Yani. Lanet olsun. Duyarlı.*

Boynunun kremi etini ısıyorum. "Prenses, senin güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi, *sikimi* başka birine *sokmak* isteseydim, seni karım yapmak için bu kadar zahmete gireceğimi mi sanıyorsun? Parmaklarımın ucunda pek çok seçeneği olan çok meşgul bir adamım. Elde etmek için kan dökmek ya da kendimi yormak zorunda olmadığım seçenekler. İstediğimi elde etmek için *çalışmak* zorunda değilim ama senin için . Bu size ne anlatıyor?"

"Beni istediğini."

"Evet," diye tıslıyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Onu eşim olarak kabul etme nedenimin tamamını hâlâ bilmiyor. Sorduğunda, bir an için onu çatıda gördüğümü, orada onda ne gördüğümü anlatmayı düşündüm. Ondan çok iyi sakladığı o parça beni bir pervane gibi , ama tüm gerçeği öğrenmeye hazır olmadığını biliyorum. Şimdilik, ailesinin yaptıkları yüzünden onu istediğime inanması yeterli. Zamanla, nihayet kendine geldiğinde ve kanatlarını açtığında, ona gerçeği söyleyeceğim.

Rionach zar zor öpüşmeyi derinleştirmek için kendini daha yukarı itiyor. O bunu başaramadan ben geri çekiliyorum. Bana yansıyan hayal kırıklığı dolu bakış neredeyse sırtımama neden oluyor.

"Başka kimseyle yatmayacağım." Neredeyse iki aydır başka kadınları düşünmemişken böyle bir şey için yemin etmek önemsiz görünüyor. "Ama sevgili karıcığım, benim iyi paylaşan bir adam olmadığımı artık biliyor olmalısın. Benden çalanlara ne olduğunu sana zaten gösterdim ve sen..." Sıkı ve inatçı bir şekilde tutmadan önce yüzünün yan tarafını sevgiyle okşuyorum, "Sen benim en paha biçilmez varlığımsın. Eğer başka bir erkek sana dokunursa, sadece ellerini ve sikini kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda hayatını da kaybeder. Ve ben onları bu sırayla alacağım. Sonra da onları Noel'deymiş gibi hediye paketine koyup sana getireceğim. Başka bir adamın ellerinin sana yaklaşmasına izin verirsen cezanın ne olacağını konuşmaya başlamadık bile, Rionach."

Korkmuyor, tehdidim karşısında irkilmiyor bile. Bunun yerine, sırf cezasının ne olabileceğini öğrenmek için yanına başka bir erkeğin izin vermeyi düşünüyormuş gibi bana bakıyor. Ellerimden acı çekme ve azarlanma ihtimali karımı heyecanlandırıyor.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diye nefes veriyor ve havanın nefesi dudaklarımda ve çenemde dans ediyor. "Ve adım Rio. Arkadaşlarım bana Rio der." Kendimi durduramayıp kör dişlerimle alt dudağını sıyrıyorum. "Ben senin arkadaşın değilim." Güzel yüz hatlarını son bir kez daha yavaşça, oburca inceledikten sonra geri çekiliyor ve tam boyuma geliyor. "Ben senin yasal olarak evli koca."

"Demek bana hatırlatıp duruyorsun," diye alaycı bir şekilde takılıyor Rionach. Odadan çıktığımı fark edince koltuğunun kenarına doğru kayıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Bileğimdeki Rolex'i kontrol ediyorum. Evet, geç kalacağım ama Rionach'la konuşmak Nova'nın izci tüylerini kabartmaya değer. O adam hayatında bir gün bile geç kalmadı. Ne lanet bir gösteriş budalası. Sinirli ve huysuz dövmeli, pek de Neşeli Yeşil Dev olmayan biriyle aynı odaya gireceğimi şimdiden biliyorum.

"Nova beni ofiste bekliyor. Türk bağlantılarımızdan beklediğimiz bir sevkiyatı gözden geçirmemiz gerekiyor. Kardeşin envanterime yardım ederken ben de yeni mallar getirmeye çalışıyorum. Alıcılar çoktan sıraya girmiş ve silahların kendilerine teslim edilmesini bekliyorlardı. Gecikmeme sabredecek olsalar da, onları daha fazla bekletmek kötü bir iş olur."

Rionach'ın kaşları havaya kalkıyor ve boğazını temizleyip kendini toparlamadan önce bir an bana bakakalıyor. "Bana bunu söylediğine inanamıyorum."

"Neden olmasın? Siz sordunuz. Ben de cevapladım."

"Bunun gibi sorular sorduğumda gerçek bir yanıt almaya alışık değilim. Genelde belirsiz bir yanıt alırım... tabii eğer bir yanıt alabilirsem." Koltuktan kalkıyor ve beline kadar uzanan saçlarını bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Ben daha çok, bana bir şey söylenmemesine alışkınım."

bu tür şeyler hakkında karanlıkta. Sanırım bir kadının yeri mutfak ve diğer tüm saçmalıklardır."

Ailesinin köhne inanç sistemi onları yok eden şey olacak. Büyümelerini engelliyor ve onları karanlık çağlarda tutuyor. Karşılaştığım en iyi iş fikirli insanlardan bazıları kadın - Giuliana'ya bir bakın. Yetişkin erkekleri mahkeme salonlarında ağlatabiliyor ve bunu yaparken de gülümsüyor. O sadece beni federal hapisshaneden uzak tutmakla kalmayıp aynı zamanda yılda yüz milyonlarca dolar kazanmama yardımcı olan soğukkanlı bir köpekbalığı.

Rionach'ın hayatı boyunca ona sunulandan daha fazlası olmasına izin vermek istiyorum ama aynı zamanda onun güvenliğini de sağlamam gerekiyor. Eğer işimin karanlık taraflarıyla fazla içli dışlı olursa, bu onu suç faaliyetlerine bulaştırır ve turuncu onun rengi değil.

"Size asla her şeyi anlatamayacağım. Bunu yapmak akılsızca ve güvensiz ," diye açıklıyorum. "Ama size her zaman söyleyebileceklerimi söylemeye çalışacağım."

Başını bir kez sallıyor. "Teşekkür ederim." Ona bu küçük güvenceyi vermenin onu nasıl rahatlattığını ilginç buluyorum. "Tamam. Bir süre buralarda dolaşıp kendimi eğlendirecek bir şeyler bulacağım. Eve geç mi geleceksin?"

Öyle görünmese de, bu soru karşısında vücudumdaki her sinirin tökezlediğini hissediyorum. En son ne zaman biri *beni* evde bekliyordu? On bir yaşımıdayken ve annem hayattayken olmalı. Babam ne yazık ki hâlâ nefes alırken ve ben kardeşlerimle aynı çatıyı paylaşırken *hiç* böyle olmamıştı.

Kafama üşüşen istenmeyen anıları silkelemeyi başarıyorum. Bugün iki kez annemi düşündüm ve

Sevip sevmediğimden emin değilim. Bazen zihnimiz anıları gömerek bize bir iyilik yapar. Bu kendini korumanın bir yoludur.

"Büyük ihtimalle. Akşam yemeği için evde olmamı planlamayın. Hizmetçim ve aşçım haftada üç gün gelir ve buzdolabını yemeklerle doldurur. İstedğin her şeyi alabilirsin ve bir şeye ihtiyacın olursa mutfak tezgahında seni bekleyen yeni bir cep telefonu var. Hem benim hem de Nova'nın numarası bu telefonda kayıtlı."

"Cep telefonuma ne oldu?"

"Biliyorsam ne olayım." Omuz silkiyorum. Gerçekten de Mathias'ın ondan aldıktan sonra nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok. "Fark etmez. *Moran* soyadını taşıyan hiç kimsenin sana ulaşmasını istemiyorum. Yeni bir telefon numarası bunu düzeltmeye yardımcı olacaktır."

Yeni telefonun konumu da benimkiyle paylaşılıyor, böylece evimin güvenliğinden çıkıp istediği gibi dolaşmasına izin verdiğimde hareketlerini izleyebileceğim. *Mantıklı* bir şekilde *dolaş*, diye fısıldıyor içimdeki sahiplenici ve yeni koruyucu iblis.

Ona doğru geri dönüyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. Şampuanının kokusu burnuma doluyor ve derin derin içime çekiyorum. Bu sabah duşumda bulduğumda narenciye kokulu şampuanı kokladığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Giuliana ve muhafızlar Rionach'ı kiliseye getirirken, bir avuç adam geride kalıp Rionach'a ait olan her bir eşyayı topladı. Bilinci yerinde olmayan gelinimle eve geldiğimde eşyalarını odama taşımayı yeni bitirmişlerdi. Geçiş kolaylaştırmak için kendi eşyalarının burada olmasını istiyordum ama bunları kendi başına almak için ailesinin yanına dönmesine asla izin veremezdim.

"Burnunu sokarken iyi eğleneler."

"İç çamaşırı çekmecenden başlayacağım."

Bir kahkaha attım. "Bunu bulmakta iyi şanslar. Ben iç çamaşırı giymem."

Bu neşeli notun ardından yepyeni eşimi yeni evini keşfetmesi için yalnız bırakıyorum. Yüz yirmi dokuzuncu kattaki asansörle kapalı otoparka inerken, tekrar yukarı çıkıp onu da yanımda işe götürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Rionach Kara Banes beni beşinci aşama bir yapışkan haline getirdi ve buna kızdığımı söyleyemem.

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

RIONACH

Evli bir kadın olarak ilk günümün tamamını yeni kocamın evini keşfederek geçirdim ve ortaya çıktı ki adam şaka yapmıyormuş. Tek bir iç çamaşırı bile yok ama diğer her şeye sahip. Rapunzel'i oynarken ve birkaç gün boyunca bu çatı katında kilitli kalırken *aktif olarak* sıkılmaya çalışmam gerekecek. Bu üç katlı canavar gibi evde kaç tane banyo olduğunu unuttum. Gerçi altı yatak odası var, üçüncü katta bulunan birincil takım dahil değil. Bu sayıyı biliyorum çünkü kusursuzca tasarlanmış her odayı saydım. *Hem de iki kez*. Emeric ile oturup konuştuğum oturma odasından başka iki oturma alanı daha var ve iki sıra uzanmış deri koltuklarla tamamlanmış bir sinema odası var. Mini sinema salonunu geçince aklınıza gelebilecek her türlü ekipmanla dolu bir ev spor salonu var. Keşfim sırasında burnumu sokmadığım tek oda Emeric'in ofisi oldu. Her ne kadar çok cazip olsa da, içimden bir ses orayı karıştırmanın bela aramak olacağını .

Çatı katında dolaştığım her köşede Cerberus peşimden ayrılmıyordu. İlk başlarda onun sarsılmaz ilgisi gözümü korkutuyordu ve hayvanın etrafında hızlı ya da ani hareketler yapmamak için elimden geleni yaptım, ancak bu şekilde iki saat geçirdikten sonra

Yavru köpek gibi olacak ve rahatlayacak. Onun arkadaşlığından ve koca bedenini benimkine bastırmasından gerçekten keyif aldığımı fark ettim. Bir bakıma rahatlatıcı.

Emeric'e büyük korkunç saldırı köpeğinin hızla benim duygusal destek hayvanım haline geldiğini söylediğimde ne düşüneceğini merak ediyorum. Onu yanımda bir yerlere götürebilmek için yelek falan almam gerekebilir. Eminim iyi eğitilmiş bir koruma köpeği Starbucks'a da uyum sağlayacaktır.

Evin içini keşfettikten sonra mutfak ve oturma odasının dışında bulunan terasa çıktım. New York'ta hiç kimse -özellikle de bu kadar yüksekte yaşayanlar- böyle bir açık alana sahip değil ama Emeric'in var. *Tabii ki var.* L şeklindeki alanda bir açık hava yemek masası ve cam bir ateş çukurunun etrafında yer alan bir oturma alanı bulunuyor. Yerleşik bir jakuzi bile var. Tıpkı içeride olduğu gibi, terası çevreleyen korkuluklar da camdan yapılmış, böylece manzarayı engellemiyorlar.

Etrafımda sadece camlar varken havada en az yüz kat yükseklikte durmak bana kendimi bulutların üzerindeymişim gibi hissettirdi.

Kulübüne yeraltı dünyasının adını veren bir adam, cennet gibi hissettiren bir yerde yaşamamalı.

Bu, Emeric'in karanlık estetiğinin evin her yerinde olmadığı anlamına gelmiyor. Tüm evde tek bir renk bile yok ve inanın bana, araştırdım. Hatta bunun için bir oyun bile yaptım. Her şey nötr, siyah ana renk. Bu kadar siyahın mekanı karanlık ve mağara gibi hissettirmesi gerekirdi ama etrafta dolaşırken bir kez bile böyle hissetmedim. Çok sayıda pencere içeriye tonlarca ışık ve mekanın aydınlanmasını sağlıyor.

Keşfimi bitirdikten sonra sinema odasına geri döndüm. Odanın ortasında deri bir koltuk seçtim ve

altında oturmak için yumuşak gri bir suni kürk battaniye buldum ve tam sekiz saat boyunca orada kaldım. Orada oturdum ve film üstüne film izledim, sadece tuvalete gitmek ve daha fazla atıştırmalık almak için kalktım.

Ve muhteşemdi.

Üniversiteden beri hiç bu kadar verimsiz olmamıştım. Annem bu kadar tembel olmama asla izin vermezdi. Bu en önemsiz ya da önemsiz bir iş olabilirdi ama bana "kıcımin üstüne oturup çürümekten" başka yapacak bir şey bulurdu. Bugün, görünürde onaylamayan bir bakış yoktu ve huzur içinde çürüyebildim.

Bir paket mikrodalga patlamış mısır ve yarım muzdan oluşan akşam yemeğimi yedikten sonra, iki kat merdiven çıkıp Emeric Banes kokan süite girmenin yolunu buldum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra en sevdiğim krem rengi geceliğimi giyerek siyah ipek çarşaflara uzandım ve muhtemelen olması gerekenden daha hafif hissediyordum. *Seni onunla evlenmeye zorladı.* Emeric'in yastığını utanmadan göğsüme çekip kaşıklarken mantığının küçük sesi bana *bunun gerçek bir ilişki olmadığını* fısıldadı.

O şekilde uykuya daldım, kral boy yatağına sokuldum ve kokusuna daldım.

Bu saatler önceydi, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Tek bildiğim, sadece kırk dakikadır uyuyor olabileceğim. Gözlerimi açtığımda pencerenin dışında bulduğum gece yarısı karanlığındaki ufuk çizgisi bu gizeme pek yardımcı olmuyor. Her iki durumda da yeterince uyumadığımı ve bir şeyin -ya da *birinin*- beni uyandırdığını biliyorum.

Daha spesifik olarak, sıcak bir dil amımın dikişinden yukarı doğru akarak beni uyandırdı.

Yastığını ne zaman bıraktığımı ve sırt üstü yattığımı bilmiyorum ama bunun bir önemi yok çünkü Emeric şu anda yüzüstü yatıyor

Başı kalçalarımın arasına gömülmüştü. Ne kadar zamandır bunu yaptığından emin değilim, ama bir dakika olduğunu tahmin ediyorum çünkü zaten canlıyım ve umutsuz bir ihtiyaçla uğulduyorum.

"Aman Tanrım," diye boğuluyorum zifiri karanlık odada, parmaklarım onun aynı derecede siyah saçlarının şaşırtıcı derecede yumuşak tellerine dalıyor.

Bilinçsiz ve çok savunmasız olduğum fikri

-Bu işe başladığında beni kızdırmış olmalı. *Çoğu* insan olmasa da bazıları bunu bir tür ihlal olarak görebilir, ancak vücudum bu düşünceye katılmıyor. Aslında, tamamen dürüst olmam gerekirse, bu benim yeni favori uyanma yöntemim olabilir. Diğer tüm çalar saatler, muhteşem Emeric Banes'in günlerdir yediği ilk yemekmiş gibi amını yemesinin yanında sönük kalıyor.

"Seni uyandırmak istememiştin prenses," diyor ve kalçamın kıvrımına ağzını açarak bir öpücük kondurduktan sonra oradaki deriyi ısıyor. Dili, ona en çok ihtiyaç duyduğum yere dönmeden önce hafif acı hissini yumuşatıyor. "Eve geldiğimde seni yatağымda uyurken buldum ve dayanamadım. Karımın amını tatmam gerekiyordu."

Böyle devam ederse, sözleri sadece külotumu değil, beni de kül yığınınına çevirecek.

Ben tamamen uyanık ve tetikleyken kollarını kalçalarımın doluyor ve onları çıplak omuzlarının üzerine yerleştiriyor. Bu yeni aç anında içimi eritiyor. Sırtım kamburlaşıyor ve parmaklarım çarşafı tırmalıyor, utanmadan kendimi onun ağzına doğru itiyorum.

"İşte bu," diye teşvik ediyor Emeric. "Yüzüme sür."

Yalıyor ve ısıyor, dili beni becermek ve klitorisimin etrafında dönmek arasında gidip geliyor. Ben hızla orgazma doğru tırmanırken, birkaç dakika içinde iç kaslarımı çarpınmaya başladı. Aniden çekilip beni , o korkunç muhtaç yerde bıraktığında, pastoral salıverilme tam elime geçmişti.

"Hayır, lütfen," diye sızlanıyorum. Eğer bu kadar ileri gitmemiş , sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından utanabilirdim.

"Şşş," diye yatıştırıyor, yatağa tırmanıp yanıma uzanıyor. "Yanımdayım bebeğim. Seninle ilgileneceğim."

Kolları altımdan kayıyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece sırtım onun çok daha büyük bedeninin önünde olacak şekilde yan yatıyorum. Bu şehirde kaç kişinin Emeric'in kucağında kendini güvende hissettiğini söyleyebileceğinden emin değilim ama konuda yalnız olabileceğime dair içimde sinsi bir şüphe var. Tahmin edebileceğimden çok daha fazla kana bulanmış elleri vücudumda geziniyor, geceliğimin krem rengi kumaşını yukarı iterek tenimi daha fazla ortaya çıkarıyor. Birini kıçımın üzerinde gezdiriyor, avucunu hızlı ama cezalandırıcı bir tokatla aşağı indirmeden önce oradaki eti sıkamak için bir an duraklıyor.

Böyle bir şeyden sonra çığlık atmak ya da nefes nefese kalmak için uygun sesler çıkarmam gerekirken, bunun yerine göğsümde gırtlaktan gelen bir inilti çınlıyor. Bu da onu tekrar yapması için cesaretlendiriyor. Daha sert.

"Herkesi masum bir mafya prensesi olduğuna inandırdın, değil mi? Rolünü ödüllü bir aktris gibi oynadın," diye mırıldanıyor kulağıma karanlık bir şekilde. "Ama beni kandıramadın. Ben seni gördüm."

Teşhir edildim. Bunu duymak bana böyle hissettiriyor. Sanki onun seyir zevki için kesilip biçilmiş ve çıplak bırakılmışım gibi. Kıpırdanıp endişeyle yer değiştirdiğimde, kontrolüm dışında hareketler yaptığımda, sırtımı göğsüne daha sıkı çekiyor ve ağzı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. Bu basit küçük dokunuşlarla tedirginliğim eriyip gidiyor.

Bir kolunu başımın altına, diğerini de dizimin altına sokup bacağımı kaldıran Emeric, aletinin kalın başını acı verici bir şekilde boş hisseden merkezime yerleştiriyor. Daha önce birlikte uyuduğumuzda, tek bir acımasız hareketle içime girmişti. Bu sefer acı verici bir yavaşlıkla içeri itiyor, zaten ağrıyan kaslarımı geriyor ve nefes alma ve düşünme yeteneğimi çalıyor.

süreç. Her ikisi de lezzetli ve beni bir ecstasy birikintisine dönüştürüyor, ama şimdi bana girme şekliyle ilgili bir şey vücudumdaki her siniri ateşliyor.

Aletin son santimini bana yediriyor ve derinlere doğru itiyor, hassas kaslarım protesto için inlerken acı dolu bir nefes tıslamama neden oluyor. Emeric dün gece bu yatağa bağlıyken vücuduma bir numara yapmıştı. İçgüdüsel olarak, elim bağlı olduğumuz yere doğru uçuyor. Ne yapmak için? Emin değilim. Onu uzaklaştırmak gibi bir planım yok.

Parmak uçlarım kayganlığımı ve ardından shaftının tabanını taradığında kulağıma homurdanıyor. "Elini orada tut," diye emrediyor, sadece horozunun ucu içeride kalana kadar girdiği gibi yavaşça benden çekiliyor. "Aminla oyna ve ben seni tekrar uyuturken beni hisset."

Ve sonra, bir düğmeye basılmış gibi, telaşsız tempo bildiğim ve sevdiğim çılgınlığa dönüşüyor. Ve *arzuluyorum*. Vücudumun ona bu kadar ihtiyaç duyması korkunç.

Bana ne yaptığını bilmiyorum, ama hoşlandığımı bildiğim kadar, bunun iyi bitmeyeceğini de biliyorum. Bu evliliğin sonsuza kadar süreceğini söylüyor, bu da bunun sadece iki şekilde bitebileceği anlamına geliyor. Kaçınılmaz olarak benden sıkılır ve ben de korktuğum o üzgün, yalnız ev kadını yaşam tarzına mahkum olurum ya da ona aşık olurum. Ve bu olasılıklardan hangisinin daha endişe verici olduğunu bilmiyorum. Emeric Banes sevebileceğiniz türden bir adam mı?

İçime giriyor, içinde bulunduğumuz pozisyon onun her santimini hissetmemi sağlıyor ve her itişinde, içimde bir efsane olduğunu düşündüğüm o lezzetli yere çarpıyor. O sessiz ve yalnız gecelerde ne zaman kendimi boşaltmaya çalışsam, parmaklarımla onu bulmak için doğru açılar asla yakalayamıyordum. Emeric

böyle bir sorunu yok. Her cezalandırma hareketinde, ona doğru fırçalıyor ve ciğerlerimden nefes nefese bir nefes almaya zorluyor.

Emirlerini yerine getirdim. O beni sikerken, parmaklarım şişmiş klitorisimin etrafında dönüyor ve aletini okşuyor. Nefis ağzını çaldığında elinden kayıp gitmesine izin verdiği orgazm, zevk kabardıkça yeniden büyümeye başlar. Ve kabarıyor

Ve sonra paramparça olur.

Onun etrafında patlıyorum, bunu yaparken başımı Emeric'in omzunun kıvrımına geri atıyorum.

Yüzümü ona doğru zorluyorum, sıcak ağzı benimkini kaplıyor ve ılgılığımı yutuyor. Düşünümüzün aksine, onu ısırmaya çalışmıyorum. Bunun yerine, dudaklarının hissine ve dilinin benimkine karşı talepkâr gömölüyorum.

Beni uçurumun kenarına kadar takip ettiğinde, siki sarsılıyor ve sıcak dölleri hala kasılmakta olan amıma dökölüyor, ağzını sıkıca benimkinin üzerinde tutuyor. İniltisinin tadı dudaklarıma çok lezzetli geliyor ve açgözlülükle onu yiyorum.

Biz orgazmlarımızın son dalgalarını atlatırken Emeric sıg itişler yapmaya devam ediyor. Alnını benimkine bastırarak hafif sallanma hareketini sürdürüyor, ta ki nefes alış verişimiz birbirimizin dudaklarına karşı yumuşak bir soluk alıp vermeye dönüşene kadar. Karanlıkta fırtınalı gri bakışlarını göremiyorum ama onun da benim ona baktığım kadar dikkatle bana baktığını bilmek için buna gerek yok.

Memnun bir iç çekişle, başını yanımdaki yastığa koymadan önce terli şakağıma son bir öpücük konduruyor. Bacağıma rehin tutan kolunu karnıma doluyor ve beni sıkıca tutuyor ama hâlâ yarı sert olan sikini benden çekmek için hiçbir hamle yapmıyor.

"Uyumaya devam et, tatlı karıcığım," diye kulağıma emrediyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken kalçalarımı oynatarak onu sessizce mekânı boşaltmaya teşvik ediyorum. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır."

"Emeric." Tekrar yer değiştiriyorum, bu sefer daha sert. Bunun üzerine eli kalça kemiğime kenetlendi ve tüm hareketleri durdurdu. "Sen ne-"

"Uyumaya çalışıyorum. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim," diyor, sanki neden hâlâ içimde olduğu sorusuna cevap vermiş gibi. Onu tekrar silkelemeye çalıştığımda tutuşu neredeyse acı verici bir hal alıyor. "Yeter. Kıvranmayı bırak."

"Aletin hâlâ içimdeyken uyumayacağım."

"Evet, öylesin." Dişleri kulak mememe sürtünüyor. "Sana daha önce de söyledim. Bu amcık artık benim. Tıpkı senin gibi, artık benim mülküm ve onu uygun gördüğüm şekilde kullanacağım. Eğer uyurken sikimi ısıtmasını istersem, öyle yaparım. Şimdi o güzel yeşil gözlerini kapat ve uyu, Rionach."

Dudaklarım aralanıyor, dilimin ucunda bir cevap hazır, ama tek bir hece bile söyleyemeden sözümü kesiyor.

"Bu konuda benimle dövüş," diye . "Sana meydan okuyorum."

Dünkü olaylardan ve bu geceki uykumun bölünmesinden sonra çok yorgunum. Ve bunu ona itiraf etmeyecek olsam da, şu anda beynimi becermek için kullanılsa bile, onun içime gömülmesinin garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı var. Teker teker kaslarımı gevşemeye zorluyorum ve ona ve yatağa gömülüyorum.

"Aferin kızıma."

YİRMİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Dizlerime kadar günün dördüncü filmine dalmış ve bir paket patates cipsini neredeyse tamamen bitirmiştım ki, yattığım koltuğun dibinde dinlenen köpek oturur pozisyona geçti. Cerberus'un dikkati şimdi lazer ışığıyla sinema odasının kapısına odaklanmış durumda. Onun niyetli bakışlarını takip ettiğimde, sarışın bir kadının orada durduğunu görüyorum.

Tahmin etmem gerekirse, benden yaklaşık on-on beş yaş büyük olduğunu söyleyebilirim; güzel ve *uzun* boylu, manken gibi güzel ve uzun boylu. Krem rengi kıyafeti bana annemin giyeceği bir şeyi hatırlatıyor. Temiz çizgiler ve sofistike. Gizemli kadının giydiği deri makosen ayakkabıların aynısının annemde de olduğundan neredeyse eminim.

"Benim adım Anneli," diyor, odaya doğru adım atmak için herhangi bir hareket yapmadan. Koyu renk gözleri sürekli Cerberus'un oturduğu yere kayıyor. Acaba sadece köpekleri mi sevmiyor yoksa o da Emeric'in dün bahsettiği "aşk ısırıklarından" birkaçının kurbanı mı oldu?

Deri koltuğun kenarına doğru kayarak ona kısa bir el sallıyorum. "Ben Rionach."

"Kim olduğunu biliyorum." Nereden geldiğini anlayamadığım hafif bir aksanı olan sesi, güzel yüzündeki aynı ifadeyle eşleşiyor. Tam bir tarafsızlık. Bu durumdan ne etkilenmiş ne de sinirlenmiş.

Buradaki varlığım. "Bahse girerim şehrin çoğu sizin kim olduğunuzu biliyordur ve daha önce bilmiyorlarsa bile artık biliyorlardır. Banes Corporation'ın CEO'su bir eş aldığını açıkladığında, insanlar durup not alacaklardır."

Evliliğimizi mi *duyurdu*? Tanrım, bunu haftalık bülteninde falan mı gönderdi? Duyuruda *gerçekte* ne olduğunu ancak hayal edebilirim, ama hayatım üzerine bahse ki tam olarak *gerçek* değildi. Emeric'in gerçeği duyurmasına imkan yok. Bu açıklamanın nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz? *"Kötü şöhretli Emeric Banes bir keresinde İrlandalı bir kızı dev bir kuş kafesinde becermişti. Kız çok iyi bir izlenim bırakmış olmalı çünkü bir hafta sonra onu güzel bir elbisenin içine sokuyor ve ona "evet" dedirtiyor. Oh, ve kardeşinin vücut parçalarını kesmesi ve babasının kışını sikmesi gibi küçük ayrıntıları da unutmayalım. Sonsuza dek mutlu ."* Evet, *hayır*. Bu çok daha eğlenceli bir hikaye olsa da işe yaramaz. En iyisi halkın ve onun açıklamasını okuyan diğer kişilerin, nikahımız hakkında uydurduğu hikayeye inanmasıdır.

Peki ya Koslovlar? Emeric beni onlardan çaldığını ve ailemle yaptıkları anlaşmayı mahvettiğini yüzlerine vurmuş olmuyor mu? Bu dünyanın karmaşık işlerini tam bilmiyor olabilirim ama bunu yapmak pek de parlak bir fikir gibi görünmüyor. Öte yandan, Emeric kadar güçlü ve psikopat olduğunuzda, intikam konusunda endişelenmenize gerek kalmaz.

Yine de, bu durumda bu düzeyde bir özgüvenin olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğundan emin değilim. Zirvedeki insanlar astlarından saldırı veya ayaklanma beklemeyi bırakma eğilimindedir. Umarım Emeric'in iyiliği için, iktidara yükselişi boyunca tevazu duygusunu korumuştur.

"Oookay..." Cerberus'un başının üst kısmını okşamak için uzanarak mırıldanıyorum. "O zaman beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun çünkü korkarım

Kim olduğunuzu bilmiyorum."

Bakımlı ellerini önünde kavuşturuyor. "Şahsen ben kendimi Bay Banes'in ev müdürü olarak görmeyi seviyorum. Bir nevi asistanı diyebiliriz." Bay Banes'in adını söylediğinde kahverengi gözlerindeki belirgin titreşim gözden kaçmıyor.

Bunu ifade etme şekli kaşlarını kaldırmama neden oldu. "Peki Emeric senin için hangi unvanı kullanıyor?" Anneli'nin nötr bakışı duraksıyor, aynı anda ben de yüzüme iyi eğitilmiş gülümsemelerimden birini yerleştiriyorum. "Özür dilerim. Bunların hepsi yeni ve tüm hayatım ekseninden döndü. Neyin yukarı neyin aşağı olduğunu yeniden öğrenmeye çalışıyorum. Kendimi toparlamam ve kimin kim olduğunu öğrenmem gerekiyor. Anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette." Başını eğiyor, ama aksanlı sesi artık açık bir şekilde gergin. "Resmi olarak unvanım kâhya ve aşçı ama yemek ve temizlikten çok daha fazlasını yapıyorum. Evi Bay Banes'in ihtiyaç duyduğu her şeyle dolu tutuyorum ve gerektiğinde ayak işlerini yapıyorum. Ayrıca onun etkinlik ve görünüm programını da takip ediyorum."

Gözlerimin açıldığını hissediyorum. "*Bütün* bu evi temizlemekten sen sorumlusun.

yer mi? Bu çatı katı on bin metrekareden fazla olmalı-"

"On yedi bin beş yüz kırk beş metre kare. *Tam olarak*," diye düzeltiyor Anneli. "Ve hayır. Evin tamamını ben temizlemiyorum. Bana yardımcı olan iki temizlikçi daha var. Ben sadece mutfak ve ana süitten sorumluyum. Bay Banes kendi yatak odasına başka kimsenin girmesine izin vermez. Tahmin edebileceğiniz gibi, onun kalibresindeki bir adam mahremiyetini çok ciddiye alıyor olmalı."

Ah. Yani, evine adım atan tek kadının kendisi tarafından işe alındığını söylediğinde, Victoria's Secret modeli ve ekibinden bahsediyordu. *Anladım.*

Anneli'nin çok güzel bir insan olduğu gerçeğini inkar etmek mümkün değil ve Emeric'in alanını çok yakından tanıdığı gerçeğiyle birleştiğinde - ki ben hala kendimi o alanda davetsiz misafir gibi hissediyorum - ben

Utanarak itiraf etmeliyim ki şu anda içimde bir kıskançlık duygusu kabarıyor. Emeric ve Anneli ikisi de *çok* seksi. Birlikte yattıklarını varsaymak mantıksız olmaz ve Emeric'i karısı olmaya karar vermeden önce bir hayatı olduğu için suçlayamam. Bu benim için *delilik* olurdu... değil mi?

Seni kaçırıp evlenmeye zorlayan bir adamı kıskanmak senin için yeni bir düşünüş olabilir Rio, kafamın arkasında yaşayan o aptal küçük ses devreye giriyor.

Ama buraya nasıl geldiğimiz gerçekten önemli değil, değil mi? Biz zaten buradayız. Evraklar imzalandı, ben onun yatağında uyuyorum ve kıyafetlerim dolabın içinde onunkilerin yanında asılı duruyor. Günün sonunda Emeric'le evliyim. O benim kocam ve bana sadık kalacağına söz verdi. Sözünü tutmadığına inanmam için bana bir sebep verene ve Anneli bana saygılı davranana kadar her şey yolunda gidecek.

Kırk sekiz saatten biraz daha fazla bir süredir bu aptalla evliyim, adamın etrafında daireler çizerek işeyemem. Henüz *hoşlandığımdan* bile emin olmadığım bir adam. Bir insan olarak yani. Vücuduma hissettirdiklerinden zevk aldığıma hiç şüphem yok. Kafamda onun hakkında ne hissettiğimden henüz emin değilim. Bir yanımda, kendime ondan bir insan olarak hoşlanmaya gerçekten izin verirsem, bunun beni onun çılgın kıcına karşı gerçek hisler geliştirmeye doğru hızlı bir yola sokacağına inanıyor. Ve şu an olduğu gibi, beni burada kilitli tutmaya devam ederse, bu bir *Güzel ve Çirkin* durumuna ve Stockholm sendromu geliştirmeme neden olacak, ancak bu hikayenin sonunda, seksi, büyüyen canavarın şımarık görünümlü bir prene dönüşeceğini öngörmüyorum.

"Sanırım haklıydın," diyorum ve tüm dikkatimi Anneli'ye veriyorum. "Gerçekten de evin yöneticisi gibisin."

Sarışının soluk pembe dudakları sadece bir saniyeliğine kıpırdıyor ama ne bunu ne de rahatlamış gibi görünmesini kaçırıyorum. "İşte bu yüzden

Seni bulmak için. Bay Banes beni aradı. Bu akşam onunla birlikte yemekli bir toplantıya katılacaktıydınız."

"*Ben* mi?"

"Evet. Öylesin." Bu konuda tartışmaya pek yer yok gibi görünüyor. "Size kendisinin ulaşmaya çalıştığını ama sizin cevap vermediğinizi söyledi. Benden yeni cep telefonunun düzgün çalıştığından emin olmamı istedi." Mükemmel bir şekilde cilalanmış kaşları sessiz bir soruyla bana bakıyor.

"Oh!" İki battaniye ve deri koltuklara bakıyorum. "Gayet iyi çalışıyor, sanırım bu sabah yatak odasında bırakmış olmalıyım."

Tüm kişi listem ve sosyal medya hesaplarıma erişimim olmadan, cihazın pek bir faydasını görmedim. Hesaplarıma istediğim zaman giriş yapabileceğimin , ancak son iki gündür internetten detoks yapmak güzeldi. Ailemin telefon numaralarını da ezberledim; istesem onları arayabilirim ama şu anda konuşmak istediğim son kişiler onlar. Babamın o çivilerden kurtulmayı başarıp başaramadığını bile bilmek istemediğimi fark ettim. Hayatımı Bogdan gibi bir adamın ellerine bırakmaya bu kadar istekli olduklarını öğrendikten sonra... Bunun affedebileceğim bir şey olup olmadığından emin değilim. Tüm bu olanlar, kızları olarak bana ne kadar az değer verdiklerini gözler önüne serdi. Bir *insan* olarak.

Konuşmak istediğim tek kişi Ophelia, ama ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Kendimi içinde bulduğum durum o kadar çılgınca ki inanılır gibi değil. En iyi arkadaşımı bu döngüye dahil etmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var.

Düğünümün ne kadar boktan bir gösteri olduğunu tam olarak açıklayabilmem için kafamın daha dik olması gerekiyor.

"Hmm..." Anneli bundan etkilenmiş gibi görünmüyor. "Gelecekte yanınızda bulundurmanızı tavsiye ederim. Sadece emin olmak için

kocanız size ulaşabilir."

"Yapacağım," diye söz veriyorum garip bir selamla.

"Bay Banes bu akşam sekizde evde olacağını söyledi. Toplantıya zamanında yetişebilmeniz için o saatte yola çıkmaya hazır olmanızı rica etti."

"Neden onunla bir toplantıya katılmam gerektiğini anlamıyorum," diyorum. "Ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Anneli'nin başı hafifçe yana eğilir. "Bayan Banes, bu bilgi benim maaş derecemi aşıyor. Ben sadece bana verilen talimatları aktarıyorum."

Bayan Banes. Emeric'ten başka biri bana ilk kez bu şekilde sesleniyor ve omurgamda oluşan ürpertinin bu durumdan duyduğum rahatsızlıktan mı yoksa *ona* ait olduğumu bilmenin verdiği bir tür zehirli heyecandan mı kaynaklandığını bilmenin bir yolu yok.

"Tamam... Şimdi saat kaç?"

Bileğindeki altın saate bakıyor. "Altıdan biraz sonra."

Bu sabah uyandığımda duş almak zorundaydım çünkü dün olduğu gibi Emeric'in döllerı kalçalarımın arasını kirletmişti ama saçlarımı yıkamadım. Uzanarak ve tam bir serseri olarak geçirdiğim bir günün ardından, düzgün görünmesi için yıkamam gerektiğini anlamak için aynaya bakmama gerek yok. Kuru şampuan ve saç maşasını çoktan geçtim.

Bu sabah yine onun yatağında yalnız uyandım. Yatağın onun tarafı buz gibiydi ve çarşaf lar uyuyakaldığını düşündüğüm için zar zor kırıışmıştı. Her gün saat kaçta uyandığını bilmiyorum ama çok erken olmalı çünkü güneş ufukta belirmeye başladığında yatmışım ve o . O kadar erkendi ki, daha yeni uyanmış olabileceğini düşündüm.

yatağa dönmeden önce tuvaleti kullanıyordu. Saatler sonra, gözlerim çok daha kabul edilebilir bir saatte açıldığında, hala ortalıkta görünmüyordu. Bu tür bir uyku programı sürdürülebilir olamaz, hele *ki yasadışı* ilişkilerinin çoğu güneş battıktan sonra gerçekleşiyorsa.

"," diye ayağa kalkmadan önce büyük köpeğin başını bir kez daha okşadım. "Sanırım gidip hazırlanacağım."

Bir kıyafet seçmem, makyajımı ve saçımı yapmamdan daha uzun sürdü. Bunun ne tür bir akşam yemeği olduğu hakkında hiçbir bilgim yok. Eğer daha şık bir restorana gideceksek sade siyah elbiseyi giymek istemiyorum ve eğer beni bir bara götürecekse de topuklu ayakkabı giymek istemiyorum. Büyük Bay Banes'in sık sık barlara giden biri olduğunu düşünmüyorum ama yine de ben ne bilirim ki? Adam benim için yürüyen -ama çok seksi- bir soru işareti.

Anneli bunun da bir iş yemeği olacağını söyledi. Bu müşterilerle ya da iş ortaklarıyla buluşacağımız anlamına mı geliyor? Eğer durum buysa, onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Birdenbire nasıl görüldüğümü umursamaya başlamam ya da hangi kıyafetin onun için en etkileyici olacağıyla ilgilenmeye başlamamdaki ironi gözümünden kaçmıyor. Imogen yıllardır bana bu inanç sistemini aşılama çalışıyor ama ben her zaman sessizce buna karşı savaştım.

Bir çift siyah geniş paçalı ve yüksek belli pantolonu askıdan yeni indirmiştik ki vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Arkamı dönmeden önce neyi ya da *kimi* bulacağımı biliyorum.

Emeric yine siyah bir takım elbise giymiş ama bugün kömür grisi bir düğme iliklemiş, etkileyici gömme dolabın kapısına yaslanıyor. "Umarım bu gece karşılaşacağımız her erkeğin iyiliği için bu toplantıda *bunu* giymeyi planlamıyorsundur."

Gözlerimi üzerime giymeyi başardığım tek giysiye kaydırıyorum. Temelde transparan koyu yeşil dantel bir sütyen ve ona uygun bir tanga. "Öyle mi? Neden peki?"

"Pek fazla şeyden midem bulanmaz ama gözbebekleri..." diye devam ediyor ve odaya doğru iki adım atıyor. "Gözlerle uğraşmaktan hiç hoşlanmadım. Dokusu oldukça itici, ama bunu bir kıyafet olarak giymekte ısrar edersen, seni gören her erkeğin kafasından gözbebeklerini koparmaktan çekinmem."

Çizdiği hoş görüntü kafamda yanıp sönüyor ve yüzüm kırıışıyor. "İğrenç. Lütfen yapma." Bir süre sonra soyulmuş bir üzüm salkımının ezici görüntüsünü beynimden atmayı başarıyorum. "Açıkçası bunu öylece giymeyeceğim. Anneli'nin senden aktardığı bilgi muğlaktı. 'Akşam yemeği toplantısı'. Bunun ne tür bir kıyafet kuralı gerektirdiği hakkında hiçbir fikrim yok ve geçmişte referans olarak kullanabileceğim böyle bir toplantıya davet edilmiş değilim." Bana anında herhangi bir yönlendirme yapmadığında, ellerimi etrafımda asılı ve düzgünce katlanmış tüm kıyafetlere doğru sallıyorum. "Orada öylece durup bana bakma, ne giyeceğimi söyle."

Fırtınalı gri gözler tembelce beni tarıyor, önümde durmak için hareket etmeden önce açıkta kalan tenimin her santimini inceliyor. "Ama bakmaktan hoşlanıyorum. Ne de olsa karım çok güzel bir manzara oluşturuyor." Çenemi yüzüne doğru kaldırmak için işaret parmağını kullanıyor. Dudakları zar zor bir dokunuşla dudaklarımın üzerinden geçtiğinde nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor. Bu kadar basit bir temas tüm bedenimi onun için canlandırıyor. Ağzını benimkine yakın tutarak şöyle diyor: "Ne yaptığın umurumda değil."

giy, Rionach. Şu anki kıyafetin kadar açık olabilir ya da lanet olası bir kayak kıyafeti de olabilir, umurumda değil. Seni ne güzel hissettiriyorsa onu giy."

Hiç kimse *bana* kendimi güzel hissettiren şeyleri giymem konusunda ısrar etmedi. Lia ile geçirdiğim birkaç gece dışında, üniversiteden ayrıldığımdan beri gardırobum annem tarafından sıkı bir şekilde kontrol ediliyor. Alay konusu olmadan kıyafet seçmek artık benim için yabancı bir kavram.

"Tamam," diye fısıldıyorum, vücudumda yarattığı şimşek fırtınasına rağmen şaşırtıcı derecede sabit bir sesle. "Sadece birkaç dakika daha buradayım, geç kalmana neden olduysam özür dilerim."

"Geç kalmamız umurumda değil," diyerek beni temin ediyor ve geri çekilmeden önce şakağıma kısa bir öpücük konduruyor. Bunu sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi yapıyor, sanki bana sadece birkaç gündür değil de bir ömür boyu şefkat gösteriyormuş gibi. "Yemek arkadaşlarımız ben onları zorladığım sürece bekleyecekler. Hiçbir yere gitmiyorlar."

Tabii ki. Neden aksini düşüneyim ki?

Onun güvencesine rağmen, hızlıca bir çift siyah şeffaf tayt ve formda, uyluk hizasında bir etek giydim. Eteğin bel bandının içine soktuğum ipek atletin üzerine, hava hala serin olduğu için büyük boy bir blazer ceket giyiyorum. Tamamen siyah olan bu kıyafet oldukça sade ama ayağımdaki kırmızı tabanlı ince topuklu botlar daha sofistike görünmesine yardımcı oluyor. Taktığım tek mücevher kulaklarımı süsleyen çeşitli çıtçıtlar ve halkalar.

Parmaklarımı yeni kıvrılmış saçlarımda son bir kez gezdirdikten sonra duvarda asılı boy aynasına dönüp Emeric'e bakıyorum.

Onu dolabın karşı tarafında sırtı bana dönük, gömleksiz bir şekilde dururken bulmayı beklemiyordum. Belirgin kürek kemiklerinin her ikisini de kaplayan koyu renkli dövme bulmayı da beklemiyordum. *Bunu* nasıl kaçırmış olabilirim? Onunla geçirdiğim onca zamanı düşününce

Etrafımda üstsüz bir şekilde dolaşırken fark ettim ki ya benim sırtım ona dönüktü ya da onun sırtı bana dönüktü. *Ya da* gözlerim bağlıydı. Altın tenini süsleyen koyu siyah kanatlar çok güzel. Emeric, güzel olarak tanımlayabileceğinizi düşündüğünüz türden bir adam değil ama yine de kendimi sık sık bunu düşünürken buluyorum. Güzel vücudu, yüzü, gözleri... ve şimdi de sırtındaki bu kanatlarla. Onu düşmüş bir kara melek olarak düşünmeden edemiyorum.

Yeni bir siyah düğmeli bluz giyerken dövmesinin altındaki kasları esniyor. Tüm bu süre boyunca onu açgözlülükle izliyorum ve ancak orta uzunlukta siyah yün bir palto giydiğinde gözlerimi kaçırıyorum. Nedenini size söyleyemem ama nedense Emeric'in beni ona bakarken yakalamasını istemiyordum. Belki de sadece iki gün içinde olduğumuz ve ona kızgın olmam gerektiğini hatırlamaya çalıştığım içindir. Onunla evlenmem için beni zorladı ama alternatifi çok daha az çekiciydi. Emeric gaddar bir adam olarak bilinir - bir canavar - ve henüz o meşhur gazabın bir zerresinin bile bana yöneldiğini görmedim. Bana yöneltilen şey lezzetli bir baskınlık biçimi ve ben buna doyamıyorum. Kontrolü ele geçirme şeklini seviyorum ve bunu düşündüğümde midemdeki utanç çukuruna rağmen, seçimimi elimden aldığında daha da çok hoşuma gidiyor. Bundan kaynaklanan telaş -korku- benim yeni favori yüksekliğim.

Emeric'i kardeşime ve babama yaptıkları için suçlamakta bile zorlanıyorum. Emeric Banes gibi bir adamdan çalmak, bir insanın yapabileceği en aptalca tercihlerden biri olarak tarihe geçecektir. Ailem aptallıklarının bedelini ödedi.

"Tamam, ben hazırım," diyorum o tamamen giyinip tekrar bana doğru döndüğünde.

Başıyla onaylıyor ve elini bana uzatıyor. "Gel."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİ BİR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

Bunun sıradan bir akşam yemeği toplantısı olmayacağını, bir araya geldiği anda yüzünde görebiliyordum.

Rionach'ın ilk ipucu bu yolculukta bize eşlik eden muhafızların sayısı oldu. Zeki yeşil gözleri binadan çıktığımızda dört arabalık karavanı fark etti ve güzel yüzünde beliren soruya rağmen bunu yüksek sesle sormaya cesaret edemedi. İkinci ipucunu Manhattan'dan ayrılıp Bronx'ta İrlandalıların yoğun olarak yaşadığı bir mahalleye girdiğimizde verdi. Burası onun aşına olduğunu bildiğim bir mahalleydi. Ve o zaman bile, yanımdaki deri koltukta endişeyle , tek bir kelime bile etmedi.

Dengeli ve itaatkâr mafya prensesinin her zamanki mükemmel tasviri.

Uzun zamandır kökleşmiş olan görülme ve duyulmama zihniyetini kırmak zaman alacaktır. Bir sorusu olduğunda tek yapması gerekenin ağzını açmak olduğunu çok yakında . Ona daha önce de söylediğim gibi, eğer ona cevap verebilecek durumdaysam, merakını gidermekten mutluluk duyacağım.

Kurşun geçirmez Escalade'den çıkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda yüzümde gururlu bir gülümseme beliriyor ve sonunda

"Ne halt planlıyorsun?" diye sorar.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu, dudaklarımı soğuk ama sabit elinin arkasına bastırarak.

Karşılık olarak bana attığı bakışa bakılırsa, onayımı kazanmak için ne yaptığını anlamadığı açık.

"Peki bu neden ?"

"Doğanız gereği çok gözlemci bir insansınız ve yüzlerce soruyu kafanızda kilitli tuttuğunuzu söyleyebilirim çünkü bunları özgürce sorma fırsatınız hiç olmadı," diye açıklıyorum. "Meraklı olmanı ve sorular sormanı istiyorum. Sen güzel bir yüzden çok daha fazlasısın karıcığım. Bunu sadece başkalarının keşfetmesinin değil, senin de kendin hakkında kabullenmeyi öğrenmenin zamanı geldi." Elini bırakıyorum, böylece çenesini yukarı kaldırabiliyorum. "Ve bunu sana daha önce kimsenin söylemediğinden neredeyse emin olduğumdan ve ben de ilk olduğum için çok memnun olduğumdan, hayatında aktif bir rol üstlenmene izin veriyorum, Rionach."

"Bunu bana zorla soyadını veren adam söylüyor."

Çenesi inatla gergin ama bunun göstermelik olduğunu biliyorum. Yeşim rengi gözlerinde böyle bir duygunun izi yok. Aksine, tam tersi. Rionach henüz söylediklerime inanmıyor ama inanacak. Bundan emin olacağım.

Başka tarafa bakmaya çalıştığında yüzünü olduğu yerde tutuyorum. "Şu anda düşündüğünün aksine, bu evlilik başka bir hapis şekli değil prenses. Seni bir kafeste tutmak istemediğimi zaten söyledim. Yakında bunun senin özgürlüğün olduğunu öğreneceksin." Bana başka bir düşmanca karşılık veremediğinden elini geri aldım ve onu durduğumuz binaya götürdüm.

Nova ve Mathis önde yürüyor, diğer altı silahlı adam da geliyor. Eğer Rionach'ın bana katılmasını istemediğime karar vermemiş olsaydım.

özel bir buluşma olsaydı, yanımda bu kadar çok koruma getirmezdim, ancak gerekli tüm önlemleri almadan onu bilerek olası bir tehlikeye atacak değilim. İki taraf arasında bırakılan *hoş* şeylerle, içine girdiğimiz düşmanca dolu ortamın tam boyutunu bilmeme imkan yok. Silahlı ya da bıçaklı bir kavganın kanımı pompalamasından çok hoşlansam da, Rionach için mümkün olan her türlü korumanın yerinde olmaması benim için tartışılmaz.

Ekibime, kafasındaki tek bir saç teline zarar gelmesi halinde başlarına neler geleceği zaten söylenmişti ve onlar için çok grafik bir resim çizdiğimi söylemek hafif kalır. En genç muhafızım Camden, işim bittiğinde solungaçları biraz yeşil görünüyordu. Adamlarım daha önce benden korkmuyorlardı ama şimdi korktukları kesin, ama bu daha iyi. Benim olanı korumakta başarısız olurlarsa bunun sonuçları hakkında iyi bilgilendirilmeleri en iyisi.

"Tanrım, Moran, burası tam bir bok çukuru," diye sesleniyorum loş yemek alanına girdiğimizde selamlamak için. "Bütün işlerin burası kadar üzücü görünüyorsa, para kazanmak için benim depolarımdan hırsızlık yapmana şaşmamalı."

Irish Wife Pub bu toplantıyı yapabilmemiz için bu gece erkenden kapalıydı. Niall'ın yanında getirdiği bir grup adam ve benim ekibim dışında mekân karanlık ve sessiz. İşlerin nasıl gideceğine bağlı olarak, bu bizim lehimize olacak. Sivil tanık ya da kazara kayıp istemiyoruz. Cesetlerden kurtulmak *çok* zahmetli.

Rionach'ın elini tutuşum, topukları iyi yıpranmış -ve iğrenç- haliye saplandığında sıkılaşıyor. Bana ayak uydurması için onu gizlice ileri doğru çekmem gerekiyor. Ona attığım bakış kısa sürüyor ama mesajım açık: *Sakin ondan ya da bundan çekinmeye kalkma.*

Tüm dikkatimi yuvarlak ahşap bir masada tek başına oturan ve oldukça kötü görünen tombul adama veriyorum. Ağır sargılı iki elinin arasında neredeyse boş bir açık kahverengi alkol bardağı ve acınası görünümlü kırmızı bükülebilir bir pipet duruyor.

Zavallı adam kendi bardağını bile kaldıramıyor. Onun için ne büyük bir talihsizlik.

Niall'ın arkasında, çeşitli çerçeveli fotoğraflarla kaplı duvara yaslanmış ve dört İrlandalı muhafız tarafından kuşatılmış, gergin bakışlı bir Brayden var. Yoğun yeşil bakışları yanımda duran kadına odaklanmış durumda. Kadının görünen her santimini incelemesi gözden kaçmıyor. Odağını bana çevirdiğinde sessiz bir soruyla başımı ona doğru eğiyorum. Çenesi zar zor kaydedilebilen bir baş hareketiyle eğilmeden önce yüz ifadesi donuk bir buz tabakasına dönüşüyor.

"Tanrım, Niall-oh kahretsin, kötü bir kelime seçimiydi, değil mi? *En içten* özürlerimi sunarım." Mağlup adama en iyi sempatik gülümsememi gösterdikten sonra omuzlarımı rahatça silkerek rolümü bırakıyorum. "Bu gece biraz pürüzlü görünüyorsun, değil mi eski dostum? Bununla birlikte, o sinir bozucu tırnaklardan kurtulmayı başardığınızı görmekten son derece memnunum. *Yine de...*" Ona azarlayan bir parmak salladım. "Sanırım anlamaya göre *kendini* kurtaracaktın. Sadık karın sana yardım gönderecek kadar nazik olduğu için şanslısın çünkü altı saat boyunca orada bir kedi gibi asılı kaldıktan sonra, gerçekten bir İsa salkımına dönüşeceğini düşünüyordum."

Yuvarlak yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüşür.

"Ne?" diye sordum. "Tabii ki haçtan tek başına kurtulmadığını biliyorum. Biz gittikten sonra seni orada öylece gözetimsiz bırakacağımızı mı düşündün gerçekten? Başından beri gözümüz üzerindeydi, Niall. Zavallı küçük biftek ve patates kalbinin iflas etmesi ihtimaline karşı hazırda bir ekip bulundurmak zorundaydık. Seni orada öylece bırakamazdık,

Anlıyor musun? Cesedinizi bulmaları halinde birilerini bu şekilde travmatize etmekten nefret ederim."

"Kızım haklıymış," diyor İrlanda aksanlı derin ve kalın bir ses, barın karşı tarafındaki diğer yemek odasına açılan karanlık kemerden geliyor. İri cüsseli figür, zorlukla elde edilebilen ışık yüz hatlarını aydınlatana kadar birkaç kolay adım atıyor. Tadhg Kelly altın yıllarını geride bırakmış olabilir ama hâlâ her zamanki gibi güçlü duruyor. "Kendi sesini duymaktan hoşlanıyorsun."

Yanımda, Rionach sertleşiyor ve eli benim elimde esniyor, aynı zamanda nefesi boğazında düğümleniyor.

Dün gece özel jetinin şehir dışındaki bir havaalanına indiğini öğrendikten sonra büyükbabasının da bu toplantı için bize katılabileceğinden şüphelenmiştim. Tadhg'ın gizlilik çabası takdire şayandı ama sonuçta gülünçtü. Eğer benim dikkatli gözlerimden kaçmak istiyorsa, Kanada'ya inmeli ve ülkeye o şekilde girmeliydi. Günün sonunda, bu saptırmaya rağmen muhtemelen gelişinden haberdar olacaktım.

Tiernan'la birlikte sağlık ekibim tarafından hastaneye bırakıldıktan sonra kızının onu arayıp acıklı hikâyesini anlattığına şüphe yok. Tadhg için merhamet duymaktan kendimi alamıyorum. Kadının üzerindeki boruları bizzat duydum ve sağırılık sınırındaydı, telefonda sesinin ne kadar tiz çıktığını hayal bile edemiyorum. Adamın zavallı kulak zarları.

"Ne kadar hoş bir aile buluşması, değil mi?" Şu anda yatağımı paylaşan kadınla akraba olan iki erkeğe bakarak neşeyle not ediyorum. "Küçük buluşmamız için büyük silahları getirmen gerekiyormuş gibi hissettin, değil mi Niall?" Kaynayan adama da hızlı bir bakış atarak soruyorum.

Niall sonunda konuşmak için ince dudaklı ağzını açıyor ama kayınpederi ondan önce davranıyor.

Tadhg, "Genelde böyle bir şeye oğlunu getirirdi ama torunum şu anda rahatsız olduğu ve ameliyattan sonra hastanede yattığı için onun yerine benim gelmemin daha iyi olacağını düşündüm," diye açıklıyor, sesi ne kızgın ne de sinirli geliyor. Sakin, duygularını tamamen kontrol ediyor gibi görünüyor ve bu yüzden her zaman saygımı kazanmıştır. Ya da hissetmeyi başarabildiğim saygıya en yakın özellik her neyse. "Ailelerimiz arasındaki mevcut çalkantılı geçmişi ve şu anda torunumla evli olduğun gerçeğini göz önünde bulundurarak, yüz yüze konuşmamızın en iyisi olduğunu düşündüm."

Tadhg ilk kez torununa tüm dikkatini veriyor. Tıpkı Brayden gibi, onu iyice inceliyor. Şüphesiz herhangi bir hasar belirtisi arıyordu. Ailesinin başlangıçta onu kime teslim etmeyi planladığı düşünüldüğünde bu gülünç bir durum. Ben melek değilim ama benim olana zarar vermem. En azından onun hoşuna gitmeyecek şekilde.

"Baba," diye selamlıyor Rionach, sonunda sesini bularak.

Durum göz önüne alındığında, sesi en ufak bir dalgalanma gösterseydi onu suçlamazdım, ancak eşim güçlüdür ve düzgün sesi bunu yansıtır.

"Lass," diye cevap veriyor. "Tek parça gibi görünüyorsun."

Diğer torununuz için aynı şeyi , değil mi?

Başını dik tutarak ona tek bir selam veriyor. "Öyleyim."

Bıkkın bir iç çekiş salıveriyorum. "*Lanet olsun*, millet. Onu canlı canlı yiyeceğimi falan mı sandınız?" Yüzüme sinsi bir sırıtma yerleşiyor. "Beni yanlış anlamayın, onu canlı canlı yedim, ama ağlayıp daha fazlası için yalvardığına bakılırsa, çok zevk aldığını söylemek yanlış olmaz."

Uzanıp göğsümün ortasına vuran küçük bir el, odadaki herkesin toplu bir nefes almasına ve taştan heykellere dönüşmesine neden oldu. Ne beklediklerini biliyorum. Hepsi efsanevi gazaplı canavarın vahşi başını kaldırıp beni cezalandırmasını bekliyor.

Bana el kaldırdığın için Rionach. Bunun için uzun süre bekleyecekler.

Tamamen çekilmeden önce onu ince parmaklarından yakalıyorum. Gözleri açılıyor ve elini ağzıma götürdüğümde bana teslim olmadan önce bir saniye benimle savaşıyor. Eğer oda daha önce sessizse, dudaklarımı bileğindeki gürleyen nabız noktasına bastırdığımda sağır edici bir hal alıyor.

Bir anda odadaki tek rahat insan Rionach olur.

"Özür dilerim karıcığım," diyorum ince bir göz kırpmayla. "Baba figürünüzün ve büyükbabanızın önünde ders dışı bahsetmek kabalıktı."

Sadece gözlerini deviriyor. O hayatıma girmeden önce sadece Nova'nın yapabildiği başka bir hareketti ve o zaman bile beni iyi bir ruh halinde yakalaması gerekiyordu. Rionach'ın benden kötü bir tepki almadığından emin olmak için böyle önlemler almasına gerek yok.

Onun bu seviyorum çünkü *otantik*.

Niall'ın iğrenç bir şekilde boğazını temizlemesi tetik parmağımın seğirmesine neden oluyor. "Bu sirki bir kenara bırakıp burada olmamızın asıl sebebine gelebilir miyiz?"

"Ah, evet. Hadi oturalım." Rionach'ı masaya yaklaşıtıyorum ve Niall'ın karşısındaki tekli sandalyeye oturuyorum. Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. Kolumu dar beline dolayarak onu zorla kucağıma oturtuyorum. Rionach endişeyle yer değiştiriyor ve bir kez daha bedenimin korumasından çıkmaya çalışıyor. Bir mengene gibi kolumu ortasına doluyor ve onu hareketsiz kalmaya zorluyorum. Ondandır sessizce talep ettiğim şeyi sertçe de olsa yapıyor. "Bana yarım milyon dolar borçlusun, Niall."

Tadhg onun yanındaki sandalyeye kayar.

Yeni kayınpederim -tabii ona *gerçekten* öyle diyebilirsek- burnunu çekiyor ve bana ters ters bakıyor. "İşte burada. Sana borcumu getirdim."

Tadhg'ı işaret etmeden önce boştaki elimin parmak masanın hafif yapışkan cilalı yüzeyine birkaç kez vuruyorum. "Bu hızlı dönüşün arkasındaki sebebin sen olduğunu varsayıyorum?"

Kaynaklarımın bana söylediğine göre Niall silahları kısa bir süre önce rakiplerime satmış olsa da, bu satışlardan elde ettiği para hesaplarından çoktan düşmüş. Benim varsayımıma göre Moran ailesinin benden başka kişilere de borcu vardı.

Tadhg inkar etme zahmetine katlanmıyor ve başını sallayarak, "Habercilerinizin damadıma paranızı bir hafta içinde almayı beklediğinizi söylediğini öğrendim," diyor.

"Bir hafta makul bir süreden daha fazlaydı," diye açıkladım.

Niall'ın tüm vücudu o kadar hızlı ileri atılıyor ki, karıma olan bağlılığım daha da sıklaşıyor. "*Adil mi? Adil* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Adil olmaktan başka bir şey yapmadım," diyorum ona, şimdiye kadar uzak tutmayı başardığım karanlık tarafım ortaya çıkıyor. "Göz çukurlarına çivi çakmayarak adil davrandım. Hırsız oğlunun ellerinden sadece birini aldığımda adil davranıyordum. Yarım akıllı oğluna senden daha kutsal ve hak sahibi zihniyetini aşıl原因an aptalın o kiliseden canlı çıkmasına izin verdiğimde, ben. Oluyordum. Adil." Yemin ederim, bu palyaço en başından beri bu durumda olmasının sebebinin kendisi olduğunu unutup duruyor. "İster inan ister inanma, Niall, benim hoşgörüm böyle bir şey, ama beni zorlamaya devam edersen, ne kadar adaletsiz göstermekten çekinmem."

Rionach kayıyor, eli ön kolumun üzerine geliyor. Böyle bir hareket yaptığının farkında olduğundan emin olamıyorum ve rahatlatıcı bir jestle ihtiyaç duymasam da bunu sevimli buluyorum.

Tadhg elini kaldırıyor ve Niall'a sert bir bakış atıyor. "Bu kadar yeter!" Sesindeki saf otorite etkileyici. "Zaten yeterince zarar verdin. Çenenin kapalı tut ve kendini gömülü bulduğun bokun daha da derinlerine inmeyi bırak. Belki o zaman kalan haysiyet kırıntısıyla buradan ayrılabilirsin." Evet. Artık resmileşti, büyükbabayı seviyorum. "Niall sana borçlu olduğumuz parayı tedarik etmekten aciz." Eğer sözcüklerin bir insanı fiziksel olarak tokatlaması mümkün olsaydı, Tadhg az önce müthiş bir darbe indirmişti. "Onun *hatasının* faturasını ben ödeyeceğim."

Bunun üzerine gözlerim kısıldı. "Bunu neden yapasın ki? 'O aileden biri' saçmalığını da bırak. Elinize fırsat geçse yarın onun dümdüz kığını bir saksoya değişeceğinizi bilmek için psikoloji okumaya gerek yok."

Niall bundan tiksiniş gibi bakma cüretini gösterdi. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Biz bir aileyiz. Biz-"

Kayınpederi tarafından sözü kesilir. ve öfke ifadesini yiyip bitirir.

"Beni çok kızdırsa ve kafamı karıştırırsa da, Niall'ın ölümü kızımı yıkar. O benim ailem. Hiçbir baba kızının kalbinin kırıldığını görmek istemez," diyor Tadhg, duygusallıktan zerre kadar nasibini almamış bir şekilde. "Ayrıca seni düşmanım olarak istemediğimi bilecek kadar zekiyim Banes. Babana saygı duyuyordum." Sözümü geri alıyorum. Büyükbabamdan hoşlanmadım. "Sana da aynı şekilde saygı duymaktan kendimi alamıyorum. Kurduğun imparatorluk etkileyici olsa da, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar güçlü. Yenemeyeceğini bildiğin birinden düşman yaratmazsın. Onları müttefik yaparsın."

"Akıllı adam," diye teklif ediyorum, hâlâ oyunun sonunun ne olduğundan emin değilim.

Yanındaki öfkeli Niall'ı görmezden gelerek başını bana doğru eğiyor. "İşte tam da bu nedenle, damadımın borcunu kapatmak için size para getirdim. İzi sürülemeyen altın tuğlalar halinde yarım milyon dolar.

aracımızın arkasında. , adamlarım onları size teslim etsinler." Kollarını masanın üzerine dayayarak sandalyesinde öne doğru eğilir. "Bu teklifi kabul ederseniz iyi niyet göstergesi olarak fazladan yüz bin dolar daha vermeye hazırım. İster para ister kan olsun, Niall'ı kendi borcunu ödemeye zorlama isteğinizi anlayabiliyorum ama size söylediğim gibi, çocuğumun kalbini korumaya çalışıyorum."

İki adamın arasına bakıyorum. "Bu Allah'ın belası ailede *birilerinin* kızlarının iyiliğini umursadığını bilmek çok rahatlatıcı."

Tadhg boğazını temizliyor ve kucağımda oturan torununa bakıyor. "Büyükkannen ve ben senin Koslovla nişanlandığından haberdar değildik. Eğer haberimiz olsaydı, biz-"

"Neye sahip olacaktın?" Rionach araya giriyor, vücudu benimkine karşı sertleşiyor. "Buna bir son vermek mi? Nedense buna inanmakta çok zorlanıyorum. Koslovlar *gerçekten* en yüksek teklifi verenler olsaydı, benim için onları seçerdiniz çünkü bu işler böyle yapılır. *Hep* böyle olmuştur. Oğullar işi öğrenir ve kızları en güçlü müttefiki kim yapacaksa ona satılır. Sadist bir seri katil ya da tecavüzcü olması fark etmez, aileye fayda sağladığı sürece kimin umurunda, değil mi?"

Hem Niall hem de büyükbabası karıma onu tanımamış gibi bakıyorlar ve ben göğsümün gururla kabardığını hissediyorum.

İşte benim kızım. Onlara dişlerini göster.

"Haklısın," diye karşı koymadan kabul ediyor büyükbabası, bu arada Niall masanın öbür ucuna uzanıp Rionach'ı boğmak istiyormuş gibi görünüyor. *bakalım dostum, ne olacak.* "Ama artık bunun bir önemi yok, değil mi? Ruslardan çok daha güçlü bir aileyle güçlü bir birliktelik sağladınız."

Araya girme sırası bende. "Rionach'la olan evliliğim *asla* Moran klanı için bir avantaj olarak kullanılmayacak. Ben bir müttefik değilim. Her zaman olduğum gibi, imparatorluğunuzu yavaş yavaş parçalayan bir dikenim."

"Biz sana ne yaptık ki?" Niall tükürür.

Omuz silkiyorum. "Yakın zamana kadar kayda değer bir şey yoktu. Sen sadece yoluma çıkıyordun."

Yol boyunca rakiplerinizi ortadan kaldırmadan benim sahip olduğum türden bir imparatorluk kuramazsınız. Nadiren kişisel bir kan davasıdır. Bu daha da çirkin bir işin çirkin tarafıdır. Niall taşakları hâlâ bunu anlardı. Şimdi sanırım cırtlak karısının tasarımcı çantasında saklıyor.

Bileğimdeki Rolex'e bakarken, "Bu konuşmadan yorulmaya ve senin domuz kızartması suratına bakmaktan çok daha fazla yoruldum, Niall," diyorum. "Bu nedenle, altı yüz bin altın teklifini kabul edeceğim, Tadhg. Lütfen adamlarına söyle hemen cipime taşısınlar." Başımı Camden ve Mathis bu alışverişi denetlemek için birlikte hareket ettiler. Arabaya koymadan önce paketin içinde herhangi bir patlayıcı ya da takip cihazı olmadığından emin olacaklar. Bu tür bir hatayı sadece bir kez yaparsın. "Bu görüşmeyi sonlandırmadan önce, yardımseverliğimin burada sona erdiğini açıkça belirtmek isterim. Eğer aileniz bir daha benim aileme karşı hareket ederse, sadece sizi öldürmekle kalmam, aynı zamanda sizi öyle bir parçalara ayırırım ki, cennetin kapılarından girmeye çalıştığınızda değerli tanrınız bile sizi tanıyamaz."

O rahat yüz ifadesi gitti. Gazabımın ve vaat ettiğim acının tüm boyutları ağızımdan her hecede saklı. Kucağımdaki gelinim dışında odadaki herkes ölüm sessizliğine büründü. Hayır, Rionach benden ya da diğer herkes gibi korkmuyor.

Kalçalarının hafifçe sallanması ve mükemmel yuvarlak kıçının aniden sertleşen sikime sürtünmesi, tavır değişikliğim hakkında gerçekten ne hissettiğinin kanıtı. Göğsü daha hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor ve ön kolumda duran eli kavrayışını sıkılaştırıyor.

Boştaki elim kalçasına iniyor ve oradaki eti aniden sıkınca oturduğu yerde zıplıyor. Başını, genişleyen gözlerini görebileceğim kadar çevirdi. O yeşil gözbebeklerine yansıyan utanç, ben sertçe kavrayışım ile büyüğü bozana kadar vücudunda meydana gelen tepkinin tam olarak farkında olmadığını söylüyor.

Yüzünü benimkinden kaçırdığında artık kızarmış yüz hatlarında beliren mahcup ifadeden hoşlanmıyorum.

Şimdi elimizdeki konuşmaya geri dönmek bir görev. "Ayrıca hatırlatmak isterim ki, Rionach artık benim ailem. *Benim*, senin değil." Sessiz tehdidin uzun bir süre aramızda kalmasına izin verdim. O benim ve her şey planlandığı gibi giderse, ailemizin bir sonraki neslini bu dünyaya getiren kadın da o olacak.

"Anlıyorum," diye başını sallıyor Tadhg. "Ne olursa olsun, ona karşı bu kadar korumacı olman beni çok şaşırttı."

Rionach'ın kalçasını okşayıp sessizce ayağa kalkmasını işaret ederken hiç düşünmeden ona "Hiçbir değeri yok," diyorum. Sağlam bacakları üzerinde zarifçe kucağımdan kalkıyor ve ayağa kalkıyor. Ben de onu takip ediyorum ve bir kolum hâlâ koruyucu bir şekilde ortasına sarılmış halde arkasında beliriyorum. "Niall benim olanı korumak için neler yapabileceğimi ilk elden tecrübe etti ve bu benim yanında devede kulak kalır."

Büyükbabası başını hafifçe yana eğerek bana bakıyor. "Baban seninle gurur duyardı."

Bu bana karanlık ve hınzır bir attırdı. "Hayır, yapmazdı."

GörünüŖe göre Niall ne zaman iyi ve gerçek bir dayak yediğini bilmiyor ya da belki de son birkaç dakika içinde bir Ŗekilde taşaklarını yeniden keŖfetti çünkü ağzını tekrar açma cesaretini gösterdi.

"Karşımda durmuŖ, beni ve ailemi ahlaksız ve kırık dökük bir fahiŖe için tüm öfkenle tehdit ediyor olman sana yakışmıyor, Banes." Odanın daha önce sessizliğe gömüldüğünü düşündüysem, yanılmışım. Odanın üzerine boğucu bir sis gibi ağır, acı verici bir sessizlik ve durgunluk çöktü. Orada bulunan herkesi boğuyor. Hem Tadhg hem de Brayden, karşımdaki salak konuşmaya devam ederken çok gergin görünüyorlar. "Onu neden Koslov'lara sattığımı biliyor musunuz? Kanamayacağını bildikleri bir sürtük için iyi para ödemeye razı olan tek kişiler onlardı. GörünüŖe göre Bogdan'ın kızıl saçlılara karşı bir zaafı varmış ve kızın başka bir erkek için bacaklarını açmış olmasını görmezden gelmeye hazırmış."

Rionach'ın acı dolu nefes alışının sesi göğsüme bir Ŗeyler yapıyor. Uzun zamandır boş olduğunu düşündüğüm boşluğun içinde bir Ŗey acı verici bir Ŗekilde sıkışıyor. Bu hissi yaşadığım diğer tek an, onun çatıdan atlayışını izleyeceğimi sandığım geceydi.

Ailesinden gördüğü muameleyi hak etmek için ne yaptı?

"Konuşmaya devam et, Niall. Sana meydan okuyorum. Ölüm fermanını imzalamaya çok yakınsın ve ben bu bok çukuruna girdiğimden beri seni kanatmaya can atıyorum." Damarlarımda kopan Ŗiddetli fırtınaya rağmen sesim ölümcül bir sakinlikle çıkıyor.

Tabii ki dinlemiyor.

"ocukken Igor'la geçirdiğin zamanı biliyorum. Bir şiŖe votka içerken bana her Ŗeyi anlattı."

Tadhg yerden fırlayıp damadını zorla yerinden kaldırmadan önce bıkkın bir i geçiriyor. Niall'ın

Ayaklarının üzerinde sallanması, biz buraya gelmeden önce kaç tane içki içtiğini merak etmeme neden oluyor.

"Tanrı aşkına, adamı dinle Niall."

Dinlemiyor.

"Sırtındaki yara izi hâlâ duruyor mu?" Rionach'ın babası alay eder.
"Bu doğru. Bunu ben de biliyorum."

Yara izinden bahsedilince sol kürek derisi yanıyor. Tıpkı on dört yaşımıdayken demirin yaktığı gibi.

Avını gözüne kestirmiş bir hayvan gibi, elimi kaldırıp işaret verirken tüm dikkatim Niall'a kilitlenmiş durumda. Önümdeki iki adamın arkasındaki İrlandalı muhafızların hepsi tetikte bekliyor. Brayden'in tepkisi çok daha yavaş ama o yine de silahını çekiyor. Bizimle birlikte odada bulunan adamlarım irkilmiyor. İşaret onlar için değildi.

"Sürekli kırmızı renkten bahsediyorsun. Bakire kanı. Kızılar..."
Duraksıyorum, başımı eğiyorum. "Ama bir sözüm var, bence bu senin rengin olabilir Niall."

Alnının ortasındaki kırmızı nokta Tadhg'ın şiddetli bir küfür savurmasına ve Rionach'ın sığ bir nefes almasına neden oldu.

"Sen neden bahsediyorsun, Banes?" Niall aynı anda ikinci keskin nişancının hedefini göğsünün ortasına sabitlediğini sorar. Yaklaşan tehlikenin farkına vardığında, bir adım geriye sendelerken yüzünden kan fışkırıyor.

"Bir daha söyle," diye alay ediyorum. "Karıma bir kez daha fahişe de."

"*Emeric*..." Rionach'ın fısıltıyla yaptığı uyarı, sestен zar zor duyuluyor. kulaklarımda çınlıyor. Yumruklarım tekrar tekrar yüzüne inerken vücuduna sarılmamamın *tek* nedeni onun burada olması.

Niall'ın çenesi kuruluyor. "O bir-"

Sol elimin iki parmağını havaya kaldırıyorum ve yarım saniye bile geçmeden pencere camı patlıyor ve Niall çığlık atıyor.

Dediğim gibi, Rionach buradayken ona mümkün olan her seviyede koruma sağlayacağım ve buna keskin nişancılar da dahil.

Tıpkı Yeni Yıl'da silah patladığında olduğu gibi, Rionach eğilmiyor ya da saklanmak için kaçmıyor. Sadece ani gürültüden dolayı bir kez irkiliyor ama onun dışında elimde kıpırdamadan duruyor.

Ancak Tadhg, Niall çığlık atarken ve sağ elindeki bandajın beyazı parlak bir kıpkırmızı tarafından yenirken boşalttığımız masanın arkasına saklanıyor. Yeni yaradan kan akıyor. Daha önce çivilerin açtığı yaralardan kolayca kurtulmuştu. Zamanla ellerini neredeyse tamamen kullanmaya başlayacağına eminim. Ama artık değil. Sağ eli, kurşunun kestiği yerden dolayı parçalanmış durumda. Birkaç parmağı sadece iradesiyle dayanıyor gibi görünüyor.

"Seni uyarmıştım," diyorum ona, beni duyduğundan emin olmak için sesimi onun çığlıklarının üzerine yükselterek. "Ama dinlemedin. Sol elinle otuz bir çekebilmen için dua etsen iyi olur, çünkü bakılırsa sağ elinin seni boşaltma günleri sona erdi."

Bir kokuya kilitlenmiş tazılar gibi, İrlandalı muhafızlar -Brayden hariç- bize doğru geliyorlar. Rionach'la durduğum yere beş adım bile yaklaşmadan adamlarım onlarla kafa kafaya çarpışıyor.

"Yeter!" Tadhg'ın emirleri kulak ardı edildi. "Çekilin!"

Solumda, hızlı bir şekilde, Nova diğer muhafızlardan bir tabanca kapıyor ve onunla adamın yüzüne sırtına vuruyor. Yüz kemiklerinin çatırdamasının ve dişlerin yere çarpmasının mide bulandırıcı sesi, şimdi boş barda yankılanan homurtular ve bağırışlar korosuna eşlik ediyor.

Saniyeler içinde adamlarım İrlandalıların her birini etkisiz hale getirip yere yatırdı.

Brayden, ağlayan Niall'ın arkasında savunma pozisyonu alırken kendi silahını bana doğru tutuyor.

Rionach'a tutunduğum yeri değiştirerek bedenimi onun küçük bedeninin önüne getirdim ve hem Niall'a hem de büyükbabasına baktım.

"*Tek* neden - son *derece* minnettar olmanız gereken bir neden -"Kanınız hala damarlarınızda pompalanırken bu binadan çıkmanıza izin vereceğim çünkü o burada." Daha önce söylediği sözleri tekrarlarlarken Tadhg'a karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Ben karımın kalbini korumaya çalışıyorum. Bir kız çocuğu, kendisini yetiştiren adamın içinin boşaltılmasını izlemek zorunda ." Babasından gördüğü muameleden sonra Rionach'ın onun için tek bir damla gözyaşı dökmemesi gerekirdi ama günün sonunda mantık ve duygular her zaman aynı noktada buluşmaz. "Babamın kendi kanında boğulmasını ve sonunda ölmesini izlemek hayatımın en güzel anlarından biri olarak kayıtlara geçecek ama ona yaptıklarımı *sana* da yaparsam karımın bu duyguyu paylaşacağını sanmıyorum Niall."

Ambrose Banes'in tacını gasp edip krallığını ele geçirmek için kendi çocukları tarafından öldürüldüğüne dair onlarca yıldır söylentiler var, ancak bunlar hiçbir zaman doğrulanmadı. Ta ki şimdiye kadar.

Siktir .

Rionach'ın parmakları ceketimin yün kumaşını kavırıyor. İyi olduğundan emin olmak için ona kısa bir bakış atmama izin verdikten sonra önümdeki tehdide bakmaya devam ediyorum.

"Anlıyoruz," diyor Tadhg.

"Öyle mi?" Sesimi yükselterek soruyorum. "Oğlunun bildiğinden emin değilim çünkü şu anda hayatının nasıl bir dengede olduğunu gerçekten kavrayabilseydi, bu gece kurtulmasının tek sebebi olduğu için dizlerinin üzerine çöküp Rionacha teşekkür ederdi."

Büyükbaba sertçe başını sallar. "Haklısın, olmalı."

Kopan eli için hâlâ ağlayan ve feryat eden Niall, anlaşılmaz sözler mırıldanıyor ama karısının babası onu lacivert spor ceketinin yakasından tutup Brayden'a doğru itince susturuluyor. "Onu lanet arabaya bindir. *Hemen!*"

Brayden patronunu kolundan tutup arka sokaktaki çıkıştan zorla dışarı çıkarmadan önce bana son bir kez bakıyor. Korumalarım elimi sallayarak hala silah zoruyla tuttukları İrlandalıları serbest bırakıyor ve arkamdaki yerlerine dönüyorlar.

İrlandalı muhafızların ikisi hariç hepsi kalıyor ve önümdeki efsanevi silah tüccarını kuşatıyorlar.

Ellerini kalçalarına koyan Tadhg, sudan zarar görmüş tavana bakıyor ve torununa bakmadan önce uzun, bitkin bir iç çekiyor. "Büyükannene seni kendi gözlerimle gördüğümü ve iyi göründüğünü söyleyeceğim."

Rionach, "Bunu yapmak zorunda değilsin" dediğinde büyükbabasını görmek için çerçevemin etrafına bakmak zorunda kalıyor.

"Sağlığınızın durumu hakkında kendisine rapor vermemi istedi."

Yemin ederim, bu insanlar gerçekten de evliliğimizin ilk kırk sekiz saati içinde onu öldüresiye döveceğimi falan sandılar ve onun güvenliği için duydukları yapay endişe zaten paramparça olmuş sinirlerimi daha da bozmaya başladı.

uzaklaşmaya çalıştığımda, kolumu onun önünde tutarak daha fazla hareket etmesini engelliyorum ve bir kez kısmen önüne . Niall'ın son dengesiz davranışından sonra, onun ailemden birine şu anda olduğundan daha fazla yaklaşmasını istemiyorum.

"Annem beni sordu mu?"

Sadece onu yaralayacağını bildiğim bir soru sorduğu için onu azarlamamak için dilimi ısıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatma ve Tadhg'ın yüzündeki küçümseyici acıma ifadesini silme arzusuna yenik düşmemek için kendimi olduğum yerde kalmaya zorlayarak arkama uzanıyorum ve parmaklarımı gelinimin parmaklarının arasından geçiriyorum.

Büyükbabası sadece başını sallayıp "Hayır, genç kız" derken eli benim elimde gevşek duruyor.

"Tamam," diye yanıtlıyor Rionach. Verdiği cevaptan etkilenmemiş gibi görünme becerisini yıllardır geliştirdiğinden hiç şüphem yok. "Nan'a selam söyle ve Emeric'le birlikte tehlikede olmadığımı söyle."

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz, tıpkı onun tehlikeyi arzuladığını bildiğimiz gibi.

"Yapacağım," diye söz veriyor çenesini eğerek. "Ailene zaman tanı, eninde sonunda bu birlikteliğin herkes için iyi bir şey olduğunu görecekler."

Tam zamanında dönüp başının ve yeşim rengi gözlerine bir yoğunluk yerleştiğini izliyorum.

"Baba, dinlediğini sanmıyorum," diyor ona, sözlerine yansıyan soğukkanlı ve sakin bir güvenle. "Emeric sana evliliğimizin babamın ya da bir başkasının çıkar sağlayabileceği bir şey olmasına izin vermeyeceğini söyledi ve *ben* de buna izin vermeyeceğim çünkü benim *işim bitti*. Moran ailesine son hizmetim Emeric'le evlenmek oldu; bu sadece babam ve ağabeyimin çaresiz aptallığı ve bariz açgözlülüğü yüzünden oldu." Bunun gerçeğin tamamı olmadığını öğreneceği bir zaman gelecek ama şimdi o zaman değil. Özellikle de sesini bulduğu ve büyükbabasının önünde kendini savunduğu şu günlerde. "Hayatım boyunca bana tek değerimin ne tür bir evlilik yapabileceğim olduğu söylendi.

ama artık bitti. Sen ve diğerlerinin benim değerimi kurutmanın yollarını bulmaya çalışmanız sona erdi."

Karım şu anda yeni keşfettiği gücüne yavaşça adım atarken ne kadar inanılmaz derecede sarhoş edici görüldüğünün farkında değil. Onu domaltıp ahşap masanın üzerinde sikmek ve bunu yaparken de kulağına övgü dolu sözler fısıldamak geliyor içimden. Şu anda sikime kan hücum ettiğine göre, onun da bu plana katıldığını söylemek yanlış olmaz.

Rionach, büyükbabası onu tanıdık yoğun bir algıyla gözlemlerken tereddüt etmiyor ya da çekinmiyor. Görünüşe göre bu özelliği ona miras bırakan kişi o olmalı.

Hamile bir duraksamadan sonra basitçe, "Haklısın. Sen artık bir Moran değilsin, Rionach Banes. Sen nasıl artık bize ait değilsen, sadakatin de öyle." Yoğun odağını bana çeviriyor. "Umarım buna layıksındır."

Daralmış gözlerle ona bakıyorum ama onun cevabını kendi cevabımla onurlandırmaya zahmet etmiyorum.

Elimi onunkine dolayarak bizi barın ön çıkışına doğru geri götürmeye başlıyorum. "Hadi prenses. Burada işimiz bitti, eve gitme vaktimiz geldi."

Evim. Evimi, yani mabedimi başka biriyle paylaşma fikrine alışmamın daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama çatı katımın artık *bizim* evimiz olduğu fikri ruhumdaki vahşi bir şeyi yatıştırdı.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan büyükbabası başını eğerek veda ediyor. "Rionach."

Karım da aynısını yapıyor, arkasını dönüp onu ondan ve geçmişinden uzaklaştırmama izin vermeden önce sessiz bir "Baba" diyor.

YİRMİ İKİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Büyükbabam hayattayken tüm aile -tüm teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim dahil- Pazar günleri kiliseden sonra The Irish Wife Pub'a giderdik. Bu, Moran ailesinin farklı bir dönemindeydi ve işler şimdiki kadar soğuk değildi. Büyükbabam vefat edip de babam ailenin başına geçince dinamikler ve ilişkiler değişti. Şimdi harap olan bu bara dair anılarım nispeten güzeldi, ancak bu gece yaşananlardan sonra bu çocukluk anıları artık gölgede kaldı.

Babamın bana karşı olan kötü niyetinin artık tamamen açığa çıkması ve büyükbabamın sürpriz katılımı arasında bu gece burada olanlarla ilgili açıklığa kavuşturulması gereken çok şey var. Emeric'in pek de güzel olmayan geçmişine dair küçük ipuçlarından bahsetmiyorum bile. Babası ve Koslov'larla geçirdiği zaman hakkında sormak istediğim sorular var. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Igor'un Emeric'in sırtında bıraktığı yara izinin bu gece gördüğüm siyah kanatlar tarafından kapatılmış olması gerektiği.

Gıcırdayan ahşap kapılardan geçerken kış sonu havası sert bir rüzgârla etrafımızı sarıyor. "Toplantı" denen o kaosun bende yarattığı adrenaline rağmen, büyük siyah cipe doğru neredeyse otomatik pilot gibi hareket ediyorum. Emeric'in benimkini tutan eli

Pop'u içeride bıraktığımızdan beri tutsak, arka yolcu kapısına ulaşamadan beni durduruyor.

Omzumun üzerinden ona sorgulayan bir bakışla bakıyorum. Emeric, "Eve arabayla dönmeyeceğiz," diye açıklıyor.

Şimdi daha da şaşırmış durumdayım. "Taksiye ya da metroya binecek birine benzemiyorsun."

Emeric'in net servetinin tam olarak ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Doğduğu kuşaktan gelen büyük serveti ve son on buçuk yılda hem yasal hem de yasadışı işlerinin büyüme şekli arasında, ceplerinin *derin* olduğunu biliyorum. Benim de metro hayranı olduğumu söylemeye gerek yok ama yüzlerce başka sivilde birlikte metroya binmek onun için aşağılık bir şey gibi görünüyor.

"Değilim," diyerek biraz züppece olan varsayımlarımı doğruluyor. Ama yine de, zavallı bir taksiciyi ya da masum insanlardan oluşan bir kalabalığı Emeric'le dar bir alanda tuzağa düşürmenin gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor muyuz? Geriye dönüp baktığımda, onun süslü özel araba hizmeti muhtemelen en iyisi. Beni birbiriyle eşleşen üç cipin arasından geçiriyor ve yan tarafında parlak beyaz harflerle *Ducati* yazan şık siyah bir motosiklete ulaştığımızda duruyor. "Ne var ki ben hızlı araba ve hızlı motosiklet tipiyim."

yüksek güçlü makineye bakarken karanlık ve güçlü tasarımıyla onun kişiliğine tam olarak uyduğunu keşfediyorum. Nereden geldiği ya da Emeric için buraya kimin getirdiği bir muamma ama söz konusu yeni kocam olduğunda bu tür sorular sormak zaman ve enerji kaybı gibi görünüyor. Herhangi bir zamanda, bu adamın çoğu insanın bildiğinden daha fazla ipi elinde biliyorum. O bir kuklacı ve biz de sadece seyirci konumundayız.

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Daha önce hiç motosiklete bindin mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, başım titreyerek. "Yine de hep yapmak istemişimdir. Tehlikeli ama heyecan verici görünüyor."

Çenemi yukarı kaldırarak, "En sevdiğin kombinasyon," . Sokak lambalarının kehribar rengi ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, kemik yapısının açılarını daha keskin ve gri gözlerini olduğundan daha koyu gösteriyor. Çalkantılı bakışlarının beni inceleme şekli, sanki babamı o masada otururken gördüğüm anda sıkıca yerine oturduğunu hissettiğim maskeyi parçalarına ayırmaya ve ötesini görmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Dış duygularımı kontrol altında tutma konusunda çok iyi bir iş çıkarıyor olmalıyım çünkü "Bana şu anda ne hissettiğini söyle prenses." diye soruyor.

"Her şey," diyorum ona dürüstçe. "Ve hiçbir şey."

Zihinsel olarak çok garip bir yerdeyim. Uyuşmuş durumdayım ama aynı zamanda içimi kasıp kavuran bir duygu kaleydoskopu var. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetmek gibi. Sıcak çünkü Emeric'in bu tür bir güç yaymasını izlemek olmaması gereken bir şekilde çekici ve soğuk çünkü varlığıma değer vermeyen veya değer vermeyen bir ailenin yasını tutuyorum.

Kızgınım ve bu yüzden kalbim kırıldı.

Aklım ve kalbim şu anda çok farklı yerlerde.

Sizi sevmesi ve koruması gereken babanızın sizin hakkınızda gerçekten ne düşündüğünü varsaymak bir şeydir; bunu dizginlenemez bir tiksinti ve *nefretle* yüksek sesle söylediğini gerçekten duymak tamamen başka bir şeydir.

Onu neden Koslov'lara sattığımı biliyor musun? Sadece onlar Kanamayacağını bildikleri bir kaltak için iyi para ödemeye hazır olanlar.

O kurşun babamın elini delip geçtiğinde ve bu sırada parçaladığında, daha önce hiç hissetmediğim bir şey içimde parladı.

Koyu, pembemsi siyahtı ve kutsal değildi. Dudaklarıma yayılmakla tehdit eden kötü niyetli bir sırıtış ve göğsümde fokurdayan eşdeğer bir kahkaha vardı. Yeraltı dünyasının kralının kucağında duruyor olmasaydım, silah sesini ilahi bir intikam olarak adlandırabilirdim. Ne onun ne de yaptıklarının *ilahi* bir yanı var.

Alaycı tarafım, Emeric'in yeni gelinine fahişe denmesinin onu olumsuz etkileyeceği için bunu planladığını fısıldıyor. Diğer tarafım ise - gerçekten inanmak istediğim tarafım- beni *savunmak* istediği için benim adıma o vurulma emrini verdiğini söylüyor.

"Daha fazla mı yoksa daha az mı hissetmek istiyorsun?" Emeric soruyor, değişmeyen dikkati bana kilitlenmiş ve görebildiği her küçük duygu ona geri yansıyor. Bu pozisyonun, yüzümün ellerinde tutsak olduğu ve sadece birbirimize odaklandığımız bu pozisyonun onun favorilerinden biri olduğunu çabucak öğreniyorum. "Yoksa tamamen başka bir şey mi hissetmek istiyorsun?"

Cevabım anında oldu.

"Başka bir şey."

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim çünkü hissettiklerimi hissetmeye devam edersem Niall'ı avlayacağım ve büyükbabanın bana nazikçe hediye ettiği altın külçeleri ona zorla yedireceğim." Beni bırakarak, pahalı görünümlü motosikletin koltuğunun üzerine serilmiş deri cekete uzanıyor ve onu bana uzatıyor. "Bunu giy."

Emrine itaat edip onun gibi kokan büyük boy ceketimi giyer giymez tam yüz kaskını uzatıyor. Beynimle kaldırımı boyamak gibi bir niyetim olmadığını bildiğimden, başıma geçirmeme yardım etmesine izin veriyorum. O da aynısını yapıyor ama gözlerini görebilmem için yansıtıcı siperliği yukarıda tutuyor. Elini bana uzatmadan önce uzun ve güçlü bacağını zarifçe makinenin üzerinde sallıyor.

"Buraya gel, karıcığım." Sırttığını anlamak için ağzını görmeme gerek yok. Bunu duyabiliyorum. "Sana bu şeyin ne kadar hızlı gidebileceğini gösterirken vücudunu benimkine bastırılmış hissetmek istiyorum."

Kısa bacaklarım ve esnekliğimi kısıtlayan dar eteğim yüzünden, hareketlerim onun arkasına tırmandığım zamanki kadar yumuşak değil. Yerleştiğimi ve dengemi sağladığımı anlayana kadar elleri kalçalarımın iki yanında duruyor. Emeric henüz motoru çalıştırmadı ve ben şimdiden barda yaşadığımdan farklı ve yeni bir adrenalin patlamasıyla uğulduyorum.

Bacaklarımı bırakıyor, böylece bileklerimi kavrayıp kollarımı sert gövdesinin etrafında dolayabiliyor. Vücudundan yayılan sıcaklık çok hoş ve hala tenimi kemiren serin kış havasıyla tam bir tezat oluşturuyor. Bu gezintiye çıkacağımızı bilseydim pantolon giyerdim.

"İyi misin?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarken bir yandan da bileklerimi hızlıca sıkıyor.

"Sanırım öyle."

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Beni bırakma. Durmamı ya da yavaşlamamı istersen göğsüme dokunman yeterli."

Bu beni gülümsetiyor. İkisini istemeyeceğim. "Peki ya daha hızlı gitmeni istersem?"

Emeric'in gözleri, belanın yaklaşmakta olduğunu anladığım bir muziplikle parlıyor. "İşte benim kızım."

Kız arkadaşı. *Karısı*. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor.

Bileklerimi son bir kez daha sıkarak avuçlarımı göğsüne yaslıyor ve motoru çalıştırıyor. Motorun gürültülü sesi damarlarımda oluşmaya başlayan kaotik heyecanla eşleşiyor.

"Hazır mısın?" diye bağılıyor mırıltılı kükremenin üzerinden.

Ona evet demek için ağzımı açıyorum ama onun yerine "Beni bu gece neden buraya getirdin Emeric?" diye soruyorum.

Bir an için dikkatle bana baktı. "Onlar seni hak etmiyor. Bunu görmene ihtiyacım vardı."

Sanırım sürekli bir kenara itilen ve göz ardı edilen küçük kız, bir gün gözlerini açacaklarına ve benim de onların bağılılığına layık olduğumu fark edeceklerine dair bir umut kırıntısına tutunuyordu. Bu gece, babamın sözlerindeki saf kini duymak ve gözlerindeki tiksiniş bakışı görmek kalan parçayı da yakıp yok etti. Büyükbabam bu gece bana artık bir Moran olmadığımı söyledi, ama babamın hakkımda söylediklerinden sonra, gerçekten Moran olup olmadığımı merak ediyorum.

"Peki ya sen, Emeric Banes? Sen beni hak ediyor musun?"

Cevabını düşünmek için bir saniye bile beklemiyor. Anında ve bana gerçeklerden başka bir şey söylemediğini anlatan bir çığlık var. "Hayır, bilmiyorum ama de seni kendime aldım." Benden cevap vizörünü indiriyor ve son bir kez "Sıkı tutun prenses" diyor.

Böylece, mermi yatağından çıkar gibi, Emeric motoru çalıştırıyor ve karanlık caddede yola koyuluyoruz.

Şimdi evim dediğim gökdelene dönmek için uzun yolu seçti. Emeric hem kalabalık hem de boş caddelerden geçerek şehrin içinde hızla ilerledi ve ben de ona yapıştım - canlı ve mutlu bir şekilde kontrolden çıkmış hissederek - geçtiğimiz binalar geçici bulanıklıklara dönüşürken. Araba kornaları çalıyor ve yayalar hoşnutsuzluklarını haykırıyordu ama durmadı ve yavaşlamaya cesaret edemedi. Hayatım boyunca burada yaşadım ve hiçbir zaman bu hareketli şehir, içinden hızla geçerken hissettirdiği kadar elektrik yüklü olmamıştı.

İki trafik şeridi arasında süzüldüğümüz bir noktada, içine daldığım coşkulu cennet, kırmızı ve kırmızı ötesi ışıklarla kesintiye uğradı.

Arkamızda mavi ışıklar patladı. Kalbim karnıma düştü ve bir sırt çantası gibi sardığım adam irkilmedi bile. On blok boyunca polis arabası feryat figan peşimizden koştu ama Emeric'in hızı hiç . Tam kovalamacaya bir polis arabası daha katılmıştı ki sirenler sustu ve yanıp sönen ışıklar kesildi. İki mavi-beyaz araba başka bir sokağa döndü. bir blok daha sürdükten sonra farkına vardım. Emeric bu şehirdeki tüm güçlü devlet dairelerini içine almış. O polisler onu kenara çekmeyi başarmış büyük bir hata yapmış olurlardı.

Emeric kendi kıkırdamasıyla gürlledi, ben de kendimi tutamayıp kendi kahkahamı attım. Sadece bir saniyeliğine gidonlardan birini bırakarak elimi içine aldı ve hızlıca sıktı. Bu basit hareketle ilgili bir şey göğüs boşluğumda kelekler uçuşmasına neden oldu. Dışarıdan bakıldığında onun dünyasının da benim büyüdüğüm dünyaya benzediği düşünülebilir ama Emeric Banes kendi oyun alanının içinde. Kendini dokunulmaz kılmayı başarmış. Hatta Tanrı gibi.

Şimdi bizi yeraltı götürecek caddeyi dönerken Emeric hızını, gövdesini bırakıp kollarımı iki yanıma açabileceğim kadar yavaşlatıyor. Yüksek yerlerin çıkıntılarında durduğumda ve rüzgârın dolaştığını hissetmek istediğimde yaptığım şeyin aynısı. Çarpışma olmadan serbest düşüş gibi.

Kendimi durduramadan ve durdurmak istemeden başımı kaskın izin verdiği arkaya yatırıyorum ve sevinçli bir tezahürat çıkarıyorum. Çoğunlukla motorun yankısı ve bu sokaklara her zaman eşlik eden kargaşa arasında kayboluyor ama Emeric bunu duyabiliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve keşke siperliklerimiz olmasaydı da yüzünü görebilseydim diyorum.

Güvenlik kapısının yanındaki küçük ofiste oturan görevli Emeric'i hemen tanıyor ve geçmemizi sağlayan düğmeye basıyor. Çok daha güvenli bir hızda garajın ana katından geçip bir alt katta bulunan ve sadece Emeric ile çok sayıda aracı için ayrıldığını öğrendiğim özel bir alana giriyoruz. Adamlarından biri, sanırım daha önce birinin ona Camden dediğini duymuştum, ikincil kapıyı bizim için açmış bir şekilde orada duruyordu. Genç adam biz geçerken başını sallayarak bizi selamlıyor.

Elleri arkada kenetlenmiş asker görünümlü, siyah taktik pantolonlu iki adam daha parlak gümüş asansör kapılarının önünde durmaktadır. Camden'la aynı şekilde selam veriyorlar. Gördüğüm kadarıyla -ki çok fazla bir şey

-Emeric'in adamları ona saygı duyuyor. İyi yağlanmış ve ölümcül bir makine gibi hareket etme ve çalışma şekilleri tam da Emeric'in maaşlı adamlarından beklediğim gibi. Düzenli, etkili ve ölümcül.

Tıpkı onun gibi.

Emeric pahalı görünümlü mat siyah bir spor arabanın yanındaki bir yere yanaşıyor. Eminim ki bu arabanın fiyatı dünyanın büyük bir kısmının midesini bulandırır ve sahip olduğu tek araba da bu değil. Daha önce binadan çıkarken hızlıca saydım ve siyah Escalade kervanının arasında, boyutları ve siyah ve gri tonları değişen beş araba daha var. Boyutları iki kapılı küçük bir Audi R8'den büyük bir Mercedes-Benz G-Sınıfına kadar değişiyor.

Motoru durdurup, pek de zarif olmayan inişime yardımcı olmak için elini uzatıyor. Adrenalin patlaması ve daha önce hiç motora binmemiş olmamın etkisiyle, iki ayağım da yere bastığında bacaklarım hafifçe titriyor. Emeric beni takip ediyor ve kaskını çıkarıyor. Koyu renk saçları hiç görmediğim kadar gür ve bu görüntüsü dudaklarımı yukarı doğru eğen bir gülümsemeye neden oluyor.

Benimkini çıkarıyor ve iki kaskı da arkasındaki siyah coupe'nin üstüne yerleştiriyor. Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısırmaaya çalışıyorum ama fırtınalı gözleri ağzıma kilitlendiğinde başarısız olduğumu anlıyorum.

"Bu ne için?" diye soruyor, çenemin altına bir kez dokunarak.

"Saçın için."

Bunun üzerine kaşları birbirine çarpıyor. "Ne olmuş ona?"

Uzanıp parmaklarımı hafif dalgalı ve çarpık saç tellerinde gezdirdiğimde onu ve kendimi şaşırtıyorum. İlk kez fiziksel temas başlattığımdan oldukça eminim. Geçmişte bunu hep o yapmıştı ve ben de şimdiye kadar bunu sorun etmemiştim. Şimdiye kadar, artık onunla evli olduğum gerçeğine rağmen, önce ona dokunmak yanlış geliyordu. Etrafta dolaşıp rastgele köpekleri sevmek nasıl akıllıca bir fikir değilse, Emeric gibi erkeklere dokunmak da akıllıca bir fikir değil. Bu ısırılmak için kesin bir yol gibi görünüyor.

"Dağınık," diye açıklıyorum, saçlarını düzeltmek için tatlı zamanımı ayırıyorum. Artık ısırılmaktan o kadar da endişe etmiyorum ve ayrıca, ağzını üzerimde gezdirmesinden oldukça hoşlandığımı hızla öğreniyorum. "Seni daha genç gösteriyor

-erkeksi- ve belki biraz daha az korkutucu."

"Sence ben korkutucu muyum?" Sesindeki ince değişim vücudumun hemen tepki vermesine neden oluyor. Bacaklarım şimdiden titriyor, ona çarpmamak için dizlerimi kilitlemek zorunda kalıyorum.

"Korkunç."

Elimi tutup ağzına götürüyor ve avucumun ortasına bir öpücük konduruyor. "O zaman korkudan kurtulman iyi bir şey."

En karanlık sırrım hakkında bu kadar özgürce ve yargılamadan konuşmasına ne zaman alışacağımı bilmiyorum. Yıllardır bu konuda verdiğim iç mücadeleyle tam bir tezat oluşturuyor. Onunlayken artık mesele o çalınmış zamanlarda basit bir heyecan yaşamak değil.

korkuyu aradığım anlar. Emeric bunu daha karanlık ve cinsel bir şeye dönüştürdü. Ve ben buna doyamıyorum.

Elimi bırakıyor ve kığım Ducati'nin arkasına çarpana kadar bana yaklaşıyor. Yumuşak ama yırtıcı bir hareketle ellerini motosikletin selesine, iki dayıyor. Beni içine hapsediyor. Çenemi kaldırıyorum ve artık benimkinden sadece birkaç santim uzakta olan yüzüne bakıyorum.

Parmak uçlarımda yükselip onu öpmek çok kolay olurdu ama kendimi durduruyorum.

"Bu gece babamı vurdun," dedim ona.

Beklendiği gibi, o çalkantılı gözlerinde tek bir pişmanlık titreşimi bile yok. Dudakları önce elmacık kemiğimde, sonra da çenemde gezinirken Emeric, "Evet, yaptım," diye onaylıyor. Midemin alt kısmında ısı ve arzu dönmeye başlıyor. "Karıma saygısızlık etti. Hiçbir erkeğin, seni yetiştiren palyaçonun bile bunu yapmaya hakkı yok. Tabii ben bıçağımla yaratıcılığımı konuştururken kendilerini tavanımda asılı istemiyorlarsa."

İznim olmadan boynuma doğru ilerlemeye başladığında, zar zor öpücükleri daha tutkulu öpücüklere dönüşürken başım yana eğiliyor. Gözlerimi kırıştıtararak kapatıyorum, dudaklarının şimdi gürleyen nabız noktamda yarattığı hissin tadını çıkarıyorum.

"Sen kafa karıştırıcı bir ," diyorum ona uzun bir nefes vererek.

"Değilim," diye ısrar ediyor boğazımın derisine karşı. "Her şey benim olanı ya da benim *olacak* olanı korumama bağlı. Yöntemlerim çoğu kişinin sosyal olarak kabul edilebilir bulduklarından biraz daha... *yenilikçi* görünebilir ama ellerimin ne kadar kanla boyandığı umurumda değil." Dişleri kulak mememi ısıyor ve karanlık bir şekilde fısıldamadan önce oradaki küçük gümüş halkayı çekiyor, "*Her zaman* kazanacağım ve *her zaman* istediğimi elde edeceğim."

"Bu gece babamın yaşamasına izin verdiğinde istediğini elde etmiş gibi görünmüyordun," diye karşı çıkıyorum, parmaklarım gömleğinin düğmelerinde geziniyor. Kumaşı tutup yırtarak açmak ve çıplak göğsünü hissetmek için duyduğum kaşıntı elle tutulur cinsten.

"Babanla olan işim henüz bitmedi. Hâlâ istediğimi elde etmek için bolca zamanım var."

Bana üç beden büyük gelen deri ceketini tutuyor ve üzerimden çekip alıyor. Umursamadan otoparkta bir kenara fırlatıyor. Çenesini kaldırıp asansörün yanında duran ve tamamen unuttuğum korumalara bakıyor. Ağzından çıkan sözler zihnimin bomboş kalmasına neden oluyor. Blazer ceketim ve atletim de kaldırımdaki ceketimin yanına gidiyor.

Transparan dantel sütyen, kısa etek ve şeffaf tayttan başka bir şey giymediğim için donuyor olmalıydım ama onun yerine . Onun için. Onu barda vahşiliğini serbest bırakırken izlemek içimde bir şeyleri ateşlemişti ve o da bunu biliyordu. Kucağına bilinçsizce sürtünürken üzerimde yarattığı etkiyi nasıl bilemezdi? Tahrik olmanın bir yeri ve zamanı vardır ve yeni kocanızın ailenizin reislerini tehdit etmesini izlemek uygun bir zaman *değildir*. Zihnimde bunu biliyordum ama bedenim beni dinlemiyordu. Emeric soğukkanlı ve derli toplu bir halden karanlık ve hükmedici bir hale geçerken bedenim açgözlü bir ihtiyaçla uğulduyordu. Sanki dış görünüşünü tamamen bıraktığında içinde bir düğme açılmış gibiydi.

Bu, sınır tanımayan ve hızlı tempolu motosiklet yolculuğuyla birleştiğinde, sanki bana yıldırım pompalamış gibi hissediyorum. Kan dolaşımım elektriklendi. Yüzüme ve boynuma kondurduğu ağzı açık sıcak öpücükler kendimi daha da şarj olmuş hissetmeme neden oldu. Eğer yakında ellerini koymazsa, yemin ederim yanacağım.

Tanrı'ya inanmıyorum ama Emeric'in elleri kalçalarımın indiğinde ve dünyam döndüğünde kendimi şükran dolu bir dua gönderirken buluyorum. Tek bir nefes aralığında, pahalı motosikletin koltuğuna yaslanıyorum ve Emeric arkamda diz çöküyor.

"Ellerini olduğu yerde tutmanı istiyorum prenses. Kıpırdama," diye emrediyor, tam da eteğim kalçalarımın yukarı itilirken. Talimatını uygulamak zor gelmiyor, ta ki bir sustalının açılma sesi beton alanda yankılanana kadar. İçgüdüsel olarak arkamı dönmeye başlıyorum, ama avucunun sol kış yanağıma inen cezalandırıcı tokadı beni şaşkınlıkla inletiyor ve duraklatıyor. "Az önce ne dedim ben?"

". "

"Doğru." Bir an için eli az önce tokatladığı noktanın üzerinde kayıyor ve acıyı yatıştırıyor. Sıcak avucunun verdiği hissin yerini, açıkta kalan omurgamdan aşağıya doğru hafifçe inen bir bıçak alıyor. "Seni kanatmak istemeyiz, değil mi?"

Beynim hayır diye bağıyor, şimdi zonklayan amım bunun için yalvarıyor ve dudaklarım? Dudaklarım diyor ki, "Neden olmasın? Biraz kandan ne çıkar?"

Ondan yayılan ve tenimi karıncalandıran lezzetli inleme sesi olmasaydı, bu filtrelenmemiş ama inanılmaz derecede dürüst sözlerden bir an için pişman olabilirdim.

"Benim için mükemmelsin, Rionach Banes ve bunu henüz bilmiyorsun bile," diye inliyor, ağzı kısa bir süre kışımın kıvrımına bastırıyor. Tam o hafif dokunuşla rahatlamıştım ki bıçak taytımın kumaşını yakaladı. Yırtılma sesi ve hassas, sıcak tenimdeki ani serin hava nefesimi kesiyor. Metodik bir şekilde, kışımı örten tek şey koyu yeşil tangam kalana kadar şeffaf malzemeyi kesiyor.

"Hey!" diye bağıyorum dantel de vücudumdan kesilince. "Bu eşleşen bir takımıldı."

"Yoluma çıkıyorlardı," diyor Emeric açıklama olarak. "Vücudundan istediğim kadar dantelli tanga kesebileceğim anlamına geliyorsa sana lanet olası bir iç çamaşırı mağazası satın alırım."

"Seni tutacağım-" Küçümseyici cevabım, am dudaklarımın arasından kayan soğuk metalin beklenmedik ve belirgin hissiyle şiddetle kesiliyor. Geri çekilmek ya da beni şimdi soktuğu tehlikeli pozisyona doğru eğilmek arasında kaldım. Yanlış bir hareketle o keskin bıçak önemli bir şeyimi kesebilirdi. İkisini de yapmak yerine bir taş parçasına dönüşüp donuyorum. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Hareketleri yavaş ve çok dikkatli. Kendime Emeric'in sık sık bıçaklarla oynadığını hatırlatıyorum. Birini parçalara ayırırken yetenekli ve hassas davranıyor ve inanılmaz tuhaf bir şekilde, bu bilgi nefes verecek kadar rahatlamamı sağlıyor. Bıçak geriye doğru hareket ediyor, kuyruk sokumuma ulaşır geri çekilene kadar kalça yanaklarımın arasından sıyrılıyor. Birkaç santim sağa kaydırarak yanağımın üzerinde gezdiriyor ve kıkırmanın en yuvarlak noktasına ulaştığında bıçağın keskin ucu derimi kesiyor. Hızlı ve keskin bir acı, nefesimi içime çekmeme neden oluyor. Her şeyden çok yakıyor, ama küçük yaranın üzerinde gezinen dili, sıcaktan başka bir şey hissetmeyene kadar acıyı yatıştırıyor.

İsterse her an bana zarar verebileceği gerçeği dizlerimi titretiyor, kalbimi hızlandırıyor ve amımı sulandırıyor. Vücudumun verdiği tepkiden utanç duymayı çoktan geçtim. Bir trenle korkak tavuk oynarken hayatınız kendi ellerinizdedir ama şu anda her şeyi Emeric'e teslim etmiş durumdayım ve *bu* tamamen farklı bir korku.

"Ve Niall senin kanamayacağını söylemişti," diyor Emeric uğursuzca. "Solgun tenine karşı parlak kırmızı kanın çok güzel prenses."

"Oh Tanrım..." Başımı omuzlarımin arasına düşürdüğümde boğazımdan kaçan iniltiyi durduramıyorum ama dudakları bir kez daha kestiği yere dokunduğunda, aynı anda giriş yerimde yabancı bir şey hissettiğimde boynum . "Ne-"

"Şşş... çok iyi bir kız oluyorsun," diye yatıştırıyor, boştaki eli kalçamdan uyluğuma doğru ilerliyor. Geri çekilmeden önce soğuk metali sadece bir santim içeri ittiğinde nefes almamaya geri döndüm. Bunu birkaç kez yapıyor. Beni bıçakla değil, sapıyla kızdırdığını ancak beşinci seferde anlıyorum. Gevşediğim anda, nefesim kesilene kadar daha derine itiyor. "Bıçağımın üzerine damlarken çok güzel görünüyorsun."

Beni bıçak sapıyla yavaş ve ölçülü itişlerle beceriyor ve diğer eli vücudumu klitorisimi bulduğunda neredeyse derimden çıkmak üzereyim. İkisinin birleşimi beni dakikalar içinde o pastoral zirveye yaklaştırıyor. Kalçalarımin arasında hala çok keskin ve açıkta bir bıçak olduğunun tamamen farkında olarak, kaslarım yaklaşan doruk noktama hazırlanmak için kilitlenmeye başlıyor. Çok fazla çırpınmak ya da hareket etmek ve sonunda bıçağın istemeden beni kesmesine neden olmak istemiyorum.

Ben uçurumdan düşerken mümkün olduğunca hareketsiz kalmak için planlar yaparken, Emeric'in de kendi planları var. Kolu çekip çıkardığında ve şimdi durduğunda devrilmeme sadece saniyeler kalmıştı. Aletinin kalın başı girişime gelmeden önce fermuarının indiğini ve kumaşın karıştığını belli eden bir ses geliyor.

Bıçağı tutan el göğüs kafesime dayanıyor, bıçağın ucu şimdi çenemin sadece birkaç santim altında, aynı zamanda tek bir akıcı ama uçucu hamleyle içime giriyor.

Boğazımda bir bıçak varken ve Emeric içime öyle bir gömülmüş ki onu günlerce hissedeceğimi biliyorum, tutuşuyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİ ÜÇ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

O koca bir şişko, iyi olmayan, pis bir yalancı.

Tamam, "büyük şişman" kısmını abartıyorum. Emeric Banes'in vücudunda şişman olan tek şey penisi ve itiraf etmekten utanmıyorum ki onun hayranıyım. Ama geri kalanını tüm kalbimle destekliyorum.

Emeric bana bir koruma sağlamanın sadece birkaç gün süreceğini ve ondan sonra hayatımı bu yaldızlı kafesin dışında yaşamakta özgür olacağımı söyledi, ama işte buradayız, bir buçuk hafta sonra ve ben hala Rapunzel taklidimi yapıyorum.

Anlaştığımız iki gün gelip geçtikten sonra, siktir et dedim ve kendi başıma ayrılmaya çalıştım. Geriye dönüp baktığımda, Emeric gibi bir adamın bulutların üzerinde beliren yüz milyon dolarlık kalesine son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi eklemeyeceğini düşünmekle aptallık etmişim. Büyük kaçışım durdurulduğunda asansör kapılarına kadar gelmişim. Yukarı ve aşağı ok tuşlarının yanındaki duvarda bulunan bir kart okuyucu benimle alay etti ve o günden beri kızgınlığım ve öfkem yavaş ama emin adımlarla artıyor. Ve bu geceden sonra, sözünü tutmasını talep edebilmek için neredeyse sabahın ikisine kadar aşağıda onun eve gelmesini , sanırım sonunda kaynama noktama ulaştım.

The Irish Wife'daki çalkantılı geceden sonra Emeric gergin görünüyordu. Beni yemeğe ya da latte içmek için sokağın aşağısındaki kafeye götürdüğü birkaç seferde gergindi ama yine de kendimi onun arkadaşlığından keyif alırken buldum. Yemek yerken ya da sabah kahvemizi içerken karşısında oturmak... kolay geliyor.

Babamla buluşmamızda bize eşlik eden çok sayıda koruma da bizimle birlikte seyahat ediyor. Sekiz silahlı adam sizi ve olası tüm çıkışları izlerken hiç badem sütlü ve tarçın serpilmiş buzlu vanilyalı latte sipariş ettiniz mi? Size hemen söyleyebilirim ki, bu hiç de keyifli ya da rahatlatıcı bir deneyim değil. Muhafızlarla büyüdüm ama aynı anda bu kadar çok muhafız yoktu ve en azından onları bir dereceye kadar tanıyordum. Emeric'in adamları bana hâlâ yabancı ve bu durum Brayden'ı daha çok özlememe neden oluyor.

Evden özlediğim tek kişinin babamın güvenlik şefi olması benim için bir ironi. Aslında bunun, aile üyelerimle olan ilişkimin ne kadar kopuk olduğunu ortaya koyduğunu düşünüyorum. Kendimi bir kez olsun yatak odamın rahatlığına ya da ailemin tanıdık yüzlerine özlem duyarken bulmadım.

Emeric'in katından ayrıldığımızda tetikte ve gergin olmasının yanı sıra, son birkaç gündür de keyifsiz görünüyor. Ruh hali bir anda değişiyor gibi görünüyor ve gözlerinde kopan fırtınada beni kasırga sirenlerinin çalması gerektiğine inandıran bir şey var. Birçok kez ofisinin kapalı kapısının ardında telefonda insanlara bağırıldığını duydum ve dün sabah Anneli ile birlikte çalışan Liv adındaki esmer kıza kapıyı ofisine girdiği için kızdı.

Bu davranış değişikliğine ve diğer insanlara saldırmasına rağmen bana bir kez bile sesini yükseltmedi. Tek değişiklik - her zaman belirli bir canlılığa sahip olduğu için buna gerçekten diyebilirsek - son birkaç yıldır beni becerdiği acımasızlık.

Geceler. Sert, hızlı ve çok derin. Dün gece nihayet yatakta bana katılmaya karar verdiğinde, Emeric çaresiz bir açlıkla arasına girdi ve ben o kadar sert orgazm olana kadar içime girdi ki, sanırım neredeyse . O da hemen arkasından aynı şeyi yapıp ağız sulandırıcı bir hırıltıyla içime girdiğinde, geri çekilmedi. Tıpkı ilk evlendiğimiz gece olduğu gibi, beni göğsüne çekti ve birkaç dakika içinde düzensiz nefes alış verişini düzleştirdi.

Karısı olduğumdan beri ikinci kez, siki içimdeyken uykuya daldım ve bir kez daha Emeric tarafından doldurulmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu görünce şok oldum.

Bu sabah uyandıgımda - ağrım vardı ve beni morluklarla boyamış gibi görünüyordum - ve tek başımaydım, öfkem yeniden alevlenmişti. Günü onun gelmesini bekleyerek geçirdim ve bu sırada Anneli'yi biraz daha yakından tanıdım. Bir türlü çıkaramadığım aksanının İskandinav aksanı olduğu ve yaklaşık sekiz yıldır Emeric için çalıştığı ortaya çıktı. Ayrıca bu uzun görev süresinin bir anahtar kartına erişim sağladığını da öğrendim. Anneli bana İskandinavya'daki çocukluğundan bahsederken bu bilgiyi bir kenara sakladım.

Neler yaşadığını öğrendiğimde kadına olan saygım daha da arttı. Ona modellik işi vaat eden bir adam tarafından Amerika'ya getirilmişti, gördünüz mü? Modellik konusunda haklıydım. Adamın da yalancı olduğu ortaya çıktı ve kadın yaklaşık on yıl boyunca seks işçiliğine zorlandı. Sürekli müşterilerinden biri onu Emeric'in kulübüne getirdiğinde ve biraz fazla sarhoş olup ona çok agresif davrandığında bu durum değişti. Emeric'in adamları araya girdi ve kız büyük patronun huzuruna çıkarıldı. Emeric ona Tartarus'un bodrumunda bir iş teklif etti ya da gelip evinde şahsen kendisi için çalışmasını istedi. Kadın akıllıca ikincisini seçti ve dedikleri gibi, gerisi tarih oldu.

Çok iyi arkadaş olur muyuz bilmiyorum ama Emeric gittiğinde konuşacak başka birinin olmasının iyi olacağını düşünüyorum. Ve o *çok sık gidiyor*.

Anneli ve diğer iki kızı Liv ve Maja bugünlük gittikten sonra, Emeric eve gelir gelmez haberim olsun diye devasa koltukta yerimi almıştım. Cerberus gece yarısı olup da gidip üst kattaki oturma odasında bulunan köpek yatağına yatana kadar yanımda, ayaklarımın dibinde kıvrılmış bir şekilde kaldı. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, pes edip yatmaya hazırlanmadan önce kendimi iki saat daha uyanık kalmaya zorladım.

Bir saniye önce yatak arkamdan kayana kadar huzur içinde uyuyordum. Gözlerimi zar zor açtığımda gökyüzünün yeni yeni uyanmaya başladığını ve içinde bulunduğumuz bulutları açık pembe ve turuncunun süslediğini görüyorum. Eli kalçama yerleşiyor, aynı anda dudakları kürek kemiğime değiyor.

Emeric'in parmakları geceliğimin ipeksi kumaşını topluyor ve kıcıma sınırsız erişim sağlayana kadar yukarı çekiyor.

Beni uyandırdığı için uyuklu bir hoşnutsuzluk sesi mırıldanıyorum. Körü körüne, kalçamın üzerinde duran eline uzanıyorum ve onu elime alıyorum.

"Şşş..." diye kulağımı okşuyor, çıplak göğsü sırtıma bastırıyor. "Sadece benim."

"Başka kim olabilir ki?" Gözlerimi kapalı tutmaya zorlayarak mırıldanıyorum. Saat çok erken. "Şimdi, kışt ve bırak uyuyayım."

Şimdi bir araya gelmiş ellerimizi amıma götürürken kıkırdıyor. Ona kızgınım - bunu net bir şekilde hatırlıyorum - ama parmak uçlarını içimde gezdirip klitorisimin etrafında metodik işkenceli bir şekilde dönmeye başladığı anda mücadelem beni terk ediyor. Bir *hain* gibi.

Bir dakika içinde, hareketleriyle ritim tutarak kalçalarımı sallamaya başladım. Nazik ama yine de keyifli bir orgazm yıkıyor.

Evet, bu adama ne kadar kızgın olursam olayım, bu benim en sevdiğim uyanma şekli olmaya devam edecek. *Piç kurusu.*

Yukarıda bahsi geçen cehennem kadar şişman horozunun başı girişimi dürttüğünde, anında orgazm sonrası pusumdan çekildim.

"Hayır," diyorum ona, sesim hâlâ uykulu geliyor. "Sikmek yok. Bu gece, bu sabah ya da şu an saat kaç *olursa olsun* olmaz. Dün gece üzerime bir *hayvan* gibi geldiğinde zavallı amımı mahvettin. Hâlâ ağrıyor."

"Oh, beni nasıl da pohpohluyorsun," diye mırıldanıyor kulağımın dibindeki baskıyı artırırken. "Seni sikmeyi planlamıyor olmam iyi bir şey."

"Planın bu gibi görünüyor, Banes."

Tekrar kürek kemiğimi ve sonra elmacık kemiğimi öpüyor. "Sadece uyumak istiyorum," diye açıklıyor yavaşça ve içeri doğru itmeye başlıyor. Ağrıyan kaslarım istemsizce kalın istilanın etrafında kenetlenirken nefesim kesiliyor. Hassas ama onu itip uzaklaştırmak isteyeceğim kadar da kötü değil. "Çok yorgunum Rionach ve anlaşılan en iyi senin içindeyken uyuyabiliyormuşum."

Sözleri anında gurur verici ya da seksi olmaması gereken şeylerin çok niş listesine ekleniyor, ama bazı tuhaf nedenlerden dolayı öyle.

Etrafında tekrar sıkılaşıyorum ve onu keskin bir nefes almaya zorluyorum.

"Uslu dur," diye azarlıyor. "Uyumaya devam et, aşkım."

Sevgiler.

İçimdeyken böyle şeyler söylediğinde ona kızgın olduğumu hatırlamak çok zor.

Kendimi ona yaslayarak rahatlıyorum ve uzun bir nefes vererek, "İyi geceler Emeric," diyorum.

YİRMİ DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"BANA KIZDI," diyorum Nova'ya, onun etli dövmele yumruklarından birinden kaçınmak için eğilirken.

Nova ile antrenman ikimiz arasında uzun süredir devam eden bir gelenek. Geçmişte antrenman yapmak için şimdikinden daha fazla boş zamanımız vardı, ancak haftada bir kez -ister ringde hızlı bir raunt ister atış poligonuna bir gezi olsun- bir seans sıkıştırmaya çalışıyoruz. Bilenmiş ve iyi kazanılmış becerilerimizin tembelleşerek veya mevcut sıralamamızda çok kayıtsız kalarak paslanmasına izin vermeyeceğiz. İnsanlar ve kuruluşlar sürekli olarak zayıflatıcı bir darbe indirmenin bir yolunu arıyor. Zirvede kalmak istiyorsanız hiçbir türden zayıflığa izin verilmez ve ben bunu yapıyorum. Tahtımı hak ettim.

Nova, uzun saç tellerini yüzünden uzak tutmak için yaptığı aptal erkek topuzundan düşen kahverengi saçların bir kısmını itmek için sarılı bir el kullanıyor. Kafasının yanları ve arkası traş edilmiş, dövmelelerinin genişlemesine ve kafa derisinin bazı kısımlarında görünmesine izin veriyor. Çoğu insan bu iri yarı adamı korkutucu buluyor, ama o küçük topuzuyla bir Yorkshire terrierine benzerken bunu yapmak bana zor geliyor.

"Tabii ki öyle," diye alay ediyor ikinci elim, bir yumruk ve ardından engellerken. "Rionach'a neredeyse iki hafta önce

güvenlik görevlisi olarak bir adam bulacağını söylemiştin ama bulamadın. Ben de sana kızardım. O bir insan, evcil hayvan değil, E."

"Bunu *biliyorum*," diye .

Bastırılmış vahşi bir enerji ve şu anda kendimden tam olarak tanıyamayacağım kadar uzakta olduğum duygularla dolu olarak, Nova'ya saldırırken hepsinin beni beslemesine izin veriyorum. Ben geri çekilmiyorum, o da geri ya da bocalamıyor. Beni kendi gücüyle karşılıyor ve yumruklaşıyoruz.

"Kötü günlerimden" birini yaşıyorum. Şahsen ben hiç böyle adlandırmadım ama Nova on yılı aşkın bir süredir bu *dönemleri* böyle adlandırıyor. Bu saat dört buçukta onu aradığım anda, çatı katındaki asansörün kapısından girdiğinde neyle karşılaşacağını biliyordu. Ve eğer sabahın köründe aramam onu uyarmadıysa, beni içinde bulunduğu telaşlı hal onu hemen uyarmıştı.

Bir saat sonra elinde iki sade kahve ve spor çantasıyla geldi.

Ofisimde bir saatten fazla konuştuk ve yaklaşan sevkیاتların yanı sıra daha meşru işlerimiz için önümüzdeki ay katılmamız gereken toplantıları gözden geçirdik. Banes Corporation, gücümüzün ve erişimimizin geniş bir alana yayılmasını sağlamak için pek çok işe el atmış durumda. Otellerden kulüplere, teknoloji geliştirmeden siyasete kadar Banes ailesinin geliri pek çok kaynaktan geliyor. Markamızı babamın sadece hayal edebileceği yerlere genişlettim ve bu sayede milyarlar kazandım. Umarım bu bilgi onun mezarında yuvarlanmasına neden olur.

Bu işi hallettikten sonra ikimiz de egzersiz kıyafetlerimizi giydik ve evdeki spor salonuna gittik. Derme çatma boks ringi büyük siyah bir yer minderinden başka bir şey değil ama ihtiyaçlarımızı gayet iyi karşılıyor.

İkimiz de köpekler gibi terleyip nefes nefese kalana kadar dövüşüyoruz. İkimiz de birbirimize darbeler indirmeyi başardık ve Nova'nın dizinin temas etmesinden dolayı kaburgalarımın ağrıyacağını şimdiden biliyorum, ama kas gerginliği ve yorgunluğun tadını çıkarıyorum.

Ne de buradaki nihai amaç bu.

"Nasıl hissediyorsun? Yeterince içtin mi?" Birbirimizi dövmeye ara verdiğimizde Nova suyundan uzun bir yudum almadan önce soruyor.

"Hayır, henüz değil," diye nefes veriyorum, siyah tişörtümün kenarıyla alnımdaki teri silerek.

"Tamam," diyor anlayışlı bir baş sallamayla, ikimiz de nefesimizi tuttuğumuzda ikinci raunda hazır olabilmek için parmak eklemlerindeki sargıları yeniden kontrol etmeye başlarken. "Karına neden hâlâ bir ekip kurmadığını ve onu neden hâlâ bu hapisanede kilitli tuttuğunu bana söyleyecek misin?"

"Onu koruyacak kadar güvenilir bulduğum birini bulamadım," diyorum , *basit* bir şey olmasına rağmen.

Bana bir şişe su fırlatıyor, sert yüzünde kuşkulu bir ifade var. "Tam sebep bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Tabii ki biliyorum.

Şişenin yarısını tek içiyorum. "Bu onun için güvenli değil."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Bizim dünyamızda hiçbir şey güvenli değildir, Emeric. Bunu biliyorsun."

"Hastanedeki bağlantım Niall ve Tiernan'ın taburcu edildiğini söyledi. Yaralarını iyileştirmeleri ve misilleme yapmak için bir plan yapmaları an meselesi. Niall'in barda nasıl davrandığını gördünüz, kan dökmek isteyecek ve bunun için de desteğe ihtiyacı olacak."

Nova tekrar minderin ortasına yerleşti ve bana da aynısını yapmam için işaret etti. "Tadhg'in devreye girip

sana karşı olan kan davasında?"

"Büyükbabasının benimle savaşmak gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Gücünün tüm ağırlığı İngiltere'de. Adamlarını buraya getirmek sadece kendi ülkesindeki duruşunu zayıflatacaktır. Bunu tehlikeye atmak isteyecek birine benzemiyor ve zaten bana karşı kazanamayacağını yüzüme karşı itiraf etti." En azından yenildiğini anlayacak kadar mantıklı biri. Öte yandan damadı... "Niall Ruslara gidecek ve yaptıkları ilk anlaşmayı eski haline getirecek ama bunun gerçekleşmesi için Bogdan'a vermek üzere Rionach'ı benden alması gerekecek."

Hiçbir şey Bogdan gibi bir adamın bir şeyi, ona sahip olamayacağını söylenmesi ya da elinden alınması kadar istemesine neden olamaz. Bu noktada mesele zarar görmüş bir ego meselesi haline geliyor ve müstakbel eşini burnunun dibinden çaldığım için genç Koslov'un egosu fena halde incinmiş olmalı.

Nova'nın önünde durmak için hareket ediyorum ve birbirimizin etrafında dönmeye başlamadan önce sarılı eklemlerime onunkilerle dokunuyorum.

Güçlü kaşları çatılıyor ve solgun gözlerinde şüpheli bir bakış beliriyor. "Ve bunun onun planı olacağını nasıl biliyorsun? Her iki aileyi de izleyen adamlarınız var mı?"

"Herkesi izleyen adamlarım var," diyorum açıklama olarak, dövme yumruğundan sıyrılıp kaburgalarına kendi yumruğumu indirmeden önce.

Nova temas karşısında homurdanıyor ama havaya kaldırdığı elleri bir santim bile inmiyor. Ona atacağım başka her şeye hazır.

"Niall ve oğlu arasında iki iyi el var ve size karşı bir savaş finans edecek kadar paraları yok. Koslovlar da bunu görecektir ve Rionach'ı ele geçirseler bile anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmek isteyeceklerini sanmıyorum."

Normal bir günde, öfkem her zaman kısa bir tasma ile tutulur, ancak böyle günlerde her şeyi aynı anda aktif olarak hissettiğimde, onu tutmam neredeyse yok olur. Nova'nın seçtiği kelimeler karşısında gözlerim kıpkırmızı oluyor ve kendimi onun üzerine bırakıyorum.

"Kimse *karıma* elini süremez!" Bunu kükreyerek ya da hırlayarak söylemiş olabilirim, hangisi olduğundan emin değilim. Duyabildiğim tek şey kulaklarımda öfkeli bir akım gibi akan kan. "O *benim* ve onu güvende tutacağım."

Nova da kontrolünü bırakıyor ve birbirimize saldırıyoruz. Bu sefer dostça bir mücadele değil, tam bir kan banyosu. Onu sırt üstü mindere yatırdığımda ve ayakkabımın topuğu şahdamarına girdiğinde, ikimizin de dudakları yarılmış ve morluklar oluşmuştu. Minderin üzerine bir ağız dolusu kan tükürdüm ve arkadaşıma dik dik baktım.

"Pekâlâ, bugünlük bu kadar yeter kardeşim," diyor Nova sakince ve kaval kemiğime iki kez vurarak ayağımı çekmemi işaret ediyor. Bana kardeşim dediğinde, kan bağı olan iki erkek kardeşim olduğu gerçeğini hatırlıyorum ve yine de Nova'yla Astor'la ya da Ledger hala onunla olduğumdan daha yakınım. Bu dövmele canavar adam uzun süre hayatımda büyük bir rol oynamıştı.

Homurdanarak ayağımı boynundan çekiyorum ve yerden kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzatıyorum. Nova ayağa kalktığında omzuma bir tokat atıyor ve bana rahat bir gülümseme sunuyor. Birbirimizin kışına tekmeyi bastığımızda asla kızmayız. Beni bu halde bulduğunda sonunun büyük ihtimalle bu pozisyona geleceğini biliyordu. "Kaç gün oldu?" diye soruyor bana bakarak. meraklı bakışlar.

İkimizin de suyunu alıp benimkinin kapağını açıyorum. "Ne zamandan beri?"

Gözlerini deviriyor çünkü bana ne sorduğunu bildiğimi biliyor. "En son kaç gün önce uyudun?"

sadece bir saatlik bir şekerleme hakkında. *Uyumaktan* bahsediyorum."

Bir keresinde Rionach'a bir kavgada her zaman kazandığımı söylemiştim, ama bu bir bakıma yalandı. On beş yaşımdan beri uykuya karşı verdiğim savaşı kaybediyorum. O zamanlar, bilincim yerindeyken kaçınmak için elimden geleni anılar ve düşünceler bilinçsiz zihnime sızıyor ve rüyalarım sızıyordu. O zamanki planım mümkün olduğunca uzun süre uykudan tamamen kaçınmaktı. Günlerce uyuyamazdım. Bu plan evrildi ve yirmili yaşlarımda ortasında şiddetli bir uykusuzluk vakasına dönüştü.

En dengesiz ve meşhur eylemlerimden bazıları ciddi şekilde uykusuz kaldığım için gerçekleşti. Uykusuzluğun karar verme becerilerimi etkileyebileceğini ve zaten öngörülemeyen olan mizacıma daha da kötüleştirebileceğini fark ettim, ancak aynı zamanda elimde bir bıçak ve görüş alanımda bir düşman olduğunda belirli bir yetenek ortaya çıkarıyor.

"Sanırım Salı gecesi neredeyse dört saat uyudum ve Çarşamba günü toplantılar arasında ofisteki kanepede bir saat uyudum."

"Öyle mi düşünüyorsun? Tanrım, Emeric. Bugün Cuma," dövmeli parmakları burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Artık bunu yapamazsın, o burada seninle yaşarken olmaz. Uyumadığın zaman nasıl olduğunu bilirsin." Dengesiz - zaten olduğumdan daha fazla, ki bu da bir şey söylüyor - sinirli, paranoyak ve eğer çok uzun süre devam edersem, halüsinasyonlar partiye katılıyor. Herkes için harika bir zaman. "Daha önce de söyledim ama bu konuyu ele almalısın. Dinlenmeni sağlayacak bir çözüm bul ki lanet olası aklından geriye ne kaldıysa kaybetmeyesin. Artık durum farklı çünkü sadece kendini tehlikeye atmıyorsun."

Ona beni denediğimiz tüm ilaçlardan daha iyi uyutan bir şey bulduğumu söylemeye cesaret edemiyorum. Yıllardır uyuduğum en iyi uyku, sikim hala karımın içindeyken ilk kez uyuduğum zamandı. Ertesi sabah yine de erken kalkmışım ama beş saat

kesintisiz uyku benim için eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Ona gömülü kalmaktaki asıl amacım d llerimin onun rahminden kaçmasını engellemekti, sonunda ortaya çıkan yatıştırıcı benzeri etki hoş bir sürpriz oldu. Salı gecesi Rionach'ın yanındaki yatağa tırmanıp onun sıcak ve davetk r amına girdiğimde, bunun tek seferlik bir şey olmadığını keşfettim. Hayır, onun bana sarılması ve kollarımda olması beni hemen uyuttu.

arşamba günü Türkiye'deki bağlantılarımdan gelen silah sevkiyatıyla ilgilenmeyi bitirdiğimde sabah olmuştu eve geldiğimde o uyanıktı. Dün gece Tartarus'ta yine işim çıktı ve bu sabah saat dördü geçene kadar eve varamadım. Ona gidemeyecek kadar yorgundum ve Nova'yı o zaman çağırdım. Geçmişte, birkaç raunt ayırmak beni bayıltmaya ya da en azından azaltmaya yetecek kadar yormuştu.

Ve eğer bu işe yaramazsa.

Nova aklımı okumuş gibi, "Sakinleştirici getirdim," diyor. "Neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin değildim ve bir seçeneğimiz olmasının zararı olmayacağını düşündüm."

Ona  yle bir bakıyorum ki ellerini önünde birleştiriyor.

"Bak dostum, bu güçlü bir doz değil. Seni birkaç saatliğine bayıltacak ve vücudunun ve zihninin dinlenmesine ve sıfırlanmasına izin verecek. Dumanla çalıştığını ve uçurumun kenarına geldiğini biliyorsun. Bu köpek ve midilli gösterisinden kaçınmaya ne dersin?"

Söylediklerini düşündüm ve haklı olduğunu anladım.

İçimde akan uçucu ve kablolu enerji, kontrol dışı bir şekilde tehlikeli hissetmeme neden oluyor. İnsanlar ne kadar kontrolsüz olduğuma dair hikayeler anlatmayı seviyor çünkü yaptığım şeyleri kendime engel olamadığım için yaptığıma inanmak onlar için daha kolay. Geçmişte bunun olmadığını söyleyemem, ama çoğu durumda,

Eylemlerimin kontrolü *tamamen* bende ve bana sorarsanız bu beni on kat daha tehlikeli yapıyor. Bu, eylemlerimin ne kadar ahlaksız olabileceğinin tamamen farkında olduğum ve daha fazlasını yapmak için aktif olarak fırsat aradığım anlamına geliyor.

Nasıl bir adam olduğumu biliyorum ama uykusuz yanımlı karımın görmesini istediğimden emin değilim. Onu koruyacağıma söz verdim ve şimdi bunun kendimden bile korumak anlamına geldiğini anlamaya başlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, halüsinasyon yorgunluk noktasına gelmek kaçınmak istediğim bir şey. Geçmişte bu olduğunda, kendimi unutmayı tercih ettiğim anıların içine geri itilmiş buldum.

"Rionach'ın bilmesini istemiyorum."

İçeri girdiğinde beni tıbbi olarak sakinleştirilmek zorunda kalmış halde bulacağı görüntüsü aklımdan geçiyor ve bundan hoşlanmadığımı fark ediyorum.

Nova anlayışla başını sallıyor. "Ofise ya da otele gidebiliriz." Central Park'ın diğer tarafında sahibi olduğumuz The Daria adlı otelden bahsediyor. Babam öldükten sonra ailemize ait olan oteli annemin adıyla değiştirdik. Oradaki çay salonunu her zaman çok sevmişti ve biz de bu dünyadan göçüp giden harika bir kadını ve anneyi onurlandırmak için yeni yollar arıyorduk. Yine de yeterli gelmiyor. "Benim evime gidebiliriz, sen de benim boş yatak odamda kalırsın."

"Senin evin," diye seçiyorum, üç seçenek arasında en özel yer olacağını bilerek.

Nova hiç vakit kaybetmeden spor çantasını yerden alıp spor salonunun dışına açılan çift camlı kapıya yöneliyor. "Tamam, hadi gidelim. Beynin ne kadar çabuk kapanırsa herkes için o kadar iyi olur, ama özellikle de senin için."

Elimi terli yüzüme sürerken, yorgun bir iç çekişle saçlarımı alnımdan geriye itiyorum. "Evet, ." I

isteksizce takip ediyorum.

Koridora daha yeni çıkmıştık ki, panik içinde görünen Anneli bize doğru koştu. Benim için çalıştığı onca yıl boyunca, söğüt gibi kadını hiç şimdiki kadar sıkıntılı görmemiştim ve onu tacizci müşterisinden ben kurtarmıştım. *Bir terslik var*. Varlığımın her zerresi anında gergin ve acı verici bir şekilde tetikte. Gözlerim geniş oturma odasını tarıyor, tehlike işaretlerine karşı etrafını sarıyor ama orada bulunan tek kişi hizmetçim.

"Ne oldu?" Denesem bile ses tonumdaki saldırganlığı . Şimdi olmaz.

Başını gergin bir şekilde ileri geri sallıyor, soluk sarı saç telleri . "Ona nasıl ulaştığını bilmiyorum. Her *zaman* arka cebimde taşıyım."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Neye?"

Nova ve ben aynı anda konuşuyoruz.

Anneli gözlerini kocaman açarak arambakıyor. "Bayan Banes."

anında göğsümde taşa dönüşüyor ve bu sefer kendimi uzanıp kafesimdeki o dar noktaya dokunmaktan alıkoyamıyorum. "Ne olmuş ona?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Bir şekilde anahtar kartımı çalmayı başardı," diyor karşımdaki İskandinav kadın, bej pantolonunun boş arka cebine dokunarak. "Gitti. Burada değil, Bay Banes."

Bir saat içinde ikinci kez görüşüm kırmızıya dönüyor, ama bu sefer dünyam da onunla birlikte eğiliyor. "Ne demek *burada değil*?" diye yükselen sesim odadaki tüm camlardan yansıyarak etrafımızda yankılanıyor. "Nerede benim lanet karım?" Sorum şiddetli bir kükreme olarak çıkıyor ve Anneli'nin irkilmesine neden oluyor.

"Nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok efendim," diye fısıldıyor. "Çok özür dilerim... Cebimdeydi. Cebimde olsaydı

benden anahtar kartımı almıştı, değil mi? Bunu yapmaması nasıl mümkün olur anlamıyorum-"

"Konuşmayı kes," diye emrediyorum onu geçip ofisime doğru ilerlerken. Yatak odaları ve banyolar dışında çatı katının her yerinde kameralar var. Ayrıca binanın dışındakilere ve sokağın yukarısına ve aşağısına da erişimim var. Onu bulmam uzun sürmez... tabii eğer başkası önce ben bulursam. *Hay sikeyim!* "Nova, adamlarını ara. Onları beklemeye al. Kısa süre içinde burada olmaları gerekecek."

." Nova cep telefonunu çoktan kulağına dayamıştı.

Kör edici bir öfke ve mide bulandırıcı bir korku karışımı hissederek ofisimin kapısından içeri daldım.

Buna pişman olacaksın, prenses.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

"Tamam, şunu doğru anlamama izin ver. Az önce *gittin* mi?" Ophelia oturduğumuzdan beri üçüncü kez parktaki bankın diğer tarafından soruyor. "Yalnız mı?"

Sol elimdeki siyah deri tasmayı ona doğru sallıyorum ve bacaklarımın önünde oturan uyanık köpeği işaret ediyorum. "Belli ki yalnız değilim." Lia bana bakakalıyor. "Köpek sayılmaz Rio, bunu sen de biliyorsun."

"Neden olmasın?" Bu parka gelmeden önce aldığımız kahveden bir yudum alarak soruyorum. "Emeric'in kendisi Cerberus'un çok iyi eğitilmiş olduğunu söyledi."

"Rio!" diye azarlıyor arkadaşım, güzel yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Şu anda evli olduğun adamın büyüklüğünü tam olarak kavradığını sanmıyorum. Bir köpek, dediğin kadar eğitilmiş olsa bile, onun karısı olarak ihtiyaç duyduğun korumayı sana sağlayamaz." Lia'nın başı inançsızlıkla sallanıyor. "Tanrım, çok büyük bir pisliğin içindesin. *Emeric Banes*'in emirlerine karşı gelip ayrılmakla kalmadın, köpeğini de kaçırdın."

Doberman'ın koca kafasını okşayarak, "Cerberus'u ben kaçırmadım, sadece ödünç aldım," diyorum.

Yaptığım şey aptalca, bunu kabul edebilirim, ama ben bir *Tam* bir aptal. Her ihtimale karşı köpeği koruma olarak getirdim.

Emeric'in paranoyakça görünen mantığı doğru çıktı. Bütün gün şehirde gezip tozmayı planlamıyorum. Sadece arkadaşımı görmek ve Emeric balonunun dışında bir an yaşamak istedim.

Beni kilit tutmaya çalışırsa ne konusunda onu iki hafta önce uyardığımdan bahsetmiyorum bile. Eğer bir şey varsa, benim kaçışım *onun* hatasıdır. Kafesinden çıkmanın bir yolunu bulamayacağımı düşünerek beni hafife aldı.

"En kötüsünü yap, Rionach. Elinde ne olduğunu görmek isterim." Yüzündeki o lanet olası kibirli sırıtışla bana söylediği buydu. Evet dostum, elimden geleni yaptım ve şimdi özgürüm.

Geri döndüğümde bir bok fırtınasının içine gireceğimin farkındayım ama orada kilitli kaldığımda delirecekmişim gibi hissettim.

Yine yalnız uyandığımda ve daha sonra Emeric'in Nova' birlikte evindeki spor salonuna kilitlendiğini duyduğumda, "siktir et" dedim ve dün onun gelmesini beklerken yaptığım yarı pişmiş -ve öfke dolu- planı uygulamaya karar verdim. Anneli'nin açık kahverengi ve dar pantolonunun arka cebindeki mükemmel dikdörtgen şekil bana bu sabah anahtar kartını tam olarak nerede sakladığını söyledi. Mutfakta yanlışlıkla bardak portakal suyunu dökmemi gerektiren basit bir manevra bana kendi kendime öğrendiğim yankesicilik becerilerimi kullanma ve kartı ondan alma fırsatı verdi. Kartı sütyenime güvenle sakladıktan sonra yukarı çıkıp uzun deve rengi montumu ve Cerberus'un mama kaplarının üzerindeki çamaşır odasında asılı gördüğüm köpek tasmaını aldım.

Ondan sonra, Anneli'nin bir an önce evin başka bir bölümüne geçtim, böylece mutfığı geçip asansöre yürüyebilecektim. Başım eğik ve Cerberus yanımda, gökdelenin tertemiz ve bir o kadar da süslü lobisinden hızla geçtim.

Sabahın serin havasını içime çekip Ophelia'nın direk dansı stüdyosuna doğru yöneldiğimde karnıma bir heyecan yerleşti

haftada birkaç kez ders veriyor. Cuma günleri sabah erken saatlerde ders verdiğini biliyorum ve beni dinleyenlere, ben on blok yürüdüğümde hala orada olması için küçük bir dua gönderdim.

Twirl & Tease Dans Stüdyosu'na vardığımda ve onu küçük sınıfına karmaşık bir hareket gösterirken gördüğümde mutlu bir dans yaptım.

İçeri girdiğimde Lia'nın zavallı çenesi neredeyse stüdyonun cilalı ahşap zeminine çarpıyordu.

"Onunla *evlendin* mi?" diye bağırıyordu bana son öğrencisi ayrılır ayrılmaz. "Sen Emeric Bane'in *karısı* mısın? Ne oldu Rio?"

Emeric'in yayınladığı duyuruyu hatırladığımda, hayatımdaki ufacık değişikliklerden nasıl haberdar olduğu konusunda kafam karışmıştı. Herhangi biri olan herkes değiştiğini bilir.

Stüdyoyu kilitlemesine yardım ettikten sonra, bu park bankına varmadan önce yolun aşağısındaki en sevdiğimiz kafeye doğru yürüdük.

Lia bir elini koyu renk saçlarında gezdirip omzunun üzerinden geçirirken iç geçiriyor. "Bence Emeric'i kızdırarak ateşle oynuyorsun." Yüzüne kuşkulu bir ifade yerleşiyor. "Nasıl biri olduğunu hepimiz duyduk ve bana düğününüzde olanları anlattıktan sonra... Sadece incinmeni istemiyorum, Rio."

Sanki ikinci doğamış gibi, anında ve tek bir düşünce bile olmadan ona "Emeric bana zarar vermeyecek" diyorum. *En azından benim hoşuma gitmeyecek bir şekilde.*

Az önce söylediklerime gerçekten inandığımı fark ettiğimde ruhuma bir şeyler yerleşiyor. Eve döndüğümde çok kızacak olsa bile, özümde Emeric'le güvende olduğumu biliyorum. Bunu kaç kişi söyleyebilir?

"Hala bilmiyorum..." Kadın başını sallıyor. "Yılbaşında onu vuran adamı tanıyor musun?"

Ophelia'nın bunu bilmesi beni şaşırtmadı. Eminim olaya şahit olan herkes kaçıp arkadaşlarına anlatmıştır. Dedikodu toplumumuzda orman yangınından daha hızlı yayılır.

"Tabii ki biliyorum. Silah patladığında tam orada duruyordum."

Lia'nın burnu kırılıyor. "Görünüşe göre Emeric patronuna ve ailesine silahlı adamın parmaklarıyla dolu bir meyve buketi göndermiş."

Böyle bir şey duyduğumda nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyorum ama Ophelia'nın yüzündeki dehşete kapılmış ifadeden yola çıkarak bunun gülmek olmadığını varsayıyorum.

"Rio!"

"Ne?" Bir kahkaha krizini daha bastırarak soruyorum. "Bütün bu aptal adamlar bir şekilde Emeric'i alt edeceklerini düşünerek peşinden gidiyor, sonra da Emeric onların vücut parçalarını kesip biçince herkes şaşıyor." *Sana, babama ve Tiernan'a bakıyorum.* "Ne bekliyorlardı ki? Etrafta dolanıyorlardı ve bunu zor yoldan öğrendiler. Emeric'in on yılı aşkın bir süredir zirvede olmasının bir nedeni var. İnsanların neden hâlâ deneyecek kadar çaresiz olduklarını anlamıyorum."

Lia'nın koyu kahverengi gözleri beni tanıımıyormuş gibi bakarken açılıyor.

Bu bakışı sevmedim. Geçen gün barda babam ve büyükbabamın bana attığı bakışla aynı. İlk içgüdümlü özenle hazırladığım maskemi takmak ama artık bunu yapmak istemiyorum çünkü zorunda değilim. Emeric'le evli olmak, kim olduğumu saklamak zorunda olmadığımı anlamına geliyor. Artık değil.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Dar ama güçlü omuzları yükseliyor. "Onu bu şekilde savunduğunu duyduğuma çok şaşırdım-"

"Tek yaptığı, kurmak için büyük mücadele verdiği imparatorluğu korumak oldu. İnsanlar nasıl bir adamla karşı karşıya olduklarının tamamen farkındalar ve ona meydan okumaya devam ediyorlar. İnsanların asla öğrenemeyecek gibi görünmesi Emeric'in suçu değil."

Babamın o gece barda yaptığı maskaralıklar bunun kanıtıdır.

"Seni kendisiyle evlenmeye zorladıktan sonra diyecektim."

İstediğim gibi özgürce girip çıkabilmem için bana bir koruma tutma konusunda ayak sürüdüğü için ona kızgın olmama rağmen, Emeric'in karısı olarak geçirdiğim süre hiç de kötü değildi. Dışarıdan bakınca, bu bana deli bir guguk kuşuymuşum gibi gelebilir ama benim için son iki hafta bana sadece... *var olma* hediyesini verdi. Var olabiliyorum. Olmadığım biri gibi davranmak zorunda değilim ve çocukluk yaptığım gibi onun evinde yumurta kabukları üzerinde dolaşmak zorunda değilim.

Görülmemem ve duyulmamam gerekiyordu.

Ona kadar. Ruhum artık özgür.

Çenemi kaldırarak en yakın arkadaşıma Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylüyorum. "Ondan nefret etmiyorum, Lia. Emeric vahşi ve dengesiz biri ama beni korkutmuyor. Diğer herkesi korkuttuğu gibi değil. Beni korkutan şey, kendime izin verirsem, bir gün onu sevebileceğimi düşünmem." Ve sonra oradan nereye gideceğim?

Buzlu kahvem hâlâ elimde olduğu için Ophelia hafif nasırlı parmaklarını bileğime doluyor. "Şu anda ne hissettiğini -belki de herkesten daha iyi- anladığımı söylediğimde bana güven. Yasaklı adamların önce derinizin altına, sonra da kalbinize girme gibi bir huyu vardır ve siz ne kadar devam etmeye çalışırsanız çalışın, onlar orada *takılı* kalırlar."

Sanki onu tanıımıyormuşum gibi ona bakma sırası bende.

"Bir Banes ile geçmişin mi var?" Tartarus'ta yolunu nasıl bu kadar iyi bildiğini hatırladığımda midemin şiddetle döndüğünü hissediyorum. "Sen ve Emeric..."

Yüzü düşüyor ve eli beni daha sıkı kavırıyor. "Oh, Tanrım hayır! Hayır, o değil." Gözlerini kaçırıyor ve uzun bir iç çekiş daha yapıyor. "Sana hiç söylemedim çünkü konuyla hiç ilgisi yoktu ve gemişimde *çok* uzaktı ama Banes ailesiyle küçük bir geçmişim var. Seattle'da yaşarken Astor Banes ve oğlu Callan ile komşuyduk. Ağabeyim Bash'i hatırlıyor musun? Ortaokulda ve lisenin bir kısmında Callan'ın en iyi arkadaşıydı, bu yüzden onun etrafında oldukça fazla zaman geçirdim."

Arkadaşıma bakakaldım. "Bu kesinlikle daha önce gündeme gelmesi gereken bir *şeymiş* gibi geliyor."

Bir omzunu kaldırdı. "Dediğim gibi, çok eskide kaldı ve buraya taşındığımızda tüm bağlantımızı kaybettik." Lia bana küçük bir gülümseme veriyor. "Hadi ama, bunun için beni fazla suçlama. Garip gençlik yıllarındaki *her* arkadaşını bana anlatmış değilsin ya."

Baş döndürücü güzellikteki arkadaşına şüpheli bir bakış attım.

"Bana yalan söyleme. Hayatında hiç garip bir dönem geçirmedin." Ophelia, Fransa doğumlu babası ve Filipinli annesinin mükemmel bir birleşimi. Annesi Salome ile birkaç kez tanıştım ve kendisi sadece harika bir kâr amacı gütmeyen kuruluş yöneticisi olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok da güzel. Erkek kardeşi Bash de yakışıklılıkla kutsanmış. Onunla tanıştığımda üzerinde Deniz Piyadeleri üniforması vardı ve dedikleri gibi, üniformalı bir erkekte *bir şeyler* vardır.

"Ortaokulda diş tellerim vardı."

"Kapa çeneni. Ortaokulda hepimizin diş telleri vardı." Aklıma bir fikir geldiğinde onu başından savıyorum. "Ama, *hey!* Bekle bir dakika! Callan'ın şu anda New York'ta olduğunu biliyorum."

Geçen hafta Emeric, onunla yaptığı bir toplantıdan eve geç döndüğünde yeğeninin artık aile şirketinin muhasebesini yaptığını söyledi. "Onu gördün mü?"

Lia'nın yüksek elmacık kemiklerinin uçları parlak kırmızıya döner.

"Aha! Görünüşe söylediğiniz kadar geçmişte değil. Şimdi dökül."

Emeric'in kızacağını biliyorum ama buna değecek. Bu zamana ihtiyacım vardı ve her şeyden çok, onun evinin dışında biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Kahvelerimizi bitirdikten kısa bir süre sonra Ophelia'nın Julliard'da okuyan bir arkadaşıyla buluşmak üzere ayrılması gerekti. Görünüşe göre, zavallı kızın babası bir süredir hastaymış ve ona daha yakın olabilmek için eve dönmesi gerekecek gibi görünüyor.

Kendi babamdan gördüğüm muameleyi düşününce, onunla birlikte olabilmek için her şeyi toplayıp ülkenin öbür ucuna taşınmayı hayal bile . Benim hakkımda konuştuktan ve bana "kırık dökük bir fahişe" dedikten sonra, ne kadar hasta olduğunu umursayacağımı sanmıyorum, parmağımı bile kıpırdatmazdım. Ona yardım etmek istemiyorum ve hayatımda aktif bir rol oynaması artık söz konusu değil, ancak Emeric babamın ölümünü izlemeye hazır olmadığımı söylerken haklıydı. Kalbimde, Emeric'i zorlamaya devam ederse, sonunun olacağını biliyorum. Yarattığı yolda daha da ilerlemesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyorum. Babam kendi mezarını kazıyor ve toprağın çoktan boynuna geldiğini göremeyecek kadar inatçı.

Cerberus'un dikkati, sessiz sokağın karşısından ona doğru havlayan kabarık beyaz bir köpeğe kilitleniyor. Deri tasma elimde geriliyor.

bağlı siyah köpek saldırdığında eller.

"*Nein!*" Almancada nasıl *bırak* diyeceğimi bilmiyorum, ama ona sadece hayır demek işe yaramış gibi görünüyor çünkü şimdi sakın bir şekilde yürümeye geri döndü. "İyi köpek."

Ophelia ile birlikte oturduğumuz parktan ayrıldığımda eve daha uzun bir yoldan gitmeyi tercih ettim. Hava nihayet kış değil de baharmış gibi davranmaya karar verdi ve ben de bulutların arasından görünen mavi gökyüzünün ve temiz havada acı soğuğun olmamasının tadını çıkarıyorum. Şehir havasının alabildiği kadar temiz. Bu yol yürüyüşüme sadece on beş dakika ekleyecek, yani Lia'yı ziyaret ettikten sonra doğruca eve gitme planımdan çok da sapmış sayılmam. Kaldırımlar sabah işe ya da derse gidenlerle dolu değil. Daha sessiz. Bu bana Emeric'i gördüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünmek için biraz zaman veriyor.

Mantık ve rasyonalite benim lehime çalışmazsa, her zaman büyük silahları çıkarabilirim. Seksle dikkatini dağıtabilirim. "*Ben çok kötü bir kızdım. Lütfen beni çok sert cezalandırma.*" Kirpiklerimi birkaç kez kırıştırıp dudağımı hafifçe bükerek beni hemen affetmesini sağlayabilirim. Ve cezaman ne bağlı olarak, bundan tamamen zevk aldığımı fark edebilirim. Eğer durum , bu ikimiz için de bir kazan-kazan olur.

Önümde uzanan olası cezaları düşünürken tamamen kaybolmuş bir halde, yanımdaki şiddetli ve çarparak durana kadar sokağın köşesinde patinaj yapan karanlık minibüsü duymuyorum. Camlar o kadar koyu renkli ki içeride kimin olduğunu ya da kaç kişi olduklarını göremiyorum. Minibüsün arka kapısı hızla açılırken Cerberus'un tüyleri diken diken oluyor ve boğazından daha önce ondan hiç duymadığım derin bir hırıltı çıkıyor. Kar maskesi takmış üç adam araçtan fırlayıp bana doğru geliyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi ve kimin için çalıştıklarını gösteren hiçbir ayırt edici işaretleri yoktu,

ama onları kimin göndermiş olabileceğine dair çok güçlü iki olasılık var. Ya da babamın adamları ve Igor'un ekibi ittifaklarını sürdürüyor ve birlikte çalışıyorlarsa.

Cerberus tasmaını bıraktığım anda saldırıyor. Hangi adamı yakaladığını göremiyorum ama döndüğümde acı çığlığını duyuyorum. Maskeli adamlardan koşarak uzaklaşmaya çalışırken düşünebildiğim tek şey Emeric'in güvenli olmadığı konusunda haklı olduğuydu. Ben kibirliydim. Ve onsuz gitmenin iyi bir fikir olduğuna inanacak kadar aptaldım. Hayır, başka bir şekilde ifade edeyim. Korumayı bırakmanın aptalca olduğunu her zaman biliyordum ama yine de bunu yapmak istedim.

Pervasızlığın bu sefer gerçekten başardı, Rio.

Başlangıçta çıkardığım bir çift topuklu bot yerine beyaz deri tenis ayakkabılarımı giymeyi tercih ettiğim için geçmişteki benliğime sessizce teşekkür ediyorum. Çok daha ağır ve hızlı iki çift ayak sesi bana doğru yaklaşırken ayakkabılarımın tabanları kaldırıma vuruyor.

Ağzım yardım istemek için çığlık atma niyetiyle açılıyor. Aynı anda güçlü bir kol beni kavıyor ve belimi sarıyor. Deri eldivenli bir el yüzüme çarpıp o anda boğazımı kesmeye çalışan tiz çığlığı boğarken bedenim yerden kaldırılıyor.

Oh Tanrım, Oh Tanrım, Oh .

Tekmeliyorum, ırpınıyorum ve tüm gücümle adamla savaşıyorum ama takım arkadaşı onun yanında belirdiğinde ve beni mengene gibi kavrayarak aralarında tuttuklarında, yapabileceğim hiçbir şey yok. Vücudumdaki üç el beni hareketsiz tutuyor ve ağzımın üzerindeki el de sessiz kalmamı sağlıyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir korku, zararlı bir bulut gibi kan dolaşıma karışıyor ve ciğerlerimi durdurduğunda beni boğuyor. Gerçek bir korku karşısında

Sevdiğim ve arzuladığım bağımlılık yaratan adrenalin yerine boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Olanların otuz saniye içinde gerçekleştiğini biliyorum ama sanki dakikalar geçmiş gibi geliyor. Soluk gözlerim etrafımı tarıyor, birinin gelip burada neler olduğunu görmesini umuyorum. Bulabildiğim tek kişi açık minibüs kapısının yanında duran ve kanlı elini göğsüne götürmüş olan adam. Bu Cerberus'un işi ama sevgili köpeğim yerde görünmüyor.

Bu, içimde yeni keşfedilmiş bir güç dalgası yaratıyor. Elimden geldiğince sert bir şekilde, kör dişlerimi ağzımı kapatan elin etli kısmına geçiriyorum. Saldırganım bağırıp beni yere düşürüyor, bu da arkadaşının sendelemesine ve beni kavramasını kaybetmesine neden oluyor. Tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve hiç vakit kaybetmeden dizimi en yakındakinin aletine geçiriyorum. Daha önce ısırmadığım kişi olduğu için şimdi ikisi de acı içinde inliyor. Güzel.

Daha yolun dörtte birini dönmüştüm ki, şu anda taşak torbasını emzirmeyen kişiyle yüzleşmek için, bir silahın kurulma sesi kulak zarımda yankılanıyor. Namlunun soğuk, sert metali kafatasımın tabanına doğru itiliyor. Bu sefer donup kalıyorum ve karşı koymuyorum.

"Alınan biri olabileceğin konusunda uyarılmıştık." Silahlı adam arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kayıtsızlık maskemi yerine oturtmak için çenemi zorluyorum. Bu adamların korktuğumu görmelerine izin vermek bir seçenek değil. Onlara bu zevki tattırmaktansa metrodaki bir bankı yalamayı tercih ederim. Büyük ihtimalle psikopat Bogdan Koslov tarafından çalıştırılıyorlar ve eğer Rus'a benziyorlarsa muhtemelen gözyaşlarımdan ve çiğliklarımdan zevk alacaklardır.

Hayır, Emeric'in beni bulması ne kadar sürerse sürsün kendimi bir arada tutmalıyım çünkü içimden bir ses onun benim için geleceğini söylüyor. O söyledi

Birçok kez kendisinin olanı korur ve *ben* de Emeric'inim.

Bir el omzumu tutuyor ve beni dönüp siyah minibüsün açık kapısına bakmaya zorluyor. Cerberus'u arkada, yüzüne bir ağızlık takılmış tel bir sandığın içinde otururken gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kızgın ve hırlıyor ama canı yanmamış, tek da bu. Bu sabahki küçük maceramda onu yanımda getirerek yaralanmasına neden olsaydım kendimle yaşayamazdım.

Çok aptalsın, Rio. Sen. Çok. Lanet olası. Aptal.

Arkamdaki adamlar sırtımın onlara dönük olmasından faydalanarak kollarımı geriye doğru çekiyorlar. Soğuk metal kelepçeler bileklerimi çevreliyor. Kilitlenirken çıkardıkları tıkırtı sesiyle irkiliyorum.

Silahlı olan bana, "Ya kendin tırmanırsın ya da adamlarım seni atar," diyor. Yanında asılı duran serbest eli birkaç saniyede bir kaldırırma kan damlatıyor. Köpeğim onu iyi hakladı.

Ona cevap verme zahmetine girmeden ya da cevap vermeye tenezzül etmeden ters bakıyorum ve büyük araca biniyorum. Daha büyük kafesin yanındaki koltuğa oturur oturmaz biri kafama siyah bir torba geçiriyor. Dügün gecemizde Emeric ellerimi bağlamış ve de bağlamıştı ama şu anda o gece yaşadığım savunmasızlık bunun yanında sönük .

"Sıkı durun," diyor birisi, sesi kendinden rahatsız edici derecede memnun geliyor. "Varış noktamıza ulaşmamız bir saatten biraz fazla sürecek."

Bir saat mi? Ailemin malikanesi şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta. Beni oraya mı götürüyorlar? Beni oraya götürmek hiç akıllıca olmaz çünkü Emeric'in ilk bakacağı yerlerden biri orasıdır ama yine de kardeşim ve babamdan bahsediyoruz. Son zamanlarda planlama becerileri pek parlak değil.

Bu sabah yatakta kalıp uyuyabilirdim ya da bir battaniyenin altına girip film izleyebilirdim. Bunun yerine Emeric'in yanıldığını kanıtlamam ve ona meydan okumam gerekiyordu.

Ne düşünüyordum ki?

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Yol boyunca o kadar sağır edici bir sesle rock müzik çalıyordı ki bırakın düşüncelerimi, kendi kalp atışlarımı bile zor duyuyordum. Minibüs durduğunda kendimi içinde bulabileceğim olası senaryolar üzerinde çalışmak için elimden geleni yaptım. Her şey kapı açıldığında diğer tarafta kimin duracağına bağlı.

Eğer söz konusu olan babam ya da kardeşimse, kulağa ne kadar iç karartıcı gelse de, hala onların kanından gerçeğine başvurmak büyük olasılıkla tek seçeneğim olacaktır. Bir de dizlerimin üzerine çöküp yanlış *bir şey* yapmadığım halde beni affetmeleri için yalvarmak. Eğer Bogdan ve Igor ise, ne gerçekten bilmiyorum. Tıpkı beni yakalayan adamlara yaptığım gibi, onlara herhangi bir korku göstermeme izin vermemek hayati önem taşıyor. Eğer dördü birden gelirse... O anda bir C planı bulmam gerekecek.

Her iki da, Emeric'in ortaya çıkması yeterince dayanmam gerekecek. Bunu yapabilirim.

O zamana kadar güçlü olabilirim.

Engibeli arazide ilerlerken minibüs zıplıyor ve sallanıyor. Lastiklerin altında çitirdayan taş ve toprak sesleri bana artık asfalt bir yolda olmadığımızı ve şehirde olmadığımızı söylüyor. Arabadaki bir pencere

Durduğumuzda ön taraf aşağı kayıyor. Taze toprak kokusu burnumu gıcıklıyor.

Cerberus, artık aşırı kalabalık ve duman dolu bir şehirde olduğumuzu sanmıyorum.

Ailemin malikanesi, mahremiyet için birçok ağacın bulunduğu iyi büyüklükte bir arazide yer alıyor. Beni buraya getirip getirmediklerini bilmeme imkân yok ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. Yol çok uzundu ve buraya gelirken fazla trafikle karşılaşmadık. Manzaralı yoldan gitmedilerse tabii.

Sonunda, minibüsün dışından biri "Nasıl gitti?" diye sorduğunda müzik kapatıldı.

Rus ya da İrlanda aksanına dair herhangi bir ipucu bulabilmek için dikkatle dinliyorum. Şimdiye kadar aksanına dair en ufak bir ipucu olan tek kişi bu yeni gelen ve onunkini de çıkaramıyorum. Belki İspanyolca ya da Portekizce? Yani kesinlikle babamın çalışanı değil o zaman.

Şoför gülüyor. "Kaltak dişlerini Yates'e geçirdi ve ona bir kedi gibi çılgılık attırdı, köpek de Westin'den bir parça kopardı."

Minibüsteki biri öksürüyor ve beceriksizce boğazını temizliyor. "Yerinde olsam ona öyle demezdim dostum."

"Seni ısırды," şoför.

Şimdi adının Yates olduğunu tahmin ettiğim gizemli adam, "Sadece bunun akıllıca olduğunu düşünmediğimi söylüyorum," diye açıklıyor.

Aksanlı adam homurdanmadan önce aracın içinde bir süre garip bir sessizlik hakim olur: "Kımıldayın. Ağaçların orada seni bekliyor."

O. Bu, bu karmaşanın arkasında kimin olduğuna dair seçeneklerimi daraltmama pek yardımcı olmuyor.

Metal gıcirtısı ve gıcırdama sesi havayı dolduruyor. Bu ses kesilene kadar minibüs bir kez daha ilerlemeye başlıyor. Bir kapı. Bir kapıdan geçiyoruz. Artık ailemin evinde olmadığımızı biliyorum.

yer. Evlerinin önündeki kapı açıldığında pek ses çıkarmıyor. Eğer öyle olsaydı, o nadir durumlarda olduğu gibi gizlice kaçmakta bu kadar başarılı olamazdım.

Kapıyı geçtikten sonra toprak yol çakıla dönüşüyor ve bu noktada içindeki tek ses lastiklerin altından gelen ses. Artık düzensiz kalp atışlarımı duyabildiğim için, kendimi o iğrenç müziği tekrar açmalarını dilerken buluyorum. Göğsümdeki ve kulaklarımdaki çılgınca çarpıntı endişemi daha da artırıyor. Bileklerimi saran metali çekiştiriyorum, yerinden oynamayacağını çok iyi biliyorum. Buraya gelirken elli kez daha denemem bunu zaten kanıtlamıştı. Bu noktada, sadece kendime zarar veriyorum. Metalin derimi ısırması, Emeric'in düğün gecemizde kullandığı deri bileklikleri daha çok takdir etmeme neden oluyor.

Araba tekrar duruyor ama bu sefer oturduğum yerde dengemin bozulmasına neden olan engebeli bir zeminde ve el freni çekiliyor. Dışarıda beni bekleyen her neyse -ve her kimse- onunla yüzleşmek için kendimi hazırlarken motorun tamamen kapanması ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Cerberus yanımdaki tel kafeste huzursuzca hareket ediyor ve minibüsün arkasında benimle birlikte oturan adamlar yaklaştığında alçak bir hırıltı çıkarıyor. Eldivenli eller üst kollarımı kavırıyor ve tam kapı açılırken beni garip bir ayakta durma pozisyonuna çekiyor.

Bu sefer arabadan kendi isteğimle inmeme ya da zorla indirilmem konusunda bir tehdit yok. Herkes ölüm sessizliğinde. Ben de dişlerimi sıkarak ve ciğerlerimdeki oksijeni yavaş yavaş ölçülü nefeslerle dışarı atarak aynı şeyi yapmak için elimden geleni yapıyorum. Kendime izin versem, korku boğazımı pençelerken nefesim kesik kesik soluma seslerinden başka bir şey olmayacak. Buradaki en kötü senaryo, önceden ayarladığım nişanlımla -benden habersiz- yüz yüze gelmek üzere olmam. Emeric'in verdiği resimler

Bogdan'ın kadınlara uyguladığı zulmün kilisesi korku dolu bir slayt gösterisi gibi gözümün önünden geçiyor.

Onlardan biri olmayacağım.

Onlardan biri olmayacağım.

Onlardan biri olmayacağım.

Arabanın arkasından çıkarılırken sessiz mantram defalarca tekrarlandı. Koslov'lara korku göstermeyeceğime dair kendime söz verdim ve buna sadık kalmak için gelen her şeyi yapacağım, ama aynı zamanda gerekirse cehennem gibi savaşıacağım. Bogdan'ın işini kolaylaştırmayı reddediyorum. Ya da babası için. İhtimaller bana karşı olacak ama bu kadar kolay kazanmalarına izin vermeyeceğim.

Beni güçlendiren yeni kararlılığım, beni gizleyen siyah kumaşa rağmen omuzlarımı geride tutuyor ve başımı dik tutuyorum.

Ama bileklerimdeki kelepçeler çıkarılıp başımdaki çuval kaldırılınca her şey boka sardı.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve ipucu bulmak için etrafa bakma zahmetine girmiyorum çünkü odak noktam, gözlerinde öfkeli bir şimşek fırtınası çakan ve önümde duran adama kilitlenmiş durumda.

Tek bir kalp atışında, dehşetim ve korkum bembeyaz bir öfkeye dönüşüyor.

"Seni *orospu çocuğu!*" Bağırıyorum, bağımsız maskemi tamamen bırakıyorum ve adamlarının benim eriyişime tanık olmasını umursamıyorum.

"Merhaba prenses."

Öfke ve korkudan kaynaklanan adrenalinin hala damarlarımda pompalanmasıyla, başka biri için anında ölüm cezasıyla sonuçlanacak bir şey yapıyorum.

Kocamın üzerine atıldım ve bir tokat attım. Etrafımızda duran adamlar - *Emeric'in* adamları - hep birlikte nefeslerini tutup onun nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorlar ama ben buna izin vermiyorum.

Bunu yapmak için zamanı vardı. Avuç hâlâ ip gibiyken ellerimi onun sert göğsüne çarpıyor ve tüm gücümle onu itiyorum.

"Senin derdin ne be?" Öfkeyle onu tekrar itiyorum çünkü ilk seferinde bir santim bile kıpırdamamıştı. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı, seni dengesiz psikopat?"

İyi bir önlem olsun diye avuçlarımı siyah Henley kaplı göğsüne vurup tekrar itiyorum. Ama bu sefer onları çekmeme izin vermiyor. Göz açıp kapayınca Emeric bileklerimi avuçlarının arasına aldı ve kısa bacaklarımın yetişemediği bir hızla geriye doğru tökezlemeye başladık.

Omurgam minibüsün panellerine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Elini otoriter bir tutuşla boğazıma doladığında oksijeni zar zor içime çekmeyi başarmıştım. Bunu daha önce de yapmıştı ama geçmişte şehvetli bir şekilde yapmıştı. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve içimde bir heyecanın parlamasına neden olan bir şekilde.

Bu sefer, zevk vaadiyle benimle dalga geçmiyor ya da alay etmiyor, beni cezalandırmak istiyor.

"Ne kadar korktuğunu çok iyi biliyorum, Rionach." sözleri göğsünü sarsan hırıltılı bir hırıltı olarak çıkıyor. Kızgın, kızacağını biliyordum ama başka bir şey daha var - daha önce ondan hiç duymadığım, öfkesine karışmış başka bir duygu. "Çünkü ne yaptığını öğrendiğimde benim korktuğumun *yarısı* kadar korktuysan, dehşet seni paramparça ederken göğsünden fırlayacakmış gibi hissettiğini biliyorum."

Korku.

Emeric'in karanlık ve uğursuz sesindeki diğer duygu da bu.

Oh, Tanrım. Ne yaptım ben?

YİRMİ YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

Son birkaç saattir kötüleşen kontrolüm üzerinde kurduğum KORKUNÇ TUTUCULUK sonunda kırıldı. Kendi bedenimde ve zihnimde av tüfeği kullanıyorum. Bu sabah Nova'yı aradığımda tam da bundan korkuyordum. Rionach'ın evimizin güvenliğini terk etmesi beni çaresizce kaçınmaya çalıştığım uçurumun kenarına itti.

Değerli taşları andıran yeşil gözleri açılıp yalvarırcasına bana bakarken elim boğazında sıkılıyor. Onu canlı ve zarar görmemiş olarak kendi gözlerimle görmenin verdiği rahatlama kısa sürdü. Öfke ve dehşetin zehirli birleşimi artık hareketlerimi yönetiyor ve içimi yakıp kavururken tamamen onların merhametine kalmış durumdayım.

Hava almak için çırpınan boştaki eli bileğimi pençeliyor, nefes yolunu tuttuğum inatçı tutuşu kırmaya çalışıyor. İrkilmiyorum ya da cildimi süsleyen kırmızı çizikleri fark etmiyorum bile. Acı, çalkantılı ve çılgın sinir sistemimde de kaydedilmiyor. Fiziksel acıyı hissetme noktasını geçtim.

Parmaklarım boynunun yumuşak derisini kazıyor, iki yanındaki atardamarlar parmak uçlarımda altında çarpıyor.

" bu, oğlum," diyor tanıdık, ağır aksanlı bir ses omzumun üzerinden, soğuk, karanlık gözlerin beni izlediğini bildiğim yerden.

Her hareketini. "Tıpkı sana öğrettiğim gibi. Şahdamarlarına bu şekilde baskı uygulamaya devam et ve kaltak kısa ışık gibi sönecek."

Elde sarılmış sigaraları ve sürekli salamura yiyeceklerle beslenmesinden kaynaklanan kokuşmuş nefesi burnuma çarptığında midem bulanıyor. Koku beni zihnimin derinliklerinden sürünerek çıkan anıların içine daha da düşürüyor.

O aslında burada değil. , Emeric. !

Başımı sallıyorum, boş yere bir nebze olsun kendime gelmeye çalışıyorum ama nafiye. Her geçen saniye, o karanlık yerin daha da derinlerine çekiliyorum.

Karımın yüzü daha da kızarıyor ve dolgun dudakları aralanıyor ama hiç ses çıkarmıyor. O kadar güzeldi ki, aptallığı yüzünden onu kaybedebilirdim. Onun ailesinden daha zeki olduğunu sanırdım. Bugünkü davranışları bana aksini düşündürüyor.

"Sana güvenli olmadığını söylemiştim," diye hırlayarak yüzlerimizi göz hizasında birleştirdim. "Ve sonra açık talimatlarıma karşı gelerek kendini bilerek tehlikeye attın. Bugün herhangi biri seni benden alabilirdi. Adamlarıma seni sokaktan çok kolaydı. Kesime giden sevgili bir kuzu gibi."

Dehşete düşmüş karım benimle konuşmaya çalışıyor ama elim onu oksijensiz bırakmaya devam ettiği için sadece gergin bir guruldama sesi çıkarmayı başarabiliyor. Şimdiden gözleri odağını kaybetmeye başladı.

"Bitir onu," diye fısıldıyor, sıcak nefesi kulağımda geziniyor. "Bunu bitir ve ödüllendirileceksin."

Ödüllendirildi. Günde iki kez odamdaki hücreye attığı protein barları, banyo ve temiz kıyafetler yerine gerçek yiyeceklerle beslenmeyi kastediyor. Temel ihtiyaçlar artık benim ödüllerim.

Hayır! Onlar benim ödülümdü. Artık orada değilim ve. O. Değil. İşte.

Kıkırdaması, her zaman vücudumdaki tüyleri diken diken eden iğrenç, mizahtan yoksun bir ses, üzerime yıkılıyor. "Kendine yalan söyleme, bebek Banes. Ben hep buradayım çünkü senin içine işlemiş durumdayım." Kuru, nasırlı bir el enseme kavırıyor ve öfkemi daha da artırıyor. Üzerimdeki ellerinden nefret ediyordum. "Yaptığının bedelini ödemeli. Devam et."

"Dışarıda seni neyin beklediğini bildiğin halde nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun anlamıyorum." Neyin gerçek neyin uykusuz beynimin uydurduğu anılar olduğunu çözmeye çalışırken, Anneli bana olanları anlattığından beri içimde bir yılan gibi çalkalanan korkunun ses tonuma sızdığını biliyorum. Bildiğim kadarıyla yüzümden de okunuyor olabilir. Genelde duygularımı uzak tutmayı daha iyi beceririm ama bu durumdayken bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor. "Amacım sadece seni güvende tutmaktı ama sen dinlemeyi reddettin. Hayatın için bu kadar mı önemsiz, Rionach?" Şu anki haliyle bana cevap veremeyeceğini çok iyi bilerek soruyorum. "Bu şekilde davranman için hayatının benim için anlamı çok büyük. Benim için bu kadar dikkatsiz olamayacak kadar değerlisin."

Şu anda sırtında bir hedef tahtası olduğu konusunda onu uyardım. Bana karşı bir koz olarak kullanılabileceğinin tamamen farkındayken onu karım yapmak beni bencil bir piç yapıyor ama artık benim için her şey demek olduğunu göremiyor mu? Rionach, benim deme ayrıcalığına sahip olduğum en değerli şey ve bugün bunu riske attı.

Etrafımızdaki her şey suyun altındaymışız gibi hareket ediyor. Hareketler yavaş ve süzülüyor ve başından akan koyu kırmızı tellerin etrafında hale benzeri bir ışık var. Kulaklarımdaki davul sesi, iri yeşim gözlerinde parlayan hayat sönmeye başladığında bir ateş perdesine ulaştı.

"İşte bu," diye tekrar kulağıma teşvik ediyor. "Sadece biraz daha." Bileğimi ve ön kolumu durmaksızın pençeleyen eli çekilip yanına düşüyor ve dizleri ağırlığının altında bükülmeye başlıyor. Dudakları yavaşça tek bir kelime söylüyor

kelime. Emin değilim ama sanırım bu benim adım.

"Yalvarmaya çalışmasına bak," diye alay ediyor Igor kara bir kıkırdamayla. "Zavallı. Tıpkı diğerleri gibi ve sen onun güçlü olduğunu sanıyordun."

O güçlü, kopuk ve sisli beynimdeki bir ses tartışıyor. O cesur ve özel biri. Ona ne yapıyorsun, Emeric?

Kavga Rionach'ı terk ediyor ve onun gevşek vücudu benimkine çarpıyor. Kollarımı onun küçük bedenine dolayarak yere yığılmadan önce onu yakalıyorum. Göğsümdeki ölü ağırlığı kalbimin sıkışmasına neden oluyor - sadece onun yapabileceği bir his. Bir kolumla onu dik tutarken, dağınık saçlarını alnına doğru tarıyorum ki solgun yüzüne bakabileyim. Yaşıyor ama bilinci yerinde değil.

"Aptal fahişe otoritene saygısızlık ettiği için bunu hak etti," diye gıdaklıyor Igor, çakmağının açık olduğunu belli eden sesi hemen ardından geliyor. Yanan tütün ve karanfilin kendine özgü kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Bunun benim onun üzerindeki otoritemle ilgili olmaması gerekiyordu. Bu, ona dünyamızın ne kadar güvensiz olduğunu, yaptığı gibi kendi başına gitmesinin onu doğrudan düşmanlarımızın yoluna soktuğunu göstermekle ilgiliydi.

"Ona zarar vermek istemedim, sadece ona bir ders vermek istedim," diyorum dikkatimi ondan ayırmadan. Yakında boğazının etrafında morluklar oluşmaya başlayacak. Bu, kaba davranışlarım nedeniyle teninde bıraktığım ilk iz değil, ama öncekiler yoğun sonuçlarıydı. Onlar farklıydı ve bana verilmemişlerdi.

Onu bilerek incitmek niyetiyle. Yakında boynunda çiçek açacak olanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

"Dersler en iyi acı çekildiğinde öğrenilir. Bunu sana ben öğrettim." Rus adamın sesi sigarasının dumanıyla birlikte havada süzülüyor.

Rionach'ın hoşlandığı acı türü benim de hoşlandığım türden. Zevkle karışık acı. Onu buraya getirirken planım buydu ama çizgiyi aştım. Öfkemin ve Igor'un alaylarının beni onunla gitmeye niyetli olmadığım bir yere çekmesine izin verdim.

Tanımlayamadığım bir duygu bir kaya gibi ruhuma yerleşiyor ve ağzıma acı bir tat doluyor. Suçluluk. Bu suçluluk mu?

Çok ileri gittin. Çok gittin.

Bir el göğsüme vurup itiyor ve kulaklarımdaki davul seslerinin arasından biri bana sesleniyor. Kollarım Rionach'ın aniden ağırlıksız kalan formunun etrafında daha sıkı kıvrılmaya çalışıyor ama bunu yaptıklarında artık havadan başka bir şey tutmadıklarını fark ediyorum.

Nerede o?

İrkilerek, gözlerim artık boş olan kollarım ve etrafımdaki boşluk arasında dans ediyor. Birkaç dakika önce başının etrafında olan parlak aura büyümüş ve her şeye parlak, kafa karıştırıcı bir ışıltı vermiş. Şu anda önümde duran parlayan figürün kim olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor.

Yavaş göz kırpmalar ve derin, ölçülü nefesler her şeyin kristal berraklığında odaklanmasını sağlıyor. Bu olurken, karanfil kokulu duman, arkamda beliren ve gençliğimde yaptığı gibi bana koçluk eden varlıkla birlikte kayboluyor.

Bedenimle minibüs arasında sıkışmış olan Rionach hâlâ bir vahşet yumağı ve tamamen uyanık.

"Emeric. Bu kadar yeter, bırak gideyim."

Öfkeli yüzüne ve boğazına bakıyorum; boğazını hâlâ sıkıyorum ama sıkmanın amacı boğmak değil, sadece kontrol etmek. Solunum yolu tıkalı değil ve şu anda nefes almakta zorlanmasının tek nedeni, şu anda onu harap eden bir dizi duygu.

Halüsinasyon görüyorum. halüsinasyon gördün.

Yolculuğa eşlik eden Rus misafir göz önüne alındığında, bunların hiçbirinin gerçekte olmadığı açık olmalı, ancak böyle olduğumda, beynimin neyin gerçek neyin gerçek olmadığını çözmesi zor oluyor. Emin olmak için boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve boğulma izi arıyorum. Boğazının mükemmel soluk derisinde tek bir kırmızı iz bile yoktu.

Onu neredeyse boğarak öldürmediğim için duyduğum rahatlama üzerime ve aynı zamanda neden şehrin bir saat dışındaki mülkümde olduğumuzu . Yeni bulduğum titrek de olsa

-Dikkatimi yeniden onun için hazırladığım asıl plana veriyorum.

"Emeric..." Meraklı bakışlarla yüzümü inceliyor. Parmaklarımın damarlarını sıkıştırdığını hayal ederken, *aslında* ne yapıyordum ve bunu ne kadar süredir yapıyordum? "Ne-"

"Bugün kendini tehlikeye attın," diyerek sorusunu kestim.

O meydan okuyan aurası etrafına sıkıca yerleşiyor. "Bana sadece iki gün içinde bir koruma bulacağına ve oradan istediğim gibi gelip gidebileceğime söz vermiştin. Bunu ve anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmezsene neler olacağı konusunda seni uyardığıma inanıyorum dostum."

Haklı, yaptı. Kendimi ve güvenlik sistemimi aşmanın bir yolunu bulabileceğine inanmamıştım. Prensesimin oldukça yetenekli bir yankesici olduğunu öğrenmek beni şaşırttı. Ona bu beceriyi nerede ve ne amaçla öğrendiğini sormak için sabırsızlanıyorum. Tam olarak

Grand Central Station'da dolaşıp turistlerden bozuk para ve çakma Rolex çalacak bir tip gibi gelmedi bana.

"Bu Niall'la buluşmamızdan önceydi," diye hırlıyorum, gözlerime yansıyan öfkemi tam olarak görebilmesi için başımı daha yakına eğiyorum. "Niall'ın, uyarılarıma rağmen, bana boyun eğmeye ve itaatkâr, şişman göbeğini göstermeye hiç niyeti yok. Duygularının hareketlerini yönetmesine izin veriyor, bu da benden intikam almak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimde aptallığın ötesinde bir şey yapacağı anlamına geliyor. Sorunu hemen orada, bar dediği o bok çukurunda halledebilirdim ama yapmadım çünkü organlarının kirli haliya sıçradığına şahit olman düşüncesi içime sinmedi. O zaman da seni koruyordum, tıpkı evimizi gözetimsiz bırakmanı engellediğimde olduğu gibi, ama sen bunu göremeyecek kadar inatçısın."

Rionach kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Yani senin muhteşem çözümün kaçırılmamı sahnelemek ve babamın ya da daha kötüsü Koslovların benim için geldiğini düşünmemi sağlamak mıydı? Bu bana bir ders vermek falan mıydı?"

Saklamaya çalışıyor ama kaçırılmasından dolayı vücudunda hâlâ devam eden dehşeti görebiliyorum. Adamlarımla gerçek bir tehlike içinde olmasa bile, kafasından torba kaldırılana kadar, bu onun için gerçektir. Karım korkudan zevk alır ama bu onun zevk aldığı türden bir korku değil. Tek bildiği bunun gerçek bir ölüm kalım durumu olduğuydu. Bu maskaralığın amacı da buydu zaten.

İki parmağımla çenesinin altına dokunuyorum. "Bu tam olarak buydu. Birinin seni benden almasının ne kadar kolay olacağını öğrenmen ." Halüsinasyonum nedeniyle bu benim için tekrarlayan bir konuşma gibi görünse de, onun için öyle olmadığına dair güçlü bir eğilimim var. Hâlâ etrafta dolaşan muhafızlarımın hiçbirinin bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakmadığına bakılırsa, burada durup halüsinasyon görmediğimi varsaymanın güvenli inanıyorum.

Onu boğduğumu hayal ederken kendi kendime konuşuyordum. "Tıpkı emirlerime karşı gelenlere ne olduğunu öğrenmek üzere olduğun gibi."

Mükemmel biçimli kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu ne anlama geliyor? Zaten yeterince şey yapmadınız mı?"

"Oh, tatlı Rionach, daha yeni başlıyoruz." Kolunu elime alıyorum ve onu saran sık ağaçların arasına doğru kendimle birlikte çekiyorum. "Cezalandırılmak istediğine karar vermek için çok kötü bir gün seçtin karıcığım."

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

On beş dakika boyunca ormanda gergin bir sessizlik içinde yürüdükten sonra, uzun yün paltomu benden alıyor ve yakındaki alçak bir ağaç dalına asıyor. Buradaki ağaçlar uzun ve üzerimizdeki yoğun gölgelik öğleden sonra güneşinin çoğunu engelliyor. Zaten gökyüzündeki kalın bulutların arasından geçmekte zorlanıyordu, bu da yapraklarla birleşince günün gerçekte olduğundan daha karanlık ve geç görünmesine neden oluyor.

Sade kot pantolonum ve hafif gri kazağımla kocama sorgulayan bir bakış atıyorum. "Tamam, şimdi ne olacak?"

Önlem olarak, beni pusuya düşürmeyi planlayabileceği herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. Emeric söz konusu olduğunda, ondan her zaman beklenmedik şeyler beklemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Elinde ne tür bir çılgınlık olduğunu asla bilemezsiniz. Davranışları zaten bana tuhaf geliyor. Beni minibüsün kapısına yasladığı sırada bir an için kendinden geçtiğine yemin edebilirim. Gri gözleri odağını kaybetti ve bir şey duyuyormuş gibi sağa sola daldı. Tavrındaki bu sapma tam bir dakika sürmedi, sonra tekrar o eski otoriter döndü.

Önümde rahat bir duruşla durmaya geliyor ki bu duruşun yapay olduğu aşikar. vahşi bakışı onun bakışları ona uzaklaştırıyor.

Hemen.

O kadar rahat ki, kafasını bana doğru eğerken waffle örgülü Henley'sinin kollarını yukarı itiyor. "Şimdi sen kaç."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve çapraz kollarım kayıtsızca yanlarıma düşüyor. "Affedersiniz?"

O hınzır sırtışı ortaya çıkıyor. "Kaçacaksın ve ben de seni kovalayacağım. Eğer ben seni yakalayamadan kulübemi bulursan, ceza almadan gitmene izin vereceğim. *Ama* eğer sığınağına ulaşamadan seni , tamamen merhametime kalacaksın ve sana atacağım her şeyi lanet yüzünde bir gülümsemeyle kabul edeceksin."

Anında, omurgamdan aşağıya doğru bir farkındalık ürpertisi yayılıyor.

Dilim aniden kuruyan alt dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor. "Beni yakalarsan tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Sırtışı büyürken gözleri kararıyor. "Seni merhamet için yalvartmayı planlıyorum."

Bunu zaten konuşmamış mıydık?

"Yalvarmayacağım."

Emeric kıkırdar. "Seni kullanıp esnettiğimde ve sonra seni boş ve daha fazlasına muhtaç bıraktığımda yapacaksın." Bana doğru yavaş ve kolay bir adım atıyor. "Benden kaçabilirsen cezandan kaçman için sana bir şans veriyorum, ama kaçamazsan, boşalmak için o kadar çaresiz kalana, gözyaşların yüzünden akana ve amın sikim için ağlayana kadar seni becereceğim."

Oh. Yüce Tanrım.

Dizlerimin bağı çözüldü ve bana dokunmadı bile.

"Benimle yatmayacaksın. Şu anda olmaz, beni sokaktan kaçırıp kafama çuval geçirerek lanet olası bir minibüsün arkasına attıktan sonra olmaz!"

"Eğer sikilmek istemiyorsan, kaçsan iyi edersin. Çabuk," diye uğursuzca karşılık veriyor, reddetmemden hiç etkilenmemiş gibi. "Yüz elli dönümden fazla arazim var, çoğu bunun gibi ağaçlarla kaplı. Kulübeye ulaşman biraz zaman alacak - tabii bulabilirsen - ama sana bir avans vermeye hazırım. Ne dersin, bir dakika sana adil geliyor mu?"

"Emeric..." Bileğindeki pahalı gümüş saate bakarken söylüyorum.

"Beni göğsünde hissedebileceğin kadar derinlere gömülmüş sikimle ellerin ve dizlerin üzerinde toprağa gömülmek istemiyorsan, koşmaya başlamanı tavsiye ederim prenses." Gri gözleri benimkilere kayıyor. "Senin zamanın şimdi başlıyor."

İçimdeki adrenalin sanki canlı bir tel gibi. Tenim uğulduyor ve kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor.

"Emeric, beni duymuyorsun. Sen sik-"

"Zaman kaybediyorsun," diye . "Elli saniyen kaldı."

"Bu çok saçma," diye tartışmaya devam ediyorum, her ne kadar ayaklarım beni kendiliğinden geriye doğru götürmeye başlamış ve içimde bir heyecan oluşmuş olsa da. "Sana hayır dedim."

Evet, ama gerçekten ciddi Rio?

Bunu daha önce de söyledim ama Emeric'in kontrolü ele geçirmesi ve seçme yeteneğimi elimden alması bana *bir şeyler* yapıyor. Beni avlaması ve sonra benden istediğini alması fikri vücudumu kasılmanın eşiğine getiriyor ve içim azgın bir yapışkan su birikintisine dönüşüyor. Beni korkutan şeyleri araştırdığım onca yıl boyunca bir kez bile böyle bir senaryo aklımdan geçmemişti. Şimdi, bunun sadece istediğim bir şey değil, *ihtiyacım* olan bir şey olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Yüzünü karartan tehditkâr ifadeyi gördüğümde neredeyse ayaklarım takılıyordu. Kaç kişi için bu son yüzdü?

Ölmeden önce gördükleri?

Vücudumdan aşağıya doğru akan tahrik edici titremeye bir de korku titremesi ekleniyor.

"Ben de sana evden yalnız çıkmaya izin verilmediğini söyledim ama sen yine de çıktın. Sanırım bugün ikimiz de birbirimizin isteklerini görmezden geliyoruz." Eli koyu renk kot pantolonunun arka cebine uzanıyor. Metalin parıltısı, tepedeki dalların arasından gelen az miktardaki güneş ışığında göze çarpıyor. Motosiklet yolculuğumuzdan sonra üzerimde kullandığı sustalının aynısı. "Umarım kıyafetlerine bağlı değildir çünkü seni bulduğumda -ve seni *her zaman* bulacağım, Rionach

-"Onları vücudundan kesiyorum." Bıçağın şakırdarak açılma sesi istemeden irkilmeme ve bir adım daha geri çekilmeme neden oldu. Bıçak avucunun içinde dönerken, az önce aramıza koyduğum boşluğu bana doğru korkutucu bir adım atarak geri alıyor. "Artık kırk saniyeden az vaktin varYerinde olsam harekete geçerdim."

Beynimin vücudumla yaşadığı kopukluk sonunda kendini gösteriyor.

Ayaklarımın üzerinde dönerek, ürkek bir geyik gibi ağaçların arasında havalanıyorum. Eğer odağımı kulübenin izlerini ve yolumun herhangi bir takılma tehlikesinden uzak olduğundan emin olmak arasında bölmeseydim, bu hayvan benzetmesini eğlenceli bulabilirdim. Şu anki çıkmazımızda, uygun olmaktan da öte. Emeric bir avcı ve ben de onun korkmuş avıyım.

Bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşuyorum. Arkamdaki ormana doğru ilerlemeye başladığını duyduğumda bile durmuyorum ve ne kadar yakın görmek için arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Büyük ağaç gövdeleri arasında daldığım süre boyunca, buraya ilk geldiğimde ve Emeric beni ormanın derinliklerine doğru götürürken etrafıma daha dikkat etmediğim için kendime lanet ediyorum.

Sadece içgüdülerime dayanarak, şansımın yaver gitmesini umarak ve dua ederek seçtiğim yolda ilerlemeye devam ediyorum.

Çok uzağımda olmayan dalın kırılmasıyla kalbim küt küt atıyor ve karnım ağrıyacak kadar sıkışıyor. Doğrudan görüş alanında olduğum sürece ondan kaçma şansım olmayacağını bildiğimden, bir çınar ağacının kalın gövdesinin arkasına eğilmeden önce daha hızlı gitmek için bacaklarımı zorluyorum.

Omurgamı sert ağaç kabuğuna bastırarak bir sonraki nefesimi almak için göğsüm kabarıyor. Hoş olmayan ve biraz da utanç verici hırıltılarımı duymasına izin vererek konumumu belli etmek istemediğimden, göğsümü zorlayarak acı verici bir şekilde yavaşça oksijen alıp veriyorum.

Saklandığım alana yaklaştıkça toprakta çıtırdayan sabit ayak sesleri yavaşlıyor.

Elimden nazikçe, ölçülü adımlar atarak yavaşça ağacın diğer tarafına geçiyorum, böylece yanımdan geçerse fark edilmeyi önleyebiliyorum. Sağ ayakkabımın altındaki küçük bir sopanın sessiz ama hissedilir şakırtısı vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçiriyor. Onun da duyup duymadığını görmek için beklerken bir taş parçasına dönüşüyorum.

Beni yakalamak için sinsice yaklaşmadığından emin olmak için bakışlarım endişeyle sağım ve solum arasında gidip geliyor.

Nefesimi tutuyorum ve etrafımı dinliyorum. Siper olarak kullandığım ağaçtan biraz uzaktaki hışırtılı hareket, bana gizlice yaklaşacak kadar yaklaşmadan önce birkaç saniyem olduğunu söylüyor. Bu, bir kez daha tutarlı düşünceler oluşturabilmem ve bir sonraki hareket tarzım için bir plan oluşturabilmem için yeterince rahatlamamı sağlıyor.

Kulübeden hâlâ bir iz yok. Görebildiğim kadarıyla her yönde sadece ağaçlar ve ara sıra çalılar var. Emeric yüz dönüşünden fazla arazisi olduğunu söyledi. Tek bildiğim, beni kulübeden en uzak köşeye attığı. O yapmaz

Kazanamayacağı oyunlar oynuyor ve istediğini elde etmek için beni başarısızlığa uğratmaktan daha iyi bir yol var mı?

Çok uzun zamandır burada duruyorsun. Çekil!

sakinleştirerek, büyük ağacın arkasından güvenli bir şekilde çıkıyorum ve başlangıçtaki yörüngemden daha doğuya doğru ilerliyorum. Planım bir süre bu şekilde koşmak ve aramıza biraz mesafe koyduktan sonra geri dönüp ilk gittiğim yoldan devam etmek. Bu yönlerden biri doğru olmalı-

Ağaçların arasında karanlık bir bulanıklık -bir hayalet- gibi hareket ediyor ve beni bulduğunu fark ettiğimde güçlü kolları ortama dolanıyor. Sımsıkı tutuyor ve kaburgalarım yaptığı baskı neredeyse canımı acıtıyor. Yarım saniye sonra dünyam kudurmuşçasına dönüyor. Düşüyoruz. Toprak ve yapraklarla kaplı orman zeminine indiğimizde düşüşün yükünü Emeric çekiyor.

Beynim pozisyonumuzdaki değişikliği yakalamaya fırsat bulamadan Emeric bizi tekrar yuvarlıyor. Bu sefer , arkasına binmiş bir şekilde duruyor. İçgüdüsel olarak hemen ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sırtımın ortasına bastırdığı eli gövdeyi olduğu yerde kilitliyor.

Sanki ben bir boğaymışım ve o da kovboy şapkalı ve beni üzerinden istediğim aptalmış gibi bacaklarımı onun altında çırpıyor ve tekmeliyorum.

"*Argh!*" Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum.

"Çekil üstümden!" "Hayır. Buradan manzarayı çok seviyorum."

Vücudumu eğip bükerek onu yerinden oynatmak için elimden geleni yapıyorum.

Bıçağın soğuk kenarı, askılı kazağım yüzünden açıkta kalan omurgamın omurlarına baskı yapıyor ve içimdeki savaş sessizleşiyor. Keskin ucu teker teker omurgamın her bir kemiğinin üzerinde gezdiriyor ve bunu yaparken üstümü sırtımdan daha da yukarı itiyor. Sütyenimin bandına ulaştığında duraklıyor. Basit bir krem

Bugün ipek ve tıpkı bıçakla oynadığımız son seferde olduğu gibi, vücudumdaki pürüzsüz kumaşı duraksamadan kesiyor.

Sustalı bıçak daha sonra gri kazağımın pamuğunu kesiyor. Boynumun arkasından gömleğin eteklerine kadar, gömleği kesip açıyor. Sırtımdan aşağıya doğru ağız açık öpücükler kondurmaya başladığında, ilkbaharın serin havası açıkta kalan ve ısınan tenimi ısıyor.

Beni bu kadar çabuk yakaladığı için kızgıyım, ama daha çok vücudumun ona nasıl tepki verdiğine -ne kadar kolay boyun eğdiğine- sinirleniyorum. Ben bile içimde umutsuz bir ihtiyaç uyandırıyor.

Mantıken, onun altında sıkışıp kalmaktan nefret etmem gerektiğini biliyorum, ama seçimimi elimden almasıyla ilgili kanımı eriten bir şey var.

Ona ya da yakalanmaya verdiğim açıklanamaz tepkiye boyun eğmeyi reddederek, bıçağın yanımızda yere düştüğünü duyduğumda yeni keşfedilmiş bir güçle onun tutuşuna karşı savaşıyorum. Bunu yapmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor ama yuvarlanmayı ve onu kalçalarımın devirmeyi başarıyorum. Neredeyse hayvani bir hırıltıyla elimi yüzüne doğru uzattım ve tırnaklarım üst elmacık kemiğini tırmıkladığında garip ama tamamen istenmeyen bir zafer duygusu hissettim. Yaranın ne kadar derin olduğunu görmek için yeterince beklemeden bacaklarımı vücudumu onun ağırlığının altından dışarı doğru itiyorum. Kendimi dik ve dizlerimin üzerine çekmeyi başarıyorum, sütyenimin ve üstümün parçalarının tamamen üzerimden düşmesine neden olan bir pozisyon değişikliği omuzlar.

Ayağa kalkmak için bir ayağımı altıma almayı henüz başarmıştım ki eli bileğime dolanıyor ve çekiştiriyor. Öne doğru yuvarlandım ve göğsümle dirseklerim bir oof sesiyle soğuk, sert toprağa çarptı.

"Mücadeleni seviyorum prenses," diye mırıldanıyor parmaklarını başımın arkasındaki gevşek saç tellerinin arasından geçirirken. Saçlarımı sıkıca çekerek yüzümün yan tarafını toprağa bastırıyor ve altından yapraklar çıkıyor.

Kalçalarımın üzerine oturdu. Bunu yaparken, kaya gibi sertleşmiş uyarılmışlığını kıcımın yuvarlaklığına sürtüyor. Bu hareket ikimizi de iniltiiler içinde boğuyor ve kalçalarımı hayatım buna bağılıymış gibi birbirine bastırıyor. "Ama sanırım bana boyun eğmeni daha çok seviyorum."

Ağız omzumun üzerinden sıcak bir öpücükle kapanıyor. Dişleri oradaki deriye batmadan önce iki saniye boyunca temasla rahatlıyorum. Derimi gerçekten kıracak kadar sert ısırmıyor ama yarın orada bir iz kalacağını bilmeme yetiyor. Ve belki ertesi gün de.

Onun iddia ettiğı işareti takma fikri, yumuşak bir iniltiyi bastırmaya çalışmama ve başarısız olmama neden oluyor.

Hızla ağırlığını bedenimden alıyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çekiyor. Altımdaki nemli toprakta bulunan taşlar ve molozlar avuç içlerime batıyor. Parmakları kot pantolonumun bel bandına dolanıp, tangamla birlikte kıcımdan ve kalçamdan aşağıya indirdiğinde donuk acı neredeyse tamamen kayboluyor. Bu pozisyonda, onları bacaklarımdan en fazla bu kadar aşağı indirebiliyor ama bu onun için bir sorun gibi görünmüyor çünkü oynamak istediğı tarafım ona tamamen açık.

Alay etme ya da yavaş yok.

Kalın, uzun parmakları içime giriyor ve onun için çoktan ıslanmış olduğumu fark ettiğinde onaylayan bir hırıltı çıkarıyor. Emeric beni tahrik etmesi için fazla bir şeye gerek olmadığını artık biliyor olmalı. Görünüşe göre içimdeki bir şeyin kilidini açtı ve bunu yaparak başkalarından sakladığım o gizli parçayı serbest bıraktı. Sadece ruhumun gizli tarafına erişmenin bir yolunu bulmakla kalmadı, aynı zamanda onunla çok iyi anlaşıyor. Elimde olmadan, o parçamın Emeric'le tanışana kadar ortaya çıkmayı bekleyip beklemediğini merak ediyorum. Bu onun için yaratılmış.

Bu hızlı ve geçici düşünce, uyarılmamla kaplanmış parmakları şişmiş klitorisimin üzerinde gezinirken aklıma girdiği kadar çabuk kayboluyor.

Amımın duvarları çırpınmaya başlayana ve yaklaşan orgazm patlamakla tehdit ederken iç kaslarım gerilene kadar ne kadar ileri gittiğimi tam olarak fark etmedim. Beni çalıştırmaya devam ediyor, kalın parmaklarını içime ve sonra varlığım titreyene kadar hassas sinir demetimin etrafına kaydırmak arasında değişiyor.

"Oh, lanet olsun!" Burada, ormanda sessiz kalmaya çalışma zahmetine girmeden haykırıyorum. "Çok yaklaştım... Boşalacağım."

Nefesim düzensiz pantolonlar halinde hızlanıyor ve tüm vücudum o cennet kenarından devrilmeye hazırlanırken titriyor. Görünüşe göre Emeric'in başka planları var çünkü parmaklarının etrafında patlamaktan sadece bir okşama uzaktayken, onları açgözlü çekirdeğimden çekiyor ve dokunuşunu tamamen geri çekiyor.

"İyi kızlar orgazmla ödüllendirilir," diye açıklıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar kendinden memnun bir sesle. "Kötü kızlar ihtiyaç duydukları şeyden mahrum bırakılırlar ve sen, sevgili karım, *çok* kötü bir kız oldun."

Avuç içi sağ kık yanağıma öyle bir iniyor ki sırtım eğiliyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Canım yanıyor ama yine de boğuk bir inilti benden kaçıyor ve amımın duvarları sıkılıyor.

"Belki bu, gelecekte kendini tehlikeye atma konusunda iki kez düşünmeni sağlar." Kıçımın sol tarafını daha önce olduğu gibi aynı vahşilikle tokatlıyor. Boğazımdan boğuk çığlık, dikkati uğuldayan merkezime döndüğünde bir miyavlama sesiyle kesiliyor. Parmaklarını tekrar içeri soktuğunda onun için ne kadar ıslak olduğumu duyabildiğimde yüzüm yanıyor. "Amin benim dokunuşum yanıp tutuşuyor, değil mi Rionach?"

"Y... evet," diye hıçkırıyorum. Aşırı hassas klitorisime bastıran başparmağı, her sinirimden elektrik fışkırıyormuş gibi hissettiriyor.

vücut. "*Lütfen*."

"Lütfen, ne?" diye alay ediyor, yetenekli parmakları hiç durmuyor. "Lütfen, gelmeme izin ver."

"Şu haline bak, çok güzel soruyorsun." Onun hayranlığı başka bir alaydan başka bir şey değil, ama vücudum umursamıyor gibi görünüyor. Onun tarafından övülmek hoşuna gidiyor. Emeric beni kızdırmaya devam ediyor ve yaptıkça karnımın alt kısmındaki gerilim topu geri dönüyor. Parmaklarının her vuruşunda nabız gibi atıyor ve büyüyor. Karanlık kıkırdaması üzerime çöküp zaten tenimde dans eden ürpertiye katıldığında bir kez daha coşkunun doruğunda sallanıyorum. "Ama hayır, yapacağımı sanmıyorum. Dersini aldığından emin olana kadar olmaz."

Elini tekrar çekmeden önce iki parmağını sırlıslıkla kanalıma iki kez daha yavaşça pompalıyor.

"*Hayır!*" Ellerim çılgınca yere pençe ve sıkıca kapalı gözlerimden çaresizlik gözyaşları süzülüyor. "Emeric, *lütfen*. Ben dersimi aldım. Kaçırıldığımı sandığım zaman öğrendim."

Pantolonunun fermuarının iniş sesi kulak zarımı gıdıklıyor.

"Bu sabah nerede olduğunu bilmediğimde yaşadığım çaresizliği sen de yaşamadan bir bok öğrenmiş."

Ayrılmakla onu bu tür duygulara zorladığım için bir suçluluk duygusu daha göğsümü sıkıştırıyor.

"Bu sabah senden kaçmıyordum. Seni terk etmiyordum." Neden bunu bildiğinden emin olmak için ani bir dürtü duyduğumu bilmiyorum, ama göğsümdeki bir şey bana bunu duymasının önemli olduğunu söylüyor. Ne de olsa taş gibi gerçek bu. Evlendiğimizden beri, onu terk etme düşüncesi bir kez bile aklımdan geçmedi. Muhtemelen öyle olmalıydı. Normal bir insan için eminim ki evlendiği andan itibaren bir kaçış planı yapıyor olurdu.

"Evet" demeye zorlandım ama demedim çünkü Emeric Banes'in karısı olmaktan nefret etmiyorum.

Emeric'in sikinin uzun, kalın boyu kalçalarımın arasındaki ıslaklıktan geçerken ruhum titriyor ve sarsılıyor. Tek bir ses bile çıkaramıyorum. Ağzım sessiz bir solukta parçalanıyor ve başı ağrıyan klitorisime çarptığında neredeyse derimden çıkmak üzereyim. Tekrar yaptığında bana ne yaptığını bildiğini biliyorum. İki kez.

"Planının bu olup olmaması önemli değil çünkü gitmene izin vermeyeceğim Rionach. *Asla*. Kaçabilirsin ve ben senin peşinden geleceğim. Dünyanın ucuna kaçmaya çalışabilirsin, ben de seni takip . Seni her yerde takip edeceğim. Neden biliyor musun?" Cevabımı duymak için beklemeye zahmet etmiyor. "Çünkü. Sen. Benimsin. *Benimsin*."

Hiç kimse tarafından Emeric kadar sahiplenilmedim ve bunu sadece cinsel anlamda söylemiyorum. Bana her fırsatta ona ait olduğumu söylüyor. Bu bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde istendiğimi hissettiriyor. Doğumumdan beri ailem zamanı geldiğinde beni kime teslim edeceklerini araştırıyorlardı.

Beni hiç istemediler. *Karşılığında* ne alabileceklerini istediler. Ben. Sevgiyle beslenen bir çocuk değildim. El üstünde tutulmadım. Oynamak istemediğim bir oyunda sadece bir pazarlık kozuydum.

Emeric sadece beni arzulamıyor, beni istiyor. Sadece... *beni*.

Bugün sesindeki ve ifadesindeki korku bunu benim için pekiştirdi ve bu bilgiyle ilgili bir şey duygusal olarak ihmal edilmiş içimdeki çocuğu sakinleştirdi. Sadece istenmek isteyen küçük kız Emeric Banes sayesinde huzur buluyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ona nefes nefese.

"Öyle mi?" Sorusunu amımın dudaklarına doğru bir başka kesici darbeye noktılıyor.

"Evet."

Elleri kalçalarımı tutuyor. "Söyle. Söyle ki kim olduğunu anladığını bileyim."

Başımı çeviriyorum, enkazla kaplı uzun saçlarım çıplak bir omzumun üzerine düşüyor. Ona "Ben seninim" derken gözlerinin içine bakmam gerekiyor.

Başını bir kez onaylarcasına sallayıp "Evet, *sadece* benim" diye homurdandığında fırtına dolu gözlerinde şimşekler çıkıyor.

Hiçbir uyarı ya da önsöz olmadan, uzun ve cezalandırıcı bir hamleyle içime girdi. Kendime gelmem ya da saldırısına uyum sağlamam için bana zaman tanımıyor, hızlı, nefes kesen hareketlerle tekrar tekrar içime giriyor. Tek yapabildiğim kaslarımı yerlerine kilitlemek ve umutsuzca tutunmaya çalışmak için parmaklarımı altımdaki nemli toprağa gömmek.

Dakikalar önce bana ilk dokunduğundan beri patlamakla tehdit eden orgazm, karnımın derinliklerinde uyanıyor. Yetişemediğim bir hızda artıyor ve büyüyor. Kalçalarımın arasından çıkan ısı dalgaları vücudumda alev yalımları gibi dolaşıyor. Cehennem genişlemeye devam ediyor ve Emeric'in eli zaten hassas olan kıkıranağı tekrar tokatladığında ve sadece horozunun kalın tepesini içeride bırakarak dışarı çıktığında geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyorum.

"Hayır." Emri insani olmaktan çok hayvani bir sesle çıkıyor. "Bu seninle ilgili değil. Sana kötü kızların itaatsizliklerinden dolayı ödüllendirilmeyeceğini söylemiştim."

"Özür dilerim." Ses tonumdaki umutsuzluğu gizleme zahmetine girmiyorum. Zaten bu bir sır değil. Bu üçüncü kez uçurumun kenarına getirip sonra da reddetmesi. Hayatta kalmaya çalıştığımın tamamen farkında.

Konu. "Sensiz gittiğimde dikkatsiz davrandım. Tehlikeliydi. Artık bunu biliyorum ve bir daha yapmayacağım."

Sığ bir şekilde itiyor, nazik vuruşlarıyla benimle alay ediyor. "Yapmayacağını biliyorum, çünkü bu cezayı ve acı içinde bırakılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayacaksın."

Emeric'in eli boğazıma dolanıyor. Çıplak sırtım hâlâ göğsünü örten pamuklu gömleğe değene kadar beni yukarı çekiyor. Bu pozisyonda içime daha da gömülüyor ve başım omzuna yaslanıyor. Kalçaları yukarı doğru esnemeye başlıyor, yavaş ama acı veren derin itişler yaratıyor.

Boynumdaki tutuşu gevşek kalabilir ama de burada kontrolün kimde olduğuna şüphe yok. Geçmişte yaptığı gibi basıncı kolayca artırıp hava kaynağımı tehdit edebilecekken bunu yapmıyor. Başparmağının ucu nabız noktamda sevimli bulduğum bir şekilde geziniyor.

"Emeric," diye inliyorum, gözlerimi sıkarak kapattığımda daha önceki çılgınca gözyaşlarım yeniden ortaya çıkıyor ve ılık damlalar halinde yüzümden aşağı düşüyor. "*Lütfen*. Çok yaklaştım."

Yalvarışımı duymazdan geliyor ve içime girmeye devam ediyor. Bu yeni açı sayesinde sikinin başı amımın hassas ön duvarına sürtünüyor ve görüşümde yıldızlar oluşmaya başlıyor.

Dişleri kulak mememi süsleyen gümüş halkaların üzerine kapanmadan önce kulağıma "Çekin," diye homurdanıyor. "Eğer şimdi boşalmana izin verirsen, bunu tekrar yapmak ve seni tekrar cezalandırmak zorunda kalacağım. Bunu istemezsin, değil mi?"

Oh, Tanrım, hayır. Bunu tekrar yapamam.

Istırap çığlığım ağaçların arasında çınlıyor. Kendi kulaklarıma acınası bir feryat gibi geliyor. Ona yalvarmayacağımı söyledim ve tam da bunu yapıyordum, ama işe yaramadı. Bu sefer merhamet etmekle ilgilenmiyor. Hayır, acı çekmemi istiyor.

O çizgiyi geçmemek için tüm konsantrasyonumu ve kalan tüm titrek irademi kullanmam gerekiyor. Beni çağıran beyaz-sıcak zevke kendimi kaptırmak çok kolay olurdu, ama davetine karşı savaşıyorum çünkü bizi baştan başlatırsa bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Zaten acı verici bir açığa çıkmış bir sinirim var.

Emeric'in akıcı hamleleri düzensiz ve dengesiz bir hal aldığında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Kalçamda duran eli oradaki eti kazıyor ve boğazımdaki eli çenemi kavramak için yukarı doğru kayıyor. Başımı çeviriyor ve ağzı dağınık ve neredeyse şiddetli bir öpücükle benimkinin üzerine kapanıyor. Göğsünden yükselen zevk iniltisinin beni ömür boyu ayakta tutabileceğinden oldukça eminim. Açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi bu sesi yutuyorum ve sıcak döllerini içime dolduğunda kendi sesimle eşleştiriyorum.

Alnını alnıma bastırırken düzensiz nefes alış verişlerimiz senkronize oluyor. Isınmış yüzüm gözyaşlarımdan ıslanmış, kir ve çamur içindeyim ama o gri gözlerdeki onay bakışı bana kendimi güzel hissettiriyor. Daha da önemlisi, bana istendiğimi hissettiriyor. Ve ihtiyacım olan tek şey de bu.

YİRMİ DOKUZ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

EMERIC "KABİNİM" VAR DEDIĞİNDE, ASIL SÖYLEMEK İSTEDİĞİ ŞEY, TAMAMEN YENİLENMİŞ VE MODERNİZE EDİLMİŞ, AYNI ŞEHİRDEKİ EVİ GİBİ BİR İÇ TASARIM DERGİSİNİN KAPAĞINDA YER ALAN BİR A-Frame EVE SAHİP OLDUĞUDUR. Ben fanilalarla süslenmiş ve gerçek bir odun şöminesi olan bir kulübe beklerken, bulduğum şey siyah dış cephe kaplaması ve tabandan tavana pencereleriyle bir mimari tasarımcının ıslak rüyasıydı. İç mekan, koyu ve karamsar renk paletiyle çatı katına benzer şekilde dekore edilmiş, ancak bu "kabin" daha rahat.

Kışın buraya geldiğimi ve kanepeye sarılıp çevredeki çok sayıda ağacı örten karı izlediğimi hayal edebiliyorum. Bir Hallmark filmi sahnesi gibi olurdu, ama biraz dini tonlar olmadan ve çok daha fazla sapıkça seksle.

Duşumu almış ve ana yatak odasının dolabında bulduğum beyaz düğmeli gömlekten ibaret temiz kıyafetlerimi giymiş olarak, bir saat önce koşarak geçtiğim ormana bakan büyük pencerenin önünde duruyorum. Merak ediyorsanız söyleyeyim, kulübeyi ararken pek de doğru yöne gitmediğim ortaya çıktı. Aslında tam tersi. Emeric beni buraya taşıırken hatamı fark ettiğimde bana sıırtmıştı. Ukala herif.

Güneş ağaç çizgisinin altına düşmeye başladığında, Emeric beni karanlıkta ondan kaçmaya zorlamadığı için şanslı yıldızlarım şükrediyorum. O zaman gerçekten sıçmış olurdum.

İri eli omzumu kavrayıp beni önce cam yansımada geldiğini görüyorum.

Koyu renk saçları dağınıktı ve birlikte aldığımız duştan dolayı hâlâ hafif nemliydi. Fayansın üzerinde dizlerinin üzerine çöküp dilini amıma gömdüğünde neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Sonunda boşalabilmenin verdiği rahatlama bile beni neredeyse çökertecekti. Eğer koluyla beni sabitlemeseydi, eminim kendimi duşta onun yanında yerde bulacaktım.

Daha önce giydiğini görmediğim siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve jogger giymişti. Bugün ayrıca onu ilk kez kot pantolonla gördüm ve bu da oldukça hoşuma gitti. Dağınık saçları ve gündelik kıyafet seçimiyle, düşmanlarını kendi kanlarında boğulmaya zorlamadan önce merhamet dilendirmekten hoşlanan bir adama benzemiyor. Kaç kişiye onun bu daha rahat yönünü görme fırsatı verildiğini merak etmeden edemiyorum. ünlü adamın bu yönüne erişme şansına sahip olduğum için kendimi özel ve biraz da bölgesel hissediyorum.

Elindeki kahve fincanını bana uzatıyor. "Badem sütü, vanilya şurubu ve bir tutam tarçın."

Kaşlarımı kaldırarak cam bardağı ondan alıyorum.

"Ne?" diye soruyor, ellerini eşofmanının ön cebine sokarak. "Dikkat etmediğimi mi düşündün?"

"Büyük şeylere mi? Şüphesiz, ama kahve siparişim gibi küçük şeylere mi? Hayır, pek sayılmaz," diyorum ona dürüstçe.

Buharlı, sıcak ve tatlı içecekten bir yudum aldıktan sonra, odanın odak noktası olan kral yatağa oturmak için hareket ediyorum. Konumlandırılma şekli ve pencere duvarı arasında kendinizi

her gece ağaçların arasında yatıyor. Gecenin geri kalanı için planlarının ne olduğunu ya da iş için şehre dönmesi gerekip gerekmediğini bilmiyorum ama geceyi burada geçirebileceğimize dair sessizce parmaklarımı çaprazlıyorum. Ağaçlarla çevrili bir şekilde uyanmak istiyorum. Ayrıca şehrin gürültüsünden bir dakikalığına da olsa uzaklaşmak güzel. Beni yanlış anlamayın, kaos ve gürültü içinde büyüyorum, ama uzaklaşmanın ruhu sıfırlayan bir yanı var.

Emeric beni öne doğru iterek arkama oturuyor ve sırtını yatak başlığına dayıyor. Başparmağı anında kaburgalarımı ileri geri okşamaya başlarken, kolu ortama dolanıyor ve beni kendisine doğru tutuyor.

"Şimdiye kadar senin hakkında her şeyi bildiğimi öğrenmiş olmalısın, Rionach Banes," diye mırıldanıyor, dudaklarını başımın yan tarafına bastırmadan önce artık temiz olan saçlarıma. Bu basit sevgi gösterisi kalbimin göğsümde çırpınmasına neden oluyor. Göğsü alçak bir kıkırdamayla gürlediğinde beni hazırlıksız yakalıyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki senin bu kadar iyi bir yankesici olduğunu bilmiyordum. Bu sürpriz oldu."

"Sırrınız benimle güvende. Her şeye gücü yeten Bay Banes'i şaşırtabildiğimi kimseye söylemeyeceğim." Fincanımın ağzıyla sırtışı, az önceki suçluluk duygusu karnımı sıktığında bocalıyor. Öfkeli sesine karışan korku kafamın içinde tekrarlanıyor. "Daha önce söylediğimi biliyorum ama bugün için gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Emeric etrafımda sertleşiyor. "Gitmen dikkatsizliğin de ötesindeydi. Yaptığın gibi kendini tehlikeye atmak..." diye devam ediyor. "Sen bundan daha zekisin prenses."

"Haklısın, öyleyim," diye kolayca kabul ediyorum. "Ama -ki bu büyük bir *ama*- bu beni şu anki gibi kilit altında tutamayacağın gerçeğini değiştirmez. Beni bir kafese koymayacağına söz vermiştin.

neredeyse iki haftadır tam olarak bunu yaptın. Ben artık senin karınım, tutsağın değil, Emeric."

Göbeğimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Evet, sen benim karımsın ve bu da senin güvenliğinin artık benim sorumluluğumda olduğu anlamına geliyor. Bu benim de çok ciddiye aldığım bir sorumluluk. Hayatını, seni tutacağına tam olarak güvenemediğim birinin ellerine bırakmaya niyetim yok. Şu haliyle, böylesine önemli bir görev için güvendiğim tek kişi kendimim." Boştaki eliyle şakağımdaki saçları tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu nazik dokunuş omuzlarımdan aşağıya, omurgamdan aşağıya ürperti saçıyor. "Bana istediğin kadar Rionach, ama senin iyiliğini verdiğim bir sözün önüne koyduğum için özür dilemeyeceğim."

Onun bu sözlerini duyunca içim içimi yiyor. Ben ne zaman birinin hayatında öncelikli oldum ki? "Soyadlarını paylaştığımda ailem benimle çok az ilgileniyordu, şimdi neden beni umursayacaklarını düşündüğünü anlamıyorum."

"Bu çok basit," diyor parmakları boynumun kenarında gezinirken. "Seni önemsemişimi bildikleri için önemsiyorlar. Yalan söyleyip genelde öfkeme daha hâkim olduğumu söyleyebilirdim ama sana saygısızlık ettiği için elini parçaladığımda Niall'a elimi gösterdim." Bir duraksıyor. "Onu lanet olası gözlerinin arasından değil de elinden vurduğumu düşünürsek, sanırım o gece bir nebze de olsa kendimi tutuyordum." diye eklediğinde sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Babamın kafasına bir kurşun sıkmadığın için bir altın yıldız ister misin?"

"Çıkartmalar beni pek motive etmiyor, ne kadar tuhaf olurlarsa olsunlar. Ancak ödül olarak bir oral seksi memnuniyetle kabul ederim."

Neredeyse bir ağız dolusu kahvede boğuluyordum. Yutkunmayı başardığımda -kasıtlı olarak değil- onun saçmalığına gülmekten kendimi alamıyorum.

"Seni kızdıran birine kurşun sıkmaktan kaçındığın her seferinde seni patlatsaydım, dizlerimin üstünden asla kalkamazdım, Banes."

"Kulağa her ne kadar eğlenceli gelse de, korkarım bir haftada kaç kişiyi vurduğumu hafife alıyorsun, sevgili karıcığım."

Diğer insanlar haberi biraz endişe verici bulabilir, ama tek yaptığı beni daha çok güldürmek. Daha önce güldüğümde Ophelia'nın dehşete düşmüş yüzü aklımdan geçiyor. Bir günde iki kez başkalarının bir şeye güldüm ve olduğunu söyleyemem. Genellikle başkalarından sakladığım duygu ve düşüncelerimi dışa vurmak güzel. Yargılanma korkusu olmadan kendimi ifade etmek özgürleştirici.

Emeric yanağımı avuçluyor ve birbirimizin gözlerine bakabilmemiz için başımı çeviriyor. Onun gözlerinde parıldayan eğlence, bana bakan yorgunluk tarafından neredeyse bastırılıyor. Daha önce fark etmemiştim ama çalkantılı gözlerinin altındaki koyu halkalar belirginleşmiş. En son benimle yatakta olduğu zaman... günler .

"Benden gerçekten korkmuyorsun, değil mi prenses?" Bunu sorarken ses tonunda belirgin bir şaşkınlık havası var.

Başım bir kez sallanıyor. "Senden diğerleri gibi korkmuyorum çünkü bana zarar vermeyeceğini biliyorum. İnsanlar seni gördüklerinde ölümün gözlerinin içine baktıklarını sanıyorlar. Ben sana baktığımda vahşi ve tehlikeli bir baktığımı biliyorum ama ikimiz de biliyoruz ki ben bu tür şeylerden kaçmam, onlara doğru koşarım." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım bana verdiğin korku türüne bağımlıyım. Sen benim en sevdiğim adrenalin patlamamsın."

Bunu daha önce de yüzünde görmüştüm ama şu anda her zamankinden belirgin. Emeric bana sahip olduğu en büyük ödölmüşüm gibi -hayır, ödöl değil, bir hediyeymişim gibi- bakıyor. Yüzündeki bu basit ifade, kalbimin tehlikeli bir bölgeye, bir bölgeye düşmesine neden oluyor

İşler kötüye giderse paramparça olabilir.

O da bir şey söylemiyor ama söylemek zorunda da değil. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp kısa ama yine de ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücük verdiğinde gülümsüyorum.

Geri çekilip odaya tekrar baktığımda hâlâ aptal gibi sırtıtıyorum. Burası çok güzel ve pencereden görünen manzara çok dingin. Biraz klişe olacak ama beton bir şehirde büyüdüğünüzde doğanın sadeliğini daha çok takdir ediyorsunuz.

"Bu kulübenin ve arazinin sahibi neden sizsiniz?" Belirtmek isterim ki, hala "kulübe "nin burası için uygun bir terim olduğunu düşünmüyorum.

Kulağa hoş gelen bir iç çekişle başucundaki yastıklara daha da gömülüyor. "Kısmi gerçeği mi yoksa tüm gerçeği mi istiyorsun?"

Bu aptalca bir soru. "Eğer bana buranın senin gizli aşk yuvası olduğunu ve buradaki her yüzeydeki kadınları becerdiğini söyleyeceksen, bunu kendine saklayabilirsin."

Onun içten, engelsiz kıkırdaması dudaklarımda kendi gülümsememle seğirmesine neden oluyor. "Hayır. Tıpkı şehirdeki evimiz gibi, buraya da hiç kadın getirmedi." *Evimiz*. Bundan ilk kez bahsetmiyor ama yine de kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Benim bir seks kulübüm var. Onları eve getirmem için hiçbir sebep yoktu."

Ve kalsa iyi olur.

"Peki, o zaman sahibi olmanızın gerçek sebebi nedir?" Kahve bitince eğilip fincanı koyu renkli ahşap komodinin üzerine koyuyorum.

Emeric boşta ellerimi tutuyor ve parmaklarımızı kucağımda birbirine doluyor. Dikkatimi parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde nazik ve telaşsız hareketlerle gezdirmesine verdim. Daha önce beni kovalayıp ormanda kısırdıktan sonra böyle bir şey beklemezsiniz.

Aynı adamdan kibarlık. Onun her iki yönünü de eşit derecede takdir ediyorum, ancak daha yumuşak yönünün sadece bana ayrılmış olması daha da hoşuma gidiyor.

"Bunu iki nedenden dolayı aldım ama ikisi de mahremiyetle ilgili. Tartarus'un bodrum katında, bana haksızlık ettiklerinde ya da ihtiyaç duyduğum bilgilere sahip olduklarında insanları teslim ettiğim beton bir oda var. Yılbaşında beni vuran İtalyan da oraya getirilmişti. Ses geçirmez ve güvenli ama bazen işkencemi uzatma seçeneğimin olmasını takdir ediyorum. Cezalarımda yaratıcı olabilmek için alana sahip olmak, bunun gibi izole bir mülkün izin verdiği bir şey." Gerçeğin tamamını istedim ve o da geri adım atmadı. Bana daha önce elinden gelirse her zaman gerçeği söyleyeceğini söylemişti ve görünüşe göre bu sözüne sadık kalıyor. Seks kulübü işlettiği bodrum katında bir işkence odası bilgisini zihnimden uzaklaştırıyorum. Bu onun için çok markalı görünüyor ve bunu duyduğumda tamamen şok olduğumu söyleyemem. "İkinci neden, şehirden uzakta, kayıt dışı bir yer istedim. En güvendiğim adamlarım dışında kimse varlığını bilmesin. Bunu birkaç nedenden dolayı seviyorum: mahremiyetimi garanti ediyor ama aynı zamanda işler sarpa sararsa ve güvenli bir yere gitmem gerekirse buraya gelebileceğim anlamına da geliyor."

"Yani burası senin güvenli evin gibi mi?"

"Güvenli evimiz," diye düzeltti beni hemen. "Eve döndüğümüzde sana buraya nasıl gideceğini tarif edeceğim. Onları güvenli bir yerde sakla ve kimseyle paylaşma. Eğer bir şey olursa ve ben sana , geleceğin yer burası."

"Emeric..." Damarlarımda dolaşan ani endişe dalgasından hoşlanmayarak araya giriyorum.

"Ben ciddiym, Rionach." Keskin sesi beni irkiltti. "Şöyle düşünmek zorundayız. Gücü elimde tuttuğum sürece, insanlar beni ele geçirmeye çalışacak.

Ben ve benim olan. Niall gibi yarım akıllı insanlar. Bu işin peşini bırakmayacağını söylemiştim, yaşamasına izin vermenin riski buydu. Henüz yapmadıysa, yardım için Ruslara geri dönmesi an meselesi. Igor ve Bogdan ittifaka yeniden kabul edecekler çünkü onların gözünde seni ellerinden alarak onları küçük düşürdüm. Nasıl çalıştıklarını ve düşündüklerini çok iyi biliyorum, bu da çatı katından bensiz ayrılmanıza izin vermememin bir başka nedeni."

Babamın, Emeric'in Igor'la olan geçmişi hakkında söyledikleri, kürek kemikleri boyunca uzanan güzel dövmesiyle birlikte zihnimin ön saflarına geri dönüyor.

Parmaklarını parmaklarımın arasında daha da sıkarak, "Bana Igor'la olan geçmişini anlatacak mısın?" diye sormadan önce gergin bir şekilde uzun ve sakın bir nefes alıyorum. Böyle kişisel bir soru sorduğum için bana saldırmasını beklerken bedenim bir taş parçasına dönüşüyor. Ağabeyim ve babam onlara bir şey sorduğumda bundan hiç hoşlanmazlardı, bu yüzden zihinsel olarak kendimi Emeric'in de benzer bir tepki vermesine hazırlıyorum. "Sanırım bu konuda daha fazla şey bilseydim beni evde tutma konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu daha iyi anlayabilirdim."

Elimdeki az miktarda bilgiyle, baba-oğul ikilisinin Emeric'in olmadığı şekillerde dengesiz olduğunu biliyorum. Emeric hiçbir şekilde ahlaklı bir adam değil ama spor olsun diye masum kadınları katletmiyor.

Emeric'in vücudu acı verici bir şekilde sertleşerek benimkini yansıtıyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye söze giriyorum o daha bir sonraki nefes alışını bile tamamlayamadan. "Hiçbir şey söylememeliydim, sırlarına burnumu sokmaya hakkım yok."

Gergin bir sessizlik içinde geçen dakikalar hayatımın en uzun dakikaları. Zihnim milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor ve kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor. Her kan pompalamada, daha fazla

ve daha fazla pişmanlık ve endişe sistemime süzülüyor. O sessiz kaldığında, keşke geri sarabilsem ve koca aptal ağzımı açmadan kendimi durdurabilsem.

"Sen benim karımsın, Rionach. Bana her şeyi sorma hakkına sadece ve sadece sen sahipsin," diyor sonunda. Sözleri sessiz ama kararlı ve beni anında rahatlatıyor. "Babam Ambrose iyi bir adam değildi. Bunu benden duymak biraz ağır oldu biliyorum ama gerçek bu. Bırakın üç çocuğu, asla bir çocuk sahibi olmamalıydı ve bir eş almamalıydı, özellikle de annem Daria kadar yumuşak kalpli bir eş. Bize elini kaldırmadığı bir zaman hatırlamıyorum. İlk anılarımdan biri, bir Pazar aile brunch'ında yanlışlıkla portakal suyumu döktüğümde yumruğuyla kaburgamı kırmasıdır. Herhangi bir şey onu kızdırdı ve ağlarsak, gözyaşlarımız bize daha sert vurmasına neden olurdu. Dökülen meyve suyu gibi küçük şeyler yüzünden bizi tokatlamadığı zamanlarda anneme akla hayale gelmeyecek şeyler yapardı. On bir yıl boyunca annemin içindeki hayatı çekip almasını ve yaşama arzusunu yok etmesini izledim. Bizim dünyamız için fazla nazik ve kibardı. Bize kendini merdivenlerden aşağı attığını ve boynunu kırdığını söylemeye çalıştılar ama kardeşlerim ve ben gerçeği biliyorduk. Ambrose yeterince sarhoş olduğunda, onun ölümünde oynadığı rolü itiraf ederdi. Sonunda zayıf karısından kurtulduğu için kendisiyle gurur duyduğunu söylerdi."

Az önce içtiğim kahve midemde ve boğazımda pıhtılaşıyor. sıkılaşıyor. Emeric'in masum bir çocukken öz babası tarafından dövüldüğü görüntüsü zihnimde şekillendikçe bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. Ve annesi... O bu kadar hak etmemişti. Emeric sevgi dolu tek ebeveynini böylesine korkunç bir şekilde kaybetmeyi hak etmemişti, hem de kendi babasının elleriyle.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden birleştirdiğimiz ellerimizi yüzüme götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"O günden sonra ondan ve gazabından korkmayı bıraktım. On bir yaşındayken artık hissizleşmişim. Bana vurduğunda gülüyordum, bu da onu iyice kızdırıyordu ve o ne kadar sinirlenirse ben de o kadar çok gülüyordum. Kardeşlerim Astor ve Ledger onu kızdırmayı bırakmam için yalvardılar ama umurumda değildi. Yumruklarından ve silah olarak uygun gördüğü diğer şeylerden vücudumun her yerinde oluşan morlukları görmekten nefret ediyorlardı. Ben. Sadece. Umursamadım. *Umursamadım*. Sanırım altı ay boyunca gözlerim morarmıştı. Bu süre zarfında özel öğretmenler tarafından evde eğitildik, bu yüzden benim adıma endişelerini dile getirebilecek herhangi bir yetişkin yoktu. Bir şey yapabileceklerinden değil. Banes ismi o zamanlar şimdiki kadar öne çıkmıyordu ama yine de çok büyük bir ağırlığı vardı. İnsanlar Ambrose Banes'e karşı çıkmayacaklardı. Kabul törenimin olduğu geceye kadar onun tacizlerine ve diğer her şeye karşı kayıtsızdım."

"İnisiyasyon mu?" Tekrarlıyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

"Bu, ailemizde büyük büyük büyükbabamın başlattığı bir tür gelenek. Banes çocukları on iki yaşına geldiklerinde, bu ismi taşımaya layık olduklarını kanıtladıktan sonra resmi olarak aile işine dahil edilirler. Rastgele bir kişi seçilir ve biz çocuklardan onu kafasından vurmamız istenir. Bu kişi bir köprünün altında buldukları evsiz biri de olabilirdi, hastanede on altı saatlik bir mesaiden sonra evine dönen bir hemşire de. Onlar için fark etmiyordu. Seçici değillerdi."

Dudaklarımın arasından süzülen dehşet dolu nefesi tutamıyorum.

Kalbi göğüs boşluğunda o kadar şiddetli atıyor ki, aramızdaki iki kat giysinin arasından hissedebiliyorum. Şu anda bunu onun için mi yoksa kendim için mi yaptığımdan emin olamıyorum ama beceriksizce kucağında dönüyorum. Bacaklarım ve kollarım onu bir mengene gibi sardığında kasları kilitleniyor. Bir an için beni iteceğini sanıyorum ama kolları beni benimkilere rakip olacak kadar sert bir şekilde sarıyor.

"Bir gece yatağımdan çekilip babamın malikanesinin bodrumuna sürüklendim. İki adam beni aşağı taşıırken ayaklarımın üst kısmının bodrum merdiveninin betonuna sürtündüğünü hala hatırlıyorum. Beni asla girmemize izin verilmeyen arka odaya getirdiler. Babam orada, odanın köşesinde top gibi kıvrılmış kapüşonlu bir figürle bekliyordu. Silahı bana uzatırken babamın yüzündeki neşeli gülümseme asla pişman olmayacağım bir şey."

Benim babamın da hataları var ama Ambrose'un çocuklarına ve karısına davranışları Niall'ı oldukça iyi bir adam gibi gösteriyor.

Yine de beni bir seri katile sattı, belki de ikisi de berbattır?

"Kardeşlerim bana kabul törenlerini anlattılar. Kurbanlarının ağızlarında tıkaç varmış. Konuşmaya, hayatları için yalvarmaya hiç şansları . Babam kadının göz bağınyı çıkardıktan sonra ağızındaki tıkaçı da çıkarmış. Kadın yalvarmaya başlayana kadar neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştım." Emeric'in tüm vücudu benimkine karşı titriyor ve tek yapabildiğim ona daha sıkı sarılmak oluyor. "O bir anneydi. Küçük çocuklarının yanına dönebilmek için gitmesine izin vermem için bana yalvardı. Ambrose rastgele birini seçmedi. Bir anneyi seçti çünkü bunun beni nasıl etkileyeceğini biliyordu."

Emeric'in The Irish Wife filmindeki sözleri kafamda tekrarlanıyor. *İzliyorum.*

Babamın kendi kanında boğulması ve sonunda ölmesi hayatımın en güzel anlarından biri olarak kayıtlara geçecek. Emeric'in babasını çoktan ortadan kaldırdığını bilerek küçük de olsa bir huzur buluyorum ve tek umudum Emeric'in de bıçağı sapladığında bunu yapmış olması.

"Babam tetiğı çekmem için bana bağıırken ve kadın evine, bebeklerine dönmek için yalvarırken silahı tutan elim şiddetle titriyordu. Bir noktada, tereddüt etmemi izlemekten bıktı ve suratıma ters bir yumruk attı. Kendime gelmeyi başardığımda

Ayakları, silahı ona çevirdim. Buna güldü ve güldü. Kurşun omzunu delip geçince durdu. O gece en kötü dayağımı yedim ve anne yine de beyinde bir kurşunla öldü. Bugün bile adını bilmiyorum."

Sesinin tonu duygusuzlaştı. Bu anıları tekrar hatırlamak acı ve bağlantıyı kesmek kendini koruma yöntemidir. "Kanlar içinde ve kırılmış bir halde beni arabasının bagajına attı ve beni arkadaşının evine götürdü. Bana doğru davranmayı öğretebilecek biri varsa o da Igor'dur dedi. *"Igor sana yolu gösterecek"* dedi. Igor'un New Jersey'deki arazisinde bulunan aile mezarlığının altındaki bir mahzende tutuluyordum. Yemek yemek istiyorsam, bunu hak etmem gerekiyordu. Temiz kıyafet istiyorsam, bunu hak etmem gerekiyordu. Taş hücremin köşesindeki kova yerine gerçek bir tuvalet kullanmak istiyorsam, bunu hak etmem gerekiyordu. Bu şeylerden herhangi birini kazanmamın tek yolu, bana verdiği öğretiyi yerine getirmemdi. İsyan ettim ve onu reddettim ama bu sadece bir hafta sürdü. Omzuma bastırıldığı, üzerinde ailesinin amblemi olan kızgın demir bir çubuk beni daha fazla mücadele etmeden hizaya soktu. Igor bana bir insana bıçakla en iyi nasıl acı verileceğini öğretti. Bana bir insanı boğmanın en hızlı ve en etkili yolunu gösterdi." Bunu söylerken sesi boğazında düğümleniyor. "Bir insanın ölmeden önce ne kadar kan kaybedebileceğini ve vücudunun ne kadarının parçalara ayrılabilceğini öğrendim. İnsanlardan bilgi almanın en acı verici ve etkili yollarını keşfettim. Üç yıl boyunca Igor'un silahından başka bir şey değildim. Bana söylediği yerde ve zamanda kesip ve bodrumdaki ağlayan anneden sonra bir daha asla tereddüt etmedim. Igor bugün olduğum katil olmama yardım etti, ama ben onun öğretilerini aldım ve daha fazlasına dönüştüm."

Eğer insanlar bu hikayeyi bilselerdi, hiç şüphe duymadan kocama farklı gözle bakacaklarını biliyorum. İyi ya da kötü bir şekilde, emin değilim. Bir yandan, o masum bir çocuktı.

korkunç şeyler. Bu da benim şu anda yaptığım gibi bir zamanlar olduğu çocuğa sempati duymalarını sağlayabilir. Öte yandan, bugün bilinen katliamı ilk öğrendiğinde ve bu konuda uzmanlaşmaya başladığında sadece bir çocuktu. Bu daha da fazla korku uyandırabilir ve Emeric'e eşlik eden efsaneyi daha da karartabilir.

"Igor ya da Ambrose'un eve döndükten hemen sonra yeni yeteneklerimi kullanacağımı beklediklerini sanmıyorum. Kılıcım onu göbeğinden boğazına kadar yararken babamın yüzündeki şok, beni ne kadar hafife aldığıının bir kanıtıydı. Üç yıl boyunca itaatkâr asker rolünü mükemmel bir şekilde oynamış, sadakatimden şüphe etmeleri için onlara bir kez bile sebep vermemiştim. Kardeşlerimin yardımı ve desteğiyle babama aslında ne yarattığını gösterdim. Kanında boğulduğu o son anlarda, gözlerinde ne kadar büyük bir hata yaptığının olduğunu gördüm."

Yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. Hikâyesini anlattığı süre içinde gözlerinin altındaki halkalar koyulaşmış ve normalde altın sarısı olan yüzünün rengi kül rengine dönmüştü. Bugün beni minibüse sıkıştırdığında gözlerinde olan aynı odaklanmamış, vahşî bakış da geri döndü. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak başparmaklarımı yorgun gözlerinin altında hafifçe ileri geri hareket ettiriyorum. Yavaş ve ritmik bir sırayla alına, burnuna, her iki elmacık kemiğine ve son olarak da ağzına öpücükler konduruyorum.

Yüzündeki sisin kalkması ve benimle birlikte şimdiki zamana dönmesi birkaç dakika alıyor. "Umarım ölümü yavaş ve acı verici olmuştur" diye fısıldamadan önce tamamen geri döndüğünden emin olana kadar bekliyorum.

Igor'u neden hâlâ öldürmediğini öğrenmek istiyorum ama vazgeçiyorum. Gözlerini kırıştırıyor ama bakışlarındaki donuk ifade kaybolmuyor. "Öyleydi."

"Güzel," diyorum ona, alnımı kısa bir süre alına bastırdıktan sonra geri çekilip yüzünü incelemeye devam ediyorum. "Birlikte misin

Ben mi, Emeric?"

Her zamanki kendinden emin cevaplarından birini daha bekliyorum, bu yüzden dudaklarından boğuk bir sesle "Hayır" çıktığında neredeyse irkiliyorum.

"Sorun ne?" diye sormak, az önce bana anlattığı travmatik geçmiş göz önünde bulundurulduğunda son derece aptalca bir soru gibi geliyor ama kafasının içinde neler olup bittiğini başka nasıl öğrenebilirim bilmiyorum.

Vahşi gözleri omzumun üzerinden bakıyor. "Koslov şu anda arkanda duruyor ve bana seni boğmamı söylüyor. Tıpkı buraya ilk geldiğinde yaptığı gibi."

Odada sadist bir Rus'un izlerini aramak için döndüğüm aşırı hız yüzünden neredeyse kucağından ve yataktan düşüyordum. Hem rahatlardım hem de dehşete kapıldım, odada sadece ikimiz vardık. "Emeric..."

"O aslında burada değil, bunu biliyorum," diye açıklıyor, sesi mesafeli geliyor. "Ama yeterince uyumadığım zaman böyle oluyor. Beynim bana daha fazla eziyet etmek için onu çağırıyor."

Gözlerimi kocaman açıp nabzını hızlandırarak yüzünü tarıyorum ve bir kez daha orada bulunan acı verici derecede koyu halkalara takılıyorum. "En son ne zaman uyudun?"

Odağını arkamda gerçekleştirdiği anlaşılan halüsinasyondan uzaklaştırıyor. "Seninle, geçen gece."

"Emeric! O günler önceydi." Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi düşünürken beynim hızla çalışıyor. Geçmişine derinlemesine dalana kadar iyi görünüyordu ve o kötü anıları gün yüzüne çıkarmak ve uykusuzluk arasında, gözlerimin önünde dönüyor.

Bir kez başını sallıyor. "Uykuyla mücadele ediyorum. Igor'a gönderildiğimden beri. Yaklaşık on yıl önce şiddetli uykusuzluğa dönüştü. Genelde idare edebiliyorum ama sanırım Koslov'la tekrar uğraşmak durumu daha da kötüleştirdi."

Kalbim o canavara gönderilen çocuk için ve yirmi yıldan fazla bir süre sonra hala fiziksel ve zihinsel yaraları olan adam için kırılıyor.

"Tamam. değil," diyorum her şeyden çok kendim için. "Emeric, sana yardım etmem için bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin. Nova'yı aramam gerekiyor mu?" Cep telefonumun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Emeric'inkinin buralarda bir yerde olduğuna eminim. "Uykuya dalmana ne yardımcı olur? Geçen gece uyuyakalmıştın, o zaman sana ne yardım etmişti?"

"Sen."

"Ben mi?" diye şaşkın ve paniklemiş bir papağan gibi tekrarlıyorum. "Anlamıyorum." Ama işkencecisinin hayaletini ortadan kaldırmak için elimden gelen her şekilde ona yardım etmeye hazırım.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Tek bildiğim, senin içindeyken sadece uykuya dalmakla *kalmıyorum*, ki bu başlı başına bir başarı, aynı zamanda uykuda *kalıyorum*. Yıllardır en uzun uyuduğum gece düğün gecemizdi. İlk kez o zaman oldu."

Ne dediğini tam olarak algılamam bir anımı alıyor.

"Oh..." Mırıldanıyorum. Geçen gece geç saatte yatağa gelişi ve içime girmeden önce beni boşaltışı aklımda canlanıyor. Uykuya dalarken bana bu kadar yakın olmasının ne kadar rahatlatıcı olduğunu da hatırlıyorum.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum-"

Hızlı bir el hareketiyle sözünü kestim. "Sana musallat olan hayaletleri uzaklaştırmanın bir yolunu bulmuşsun gibi görünüyor, Emeric." Başka bir kadın onu anlamayabilir ve bunun sapıkça bir numara olduğunu düşünebilir ama ben öyle bir şey olmadığını biliyorum. Emeric'in bacaklarımın arasına girmek için hileye ihtiyacı yok. Oraya özgürce ve istediği sıklıkta girmesine izin veriyorum. Hileye gerek yok. "Bana daha önce söyleyebilirdin."

Alaycı olmayan bir kıkırdama çıkarıyor. "Yeni karıma, REM döngüleri arasında çok uzun süre kalırsam uykusuzluğa bağlı halüsinasyonlar gördüğümü nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilemedim, ama onun sıcak amına gömülü sikimle uykuya dalmanın benim kişisel yatıştırıcım olduğunu keşfettim. Ben kendime has ağız sulandıran bir deliyim, bunun farkındayım, ama bu beni sertifikalı yapıyor prenses."

"New York'un yüksek sosyetesinden yüz binlerce dolar değerinde mücevher çaldım çünkü varlığımı kabul etmeyi her zaman reddeden insanların bedenlerinden elmas ve diğer değerli taşları kaydırmanın heyecanını seviyorum. Parayı kendime bile saklamıyorum, bağışlıyorum" diye açıklıyorum aceleyle. Bana sırlarını anlattı. Sanırım de birkaçını ifşa etmem adil olur. "Bir keresinde bir metro platformunun kenarına o kadar yakın durdum ki devriye gezen bir polis kendimi öldürmeye çalıştığımı düşünerek beni yere yatırdı. Aileme haber vermemek için ondan kaçmak zorunda kaldım. İşte o zaman polisten kaçmanın olması gerekenden çok daha eğlenceli olduğunu anladım. Beni korkutan şeyleri arzuladığımı biliyor ve kabul ediyorsunuz ve bu yüzden beni yataklara bağlıyorsunuz ve sizden kaçmamı sağlıyorsunuz. Sen bana bunu veriyorsun, ben de sana bunu verebiliyorum. Evlilik böyle bir şey değil mi?"

Uzun bir süre bana baktı. "Seni ceza olarak benden kaçtıttım."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Orgazmı engellemek benim cezamdı. Kovalanmaktan ve sıkıştırılmaktan zevk alacağımı biliyordun." Kendimi ondan kurtarıyorum ve yataktan kalkıyorum. Sabit parmaklarımla ondan çaldığım gömleğin düğmelerini açmaya başladım. "Ayrıca, sakin içimdeyken uyumak gerçekten bir yük değil. Rahatlatıcı bir şey. Güvende hissettiriyor." "Sana yakın olmayı seviyorum" diye sessizce itiraf ederken dikkatim dağılıyor.

Karşısında çırılçıplak durup kapüşonunun eteklerine uzandığımda bakışları ısınıyor. Başının üzerinden çekmeme izin veriyor ve onu da yere atıp atılmış gömleğimin yanına koyuyor. Emeric düz yatana kadar yatakta kayıyor. Joggers'ını kalçalarının üzerinden geçirdiğinde, geri kalan kısmını çıkarmasına yardım ediyorum. Aleti şimdiden yarı sertleşmiş durumda ve ben daha ona dokunmadım bile.

Eğilip kalça kemiklerinin her birine birer öpücük kondurduktan sonra uzaklaşıyorum yatak odası ile bağlantılı ebeveyn banyosundaki tüm ışıkları hızla kapatıyorum. Yatak odasının kapısının kapalı ve kilitli olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra ona dönüyorum.

Güneşin tamamen batmasına daha birkaç saat var ama yine de gölgeler etrafımızı sarıyor. Emeric'in vücuduna tırmanırken, belirgin kalçalarından birini öpmek için durakladığımda, her hareketimi izleyen yoğun bakışlarını hissedebiliyorum. Kalçalarına yaslanıp, sertleşen siki amımı dürttüğünde, eğilip dudaklarımı onun gürleyen kalbine bastırıyorum.

Dizlerimin üzerinde yükseliyor, kalçaları sallanana ve her durgun vuruşa uyana kadar elimle onu yumrukluyorum. Kendimi güçlü hissediyorum, kontrol bende.

-Kendimi onun üzerine indirirken. Her seferinde bir inç içime sokuyorum, aşağıya batmadan ve daha fazlasını içeri almadan önce sadece en ucu içeride olana kadar. Bunu sikinin üzerine tamamen oturana kadar tekrarlıyorum.

Kaslarım onun etrafında kenetleniyor, ona binmeye başlamam için yalvarıyor ama mesele bu değil. Bu, şeytanları araya girmeden uykuya dalması için ihtiyaç duyduğu sığınağı ona vermekle ilgili. Daha sonra orgazmlarımızı koalamak için bolca vaktimiz olacak ama şimdilik dinlenmeye ihtiyacı var.

Bedenimi alçaltarak çıplak onunkine bastırıyorum ve kollarımı geldiğinde ona doluyorum. Başını eğip saçlarıma bir öpücük kondururken kalbi kulağımın altında çarpıyor.

"Uyu aşkım," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Eğer yaparsan peşinden
koşarım." "Biliyorum."

Yakındaki yumuşak battaniyeyi çıplak bedenlerimizin üzerine
çektğinde ve güçlü kolları beni sardığında gözlerim kapanıyor. Samimi.
Bu inanılmaz derecede samimi.

Uzun süre böyle dingin bir sessizlik içinde yatıyoruz, sanırım
çoktan sızmış. Yumuşakça söylediği "Ben de sana yakın olmayı
seviyorum prenses," sözü bana hâlâ uykuyla savaştığını söylüyor.

Gölgelenen karanlığa gülümsüyorum ve yüzümü onun yontulmuş
göğsüne daha sıkı sarıyorum. Nefes alış veriş i düzleştiğinde ve
yorgunluğuna yenik düştüğünde hala gülümsediğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

RESMEN bir aydır Bayan Banes'im ve beni kulübeye getirdiği günden sonra oldukça kolay bir rutine girdik. Emeric'in çocukluğunu ve Koslov ailesiyle paylaştığı geçmişi anlatması onu daha *insani* bir düzeyde anlamama yardımcı oldu. Emeric Banes'in hikayesi o kadar geniş ve zaman zaman uhrevi bir boyuta ulaşıyor ki, günün sonunda onun hala bir insan olduğunu unutmak bazen kolay olabiliyor. O da hepimiz gibi yaraları ve travmaları olan bir insan.

Artık geçmişinde ona musallat olan hayaletleri bildiğime göre, onları tutmasına yardımcı olabilirim. Hâlâ iyi uyuyabilen biri değil ama son iki haftada benimle aynı yatakta ilk evlendiğimiz zamankinden daha fazla uyuyakaldı. Sabah güneşi ufukta belirmeye başlarken eve geldiği birçok gecemiz oldu. Ona doğru sürünmek ve onu kolayca içime alabilmek için kendimi konumlandırmak benim için ikinci bir doğa haline geldi. Uykuya dalması sadece birkaç dakika sürüyor ve üç ila altı saat arasında o şekilde kalıyor. Emeric'in bana anlattığına göre bu, çocukluğundan beri en kesintisiz uykusu. Ve neredeyse her gün bu şekilde dinleniyor olması onun için muazzam bir şey.

Horoz ısıtmaya başladık-evet, bunun için doğru terimi Google'da araştırdım. Uyumasına yardımcı olmak için çok fazla boş zamanım var, ancak haftalar , benimle iç içe olduğunda daha sağlıklı uyuduğumu keşfettim. O hala dışarıda çalışırken onsuz yatmaktan başka seçeneğim olmadığına, kendimi acı verici bir şekilde boşlukta hissediyorum. Bu kadar kısa bir zaman diliminde hayatım ve vücudumun ihtiyaçları ona bağımlı hale geldi. Bu tamamen tek taraflı da değil. Emeric de artık bana bağımlı ve ben bunu hem korkutucu hem de sakinleştirici buluyorum.

Kocamı daha iyi anlamamın yanı sıra, Ruslarla tekrar ittifak kurmaları halinde ailemin ne yapacağına dair neredeyse paranoyakça endişesini de daha iyi anlıyorum. Çaresiz insanlar pervasızca hareket eder ve Emeric babamı *çok* çaresiz bir durumda bıraktı. Her gün Emeric'in taşıdığı ekstra endişenin benim yüzümden olduğunu bilmenin ağırlığıyla mücadele ediyorum. Eğer emri ben , Emeric hiç tereddüt etmeden babamı ve ardından da kardeşimi ortadan kaldırırdı. Bunu söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Her şeyden sonra, soyadı Moran olan hiç kimse benim iyiliğimi hak etmiyor. Birini artık hayatında istememekle ölmesini istemek arasında büyük bir fark var. Beni çok kötü bir şekilde yüzüstü bırakan ailemin ölmesini dileyecek noktaya gelir miyim bilmiyorum ama top onların sahasında. Emeric'in tahmin ettiği kadar aptalca bir şey yaparlarsa, kendi ölüm fermanlarını imzalamış olacaklar ve onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak.

Kulübede geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı, sonunda Emeric'e Ambrose'u öldürdüğünde Igor'un işini neden bitirmediğini soracak cesareti buldum. Tıpkı babasına yaptığı gibi Igor'un da kan kaybından ölmesini izlemenin onun için tedavi edici ve iyileştirici olacağına inanmaktan kendimi alamıyorum.

Koslov'un bugün bağılı olduğu Bratva'nın yirmi yıl önce Ban'lardan daha büyük bir güç olduğu ortaya çıktı. Ambrose'un ölümünden sonra ailenin imparatorluğunun dizginlerini eline alan Emeric'in en büyük kardeşi Astor, iki aile arasında daha fazla çatışma çıkmasını önlemek için Rus *Pakhan* ile bir anlaşma yaptı. Astor aileyi yönetme konusunda deneyimsizdi ve Ruslarla bir savaşın kendileri için iyi sonuçlanmayacağını biliyordu. İyi niyet göstergesi olarak Bratva, Banes ailesine Yukarı Doğu Yakası'nda çok rağbet gören bir gayrimenkul hediye etti ve Emeric, Rus da aynı şeyi yaptığı sürece Igor'u rahat bırakacağına söz verdi.

Sallantılı bir anlaşmaydı ama yirmi yılı aşkın bir süredir devam ediyor gibi görünüyordu. En azından Emeric beni Bogdan Koslov'dan çalana kadar. Kumdaki çizgiler artık biraz bulanık.

Artık tüm hikayeyi bildiğim için çatı katına istediğim gibi girip çıkmama izin verilmemesinden eskisi kadar rahatsız değilim. Emeric hala resmi güvenliğim için bir ekip seçmedi, ancak son birkaç haftadır çeşitli işlerde ve gezilerde bana eşlik etmek için programından zaman ayırmak için daha fazla çaba sarf ediyor. Söz verdiği gibi, doğaçlama bir alışveriş gezisinde vücudumdan parçaladığı iç çamaşırı stoğunu yeniledi. Aynı alışveriş gezisinde onu bir evcil hayvan dükkanına sürükledim ve Cerberus'a birkaç yeni oyuncak aldım. Emeric, Doberman'ın bir ev hayvanı olmadığını savundu ve benim buna cevabım başka bir gıcırtılı oyuncak atmak oldu.

Hatta beni Ophelia'nın stüdyosuna götürdü, böylece onun başlangıç derslerinden birini alabilecektim. Gümüş direğin etrafında zarifçe süzölmek için elimden geleni yaptığım süre boyunca bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. Bir saat süren ders, stüdyonun tuvaletinde çok ateşli ve ağır bir ana yol açtı. Lia bizi saçlarımız hâlâ dağınık ve Emeric'in gömleğinin önü açık bir şekilde çıkarken yakaladığında hiç de eğlenmemişti. Gülüyordu

Asık suratını görünce yanağından öptüm ve ön kapıdan kaçmadan önce onu yakında göreceğime söz verdim.

Çok iyiydi.

Mutluydum.

Emeric beni mutlu ediyor.

Ama yine de günümün pek çok saatini sıkılarak geçiriyorum. Beyniniz İsviçre peynirine dönüşmeden önce izleyebileceğiniz çok fazla film ve dizi var. Emeric'in bana aldığı iPad'e bir kitap indirerek değişiklik yapmaya çalıştım, ancak dikkat sürem bir bölümü bitirmem için yeterince uzun süre işbirliği yapmıyor görünüyor.

"Vay canına, burası gün ışığında çok daha farklı görünüyor," diye boş ve ürkütücü derecede sessiz mekânın etrafında dönerken. Müzik ve dans eden bedenlerin yokluğunda sesim yüksek tavanda yankılanıyor. "Beni bir yere götüreceğini söylediğinde burayı kastettiğini düşünmemiştim."

Tartarus bu rastgele Salı sabahı saat on birde, en son burada olduğum gecedен çok daha farklı görünüyor. Sıkıcı gerçekliğimden anlık bir kaçıştan başka bir şey olmayacağını düşündüğüm gece, bunun yerine tamamen başka bir şeyin başlangıcı oldu.

Emeric'in pahalı elbise ayakkabıları, bana yaklaşırken alttaki siyah-beyaz mermer zeminde tıkırdıyor. "Bu binayı satın aldığımda tek umudum, operasyonumdaki kirli paranın bir kısmını buradan akıtabileceğim kadar başarılı bir kulübe sahip olmaktı. Tüm yasal işlerimi para aklamak için kullanıyorum." Bunu duymak benim için şok edici bir açıklama sayılmaz. Çoğu suç ailesi bunu yapar. Sadece kocamdan çok daha küçük ölçeklerde çalışırlar. "Bu gece kulübü şehrin bu yakasındaki en popüler mekanlardan biri. VIP odalarının biletleri sekiz ay öncesinden tükeniyor ve her gece yüzlerce kişiyi

Çünkü başka birini içeri alacak kapasitemiz yok. Ana kulübün popülaritesi ve bodrum katındaki üyelere özel seks kulübü arasında Tartarus'un hiç beklemediğim veya planlamadığım bir şeye dönüştüğünü söylemek yanlış olmaz."

Omzumun üzerinden ona bakmadan önce mermer sütunlara kazınmış orijinal detaylara hayranlıkla bakıyorum. "Böyle şeyleri nasıl söylediğine dikkat etmelisin çünkü biri seni duyabilir ve yanlışlıkla seni mütevazı bir adam sanabilir." Yüzüm abartılı bir korku ifadesine bürünüyor ve kelimelerimden alaycılık damlıyor. "Ve buna izin veremeyiz. Korkunç itibarınız buna dayanamaz."

Gözlerinin kızgınmış gibi daralması beni güldürüyor.

"O güzel küçük kafadaki tek bir saç telini bile merak etmeni istemiyorum prenses. Sen beni korkutucu bulmasan da, çoğu kişi bu düşünceye katılmayacaktır. İtibarımı sadece korumakla kalmadım, onu hak ettim de." Bugün olduğu adama nasıl dönüştüğünün gerçek hikâyesini bildiğimden, buna daha fazla katılamazdım. "Ama dediğim gibi, Tartarus yıllar içinde gelişti ve daha fazla potansiyel büyüme için hala yer var. Kulübün tamamını kiralamak isteyen kişi ve kuruluşlardan oluşan bir ilgi listemiz var, böylece burada özel partiler düzenleyebilirler. Böyle bir şey için talep edebileceğimiz para, kirli paranın büyük bir kısmını geçirmemizi sağlayacaktır."

Dönüp aramızdaki boşluğu kapatırken diz üstü siyah süet botlarımın topuklarının çıkardığı ses etrafımızdaki sessiz boşluğu dolduruyor.

"Her şeyi kafanda tasarlamışsın gibi görünüyor, o zaman neden yapmıyorsun?" diye sordum. Bu tür iş planlarının bana açıklanmasına hâlâ alışamadım. Bunu o kadar rahat yapıyor ki, sanki

Bir fincan kahve eşliğinde sohbet. Babamın ya da Tiernan'ın davranışlarının tam tersi.

"Mevcut ekibimde bu tür etkinlikleri koordine edecek zamanı ya da yeteneği olan kimse yoktu." Gürleyen gri gözler yüzümü tarıyor. "Ama şimdi misafirperverlik üzerine eğitim almış bir karım var ve bunun onun için mükemmel bir iş olacağını düşündüm."

Sanırım çenem süslü mermer zemine çarptı. "Ne?"

Çeneme dokunarak sessizce ağzımı kapatmamı istiyor. "Sana haftalar önce inci takan bir ev kadınıyla evli olmak istemediğimi söylemiştim. Evimizin dışında bir hayata ihtiyacın var Rionach ve sana karım demeyi ne kadar sevsem de, bu unvanın dışında bir yaşam amacına ihtiyacın var. Şehirde rastgele bir iş bulmana izin vermem mümkün değil, ama burada Tartarus'ta benimle birlikte çalışmanın iyi bir uzlaşma olabileceğini düşündüm."

"Senin yanında çalışacağım, öyle mi? Yani benim patronum olmayacaksın?" Bir gülümsemeyle savaşıırken dişlerim alt dudağımı ısıyor.

Bana doğru uzanıyor, elleri yanlarımı kavlıyor. "Herkesin patronu olduğumu bilmiyor musun? Buradaki ofisin benimkinin hemen yanında olacak, yani istediğim zaman içeri girip sana *patronluk* taslayabileceğim."

Kendi ofisim mi? Bunu ne zamandır planlıyordu?

"İstediğim zaman ofisinize gelip sorun çıkarabildiğim sürece, bunda bir sorun görmüyorum."

"İstediğin kadar sorun çıkarabilirsin prenses. Aslında, bunu teşvik ediyorum."

Gülerek ve büyüyen gülümsememi daha fazla tutamayarak, istediğini almasıyla tanınan adama bakıyorum ve yine de tüm bunlar boyunca benden vermeye istekli olmadığım tek bir şey bile almadı. Aslında, Emeric bana istediğimi bilmediğim her şeyi verdi.

Heyecanlı bir ığlıkıa kendimi ona doğru fırlattığımda refleksleri çok hızlıydı. Bacaklarım ortasına dolanırken elleri kalçalarımın arkasını kavırıyor. Onunla göz hizasındaiken siyah saçlarının tellerini geriye doğru itiyorum ve soruyorum: "Ciddi misin? Gerçekten burada çalışacak mıyım?"

"Bir aydır Banes'lisin, aile şirketi için çalışmaya başlamanın zamanı geldi, öyle değil mi?"

Onu öptüğümde başım hâlâ sallanıyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

OceanofPDF.com

EMERIC

"Hâlâ evlenmenin neden akıllıca bir karar olacağını düşündüğünü anlamaya çalışıyorum, Emeric," diye tekrarlıyor Astor, eve dönerken telefonuna cevap verdiğimden beri üçüncü kez.

Tıpkı sosyal çevremizdeki diğer insanlar gibi, bir ay önce yapılan evlilik duyurusunu gördü ve o zamandan beri kötü bir uçuk vakası gibi aramalarını engelliyorum. Artık bu ailenin reisi ben ama Astor hâlâ benim ağabeyim ve bu unvanın ona beni azarlama ve nasihat etme hakkı verdiğini düşünüyor.

Ambrose'un karnına bıçağı sapladıktan sonra, Astor ben on sekiz yaşıma girene kadar yasal vasım oldu. Berbat bir evlilikten ayrılmanın ve sahip olmaya hazır olmadığı küçük bir çocuğun babası olmanın ortasındaydı. Bu onun için kolay değildi ve benim de ona yardım etmediğim kesindi. Igor'un evinden döndükten sonra parkta yürüyen biri değildim ama o her şeyle birlikte beni ve saçmalıklarımı da kabul etti. O sıralar Ledger'ın işi bırakması nedeniyle işleri tek başına yürütüyordu. Bugüne kadar Astor'un her şeyi nasıl idare ettiğini bilmiyorum ve beni derin uçtan uzak tuttuğu için ona çok şey borçluyum.

Bununla birlikte, evlenme kararımı sorgulamasını dinlemeye hiç niyetim yok. Söyleyebileceği hiçbir şey

gelinim hakkındaki fikrimi değiştirmemi ya da ondan vazgeçmemi sağlayamaz. Yapmayı başaracağı tek şey beni kızdırmak olur ve ben bu adımı atlamayı tercih ederim.

"Oğlunun eski kız arkadaşıyla evlendin," diye karşılık veriyorum apartmanımın asansörüne adım atarken. Kolumdaki saat ona söylediğimden yirmi dakika sonra evde olduğumu gösteriyor. Umarım Rionach hazırlanmayı bitirmek üzeredir de ben smokinimi giyer giymez yola çıkarız. "Bu konuda tam olarak ahlaki üstünlüğe sahip değilken beni ve ilişki seçimlerimi sorgulamalı mısın bilmiyorum."

Hattın onun tarafındaki ucunda bir masa sandalyesi gıcırıyor. Onu Washington Gölü'ne bakan evindeki ofisinde masasında otururken hayal edebiliyorum. O sert bakış, doğuştan sahip olduğundan emin olduğum bakış, sıkıca yerinde duruyor.

"Bu farklıydı. Onu sevdim."

Evet, ses tonundaki çatıklığı duyabiliyorum.

"Aynen öyle. Onu sevdin ve istedin, bu yüzden kendin olarak sahiplendin. *Ahlak* gibi önemsiz bir şeyin ihtiyacın olan şeyi elde etmene engel olmasına izin vermeyecektin. Bunu şimdi anlıyorum."

Astor için şaşırtıcı derecede nazik bir sesle sormadan önce uzun bir duraklama oluyor, "Bu yüzden mi yaptın? Ona ihtiyacın mı var?"

"Oksijen gibi," tamamen dürüst cevap beynimin fırsat kalmadan dudaklarımdan dökölüyor. "Bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyebilir ya da bunun bir hata olduğuna inanabilirsiniz -gerçi bunları yüzüme karşı söylememenizi şiddetle tavsiye ederim- ama hiçbir şey, ama *hiçbir şey* ondan vazgeçmemi sağlayamaz. Bu iş bitti. O benim."

"Tamam," diye itiraz etmeden kabul eder Astor. "Seni ve anlıyorum."

Öyle olduğunu biliyorum çünkü ağabeyim de en az benim kadar sahiplenici ve şu anda kalbi oğlundan çaldığı kadın için atıyor.

Parlak asansör kapıları açılıyor ve ben sessiz ve sakin evime adım atıyorum. Genellikle gelenleri kapıda karşılayan köpeğim ortalıkta görünmüyor, bu son zamanlarda daha sık rastlanan bir durum. gibi mülkü korumak yerine, karımı korumaya başladı. Rionach'ı bulduğum Cerberus'u da bulacağım. Asıl görevinden saptığı için ona kızamıyorum. Bugünlerde Rionach'ı güvende tutmak benim için çok daha önemli.

Gelinimi aramak için dolambaçlı merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlarken kardeşime "Öyle olacağını tahmin etmiştim," diyorum.

"Indie daha önce hiç New York'a gitmedi. Derslere bir sonraki ara verdiğinde onu bir hafta sonu gezisi için oraya götürmeyi düşünüyorum."

Bir kahkaha attım. "Oh, ne muhteşem bir aile buluşması olacak. Eminim oğlunuz sizi ve yeni üvey annesini görmeye bayılacaktır."

"Sen bir ," diye Astor.

"Beni pohpohlamayı bırak, Astor. Bu doğrudan kafama girecek," diye alaycı bir şekilde azarlıyorum. "Egomun şişmesinden nefret ederim. Ne kadar katlanılmaz olacağımı hayal edebiliyor musunuz?"

Yatak odamızdaki tek ışık, duşun hâlâ aktığı çatlak ebeveyn banyosu kapısının arkasından geliyor. Sanırım aslında giyinmiş ve gitmeye hazır değil. Senatör Holloway'ın başkanlık kampanyası bağış toplantısına kesinlikle geç kalacağız.

Cerberus başını ön ayaklarının üzerine koymuş, kapının yanında yatıyor ve ben ona doğru yürürken dikkatli gözlerle her hareketimi izliyor.

"*Artık* çok katlanılabilir olduğun için mi?" diye alay ediyor, "Hoşça kal Emeric."

Hat kesildi.

Buharlı banyoya girdiğimde, huysuz ağabeyimin görüşmeyi sonlandırmadan önce kendi vedamı söylememi bekleme zahmetine girmemesine gülüyorum. Uzun saçları tepesinde yığılı Rionach da aynı duştan çıkıyor. Havlu askısında asılı duran büyük boy siyah havlulardan birine uzanıyor ama ben ondan önce davranıyorum. Havlu elimde, sıırıslıklam, kıvrak vücudunun arkasına geçiyorum ve onu yumuşak kumaşa sarıyorum. Kendimi durduramayıp dudaklarımı su damlacıklarıyla benek benek olmuş omzuna bastırıyorum, sonra aynısını hassas boynuna yapıyorum. Narenciye kokulu vücut losyonunu derin ve açgözlü bir şekilde içime çekerken titriyor.

"konuşuyordun?" diye sorar.

"Kardeşim," diye cevap veriyorum boğazına karşı.

"Astor, sanıyorum?" Nemli sırtını göğsüme yaslıyor. "Ledger'dan bir süredir haber almadığını söylediğini biliyorum..."

Eğer "*bir süre*" yaklaşık yirmi yıl ile eşanlamlıysa, *evet, uzun* bir süre oldu. "Donanmaya katılmak için ayrılmadan önceki gece Ledger ile yüz yüze son konuşmamızdı. Kardeşimle kurduğum son iletişim, yıllar sonra Deniz 'ne katıldığında gönderdiği mektup oldu."

Ledger, içinde büyüdüğümüz dünyayla ya da kaderimizde miras olarak bırakılan imparatorlukla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bu saçmalıklardan uzakta bir yaşam şansı yakaladığı anda bunu değerlendirdi. Ambrose öldükten altı ay sonra acemi birliğine gitti ve bir daha geri dönmedi.

Ledger her zaman en iyimizdi. Daha kolay gülümser ve daha yüksek sesle gülerdi. Kabul töreninden sonra onda bir şeyler değişti. Gülümsemesi soldu ve kahkahası sessizleşti. Hem Astor hem de ben

O gece neler olduğunu bize anlatması için onu çağırdık, ama o muğlaktı ve bize hiçbir zaman gerçek bir cevap vermedi.

Dışarı çıkıp özgürlüğüne kavuştuğunda onun adına mutlu oldum. Bazılarımız bu hayat için yaratılmamışız ve bunu erkenden öğrenmek, daha sonra çok derine indiğinizde keşfetmekten daha iyidir.

"Onu bulmaya çalıştın mı?" Rionach kollarımın arasında dönerek çenesini göğsüme dayayıp kollarını bana dolayarak soruyor. Bir dakika içinde üstümü değiştirmeyi planlıyorum ama değiştirmesem bile nemli vücudundan kıyafetlerime sızan suyu umursamazdım.

"Birçok kez aradım. Tüm kaynak ve bağlantılarıma rağmen onu bulamadım. Peki, bu size ne anlatıyor?"

"Bulunmak istemiyor."

Ya da öldü, diye düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum. Astor da ben de yıllar boyunca aynı şeyi düşündük ama ikimiz de bunu dile getirmeye cesaret edemedik. Ledger zekiydi, belki de aramızdaki en zekiydi ve gözlemciydi. Hayatının ilk on sekiz yılında kendisine öğretilen becerileri ortadan kaybolmak için kullanabilirdi.

Tıpkı Nova'nın ordudaki görevinden sonra yaptığı gibi, Ledger da Alaska'da bir kulübede saklanıyor olabilir. Bildiğim tek şey, eğer Ledger nerede olduğunu bilmemizi isteseydi, yerini belli ederdi. Eğer yaşıyorsa, kendi tercihiyle izi sürülemeyen bir hayalet olarak kalıyor.

"Hayır, ." Bu her yıl yaptığım aramaları durduracağım anlamına gelmiyor. Öyle ya da böyle kardeşimin hayatta olup olmadığını bilmem gerekiyor. Çıplak yüzünün tamamını görebilmek için arkama yaslanıyorum. Makyajsız çok daha genç görünüyor ama bir o kadar da güzel. "Senatörün etkinliğine gidebilmemiz için giyinmiş ve gitmeye hazır olman gerekiyordu."

Benden uzaklaşırken burnu kırışıyor ve tüm ürünlerinin makyaj masasının önünde durmak için hareket ediyor. Onu eğiyor

Mermer tezgâha dayayıp kollarını havluyla kaplı göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Gerçekten seninle gelmek zorunda mıyım?"

"Sen benim karımsın. Sana benimle bazı etkinliklere katılman gerektiğini söylemiştim," diyorum, kendimi onun önünde konumlandırarak. "Neden gitmek istemiyorsun?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye açıklıyor zoraki bir omuz silkmeye.

"Sorun nedir? Doktor çağırmam gerekiyor mu?" Elim hemen alınca dokunmak için uzanıyor ama ateşi olup bakamadan elimi savuşturuyor.

Solgun görünmüyor ya da kurabiyelerini atmanın eşiğindeymiş gibi durmuyor. Kendimi hiçbir zaman hastayken bir kadının saçını tutacak kadar şefkatli biri olarak görmedim ama Rionach için bunu seve seve yapacağımı biliyorum.

Bu ironik bir şekilde komik çünkü bir keresinde İtalyan deri ayakkabılarıma kustuğu için bir adamın yanağına bıçak saplamıştım. Kendisini savunmak gerekirse, bilgi almak için işkence görmesinin on altıncı saatindeydi ve biraz midesi bulanıyordu. Uzun lafın kısası, ondan sonra fazla yaşamadı. Ayakkabılarım cesediyle birlikte yakıldı.

"Ne? Hayır, doktor çağırmanıza gerek yok. Bu çok sevimli olsa da seni telaşlı görüyorum, o kadar da ciddi bir şey değil." Ona uzandığımda elimi tekrar fırçalıyor, bu da ona hırlamama ve tekrar denememe neden oluyor. "Keser misin şunu? Ben iyiyim. Bu sabah regl oldum ve şu anda krampli ve şişmiş durumdayım. İğrenç göründüğümü hissediyorum ve kendimi uzun ve dar bir resmi elbisenin içine sokma fikri bana Pap smear kadar çekici geliyor. Ya da benzin istasyonunda suşi yemek kadar."

Onun sağlığı için duyduğum endişe yerini hayal kırıklığına bırakıyor. İlk evliliğimizin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti - onu döllerimle doldurduğum ilk geceden beri. İzini kaybettim

kaç kere içine boşaldığımı hatırlamıyorum. Yeni uyku düzenimiz sayesinde, çoğu zaman boşaldıktan sonra sikim onun içinde gömülü kalıyor. Bu, tek bir damlanın bile kaçmamasını sağlıyor.

İstediğimin bu olduğunu biliyordum, ancak bebeğimi ona veremediğimi öğrenmek beni tahmin edebileceğimden daha fazla etkiledi.

Onu kucağıma alıp önümdeki tezgâha yerleştirdiğimde Rionach'ın kaşları çatılıyor. Dizlerinin arasına girip elimi yumuşak ve uyarıcı iç kalçasında gezdirdiğimde şaşkınlığı daha da artıyor.

"Sen ne-" İki parmağım içine girdiğinde sorusu sersemlemiş bir nefesle kesildi. Gözlerine yansıyan dehşetle ellerimi itti. "Dur. Kan..."

onun sıcaklığından çektiğimde gözlerim kıpkırmızı boyalı parmaklara takılıyor.

"Emeric?" Dudaklarında benim adım, zar zor duyulabilen bir .

Sadece bir ay oldu. Bu zaman alabilir. Sabırlı olmalısın.

"Bu olabilirdi... Bunun benim bebeğim olmasını istedim." Ses tonumdaki hayal kırıklığı kulaklarıma çok açık geliyor ve Rionach'ın da bunu anladığından hiç şüphem yok. İçine ilk girdiğimde kükreyerek canlanan o ilkel dürtü beni tırmalıyor ve kafam içine koyacağım hayatla şişen karnının hayaliyle doluyor. İkimizin mükemmel birleşimi olan bir hayat.

"Bebeğin," diye tekrarlıyor yavaşça, sanki ağzını iki kelimenin etrafına sarmakta zorlanıyormuş gibi. Rionach bir an için şaşkın bir sessizlik içinde parmaklarımdaki kan izlerine bakarken bana katılıyor. İnançsızlığın neden olduğu sisten çıktığı anda avuç içleri göğsüme çarpıyor ve beni geriye doğru itiyor. "Lanet olası Emeric Banes, beni hamile bırakmaya mı çalışıyorsun?"

"Sen benim karımsın. Bu benim için çok mu yanlış olur?" Az önce zorla sokmaya çalıştığı boşluğu geri aldıktan sonra karşılık .

Sıcak duş nedeniyle yanaklarında oluşan pembe kızarıklık derinleşti ve parlayan gözleri yeşil alevler gibi parlıyor.

"Evet!" diye çığlık atıyor. "Evleneli bir aydan biraz fazla oldu. *Şimdi* bebek sahibi olamayız." "Belki de hiç." diye hızla eklerken yüzüne karanlık bir ifade düşüyor.

Onun bu sözlerini duyunca göğsümde ne olduğunu anlayamadığım bir duygu kabarıyor. Çene kaslarım sıkılaşıyor, ellerimi siyah taş tezgâhın üzerinde iki koyuyorum ve onu kafesliyorum.

"Bebeklerimi doğurmak istemiyor musun, Rionach?" Güzel yüz hatlarını gölgeleyen gölgeli ifadeye kısa süreli bir hüznün katılıyor. Bir nefeste kayboldu. "Bebeklerimi doğurmanı istiyorum, karnının çocuğumuzla birlikte büyümesini izlemek istiyorum. Ne kadar güzel olacağını düşünmek bile sikimi kaldırıyor."

Bunun üzerine gözlerini deviriyor ve göğsümü tekrar itiyor. Bir santim bile kıpırdamıyorum. "Senin azgın sakin bebek sahibi olmak için yeterli bir sebep *değil*."

Başımı eğiyorum ve fısıldamadan önce dilimi alt dudağında gezdiriyorum, "Bir gün olacak prenses. Er ya da geç, tohumum rahminde kök salacak ve bebeğimizi bu dünyaya getireceksin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerinde parlayan aşırı kendinden emin ve bilmiş bakış, kafamın arkasında bir alarm zilinin çalmasına neden oluyor. "Sanırım bunu bekleyip görmemiz gerekecek."

Kulübüme gelip benimle birlikte kafese girmeden önce Nova'ya onun hakkında toplayabileceği tüm bilgileri toplattım. Birinci sınıf öğretmenin adından, en çok çaldığı şarkıya kadar.

yayın platformunu çocukken kaç kez boğaz enfeksiyonu geçirdiğine kadar tercih etti, onun hakkında her şeyi biliyorum.

Onun yetenekli bir yankesici olduğunu bilmiyordun, o yüzden belki de her şeyi bilmiyorsundur, diyor kafamın içindeki alaycı ses.

"Benden sır mı saklıyorsun, sevgili karıcığım?" Dudaklarımı çenesi boyunca ve boğazına kadar takip ederek soruyorum.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Parmakları gömleğimin kumaşına dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Hâlâ bağış gecesine katılmak zorunda mıyız?"

"Maalesef, ama zaten modaya uygun bir şekilde geç kalacağımız için..." Ondan uzaklaşıp kalçalarını kavıyorum. Onu neredeyse tezgâhın kenarına kadar çektiğimde inliyor. Açılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde şaşkınlığı tedirginliğe dönüşüyor. "Bir keresinde orgazmın adet kramplarına iyi geldiğini okumuştum. Eğer seni bu gece bana katılmaya zorlayacaksam, en azından kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim."

Siyah havluyu yırtıyorum, böylece mükemmel amcığı bana tamamen sergileniyor.

"Sen-" Kalçasıyla uyluğunun birleştiği yeri öptüğümde olduğu yerde sarsılıyor. "Bunu yapamazsın. Şimdi olmaz. Kanayacaksın-"

Dişlerimin hızlı bir ısırganlıkla onu susturuyorum. "Birazcık kandan rahatsız düşünüyorsan prenses, dikkatini vermemişsin demektir."

Dilimin tatlı amcığına ilk dokunuşunda tüm çekinceleri ve mücadelesi onu terk etti.

OTUZ İKİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

"DUR," diye mırıldanıyor Emeric kulağıma, eli elimi sıkıca kavrarken. Bu
Büyükşehir Müze . Art'ın güzelce Korunmuş
mimari, Senatör Robert L. Holloway'in gülümseyen suratının yer aldığı
çeşitli boyutlardaki pankartlar ve yapışkan kırmızı, beyaz ve mavi
süslemelerle sıvanmıştır. Bir insanın ne kadar çekici umurumda değil.
yüzleri bir Mini Cooper boyutuna getirildiğinde iyi görünür.

Müşteriler tasarımcı takımları ve elbiseleri içinde son derece şık
giyinmişlerdir. Sahte gülümsemeler ve yüzeysel sohbetler kalabalık odayı
dolduruyor. Yıllardır katılmak zorunda kaldığım diğer tüm bağış toplama
ve yardım etkinlikleri gibi. Yapmacık ve büyütülmüş ve haksız egolar
kokuyor.

Bundan nefret ediyorum ve Emeric'in kolunda cam kapıdan içeri
adımımı attığım anda, iyi çalışılmış boş maskemin zahmetsizce yerine
oturduğunu hissettim. Görünüşe göre bu saçmalıktan bir ay uzak
kalmak becerilerimin paslanması için yeterli zaman değilmiş.

"Neyi durdurayım?" Fısıldayarak cevap veriyorum.

Binaya daha yirmi adım atabildik ve şimdiden bakışlarını
hissedebiliyorum. Konukların bize bakarken yüzlerindeki ifadeler
şaşkınlıktan dehşete düşmüşlüğe ve kızgınlığa kadar değişiyor.
Sonuncusu ağırlıklı olarak genç kadınların yüzlerinde yer alıyor. Bir
dakikamı alıyor

ama bulduğumda sırtlamakla savaşmak zorunda kalıyorum. Beni kıskanıyorlar çünkü ben *onunum*. Hiç uğraşmadan, eyaletteki en zor ve en uygun bekarı buldum. Emeric bana yıllardır kızlarını ona teklif eden babalar olduğunu ama kendisinin onları hep geri çevirdiğini söyledi. Bu kadınları reddetti ve sonra beni seçti, her zaman görünmeyen kızı.

Emeric bizi durduruyor ve tam önümde duracak şekilde kayıyor, geniş omuzları arkasındaki kalabalık odadaki her şeyi engelliyor. "Kendini küçültmeye çalışmayı bırak," sesi sessiz ama yine de gücünün her zerresini barındırıyor. "Kim olduğunu hatırla. Sen artık bir Banes'sin. Sen benim karımsın ve bunun bir anlamı var, o yüzden buna göre davran. İkimiz de biliyoruz ki yıllarca olduğun gibi davranan o çekingen kız değilsin. Kılık değiştirmeyi bırak ve onlara kim olduğunu göster."

Boğazım tuhaf bir şekilde düğümleniyor, doğrudan gözlerinde parlayan fırtınaya bakıyorum. "Nasıl oldu da sen her zaman gerçek beni görebildin ama onlar asla göremedi?"

"Onlar" derken kimi kastettiğimi detaylandırmama gerek yok. O biliyor.

Yüzümü çerçevelemek için serbest bıraktığım saç parmağının etrafında döndürüyor. Saçımın geri kalanı dağınık ama yine de zarif bir örgü şeklinde bükülerek açıkta kalan omurgamdan aşağı sarkıyor. İnce askılı ve neredeyse sırtı açık, sade bir gece mavisi elbise seçmiştim. Karnımın alt kısmı hala şişkin ama neyse ki kumaş omuzlarımdan zevkle sarkıyor ve yapışmıyor.

"Çünkü istemediler," diye cevaplıyor basitçe. "Gerçek sen -Saklamak için çok uğraştığın versiyonunu istiyorum prenses. Bunu sana daha önce de ama tekrar söyleyeceğim çünkü o zaman olduğu kadar şimdi de doğru. Ailen seni hak etmiyor. Onların bu bariz umursamazlığı pişman olacakları bir şey. Bundan emin olacağım."

Kısa bir süre önce bu adama karşı duygularımı kontrol edebileceğimi düşündüğüm bir zaman olduğunu düşünmek çok saçma. Artık bunu çoktan aştık. Tren istasyondan ayrıldı ve beni en iyi şekilde korkutan bir şeye doğru gidiyoruz.

Çerçevesinin etrafına baktığımda, özel sohbetimizi yaptığımız yere kilitlenmiş meraklı gözler buluyorum. "İnsanlar bakıyor."

"Bırak onları." Yanıma dönüyor ve kolunu belime doluyor. ", karıma hava atmak istiyorum."

Sonraki bir saat boyunca başım dik ve omuzlarım geride Emeric'in yanında duruyorum. gibi içime kapanmıyorum. Birkaç kez insanların fısıldaştıklarını ve bize doğru pek de ince olmayan işaretler yaptıklarını fark ettim. İlk başta fark edemeyecek kadar dedikodu yapmakla meşguldüler, ancak onları bakarken yakaladığımı fark ettiklerinde utanmış yüzlerindeki renk soldu. Gözlerimi onlara diktiğimde endişeleri daha da arttı. Emeric göz bir varlık ve sanırım artık ben de öyleyim. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey ve her zaman yabancı olan bir güç hissi veriyor.

"Rionach," diyor Emeric, beni içine düştüğüm düşüncelerden kopararak. Parmakları yine benimkilerin arasından geçti. "Bu benim yeğenim Callan."

Oh. Banes erkekleri müstehcen zenginlik ve nüfuzun yanı sıra, son derece güzel bir görünümle de kutsanmışlar. Eğer Emeric istediğini elde eder ve beni hamile bırakmayı başarır -ki bu, sinsî planını itiraf etmeden önce bana cazip gelmeyen ama şu anda beynimin bant genişliğinin büyük bir bölümünü tüketen bir şey- bebeklerimiz çok güzel olacak.

Callan Banes benim yaşlarımda, belki bir yaş daha genç ve çok yakışıklı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla Emeric'e benzer bir yapıya sahip olan Astor Banes, kalıtsal olması gereken bir özgüvenle ayakta duruyor. Astor Banes'in gördüğüm tek fotoğrafı

ama yüzünün babasına olan benzerliği tekinsiz. Koyu kahverengi saçları dağınık ama dağınık görünmüyor ve mavi gözlerinde bir ciddiyet var. Tam bir Amerikalı seksi havası var ama aynı zamanda etrafında dolaşan bariz bir tehlike havası da var. Kan bağından geldiğine inandığım bir başka özellik.

Bir zamanlar Ophelia'ya neden çekici geldiğini anlayabiliyorum, ama ben kocama yapışan şiddeti ve kötülüğü tercih ederim.

"Rionach," diye tekrarlıyor Callan, yüzünde rahat bir sırıtışla. "Sonunda isme bir yüz eklemek güzel." Eğiliyor ve yanağıma dostça bir öpücük konduruyor. "Seninle şahsen tanışıp aileye hoş geldin diyemeden amcamın seni korkutup bahse girmiştin."

"Kolay kolay korkmam," diyorum ona, gülümsemesine karşılık vererek. Emeric nefesinin altından ",," diye ekliyor.

Arsız yorumunu görmezden gelerek yeğenine odaklanmaya devam ediyorum. "Emeric bana Washington'dan buraya işletmeler için muhasebe işleri yapmak üzere taşındığını söyledi."

Callan bardağındaki viski ya da viskiden bir yudum alırken başını sallıyor. "Adli muhasebe bölümünden erken mezun oldum. Eğitimimi kullanmamız ve defterlerin düzenli tutulmasına yardımcı olmamız gerektiğini düşündük." Başka bir deyişle Callan, Banes ailesinin sahip olduğu yasal şirketler aracılığıyla kirli paranın aklanmasına yardımcı oluyor. Eminim profesörleri de derslerine girdiğinde özel okulda aldığı eğitimle tam olarak bunu yapacağını düşünmüşlerdir. "Duyduğuma göre sen de aile şirketine katılıyormuşsun ve Tartarus'ta çalışacakmışsın."

Emeric'in elini sıkıp bu fırsat için ona sessizce tekrar teşekkür ederken içimde bir beklenti oluşuyor. Yaşlı bir beyefendiyle başka bir konuşmanın içine çekildiği için, elimi sadece onaylayarak sıkabiliyor.

"Evet! Sanırım pahalı üniversite diplomamı da kullanacağım. Aslında işe başlayacağım için gerçekten heyecanlıyım. Ev kadını olmak çok sıkıcı."

"Emeric sizi çalışma saatleri içinde kulübe getirdi mi?
Eğer yapmadıysa, yaptığından emin olun. Çok eğlenirsiniz."

Amcasının bana kulübü ve bodrumda bulunan gizli kulübü bizzat gezdirdiğini söylememek için dudağımı ısırıyorum. Bunun yerine, ona en iyi umursamaz bakışımı atarak, "Daha önce gittim. Evlenmeden önce orada düzenlenen maskeli baloya katılmıştım. Arkadaşım Ophelia bir bilet kapmayı başardı ve beni de yanında getirdi. Onu tanıyor musun? Ophelia'yı mı? Sanırım bir keresinde sizi çocukluğunuzdan tanıdığını söylemişti ama yanlış hatırlıyor olabilirim." Ne diyeceğini görmek için aptalı oynuyorum.

Callan'ın yüzünde bir duygu senfonisi dans ediyor, sonra hepsini dizginleyip yerlerine nötr bir ifade yerleştiriyor. "Bu doğru, onu daha gençken tanıyordum. Kardeşi Bash ile iyi arkadaştık." *Evet, sen ne dersin de dostum, ama ikinizin geçmişi bundan ibaret değil ve bunu ikimiz de biliyoruz.* Callan ve Ophelia arasında ikisinin de anlattığından daha fazla geçmiş var ve yakında bir gün, birinden tüm hikâyeyi öğreneceğim. Eve döndüğümüzde bunu Emeric'e sormak için aklıma bir not alıyorum. "Aslında bu gece burada. Onu bir saat kadar önce gördüm."

"Öyle mi?" En iyi arkadaşımı ararken başım anında omuzlarımın üzerinde dönmeye başlıyor.

"Görünüşe bir randevusu var."

Ses tonundaki acı ve zehirli değişim karşısında kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Kendimi özelliklerimi incelemeye zorluyorum. Callan Takımı'nda olup olmamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok çünkü onların

ama her iki durumda da Callan'ın bariz kıskançlığının alevlerini körüklemeye karar verdim.

"Gerçekten mi? Aferin ona."

"Evet, tabii. Bu harika." Tek bir yudumda bardağının kalanını da içtikten sonra ayaklarının kayarak odaya bakıyor. "Yetişmem gereken biri var ama seninle tanışmak harikaydı Rionach."

Oh, çok kızgın. Ophelia'yı bulmalıyım ki ona söyleyebileyim. "Rio," diye düzeltiyorum o uzaklaşmadan önce. "Bana Rio diyebilirsin."

"Tamam, Rio." Kalabalığın arasına karışmadan önce veda edercesine başını sallıyor.

İçinde bulunduğumuz dev odayı bir kez daha yavaşça gözden geçiriyorum ama arkadaşımı hâlâ göremiyorum. İç çekerek Emeric'yaklaşıyorum ve arkadaşına özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Böldüğüm için üzgünüm ama hemen döneceğim. Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum ona sessizce.

"Camden size eşlik edecek." Emeric döndü ve elini kaldırdı. Yakınımızda durduğunu fark etmediğim genç asker bir an sonra yanımızda beliriyor.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sorarken yüzümün kırıştığını hissediyorum.

Emeric'in yüzündeki karanlık, değişmez ifade bana bunun tartışmaya açık olmadığını söylüyor.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırarak ondan başladım. "İyi, her neyse, sadece bana öyle bakmayı kes." Arsız bir sırıtışla, o şey söyleyemediğimden uzaklaşıyorum.

Rujlarını tazeleyen ve resmi elbiselerinin fermuarlarıyla boğuşan kadınlar arasında evden çıkmam daha uzun sürüyor.

beklediğimden daha fazla. Ayrıca, koridorda işinizin bitmesini bekleyen silahlı bir nöbetçi olduğunu bilmek kadar çiş korkusunu kötüleştiren başka bir şey yoktur. Eklenen baskı bir dakikalığına benim lehime çalışmıyordu.

Benimle yaşıt gibi görünen bir çift kadının etrafından dolanarak ağır ahşap kapıyı itip açıyorum. İçeri girmeden önce durup omzumun üzerinden onlara bakıyorum. "Biliyor musunuz, oyun oynarken en sevdiğiniz oyuncağınızı çalmışım gibi bana bakmayı bırakırsanız muhtemelen gecenizden daha fazla keyif alırsınız."

Mükemmel boyanmış suratlarının düşmesinden ve sonra haksız bir hoşnutsuzluğa bürünmelerinden, bir şey söylememi beklemediklerini anlıyorum.

İlk olarak kan kırmızısı elbise giyen şişe sarısı konuşuyor. "Babam iki yılı aşkın bir süredir Emeric Banes ile benim aramda olası bir kur yapma konusunu görüşmeye çalışıyor ama Banes her seferinde babamı geri çevirdi. Ve babam Wall Street'teki sıradan bir takım elbiseli değil. İnsanlar onun kim olduğunu *biliyor*." Kollarını hızlı bir şekilde açıp kapaması onu ele veriyor. Görüldüğü kadar kendinden emin değil.

"Aynı şey benim aileme de oldu," diye homurdanıyor sarışının arkadaşı. "Ve bizim bir havayolu şirketimiz var, ve küçük bir özel havayolu şirketinden bahsetmiyorum, bütün bir ticari havayolu şirketinden bahsediyorum. Bunun bizi ne kadar zengin yaptığını biliyor musun? Önemli değildi çünkü Banes babamın mesajlarını görmezden gelmeye devam etti."

Emeric, önüne sürülen onca taliple on kez evlenebileceğini söylerken şaka yapmıyordu.

Kız çocukluklarından itibaren değerlerinin kiminle evlenip çocuk sahibi olacaklarına bağlı olduğu söylendiğinde kadınların zihinlerine olan budur. Bu onların kafalarını bozuyor ve gerçek değerlerini görmelerini engelliyor. Kalbim onlara sempati duymaktan kan ağlıyor çünkü onlar asla

bir vardı ama bu beni ezip izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Burada duran kadınlar için hem kızgın hem de üzgün bir şekilde kaşlarını kaldırıp "Orada bir yerde bir soru mu var?" diye soruyorum.

Sarışın, mükemmel yontulmuş burnunun altından bana bakıyor. "Ailenin kim olduğunu ve yıllar önce önemini yitirdiğini biliyoruz. Bilmediğimiz şey ise seni bu kadar özel kılan şeyin ne olduğu ve onun seni seçmesi. Neden *seninle* evlenmek istesin ki?"

Tamam, *ouch*. Yüzümde en tatlı, en küçümseyici gülümsememi sabitleyerek, "Bu Emeric için bir soru gibi görünüyor. Neden gidip ona sormuyorsun? Sana meydan okuyorum." Kızgın ifadeleri ben ekleyene kadar değişmiyor, "Ya da daha iyisi, ona senin için sorabilirim. Merak etmeyin, kararlarını sorgulayanın siz ikiniz olduğunu ona çok net bir şekilde anlatacağım."

Prova edilmiş bir koreografi gibi, yüzlerindeki kan aynı anda çekiliyor ve dolgun kırmızı dudaklarından eşleşen soluklar geliyor.

Başımı eğerek gözle görülür ve elle tutulur korkularını inceliyorum. "*İşte bu*. İşte bu yüzden ikiniz de onunla evlenemezsiniz. Şu anda üzerinizden damlayan korku, onun karısı olarak hayatta kalamayacağınızın kanıtı. Emeric'le yatakta bir gece bile dayanamazdınız. Seni canlı canlı yer ve bunu yaparken de gülümserdi." Neyse ki o gülümsemeye bayılıyorum. "Şu anda ağzına kadar zengin ve güçlü adamlarla dolu bir binada duruyoruz. Git kendine bir tane bul ve *asla* senin olmayacak bir şeye sahip olduğum için bana dik dik bakmayı kes."

Ne söyleyeceklerini duymak için bekleme zahmetine girmeden arkamı dönüyorum ve onları yersiz kıskançlıklarıyla baş başa bırakıyorum.

Tuvaletler uzun bir koridorun sonunda, etkinlik telaşının yaşandığı ana sergiden uzakta yer alıyor. Saatin adamına ait olduğunu tahmin ettiğim bir erkek sesi ve

geleceğin başkan adayı koridorlarda yankılanıyor. Bir mikrofona konuşuyor ve sözleri bana ulaştığında karmakarışık oluyor. Senatör Holloway'in ne dediğini anlamak için orada olmam gerekmiyor. Başkan olduğunda Amerika'yı nasıl kurtaracağına dair tuhaf vaatlerde bulunuyor ama bunun gerçekleşmesi için buradaki herkesin için çok büyük bir çek yazması gerekiyor. *Yawn*.

Katılımcıların konuşmayı dinlemek istemesiyle birlikte, tuvalete ilk gittiğimde insanlarla dolu olan koridor şimdi . Tamamen boş. Emeric'in benim için görevlendirdiği güvenlik görevlisi de ortalıkta yok.

Emeric, Camden'in görevini terk ettiğini öğrendiğinde genç muhafızın genel sağlığı ve güvenliği endişeleniyorum ve arkamda ayak sesleri duyulduğunda *ben* de endişeleniyorum.

Başımı sesin geldiği yöne çevirmeye fırsat bulamadan arkamdan bir kol beni sarıyor ve bir el ağzımı sıkıyor. Beni kovalama ve kaçırma konusundaki yeteneğinden dolayı, tek bir kalp atışı için vücudum beni saranın Emeric'in kolları olduğunu düşünüyor. Ama beni geriye doğru sürüklemeye başlarken bedenime bastırılan beden yanlış hissettiriyor. Ağzımı kapatan sıcak, hafif nemli el yanlış.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve mücadele kemiklerime yerleşiyor çünkü bu beni sürükleyip götüren kocam değil. İçimden bir ses bunun arkasında onun da olmadığını söylüyor. Ormandaki gibi bir ders daha almamı gerektirecek hiçbir şey yapmadım. Ben iyiydim.

Bacaklarım bir amaç ya da herhangi bir çekiş gücü arıyor ve dirseklerim bir dizi kaburgayla birleşene kadar geriye doğru itiliyor.

Sırtını sadece çalışanların girebildiği, sıradan beyaz bir kapıya çarpıyor ve bizi loş bir alana sokuyor. Benimle birlikte

çarpınırken ve histerik bir şekilde çarpınırken, getirildiğim odayı hayal meyal görüyorum. Sıra sıra dizilmiş metal raflar ve üzerlerine özenle yerleştirilmiş kutular ve eşyalar var. Müzenin arşiv odalarından birindeyiz.

Beni yanlarından sürüklerken raflara yerleştirilmiş eşyalardan birini boşuna almaya çalıştığımda adam kıkırdıyor. Kafamdaki karmaşa ve paniğin neden olduğu bulanıklığın odak noktası geçirmesiyle, neye uzandığımdan bile emin olamıyorum. Birine yeterince sert vurursanız her şey bir silaha dönüşebilir, değil mi?

Oda düşündüğümde daha derin ve bizi rafların arasında daha da geriye götürüyor. Son eşya yığınının ulaşana kadar beni tutuşu gevşemiyor. Dengemi yeniden kazanıyorum, artık çıplak olan ayaklarım -görünüşe göre bir noktada stiletolarımı kaybetmişim-soğuk karo zemin üzerinde duruyor, aynı anda eli yüzümü serbest bırakıyor.

Tam nefesimi içime çekmeyi başarmıştım ki rafın arkasından başka bir figür bunun ne olduğunu öğrenmek için talepte bulunabildim.

Kelimelerim dilimde talaşa dönüşüyor ve figür gölgelerin arasından çıkınca neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Bu sonbaharda yaptığımız dansın üzerinden altı aydan fazla zaman geçti ve yüzünün sol tarafındaki hasar ilk gördüğümdeki kadar dehşet verici. Tekrar dikilmeden önce kafatasından boynuna kadar parçalanmış gibi görünen deri, çirkin, kabarık pembe ve gümüş çizgilerden . Yeniden dikilmiş gibi görünen göz kapağı da göz kırptığında hareket etmiyor. Altında yer alan kısmen gizli, süt rengi gözüyle şey görüp göremediğini hâlâ bilmiyorum.

"Sizi şenliklerden alıkoyduğumuz için üzgünüz." Sesinin yumuşak tınısı, bilmesem hoş olarak değerlendirilebilirdi

bir yalandı. Ya da kadınları korkunç ve kanlı sonlarına çekmek için kullandığı bir araç. "Tahmin edebileceğiniz gibi, sizinle yalnız konuşmak için zaman bulmak zor bir iş oldu. Banes seni gökyüzündeki kalesinde kilitli tutarak işimizi kolaylaştırmadı."

Korku, eğlenceli olanından değil, diyaframımı sarıyor ve acıtana kadar sıkıyor. Katledilmiş kadınların görüntüleri kafamın içinde dönüyor ve midemin yuvarlanmasına neden oluyor. Sanki Bogdan Koslov zihnimi okuyabiliyormuş gibi, berbat suratına şeytani bir sırıtma yayılıyor.

Söylediklerinin beynimde yer etmesi biraz zaman aldı. *Biz.*
Biz.

"Ne-"

Önümde duran kasaba o kadar odaklanmışım ki
O konuşana kadar beni buraya taşıyan kişiyi bir an için unuttum.

"Merhaba, küçük kardeşim."

Tüylerim diken diken oluyor, sanki yüzlerce örümcek derimin üzerinde koşuşturuyor. Menekşe rengi bir hızla etrafımda dönüyorum, neredeyse devriliyordum.

"Tiernan," adını boğulurcasına söylerken boğazımda düğümleniyor.

O benim kardeşim, bunu biliyorum ama şimdi gözlerimi üzerinde gezdirirken onu zar zor tanıyorum. Tiernan görünüşüyle her zaman gurur duymuştur. Koyu sarı saçlarını düzgünce kesip şekillendirme konusunda sınırda bir fanatikti ve onu yüzünde bir günlükten fazla kılla hiç görmedim. Bana öyle geliyor ki kiliseden beri ne tıraş olmuş ne de kesmiş. Üzerindeki boz kahverengi blazer ceket kırıkmış ve verdiği kilolar nedeniyle bir beden büyük.

Benim her zaman gördüğüm ama herkesin görmezden geldiği dengesiz tarafı tam olarak ortaya çıktı.

"Ne yapıyorsun? Neden..." Bir kez daha, kelimelerim benden çalındı. Onu hakkı olmadan görmek bir şok olmamalı.

Elini. Yani, Tanrı aşkına, kilisenin tozlu zemininde yatan katliamı gördüm, ama ceketinin kolunun ilk kez boş kaldığını görmenin sarsıcı bir yanı var.

Tiernan bakışlarımı takip ediyor ve dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor. "Banes'in el emeğini takdir mi ediyorsun?" Ceketinin kolunu ön koluna doğru itiyor ve sarılmış kütüğü bana uzatıyor. "Onu bize geri gönderdi. Yani benim elimi. Bunu biliyor muydun? Verandamıza bırakılmış ve annem kutuyu açmış. İnternette sipariş ettiği bir şey olduğunu düşünmüş. Ne de olsa büyük bir kutuydu. Ama hayır, sadece etrafına 'geçmiş olsun' balonu bağlanmış elimdi. *Çığlık* çığlığa bağırdı, lanet balon yüzünde yüzüyordu. Babam ondan sonra günlerce sakinleştirici vermek zorunda kaldı. Hâlâ kendine gelemedi."

Bana bakma şekli... Emeric'in yaptıklarına öfkelenmemi bekliyor. Benden böyle bir tepki almak için çok uzun süre bekleyecek. Ailemin kilisedeki davranışlarından sonra, Emeric'in kesik eli iade ederek onlarla daha fazla alay etmeye hakkı olduğunu düşünüyorum. Bunu böylesine renkli bir şekilde yapmak, şu anda hayatı paylaştığım adama tamamen yakışır.

"Ne sanıyordun ki? Bundan paçayı kurtaracağını mı sandın?" Ellerimi yumruk yapıp titremelerini gizlemeye çalışıyorum. Bunun korkudan mı yoksa içimde uğuldayan öfkeden mi kaynaklandığından emin değilim. "Sen. Çaldın. Ondan. *Ondan*."

"Ve sonra seni bizden çaldı!" Tiernan kendi göğsüyle Bogdan'ın göğsü arasını işaret ediyor.

Bizden. İlginç.

Aile malikanemizdeki odama geldiği sabah yaptığımız tuhaf konuşma kafamda yeniden canlanıyor. *Soyumuzun dışında evlenmek soyumuzu zayıflatan şeydi*. Benim ihtimaline gözle görülür bir şekilde kızmıştı ve şimdi de evlenmem gereken Bogdan'la mı işbirliği yapıyor?

Bir şeylerin peşinde ve son planının ne kadar iyi gittiğine bakılırsa, bunun onun için iyi sonuçlanacağını tahmin etmiyorum.

Aptal, aptal adam. Vücudunun bir parçasını daha mı kaybetmek istiyorsun?

Belki bu sefer kafan?

"Seni bizden çaldı ve ailelerimiz arasında planladığımız her şeyi mahvetti." Bana bir adım daha yaklaşıırken yüzü kıpkırmızı oldu.

Bir adım geri gitmek için ayağımı kaldırıyorum ama bunun beni Bogdan'a daha da yaklaştıracığını hatırlayınca duruyorum. Sırtımın zaten Rus'a dönük olmasından hoşlanmadığım için uzaklaşıyorum ve her ikisi de biraz önümde olacak şekilde kendimi konumlandırıyorum. Bu cehennemden nasıl kurtulacağımı bulana kadar ikisini de her zaman görmek istiyorum.

Çok uzun zamandır yoktum, Emeric'in fark edip beni aramaya gelmesi an meselesi. Tek yapmam gereken bu iki pisliğin beni başka bir yere götürmeye çalışmadığından emin olmak. Müzede kaldığım sürece her şey yolunda gidecek. *Bana bir şey olmaz.*

Emeric'in her yerde adamları var. Biri beni bulacak.

"Beni koruyan adam nerede?" Cevabını kabul etmek yerine soruyorum. Onunla tartışmak beni hiçbir yere götürmeyecek. Tek yapacağım onu daha da kızdırmak olacak ve Tiernan'ın sinirlendiğinde nasıl biri olduğunu biliyorum.

"Neden umursuyorsun ki?" Tiernan tersler. "O sadece Banes'in uşaklarından biri."

"Siyasi bir bağış toplantısının ortasında öfke nöbeti geçirmeye karar verdiğin için ellerime masum bir adamın kanının bulaşmasını istemem." *Oops*, onu kızdırmama planım suya düştü.

Bogdan kıkırdıyor. Karanlık, uğursuz bir ses, sanki beşinci kategoriden bir kasırga yaklaşıyormuş gibi kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Bana doğru yaklaşıyor. durmaya çalışıyorum ama bana yaklaştığında sırtımı raflara dayıyorum.

Aptal, kendimi azarlıyorum.

Eli uzanıyor ve nasırlı parmakları yüzümün kenarından aşağıya doğru iniyor. Boğazımda safra yükselmeye başlıyor. Bogdan'ın ellerini kaplayan kan şimdi görünmüyor olabilir, ama hala ellerinden damlıyor. Emeric'in elleri de kan lekeli. Bu benim için hiçbir zaman bir sır olmadı ama onun dokunuşunu düşününce hiç ürpermedim. Asla kaçmadım çünkü onun ellerinde güvende olduğumu ruhumun derinliklerinde biliyorum.

Sert parmak uçlarım çenemde geziniyor.

"Mmm, ne kadar yumuşak bir ten," diye mırıldanıyor kendi kendine, sonra bakışlarıyla beni kısıtıyor. "Ruhunu takdir ediyorum, Rionach." Övgüsü ve dokunuşu tüm bedenimi tiksintiyle sarsıyor. "İçinde makul miktarda mücadele olmasını tercih ederim. Bu her şeyi heyecanlı tutar. *Canlı*."

"Ben senin kadının değilim," diye anında karşılık veriyorum ve içimi saran korkuyu görmesine izin vermiyorum.

Açık sarı kaşları birbirine yaklaşıyor -ya da sol kaşından geriye ne kaldıysa onu yapmaya çalışıyor. "Onun olduğun için mi?" Çıkardığı tıslama sesi alaycı. "Hayır. Sen önce bana söz verildin. Seni ben seçtim. Sen Banes'in değilsin, bana aitsin. Baban tarafından imzalanmış bir kontratım var."

İçimi yoğun bir korku kaplıyor ama yine de gözleriyle buluşmak için çenemi kaldırıyorum... gözleriyle mi? "Onun olduğumu söyleyen imzalı bir evlilik cüzdanım var." İmzamın taklit edildiği bir evlilik cüzdanı ama neyse. Semantik ve hepsi bu. Bu onun bilmesine gerek olmayan bir bilgi.

Tiernan yüksek sesle alay eder. "Lisanslı ya da değil. Bu sahte bir evlilik."

Öyle başlamış olabilir ama artık öyle değil. Emeric'le olan evliliğim düşündüğümden daha gerçek. Bu

Geldiğini görmediğim bir şeye dönüştü... İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeye.

"Emeric bu düşünceye katılmayacaktır," diye uyarıyorum kardeşimi Bogdan'ın omzunun üzerinden.

"Banes için endişelenmiyoruz," diye tersliyor Bogdan. "Onun zirvedeki günleri sayılı. Onun için geliyoruz." Yüzümü okşamaktan sırtımdan aşağı sarkan uzun örgüye doğru ilerliyor. Örgü tellerini avucuna doluyor ve çekiştiriyor. Başım zorla geriye çekiliyor ve boğazım ona açıkta kalıyor. Beni zorladığı itaatkâr pozisyona karşı mücadele ediyorum ama tek başardığım saçlarımı daha sert çekmesini sağlamak oluyor. Boynumdaki kemikler sınırlarına ulaştı. Boynum fiziksel olarak daha fazla geriye gidemiyor ama yine de çekiyor. "İşte bu yüzden buradayız. Her iki durumda da benim olacaksın ama sana bunu kolaylaştırmak için bir seçenek sunuyorum. Eğer bu gece gönüllü olarak bizimle buradan ayrılırsan, bunca haftadır Banes için bacaklarını açtığın için seni çok fazla cezalandırmayacağım. Ama itaatkâr bir fahişe gibi onun yanında kalmaya karar verersen, onu yok ettikten ve korunmasız kaldıktan sonra pişman olacağından emin olacağım." Açıkta kalan boğazımı inceleme şekli, sanki boğazıma bir bıçak saplamanın nasıl şey olacağını hayal ediyormuş gibi hissettiriyor. "Toplanmak için olgunlaşmış tatlı bir meyveden başka bir şey olmadığında."

Sanırım bu bir refleks, gözlerim kardeşimin Bogdan'ın arkasında duruyor. Benimle birlikte odada bulunan iki kötünden Tiernan daha güvenli bir seçenek ve sanırım bu yüzden yardım için ona bakıyorum. Bu acınası bir durum ve eğer buradan , bundan utanç duyacak zaman bulacağım.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdım.

Kâbuslara neden olabilecek bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyor. "Dediğim gibi, içinde mücadele olan kadınları tercih ederim." Kulağıma fısıldayabilmek için yakınıma eğiliyor. "Sanırım ben sadece

onları dövmek. Sonunda hayatları için yalvardıkları zamanki kadar beni zorlayan bir şey yok."

Geri çekildiğinde korkunç gülümsemesi kayboluyor ve sıvı öfkeye dönüşüyor ve yüzüne tükürmeden önce "Siktir git" diye hırlıyorum.

Saçlarımı bir mengene gibi saran eliyle beni saç örgümden çekip etrafında döndürüyor. Rafin acımasız metali göğsüme ve kalçalarımın çarpıyor. Göğüs kafesimdeki kemikler acı içinde çığlık atıyor ve zar zor yutmayı başarıyorum.

Vücudunun ön tarafının tamamı sırtıma baskı yapıyor ve beni vücudunda ne tür bir etkiye sahip olduğumu keşfetmeye zorluyor. Nefesim göğsümde durur ve vücudumdaki her kas acı verici bir şekilde katılaşıyor.

Tanrım... Emeric kaçırılmamı planladığında hissettiğim korku, şu anda pençeli elini kalbimin etrafına saran şeyin yanında sönük kalıyor.

"Bogdan. Bu o..." Kardeşimin uyarısı tam da delicesine yüksek ve tiz bir zil sesi çalkantılı alanı keserken geliyor. Tavandaki ve kapıların üzerindeki ışıklar her kulak zarını sarsan bip sesiyle birlikte yanıp sönüyor.

Yangın alarmı. Birisi yangın alarmını çalıştırmış.

Bogdan'ın elleri hâlâ üzerimde olmasına rağmen sakinleşiyorum ve göğsümden bir ağırlık kalkıyor. Ve sonra gülmeye başlıyorum. Gülüyorum çünkü bunun arkasında kimin olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Kıkırdamalarım arasında arkamda duran iki adama "Boku yediniz," diyorum. Rus'un saçımı tutuşu başımı çevirmemi engelliyor. Beni duyduklarından emin olmak için sesimi yükseltiyorum ve tekrar söylüyorum: "İnanılmaz derecede sikildin!"

Tiernan yeni yol arkadaşına, "Gitmemiz gerek," diye bağırır. "Onu şimdilik burada bırakın. Onu sonra alırız. Tıpkı konuştuğumuz gibi

hakkında-"

"Konuşmayı kes!" Bogdan alarının sesini bastırmak için bağılıyor.
Emeric benim için geliyor.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"Peki, desteğinize güvenebilir miyim, Bay Banes?" Robert Holloway'in gülümsemesi o kadar iyi prova edilmiş ki, üzerinde adi bir samimiyetsizlik damlıyor.

Zirveye tırmanışım sırasında uğraşmak zorunda kaldığım diğer politikacılardan hiçbir farkı yok. Yüksek kaidelerinin üzerinde oturuyorlar ve kendilerini ellerini kirletmeye cesaret edemeyen ahlaki açıdan üstün insanlar olarak gösteriyorlar. Gerçekte, onlar da en az kadar yozlaşmışlar. Holloway'ler dört nesil boyunca ahlaksızlıklarını parlak din ve sahte fedakarlık perdesinin arkasına sakladılar. Ama ben gerçeği biliyorum ve bu kadar uzun süre siyasi güce nasıl sahip olabildiklerini de biliyorum.

Uzattığı ele kayıtsızca baktığımda gülümsemesi duraksıyor.

Bunu gizlemek için elinden geleni yapıyor ama benim varlığımdan duyduğu endişe gün gibi ortada. Gözlerini gereğinden fazla kırpması ve boğazının düğümlenmesi ona ihanet ediyor. Robert  niversitedeki ko-ed'lerini kovaladığından beri siyasi kariyerini geliştiriyor ve büyütüyor. Bunca zaman sonra duygularını dizginleme konusunda daha yetenekli olacağını düşünürdünüz. *Acınası bir durum. Ve bu adam ülkeyi yönetmek mi istiyor?*

Aslında Rionach tuvalete gitmek için sıvıştıktan sonra bana yaklaşacak kadar cesur olmasına çok şaşırmıştım.

Şaşkınlığım çoktan küle dönüştü ve şimdi sadece eğlenmiyorum. Eşim birazdan dönecek ve döner dönmez bu siyasi dondurma standını havaya uçuracağız.

Kolunu beceriksizce yanına geri getirdiğinde ona sırtıyorum. Ellerimi rahatça pantolonumun ceplerine sokarken ona "Ben olsam nefesimi tutmazdım Robby," diyorum. "Batı Yakası'nın İtalyan mafyasını oval ofise yerleştirmek gibi bir niyetim yok. Bunun beni ve kişisel çıkarlarımı nasıl olumsuz etkileyebileceğini görebiliyorsun, değil mi?"

Birleşik Devletler hükümetindeki oyunculara kancamı takmam neredeyse on yılımı aldı. Yaptığım diğer her şey gibi bu da titiz bir strateji ve planlama oyunuydu. İnsanları bana ve hedeflerime hizmet edecek güçteki işlere dikkatlice yerleştirdim. Eğer karşımda duran yürüyen, konuşan Ken bebeği Washington, D.C.'de güzel bir şekilde başlarsa, benim yıllarımı alan bu işi fena halde mahvedecektir. Özellikle de kulağında Holloway'lerden yıllar boyunca topladıkları iyilikleri isteyen İtalyanlar varsa.

Robert öksürüyor ve ardından sahte bir kıkırdamaya zorlarken lacivert gözleri söylediklerimi kimsenin duymadığından emin olmak için etrafı tarıyor. "Bay Banes... eğer benim sadık bir eş, baba ve Amerika Birleşik Devletleri'nin mütevazı bir hizmetkârı olduğumu ima ediyorsanız, *fena* halde yanılıyorsunuz." "Tanrı aşkına, ben mafya üyesi değilim" diye sessizce eklerken bir adım daha yaklaştı.

Bu etkileşimden çoktan sıkıldım, bıkkın bir şekilde iç çektim. "Onca insan arasından bana şirket çizgisini kullanmak sadece bir hata değil, aynı zamanda ikimizin de zamanını muazzam bir şekilde boşa harcamaktır. Sen benim nasıl bir adam olduğumu biliyorsun, ben de senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Bilmiyormuşuz gibi yaptığımız monoton kısmı geçelim, olur mu?" Bu gece buraya görmek için geldiğim şeyi zaten gördüm ve şimdi karımı eve götürmeye hazırım. Ayrılmadan önce onun tadına bakmak

beni doyuruyor. Asla yetmiyor. Her zaman ondan daha fazlasını istiyorum. "Holloway'ler ve Valentino suç ailesi yaklaşık kırk yıldır birbirlerinin sikini yalıyor. Bu bir sır değil."

Robert'ın yüzü geriliyor, gözlerinin ve ağzının etrafı sıkışıyor. Parlak alnı pek kıpırdamıyor ama bu onun için normal. Bu kadar yakından bakınca, yıllar önce yüzünü gerdirdiği kulaklarının yanındaki küçük yara izleri görülebiliyor.

Elimle omzuna küçümseyici bir vuruş yapıyorum. "Dikkatli ol. Bu gece her yerde kameralar var. Yarınki manşetlerde *'Umut vaat eden başkan adayı, düşmanlarının bağırsaklarını şık bir eşarp gibi takmasıyla tanınan bir adamla derin bir sohbe dalmışken gergin görünüyor' yazmasını* istemeyiz, değil mi?"

Yüzünün rengi soluyor ama o sahte milyon dolarlık gülümsemelerinden birini daha zorla yüzüne yerleştiriyor. "Yanılıyorsam düzeltin ama kuzenlerinizden biri bu sözde 'suç ailesiyle' evlenmedi mi? Sizin de bir aileniz olduğuna göre, ailemin onlarla devam eden iş destekleyeceğinizi düşünürdüm."

"Yanlış varsayımda bulundunuz." On yıllardır konuşmadığım bir kuzenim, işimin ülkenin başkentindeki kalesini koruma ihtiyacından daha ağır basmıyor.

"Eğer davamı desteklemek için burada değilseniz, neden buradasınız, Mr.

Banes?"

Dikkatim odada dolaşıyor ve birkaç tanıdık yüze takılıyor.

"Senin can sıkıcı kampanyana desteklerini çekmelerini sağlamak için kimlerin hayatlarını mahvetmem gerekeceğini ilk elden görmek istedim," diyorum ona dürüstçe. "Sadakatinizin tanrınıza ve ülkenize olduğunu iddia ediyorsunuz. Benimki imparatorluğumun ihtiyaçları." *Ve karımın.*

"Umurumda olan tek şey bu ve senin iğrenç kışının ve kötü tasarlanmış politikalarının bunu tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerinde öfke parlıyor. "Siz saygıdeğer bir işadamısınız ve gücünüz çok büyük Bay Banes, ama bir başkanlık seçiminin sonucunu değiştirecek kadar güçlü değilsiniz."

"Öyle düşünmüyor musun?" Hesapçı gözlerle onu yavaşça incelerken başımı yana eğiyorum. "Sanırım oyları etkileyemezsem, sorunu tamamen ortadan kaldırabilirim."

"Sen..." diye kekeliyor, sahnenin yanında kendilerine katılması için işaret eden bir çift genç adamı görmezden geliyor. "Az önce bir Birleşik Devletler senatörünü *idam* ettirmekle mi tehdit ettin?"

"Konuşmanızda iyi şanslar Senatör."

Vedalaşırken başımı sallayıp ağzı açık kalmış adama dönmeden önce ona son bir kez bilmiş bilmiş sırtıyorum.

Geceki görevimin tamamlandığına kanaat getirdikten sonra odada karımdan bir iz arıyorum. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı ama Callan Ophelia'nın burada olduğunu söylemişti. Belki de tuvaletten dönerken arkadaşını bulmuştur? Bu çok güçlü bir olasılık olsa da, sezgilerim aramaya devam etmemi söylüyor. Holloway konuşmasına başlarken kalabalık katılımcı grubu sahneye doğru ilerliyor. Söylediği tek bir kelimeye bile dikkat etmiyorum. Tek odak noktam, toplanan insanlar arasında onun kendine özgü kızıl saçlarını bulmak.

bir taş oluşurken gerginlik omurgamdan aşağı yılan gibi iniyor. Çenemi tutarak sohbet eden müşterilerin arasından sıyrılıp odanın diğer ucundaki tuvaletlere doğru ilerliyorum. Koslov'larla olan geçmişim hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra kesinlikle kaçmazdı. Rionach onun güvenliğini bu şekilde riske atmazdı. Bir daha olmaz.

Camden onunla birlikte. Ona eşlik etmesini izledim. Gardiyan genç ama işinde iyi. Üstesinden gelemeyeceğini düşünseydim ona görevi vermezdim. Çocuk ayrıca

Karımı kaybederse sonuçlarının ne olacağını. Benim gazabımı göze alamazdı.

Partinin yapıldığı serginin hemen dışındaki taş sütunun etrafından dolandığımda, Mathis'i yüz hatlarına neon boya gibi endişeyle yazılmış bir şekilde bana doğru koşarken buluyorum. Çılgınca telsiziyle konuşması, bu gece birinin benim ellerimde öleceğini doğruluyor.

"Konuşmaya başla," diye bağıriyorum o bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Karım nerede?"

Kafası sallanıyor. "Bilmiyorum."

Ceketinin yakalarından tutuyorum ve omurgası yakındaki bir duvara çarpana kadar onu acımasızca döndürüyorum. Mathis bana karşı . Onu parmak uçlarında durana kadar kaldırıyorum ve yine de bana karşı koymuyor. Koridor boş çünkü herkes senatörün konuşmasına dalmış durumda. Bu iyi bir şey çünkü işlemek üzere olduğum olası cinayet için tanıklara ihtiyacım yok.

"Eğer benim yanımda bu üç kelimeyi bir araya getirirsen, bunların konuştuğun son kelimeler olmasını sağlarım." Tehdidimi şimdi solgun olan yüzüne doğru hırılayarak savurdum. "Tekrar sorayım, Rionach nerede?"

Başı *yine* sallanıyor. "Camden'ı acil çıkış merdivenlerinde bulduk. Görünüşe göre biri ona saldırmış. Boynunu kırıp onu oraya atmışlar." Kan dolaşımında öfke alevleri tutuşuyor, ama alınan genç hayatın yasını tutmaya kendimi alamıyorum. Henüz değil, Rionach kayıpken değil. "Bayan Banes için merdiven boşluğunu ve banyoyu aradık ama ikisinde de yoktu. Dikkat çekmeden daha kapsamlı bir arama yapmaya çalışıyoruz ama binada bu kadar çok insan varken bunu yapmak zor."

Böylesine kamuya açık ve kalabalık bir alanda daha fazla yasadışı işimize dikkat çekmek aptallık olur. Benim işimdeki insanlar gölgelerde büyür. Bize doğru çok fazla ışık tutulduğunda, işte o zaman işler kötüye gitmeye meyillidir.

"O zaman lanet binayı boşalt, Mathis."

"Efendim?"

Umursamadan, elimdeki adamı bırakıp koridorun on adım aşağısında, beyaz duvarda kırmızı yangın alarminin durduğu yere doğru yürüyorum. Çalan alarm senatörün konuşmasını yarıda kesip acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladığında sergide yaşanan kargaşa on katına çıkıyor.

Mathis'in dik dik baktığı yere geri döndüm. "Lanet karımı bul."

Arşiv odasının metal kapısı arkasındaki duvara çarpıyor. Camden'ın cesedinden aldığım silahı tutuşum, dikkatim yerdeki atılmış topuklu ayakkabılara kilitlendiğinde sıkışıyor.

Rionach burada. Ya da buradaydı.

Oda geniş ve sıra sıra raflar yüzünden labirent gibi. İçeri giriyorum, Mathis ve Yates iki yanımda. Üç kişilik diğer iki ekip müzenin diğer bölümlerini arıyor. Arkamda, Yates'in müzenin farklı bölümlerini arayan diğer iki ekibe yerimizi söylediğini belli belirsiz fark ediyorum.

Nova ve diğer adamlar ekstra destek için bize doğru geliyorlar ama zamanımız kısıtlı. Camden'ın silahını aldıktan sonra, şehrin polis komiserine bir mesaj gönderdim ve adamlarını ve itfaiyeyi bu olaydan uzak tutması için uyardım.

mümkün olduğunca. Her zaman parlak rozetinin süper kahraman peleriniyle eş anlamlı olduğunu düşünen genç bir polis olur ve emirleri hiçe sayarak olay yerine dalar. Eğer böyle bir şey olur ve şu anda bu binanın içinde olanları görürlerse, kariyerlerini ve muhtemelen hayatlarını erkenden bitirmiş olacaklardır.

Silahlarımızı kaldırdık, odaya girdik ve ondan başka bir iz var mı diye baktık. Mathis'in telaşlı yüzünü gördüğüm andan beri, bu gece bu lanet şeye katılmamızda ısrar ettiğim için kendimi sessizce azarlıyordum. Rionach kendini iyi hissetmiyor ama yine de benimle gelmesini istedim.

Şu anda tehlikede olması benim suçum.

Ayrıca bu gece onu koruması için başka birine güvendir.

Hepsi benim hatam.

İkinci raf sırasını da geçip üçüncüsünün karanlığından iki tanıdık figür çıktığında neredeyse gerçekliğe ve kendime tüm hakimiyetimi kaybediyorum. Çok daha büyük çerçevelerinin arasında daha küçük bir tane duruyor. Şakağında tuttuğu gümüş tabancanın parıltısı yanıp sönen ışıkta göze çarpıyor.

Bogdan Koslov karımın kafasına silah dayamış durumda ve Tiernan Moran da diğer eliyle karımın üst kolunu sıkıca sarmış durumda.

Dünyam kendi ekseninde dönmeye başlarken görüşümün üzerine ölümcül kırmızı bir sis çöküyor. Mathis ve Yates birlikte silahlarını adamların kafataslarına doğrultuyorlar.

Igor'un oğlu bize alaycı bir parmak sallarken onaylamayan bir *tıslama* sesi çıkarıyor. "Bu konuda akıllı ol, Banes," diye bağırıyor. "Onun kafasına senin fedailerinin bizi vurabileceğinden çok daha hızlı bir kurşun sıkabilirim."

Alaycı uyarısını görmezden geliyorum ve karıma odaklanıyorum. Işık karanlık ve onu çok detaylı seçemiyorum ama on beş metre uzaktan görebildiğim kadarıyla yaralı görünmüyor. Hasarın tek işareti, ustalıkla işlenmiş örgüsünün artık gevşemiş olması ve daha fazlası.

Saçları yüzünün etrafından öne doğru dökülüyor. Ve yalınayak. Kafasına silah dayanmış ve iki adam onu esir almışken paniğe kapılmış gibi görünmesi beklenirdi ama o şaşırtıcı derecede sakin görünüyor. Duygularını bastırma ve gizleme yeteneğiyle, bildiğim kadarıyla histerinin eşiğinde olabilir. Eğer böyle bir şey olursa, karımın güzel gözlerinden akan her damla yaş, kılıcımın onu esir alanların derisinde açtığı bir başka dilim olacak.

"Konuş benimle bebeğim," diye sesleniyorum ona, bakışlarımı silahı tutan adama kilitlediğimde. "Yaralandın mı?"

Rionach, kardeşinin sessiz olması yönündeki uyarı hırıltısını duymazdan gelerek bana cevap veriyor. "Ben iyiyim." Ses tonunda sevdiğim bir keskinlik var. Tehlike karşısında, içinde yanan o vahşi ateşe tutunuyor. "Bu sefer benim hatam olmadığının kayıtlara geçmesini istiyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Yapmadığını biliyorum prenses," diye onu temin ediyorum. "Her şey girecek. Yakında her şey bitecek."

Nova bu gece bize eşlik etseydi, çoktan gözlerinin arasında kurşunlar olurdu. Orduda keskin nişancı olarak geçirdiği yıllar onu ölümcül bir silah kullanıcısı yapıyor. Yaptığını gördüğüm bazı atışlar imkansız sayılmalı. Normal şartlar altında benim nişancılığım da kusursuzdur ama karım hedefte dururken tetiği çekmeye kıyamıyorum.

Benim yanımda çenesini kapalı tutmayı bilmesi gereken Tiernan araya giriyor. "Haklısın. Bu iş yakında bitecek çünkü yoldan çekilecek ve geçmemize izin vereceksiniz. Eğer yapmazsanız, aptallığınızın bedelini Rionach'a ödetmek zorunda kalacağız."

"Buradaki tek aptal insanlar-" Rionach'ın sözleri Bogdan'ın namluyu şakağına daha sert dayamasıyla sustu.

Yüzünü buruşturmasını özlemiyorum. İçimde yaşayan canavar kafesinin parmaklıklarını sallıyor.

"Onu bana tek bir çürük ile geri verirsen, kitabından bir oyun çıkarır ve derini canlı canlı yüzerim, Koslov." Ona ters ters baktım. "Senden önce babanın öğrencisiydim ve tıpkı senin gibi o da bana en çok acı verecek yeri kesmeyi öğretti. Yeteneklerimi senin üzerinde memnuniyetle göstereceğim."

Igor'un oğlu karışık kıkırdıyor. "Sana öğretmiş olabilir ama ikimiz de biliyoruz ki ben daha çok çalıştım. Yeteneğimi mükemmelleştirdim. Bunu bir sanat haline ve eğer yolumuzdan çekilmezsen, eşleşene kadar onun yüzünü oyacağım."

Geldiğimden beri Rionach ilk kez korkusunu gösterdi. Çok hızlı, yüzünde bir anlık bir belirti ama bunu gördüm ve bu sadece öfkemi artırıyor.

"Tamam, gitmenize izin vereceğiz. Onu alabilirsiniz," diyorum çifte, sözcüklerin tadı dilimde kül gibi.

Rionach'ın yüzünün düşme şekli kalbimi kırıyor.

Sorun yok, bebeğim.

"Saçmalık!" Tiernan tükürür. "Sana inanmıyorum."

"Ortağınız az önce karımın yüzünü kesmekle tehdit etti," diye hatırlatıyorum. "Geçmenize izin vereceğiz. Yakalamak yok." Onlara ciddi olduğumu göstermek için silahımı yanıma bırakıyorum. Tetik parmağım silahı kullanmam için bağılıyor ama kaçınıyorum.

Koslov'un boştaki eli Rionach'ı tutuyor ve çekiştirerek bir canlı kalkan gibi tam önüne yerleştiriyor. Tiernan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve korkmuş bir çocuğun annesinin bacaklarının arkasına saklanması gibi, Bogdan'ın kısmen arkasında duracak şekilde manevra yapıyor.

Kafasına tabanca dayanmamış gibi davranan karım, kardeşini bunu yaparken izlediğinde dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. Dudaklarından "am" kelimesinin de çıktığına neredeyse eminim.

Bu kadın benim için yaratılmış.

Henüz farkında olduğunu sanmıyorum ama Rionach kalbimin sahibi.

"Yalan söylüyor, izin vermeyecek-"

"Konuşmayı kes lan," diye tersliyor Bogdan gergin İrlandalıya.

"Buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor ve senin gevezeliğin de buna yardımcı olmuyor." "Onu dinlemelisin," diye mırıldanıyor Rionach nefesinin altında

hoşnutsuz bir iç çekişle.

Bogdan onu daha sıkı kavriyor ve göğsüne doğru çekiyor. "Sen de öyle. İkiniz de çenenizi kapalı tutmalısınız."

Arkamızdaki kapıya doğru attıkları her adımda, biz de onlara ayna tutuyor ve bir adım geri çekiliyoruz. Bunun böyle devam etmesine izin vermek sabrımı daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sınıyor. Acı verici. Tek yapmak istediğim ileri atılmak ve onu kollarımın arasına almak. Ve onun güvende olduğunu anladığımda, Bogdan ve Tiernan'ın boğazlarına kurşun sıkmak istiyorum.

İçinde tutmaya çalıştığı korku yüzeye çıktığında, başımı usulca ona doğru sallıyorum. "Sorun yok prenses. Sadece o güzel gözlerini benden ayırma." Söyleneni yapıyor. "Yakında eve gideceğiz."

"Ona yalan söyleme!" Tiernan bağılıyor, yüzü yanıp sönen ışıklar altında kıpkırmızı oluyor. "Orası onun evi değil! Hiçbir zaman da olmadı. Tıpkı hiçbir zaman senin olmadığı gibi!"

Kollarımı nedensizce arkamda tutarak iki adım öne çıkıyorum ve başımı onlara doğru eğiyorum. "Ben yalan söylemedim."

Asla öğrenemeyecek gibi görüldüğü için, eşimin kardeşi daha fazla saçmalık kusmak için ağzını açıyor ama bunları yüksek sesle söyleme şansını asla bulamıyor.

Önlerinde duran bize bu kadar odaklanmışken, sırtlarını çıkışlarına dönmediler. Rionach haklıydı. Onlar aptal. Benim olanı çalmaya çalışmak ilk hatalarıydı. Sadece tek kapısı olan bir oda seçmeleri ise ikinci ve çöküşleri oldu. Bu arada

Bar yerden yaklaşık bir santim yüksekte, Koslov ikisinden daha zeki ve yaptıkları hata beş saniye geç fark ediliyor. Dönerek Rionach'ı da yanına alır, aynı anda Nova ve ekibi de kapıda önlerini keser.

Tiernan yere yığılırken Bogdan karımı vücuduna yaslamak için mücadele ediyor. Ateş etmek için silahını kaldırıyor ama aynı anda Nova birbirine dolanmış çiftte doğru atılıyor.

Üçü de karo zemine çakılıyor ve silah patladığında dünyam bir anlığına sona eriyor.

Etrafım kaosla çevrili. Işıklar yanıp sönüyor. Yangın alarmı çalıyor. Daha fazla silahlı adamım odaya hücum ediyor. Yine de içimde her şey ölüm sessizliğinde ve hareketsiz. Kulak zarlarım hiçbir sesi algılayamıyor ve gözlerim onun iki beden arasında kaybolduğu yerden başka bir şey görmeyi reddediyor. Kimse hareket etmiyor.

Dizlerimin bağı çözüldü, iki adım ileri sendeledim. Sanırım onun adını söyledim ama emin olamıyorum.

Lütfen iyi ol.

Kendimi ona doğru daha fazla adım atmaya zorluyorum ve bu sefer ağzımı açtığımda, onun adını gerçekten söylemeyi başardığımı biliyorum çünkü her şey yeniden odaklanırken kükresem içimde yankılanıyor. Etrafımdaki dünya hızlanıyor ve normal hızına dönüyor.

"Rionach!"

Nova karımın bedenini kısmen gizlediği yerden kendini yukarı çekerken onlara ulaşıyorum. Rionach'ın yaralanıp yaralanmadığını anlayana kadar arkadaşıma şöyle bir bakmaktan fazlasını yapamadan onu kollarıma aldım ve baygın Rus'un bedeninden gelin gibi kaldırdım.

Silah patladığından beri ilk kez, titreyen kolları boynuma dolanırken ve kendini çekerken kalbim göğsümde atıyor.

bana karşı sıkı. Çıkardığı tek ses zorlukla aldığı nefes.

"Konuş benimle bebeğim," diye sesleniyorum saçlarına, başımı onunkine yaslayıp içime çektiğimde. "İyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Cevap olarak başını sallar.

Yüzünü görebilmek için boynumdaki tutuşunu gevşetmesi için onu nazikçe zorlamaya çalışıyorum ama reddediyor.

"Rionach," diye mırıldandım. "Sana bakmama izin ver. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerek. *Lütfen*."

Sonunda bunu yapan şey lütfen olmalı çünkü kolları boynumdaki tutuşunu nihayet yüzünü ve göğsünü görebileceğim kadar gevşetiyor. Soluk teninin kıpkırmızı olduğunu gördüğümde kalbim tekrar arızalanmaya başlıyor. İki elimi de vücudunda gezdirebilmek için onu hiç acımadan önümdeki sallantılı ayaklarının üzerine yatırıyorum. Kanın kaynağını arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Benim değil," diye konuşuyor sonunda. "Ben vurulmadım."

Gözlerim onun hafif şaşkın kayıyor. "O zaman kim-"

Nova arkamdan, "Merak etme E, bu sadece bir geçişti," diye anons ediyor.

Döndüğümde, ikinci komutanımı sağ elini sol omzunun üst kısmındaki bir kurşun yarasının üzerinde tutarken buluyorum. Biraz solgun ama ölümün kıyısında geziniyor gibi görünmüyor. Tanrıya şükür.

"Nova, kurşun izlerinin eşleşmesini istiyorsan sorman yeterliydi," diye kestirip atıyorum. Kolumu sıkıca karıma dolayarak bizi ona yaklaştırıyorum. "Bir Rus'un seni vurmasına izin verme tiyatrosunu yaşamak zorunda değildin."

Bir kahkaha atıyor ve boştaki eliyle teklif ettiğim eli kabul ediyor. Elini elimde sıkıtiğimde yüzünü buruşturdu ama

İyilik. Doğru kelimeleri bulabildiğimde, karım için bir kurşun attığı için ona ne kadar minnettar olduğumu yakında söyleyeceğim. O zamana kadar, şu anda ne söylemeye çalıştığımı biliyor.

Koslov'un yanına çömelmiş olan Yates, "Baygın," diyor. "Görünüşe göre Nova'nın koca gövdesi onunkiyile çarpışınca kafasının arkası yere çarpmış. Nefes alıyor, bu yüzden sadece kötü bir beyin sarsıntısı geçirdiğini tahmin ediyorum."

"Nova'nın vücudunun çok olduğunu doğrulayabilirim," diye ekliyor Rionach, adrenalinin neden olduğu sis dağıldığı için sesi daha net çıkıyor. "Sanırım kemiklerimi ait oldukları yere geri koymak için bir masöre ihtiyacım var."

Nova'nın yüzü daha da beyazlaşıyor ama acıdan değil. "Çok üzgünüm, sevgilim."

Sevgilim mi? Bu lakap hakkında daha sonra, kurşun yarısından kan fışkırmadığı zaman konuşacağız. İyileşmesi için ona zaman tanıyorum, ama doktor oraya dikiş attığında, konuşmaya başlayacağız.

Karım onu başından savdı. "Omurgamın ağrımamasını tercih ederim..." Koyu gri tişörtünün kıpkırmızı olduğu yeri işaret ediyor. "*Bu*, ve eminim ki az önce hayatımı kurtardın. O yüzden lütfen özür dileme koca adam."

Kapının yanında Mathis, Rionach'ın kardeşini yakalayan gardiyanın onu zapt etmesine yardım ediyor. Sağ kolundaki eksik uzantı nedeniyle kelepçe söz konusu değil. Başka bir gardiyan Koslov'un yanında Yates'e katılıyor.

"Harekete geçmeliyiz," diyorum herkese. "Yetkililer her an buraya gelebilir. Yates ve Mattis, bu şerefsizleri kulübeye götürün. Asılmalarını ve bodrumda beni beklemelerini istiyorum."

"Minibüs ara sokakta park halinde." Nova ceplerini karıştırır ve anahtarları Yates'e uzatır. "Dikiş atıldıktan sonra seninle orada buluşuruz."

Adamlar bu boktan gösterinin yıldızlarını kapıdan çıkarmadan önce ikimize de başlarıyla selam veriyorlar.

"Camden'ı almak için birine ihtiyacım var." Bunu söylediğimde Nova'nın kafası bana doğru döndü. "Polislerin bulması için onu burada bırakamayız. Onu Doktor'un ofisine götürün. Yarın ailesine haber veriniz."

Nova'nın yüzü bir kalp atışı kadar kısa bir sürede canilikten üzüntüye ve tekrar caniliğe dönüyor. İkinci komutanım ekibe katılacak kişileri seçen ve onları eğitmek için aylar harcayan kişidir. Camden'ı hepimizden daha iyi tanırdı. Odadan çıkmadan önce sertçe başını sallayarak onayladı.

Rionach'ı kucağıma alarak onu dışarı kadar takip ediyorum. "Hadi prenses. Seni eve götürelim."

Yorgun bir iç çekişle başını omzuma bırakıyor. "Sana bu gece gelmek istemediğimi söylemiştim."

Bunun üzerine göğsüm sıkışıyor, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Biliyorum."

OTUZ DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"DÖVMEN İÇİN ÜZGÜNÜM." Rionach'ın sesi Nova'nın şu anda doktor tarafından bakıldığı boş yatak odasının kapısından geliyor. "Artık üzerinde bir yara izi olacak."

İyi kalpli doktor derisine bir dikiş daha atarken arkadaşım ne irkildi ne de ürktü. Her zaman olduğu gibi, kurşun yarası onarılırken herhangi bir anestezi tercih etti. Daha iyi bilmeseydim, arkadaşımın acıdan hoşlandığını söylerdim, ama daha iyi bildiğim için, acıyla ilginç bir ilişkisi olduğunu biliyorum. Çenesinden tırnağına kadar dövmelerle kaplı olmasının sebebi de bu.

Nova ona "Her şey yolunda," diyerek güvence veriyor ve dikkatini bir anlığına iPad'inden ayırarak ona hızlı bir gülümseme sunuyor. Sadece Nova tıbbi yardım alırken çalışmaya devam edebilirdi. "Bu benim ilk yaram değil ve kesinlikle son da olmayacak. Özellikle de burada çalıştığım sürece." Çenesi bana doğru eğildi.

Ona sadece donuk bir bakış atarak, doktorun çalışmasını izlerken yaslandığım duvardan uzaklaşıyorum ve karımın önünde durmak için hareket ediyorum. "Sana yatağa gitmeni söylediğimi sanıyordum."

Daha önce yaşadığı sıkıntının bir parçasını hâlâ yansıtan yeşil gözlerini bana çeviriyor. "Sonra kendime küçük bir çocuk ve kocamın yatma saatimi belirleyemeyeceğini söyledim. Yine de yorgunsan seni yatağına yatırmaktan mutluluk duyarım."

Kollarını meydan okurcasına önünde kavuşturdu. Eve gittiğimizde bir atlet ve bir çift pamuklu şort giydi. Koyulaşmaya başlayan morluklar tamamen önünde. Onlara odaklanıyorum ve bunu yaparken, kalkmaya başlayan öfkenin kara bulutu geri dönüyor. Omuzlarımı ağır bir pelerin gibi örtüyor.

Eve dönerken bana Koslov ve Tiernan'ın onun için ne planladığını anlattı. Ona onlarla birlikte gitme ya da beni ortadan kaldırmayı başardıktan sonra onun için gelmelerini beklerse cezalandırılma seçeneği sunduklarını öğrenince neredeyse şoföre ikiz aptalların içinde olduğu minibüsü takip etmesini emredecektim. Önümüzdeki üç günün nasıl geçeceğine dair bir planım vardı ama kanlarını hemen o anda dökebileceğim anlamına geliyorsa programdan sapmaya çok istekliydim. Rionach beni ikna ederek onunla birlikte eve dönmemi sağladı.

Dikkatimin nereye kaydığını fark eden Rionach'ın avuç içleri her iki kolunun üst kısmını süsleyen izlerin üzerinde geziniyor. "Ben iyiyim. Sadece çürükler. Birkaç gün içinde solacaklar. Önemli değil. Omzuna kurşun isabet eden *Nova*'ydı."

Çenesini avucumun içine alıyorum ve alnım neredeyse onunkine değecek şekilde eğiliyorum. "*Önemli değil* mi?" Tekrarlanan iki kelime tehditkâr bir homurtu olarak çıkıyor. Onu sıkıştırmak için iri bedenimi kullanarak Rionach'ı koridorda sırtını Nova'nın nekahet odasının karşısındaki beyaz duvara değdirene kadar geriye itiyorum. "Pekâlâ. Eğer sağlığın konusunda bu kadar rahat davranmayı seçerksen, ikimiz için de yeterince endişelenmem gerekecek. Bu gece iki adamın elleri senin üzerindeydi ve içlerinden birinin lanet olası silahı

seni benden almaya çalışırken kafatasını kırdı. Benim kitabımda, bunun çok büyük bir mesele olduğunu düşünürdüm. Krallığıma karşı yapılan tehditleri hafife almam, ama senin hayatına karşı yapılan tehditler? *Karımın hayatına?* Bunu kabul edemem." İçimde şekillenen canlı bir varlık gibi, korku ve öfkenin zehirli birleşimi beni kontrol altına alıyor. "Yıllardır bana canavar diyorlar. Gerçekte ne tür bir canavar olabileceğim hakkında en ufak bir fikirleri yok ama eğer hayatın bir daha bu geceki gibi tehlikeye girerse, hayatlarının en ölümcül dersini almak zorunda kalacaklar. Karım incindiğinde ne olacağını onlara göstereceğim. *Sadece bir çürük* ya da kağıt kesiği olması umurumda değil, kimse size zarar veremez ve yaşayamaz." Söylediklerime gerçekten dikkatini verdiğinden emin olmak için elim yüzündeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Beni anlıyor musun, Rionach? Hiç kimse."

Sözlerime karışan zehirden çekinmiyor ya da titremiyor. Rionach elimi çenesinden çekip iki küçük elinin arasında tutuyor. İşte o zaman titreyenin ben olduğumu fark ediyorum. Elim onun sert ve sakinleştirici kavrayışında titriyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, birleşmiş ellerimizi ağzına götürüyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor.

"Sen bir canavar değilsin," diye fısıldıyor karım. "Canavarlar başkalarının sağlığını ve güvenliğini önemsemez. Canavar olmakla, verdiklerini korumak için canavarca şeyler yapmaya istekli olmak arasında fark vardır. Bu seni bir koruyucu yapar Emeric ve sen busun. Bunu artık görebiliyorum. Senin kim olduğunu biliyorum."

Nasıl bir adam olacağını biliyorum oğlum ve biliyorum ki
Sen ve kardeşlerin beni gururlandıracaksınız. Annemin sesi kafamın içinde almayalı onlarca yıl oldu. Bu sese eşlik eden , bir hayalet tarafından ziyaret edilmeye benziyor.

"Ben iyi bir adam değilim," diyorum karıma ve annemin anısına.

Rionach ellerinden birini benimkinden çekerek avuç içini düzensiz bir şekilde çarpan kalbimin üzerine yerleştiriyor. "Ama sen benim için iyi bir adamsın ve önemli olan tek şey de bu. Her pürüzlü ve kanlı parçan seni sen yapıyor ve ben bu kusurlu parçalara düşkün olduğum için tek bir şeyi bile değiştirmezdim."

Az önce olan şeyin büyüklüğü gözümünden kaçmadı. Hayatı boyunca birileri tarafından kabul edilmeyi bekleyen kız rollerimizi değiştirdi ve şimdi karşımda durup beni ve kusurlarımı kabul ettiğini ilan ediyor.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Biz... gerçekten berbat bir yapboz gibi birbirimize *uyuyoruz*, ama sanırım sen bunu benden önce anladın."

Onu çatıda bulduğum geceyi ona anlatmak için daha iyi bir zaman olsaydı, şimdi olurdu. Bizim bir yapboz olduğumuzu ve bu bilgiyi ona söylemenin ona eksik olan köşe parçasını vereceğini söyledi. Bu olmadan, birlikte kim olduğumuzu gösteren resmin tamamını göremezmiş.

Yatak odasından seslenilen ismim, dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri kesiyor.

"Hey, Banes," diye başlar Nova. "Bunu görmek isteyeceksin. Çocukları bodruma kapatmışlar."

Rionach'ın yüzü sıkışıyor. "Bogdan ve kardeşim hakkında mı konuşuyor?" Elleri hâlâ onunkilerin içinde, bizi yatak odasına götürüyor; iyi kalpli doktor işini bitirmek üzere ve Nova'nın etkilenmemiş dikkati hâlâ kucağındaki ekrana kilitlenmiş durumda. "Asmakla ne demek istiyorsun?"

Nova sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. *Onu istiyor musun*
Bunu görüyor musun?

Çenemi eğiyorum. Rionach artık hayatımın daimi bir parçası ve bunun getirdiklerine aşına olması çok önemli. Programımın büyük bir kısmı Banes Corporation'ın sıkıcı yönetim kurulu toplantılarına katılmak ve çıkarlarımın korunduğundan emin olmak için bu akşamki gibi etkinliklere katılmakla geçiyor. Zamanımın diğer yarısının ahlaksızlığın derinliklerinde geçtiği bir sır değil ve ben bu yarıyı tercih ediyorum.

Nova ekranı çevirdiğinde Rionach ne bir şaşkınlık ne de endişe sesi çıkarır. Orada öylece duruyor, sessizce kardeşine ve sahip olduğunu bilmediği nişanlısına yapılanlara erişiyor. Sonunda konuştuğunda ise sadece homurdanıyor: "Hayatım boyunca kardeşimi çıplak görmeden yaşayabilirdim. Uyarı için çok teşekkürler."

Nova o kadar çok gülüyor ki doktor yerinde zıplıyor. Hızlıca bir özür mırıldanıyor ve ardından karıma anlayışlı bir bakış fırlatıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Omuzları rahatça yükselip alçalıyor. "Ne söylememi istiyorsun? Sadece çıplaklar ve bileklerinden tavana asılılar. Ya da Tiernan'ın durumunda bileklerinden. İnsan pinyatalarına benziyorlar." Tamamen yerden yüksekte asılı değiller. Çıplak ayak parmakları hâlâ beton zemine temas edebiliyor. Rionach bana bakmadan önce ekrana doğru eğiliyor. "Bu kulübede mi? Bodrum dediğinde kulüpten bahsettiğini sanmıştım. Neden onları oraya götürmedin? Çok daha yakın." Yüzümdeki ciddi ifadeyi uzun bir süre inceledikten sonra sonunda anladı. "Ah, doğru... Kulübe, acılarını ve cezalarını uzatmak istediğinizde insanları getirdiğiniz yerdir."

Nova'nın kutup rengindeki bakışlarının şaşkınlıkla benimkilere yöneldiğini gözden kaçırmıyorum. "Ona söyledin mi?"

Rionach benim yerime cevap verir.

Açıklama olarak sadece "Ben onun karısıyım," diyor ama adamın anlaması için söylemesi gereken tek şey bu. O benim karım ve bildiklerim onu tehlikeye atmadığı sürece her sorusuna cevap yemin ettim. Rionach'ı yasadışı faaliyetlerimizde suç ortağı yapmak yapılacaklar listemde yok. Özünde masum olmayabilir ama kanunun gözünde öyle kalacaktır. "Planın nedir? Onlara ne yapacaksın?"

"İçinde bulundukları mahzen ısı kontrollü. İthal şaraplarımı ve pahalı alkol şişelerimi orada saklardım, sonra Bogdan ve Tiernan gibi ibneleri saklarsam odanın daha iyi kullanılacağına karar verdim. Odanın sıcaklığını mümkün olan en düşük ayara getirdik. O kadar şiddetli titreyecekler ve ki açıkta kalan siklerinin donacağını düşünecekler. *Sadece* kimsenin gerçekten hipotermi geliştirmesini önleyecek kadar sıcak." Odanın üst köşesine monte edilmiş siyah bir kutunun bulunduğu ekrana dokunuyorum. "Her köşede hoparlörler var. Dördünün de sesi sonuna kadar açık ve aklınıza gelebilecek en sinir bozucu şarkılar tekrar tekrar çalıyor. Bu onların uyumasını engelleyecek. Önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca yiyecek, su, giyecek, uyku ya da ısı olmadan orada asılı kalacaklar. Bu-"

"İşkence."

"Evet." *Ve bunun için sadece kendilerini suçluyorlar.*

Gözlerini Nova'nın iPad'inde yayınlanan canlı görüntülerden ayırıyor. "Yetmiş iki saat sonra ne olacak?"

Rionach bir canavar olmadığımı söylüyor ama kılıcımın derilerini tekrar tekrar kesişinin görüntüsü zihnimi doldurduğunda, ruhumda yaşayan kana susamış canavar beklentiyle mırıldanıyor. "İşte o zaman ziyarete gideceğim ve biraz önce sana bahsettiğim dersi onlara vereceğim," diyorum ona dürüstçe. "Tiernan'ın senin kanın olduğunu biliyorum-"

Elini kaldırıyor ve sessizce sözümü kesiyor.

"Beni Bogdan Koslov'a isteyerek sattıklarında ortak kanımızın ailem için hiçbir önemi yoktu. Bana bakmaları ve beni bir insan olarak görmeleri için sessizce yalvardığım onca yıl boyunca ortak kanımızın hiçbir önemi yoktu. Ailelerinin bir üyesi olarak. Ve beni kaçırma girişimine yardım ettiğinde ve birinin dolu bir silahı şakağıma dayamasına izin verdiğinde ortak kanımızın Tiernan için kesinlikle bir önemi yoktu." Gözlerinde beliren korku kırıntısı erimiş bir öfkeye dönüştü.

"Haklısın." Başparmağımla teninin kızardığı elmacık kemiğinin üzerinde göğsümde gurur kabarıyor.

"Ben artık bir Banes'im. Ona hiçbir şey borçlu değilim." Bunu sessizce söylüyor olabilir ama bunu beyan ederkenki yoğunluğu kaçmıyor. "Ve dünya Bogdan Koslov'un özgürce dolaştığı bir yer olmadan daha iyi olacak. Onun ölümüyle uykularım kaçmayacak."

"Amin," diye mırıldanıyor Nova nefesinin altında.

Nova'ya bakar. "Camden'in ölmesinin nedeni de onlar. O bunu hak etmedi."

Yarın annesini bizzat arayıp oğlunun öldüğünü bildirmek zorunda kalacağım. Cenaze masraflarının yanı sıra Camden'in üç yıllık maaşını da ödeyeceğim. Bunu yapmak kaybettiği hayatını geri getirmeyecek ama elimden gelen tek şey bu. Bu ve oğlunun katillerinin adalete teslim edileceği sözü. Tabii yapmayı planladığım şey "adalet" olarak sayılırsa.

Omzunun ön tarafı dikilen Nova, doktorun sırtındaki çıkış yarası üzerinde çalışmaya başlayabilmesi için yatakta kayıyor. Bu odaya adım attığından beri ilk kez acı içinde kıvrandığını görüyorum. Şükürler olsun. Pek de neşeli olmayan Yeşil Dev'in bir robot olduğundan endişelenmeye başlamıştım.

"Hâlâ anlamıyorum," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki başını çevirip gözlerime bakana kadar kendi kendine konuştuğunu sanıyorum. "Camden iyiydi. Onu kendim eğittim. Bina tanıklarla doluydu ve o

O iki piçin de neye benzediğini. Onları arıyor olmalıydı. Koslov ve tek elli Moran nasıl oldu da onun üzerine atlayıp boynunu kırmayı başardılar?"

Aynı düşünce benim de aklımdan geçti.

İkimizin de kafası karıma kayıyor ve "Ben de bunu merak ediyordum" diyor.

"Öyle mi?" Nova'nın şaşkın bakışları dişlerimi kenetliyor.

Rionach'ın yüzüne yerleşen parıltı bir insanı tuzdan bir sütuna dönüştürebilir ve ben bunu görmeye bayılıyorum. "Bizim dünyamızdaki kadınların genellikle erkeklerin bakması için güzel çim süsleri olduğunu ve dizlerinin üzerine çöküp hayatları tehlikeyeymiş gibi sakso çektikleri için etrafta tutulduklarını biliyorum." Bu gece ilk kez, iyi kalpli doktorun dikkati görevinden uzaklaştı. Yaşlı, çarpık burnunun ucunda duran küçük gözlüklerinin arkasından karıma bakıyor. "Ama benim aslında bir beynim var. Ara sıra kullanmaktan hoşlandığım bir beyin. O yüzden yüzündeki o bakışı silebilersen çok memnun Viking."

Nova'nın ifadesi gelinime bakarken daha da şaşkınlaşıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye çıkışır.

"Nasıl ?" diye sorar. "*Neyi?*"

"Bu kadar uzun süre olmadığın biri gibi mi davranacaksın? Ailen *bunu* nasıl gözden kaçırdı?"

Bunu kaçırmadılar. Sadece görmezden gelmeyi seçtiler, tıpkı onunla ilgili diğer her şeyde yaptıkları gibi.

Rionach yanımda gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Kendimi yeniden kendim gibi hissedene kadar çatıların kenarında dururdum ve sonra hepsini aşağı iterdim. Durulayın ve gerektiğinde tekrarlayın." Nova onun çatılara olan eğilimini zaten biliyordu ama bunu ona bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesini ikimizin de beklediğini sanmıyorum. Bunu yaptığı için onunla gurur duyuyorum. Bu

özgürce ve özür dilemeden kendisi olmayı öğreniyor. Buna sahip çıkıyor. "Ama her neyse, Camden'a dönelim. Bence ona olanlardan daha fazlası var. Belki de bu gece orada kimsenin görmediği üçüncü bir adam vardı? Ne olursa olsun, bunu araştırmalısın."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Az önce bana ne yapacağımı mı söyledin?"

"Kesinlikle öyle." Sırıtişından sahte bir tatlılık damlıyor. "Neyse, ben duş almaya gidiyorum. Rus'un kolonyasının kokusunu saçlarımdan temizlemem gerek."

Bogdan'ın hayatını yavaşça ve sanatsal bir şekilde sona erdirmeden önce üç günlük sistematik cezayı hak ettiğini kendime tekrar hatırlatmak zorundayım çünkü karımın şu anda onun kokusunu aldığını bilmek, bu işi hemen bitirmek için can atmama neden oluyor.

"Doktor Humpty Dumpty'yi tekrar bir araya getirmeyi bitirdiğinde size katılacağım."

Boş yatak odasına girdiğimizden beri benimkine sarılmış olan elini bırakmadan önce çenesini yukarı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırarak kısa bir öpücük konduruyorum. Sonra aynısını şakağına yapıyorum ve Koslov'un kolonyasının hafif kokusu burun deliklerimi gıdıkladığında bir hırıltıyla savaştığım zorunda kalıyorum.

Başını sallıyor, alt dudağı beyaz dişlerinin arasında. "Tamam, çok geç saatlere kadar ayakta kalmamaya çalış. Uyuman gerek."

Bunu bana bir başkası söyleseydi, bunu küçümseme olarak algılar ve bu yüzden kafasını koparırdım. Bunun yerine, onun endişesi kara kalbimi sadece onun neden olabileceği şekilde sıkılaştırdı.

"Uzun sürmez."

"Güzel." Açık kapıya doğru geri çekiliyor. "Bugünlerde sensiz uykuya dalmakta zorlandığımı biliyorsun."

Birine bağımlı olmak, yirmi yıl önce ödümü koparacak bir şeydi. Bu çok

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken eder ve taşaklarımı kuru üzüm gibi büzüştürdü. Böyle birine ihtiyaç duymak benim doğama aykırıydı.

Ama Rionach'la birlikte umurumda bile değil ve bu düşüncede artık yalnız olmadığımı biliyorum çünkü artık birbirimize ihtiyacımız var.

"Biliyorum prenses."

Bana gülümsüyor ve sonra Nova'ya el sallıyor. "Bu gece hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Viking."

"Ne zaman istersen, sevgilim," diye sesleniyor arkasından.

Elimi Nova'nın tıraşlı ve dövme kafasının arkasına vurmadan önce ayak seslerinin koridorda ilerlemesini bekliyorum. "Karıma bir kez daha sevgilim de. Sana meydan okuyorum."

kadar çok gülüyor ki, yanındaki beyaz saçlı huysuz doktor sinirlenerek homurdanıyor.

"Sana değer veriyor," diye gözlemliyor Nova, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Başımı az önce kapıya doğru çeviriyorum. "Evet, sanırım öyle." Bunu söylerken, bu gece onu bulamadığımda yaşadığım panik ve korkunun yankıları içimde geziniyor.

Ailesi ve Ruslarla olan bu iş nihayet sona erdiğinde, artık onun tek koruma kaynağı ben olmayacağım. Sonunda ona güvенеbileceğim bir ekip kurmam gerekecek. Gerçi bu geceki olaylar bunu yapma düşüncesini kolay kabul edilebilir kılmıyor. Onu her zaman gözümün önünde tutabileceğimi düşünmek pratik değil ve ona haksızlık olur.

Ona sağlayacağıma söz verdiğim hayatı yaşarken benden uzakta olduğu zamanlar olacak. Kendi akıl sağlığım için, onun nerede olduğunu her zaman bildiğimden emin olmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Hey, Doktor. Bununla işin bittiğinde, seninle konuşmak istediğim bir şey var." Doktor gözlüklerinin tel çerçevesinin üzerinden bana bakıyor. "Tamam."

Rionach'ın bu akşamki yorumu geldiğinde parmaklarımı şıklatıyorum. Bu gece yaşanan kaos yüzünden neredeyse

gecemizin nasıl başladığını unuttum. "Yapmanı istediğim başka bir şey daha var. Karımın tıbbi kayıtlarına daha derinlemesine bakmanı istiyorum."

Bunun üzerine kaşlarını çatır. "Sanırım adamlarım bu bilgiyi aylar önce Nova'ya iletmişlerdi."

"Buldunuz ama her şeyi bulduğunuzu sanmıyorum." İkinci komutanımın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geliyorum. "Sinsi gelinimin benden bir şeyler sakladığından oldukça eminim."

Şüphelerim doğruysa planlarımda büyük bir değişiklik olacak.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

EMERIC

Bu gece o uyumadan önce evde olmaya ÇALIŞTIM ama Brooklyn'deki Red Hook nakliye limanındaki karmaşayla uğraşmaktan kendimi alamadım. Liman idaresindeki bazı cesur ruhlar, bu hafta başında Bolivya'dan teslim ettiğim konteynerleri incelemenin akıllıca olacağına karar verdiler. Söylemeye gerek yok, bu cesur ruhlar hayatlarını kaybettiler ve Hudson Nehri'nin dibinde yüzen diğer cesetlere katıldılar.

Yaklaşık on yıldır limanda çalışıyorum ve yıllardır böyle bir sorun yaşamadım. New York liman idaresi devam eden anlaşmamın böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamamı sağlaması gerekiyordu. Müdürün, bir avuç adamının burunlarını ait olmadıkları yerlere soktuklarını fark ettiğinde yüzünün aldığı ifade, eğer nakliye konteynırlarımdan birinin önünde durmuyor olsaydım komik olabilirdi, o kadar çok gizli kokain torbası kesilip açılmıştı ki sanki kar yağmış gibi görünüyordu.

Nova da ben de onların son oyunlarının ne olduğunu anlayamadık. Konteyner sahasına yerleştirilmiş kendi güvenliğim ve benden çalmaya çalışabilecekleri neredeyse her yere yerleştirilmiş kameralarım olduğu için bu gerçekten tedbirsiz bir davranış olurdu. Adamlarım tarafından yakalandıklarında dört liman çalışanı da aranmıştı ve hiçbirinde

tek bir gram uyuşturucu çalmışlar. Görünüşe bakılırsa, tek başardıkları şey mlkm tahrip etmek olmuş.

Orada ne yaptıkları konusunda sıkıştırıldıklarında, güçlü kaldılar ve kırılmadılar. Sarsılmaz kararlılıkları ilham verici ama rahatsız ediciydi. Giderek artan öfkemi Tiernan ve Bogdan'dan ıkarabilmeme bir buçuk günden fazla bir süre kala, vandallar bastırılmış enerjimin yükünü çektiler.

Nova ve adamlarını ortalığı temizlemeleri için bıraktığımda, sağ elim de neyle uğraştığımız konusunda benim kadar şaşkındı.

zerinde hemfikir olduğumuz iki şey : Bu rastgele ya da sebepsiz yere yapılmadı. Birileri benimle oyun oynamaya çalışıyor ve bunun onlar açısından nasıl destansı bir hata olacağını tam olarak tarif etmeye başlayamam. Ayrıca Koslov ve Moran Senior zerindeki gzetimimizi iki katına çıkarmamız gerektiği konusunda anlaştık. şimdiye kadar oğullarının benim gözetimimde olduğunu biliyorlardı ve eğer akılları varsa onları geri vermeyi düşünmediğimi de biliyorlardı. *Henüz*. Yeni oyuncaklarımı kırıp dökmeyi bitirdiğimde, onları hak ettikleri evlerine memnuniyetle geri götüreceğim. Ve bu gerçekleştiğinde, dikkatimi kızgın ve kederli babalarla ilgilenmeye .

Bana ve dolayısıyla Rionach'a yönelik tehdidin ortadan kalktığını öğrendiğimde daha rahat nefes alabileceğim. Bunu yapmamak için nedenlerim bugün bile geçerli, ancak kilisede kafalarına bir kurşun sıkmış olsaydım herkes için çok daha iyi olurdu. Böylece Moran, intikamını almasına yardım etmeleri için Koslov'lara yalvarmazdı. Niall'ın duyguları hâlâ o kadar kr ki, tüm bunların Tiernan'ın ve kendisinin suçu olduğunu unutuyor. Kurban zihniyeti inanılmaz derecede eskidi. O gece barda buna bir son vermesi için ona ikinci bir şans verdim ama o reddetti.

Çatı katına vardığımda kendimi gergin ve değişken ama yatak odamıza girip onu yastığıma sarılmış, mışıl mışıl uyurken bulduğumda, tenimin altında uğuldayan türbülans sustu.

Uyuyan hali ona dokunmam için beni çağırıyor ama kendime sadece yumuşak dudaklarına kısa bir öpücük kondurmama izin veriyorum. Ellerimi henüz onun üzerine koyamam. Hâlâ üzerlerinde dört ölü adamın kurumuş kanı varken olmaz. Kanlı giysilerimi çıkararak banyoya giriyorum ve vücudumdaki ahlaksızlığı yıkamak için hızlıca çalışıyorum. Giderin etrafında dönen su berraklaşınca kadar duş başlığının altında kalıyorum. Günahlarımın yıkanıp gitmesinin sembolizmi, eğer bu gece gerçekten günah işlemeyi bitirmiş olsaydım beni daha çok etkileyebilirdi.

Hayır, güneş doğmadan önce halletmem gereken bir şey var. Zamanında evde olsaydım, şimdiye kadar halletmiş olurum.

Belime sardığım havlum ve Nova'dan istediğim eşya elimde, uyuyan karımın yanına dönüyorum. Vücudumun ağırlığı yatağı güzel yüzü neredeyse çocuksu bir şekilde buruşuyor.

"Şşş, bebeğim," diye yatıştırıyorum kapalı gözündeki bir tutam saç dikkatlice fırçalarken. Saç telleri burun deliğine değdiğinde burnunun seğirme şekli yüzümde küçük bir gülümseme oluşturuyor. Onun yanında olmak bile -bilinçli olsun ya da olmasın- beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatlatıyor. "Ben buradayım."

Uykusunda bile sesime çekiliyor, vücudu benimkine . Havluyu bedenimden çekip yere atıyorum ve onun arkasındaki yatağa geçiyorum. Bedenimi onun küçük bedenine sarmak, suyun altında kaldıktan sonra hava almak gibi bir şey. Beni aynı hem canlandırıyor hem de rahatlatıyor.

Ağzımı omzuna ve sonra yüzünün yan tarafına bastırduğımda uykusunda memnun bir ses çıkarıyor ve kucağımda kayıyor.

"Seni yakaladım." Yatağa yanımda getirdiğim şırınganın kapağı sessizce ipek çarşaflara düşüyor. Elimin tersini nazikçe bana yaslanmış kıcının yuvarlaklığı üzerinde gezdiriyorum ve giydiği dantelli geceliği yukarı doğru itiyorum. İğneyi oradaki kaslara batırırken aynı zamanda kulağına güven verici bir şekilde fısıldıyorum, "Sadece uyu prenses."

Acının keskin ısırığıyla tekrar kıpırdanıyor ama Nova'nın genelde benim üzerimde kullanmak zorunda olduğu sakinleştirici hızlı etki ediyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Rionach dünya için öldü ve birkaç saat daha öyle kalacak.

Bu da bana planımı uygulamak için bolca zaman veriyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, iyi kalpli doktor yatak odamın kapısını çaldı.

"Bayım.

Banes?"

OTUZ ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

"HEY!" Anneli ve Mathis'in büyük mermer adanın yanında konuştukları mutfağa giriyorum. Senkronize hareketlerle her ikisinin de omurgaları dikleşti ve başları bana doğru döndü. Çok derin bir sohbe dalmış olmalıydılar çünkü birbirini izleyen iri gözlü bakışlarına bakılırsa ikisinin de ödünü koparmıştım. "O adam -Yates ya da adı her neyse- Cerberus'u neden bir seyahat sandığına koyuyor?"

Lacivert kıyafeti ve altın takılarıyla her zamanki gibi manken gibi görünen Anneli, Emeric'in adamından uzaklaşıp ocakta ne pişiriyorsa ona geri dönüyor.

Mathis mutfak adasının etrafından dolanırken ensesini ovuşturuyor. Emeric'in tüm güvenlik görevlilerinin giydiği siyah taktik kargo pantolonu ve vücuda oturan kazağı giymişti. Onu bu üniforma dışında gördüğüm tek zaman iki gece önce Holloway'in etkinliği idi. Mathis muhtemelen kırklı yaşlarında ve duruşu ve koyu renk saçlarıyla *asker* olduğunu haykırıyor.

"Dün gece kullandığımız nakliye limanlarından birinde bir olay oldu. Patronun konteyner sahasında tuttuğu sevkiyatları korumak için oradaki ekibimize yardımcı olması için köpeği getirmemizi önerdim."

"Bunu sen mi önerdin?" Kollarımı kavuşturuyorum ve karşımda duran adama ters ters bakıyorum.

En azından başını sallarken tedirgin görünme nezaketini gösteriyor. "Daha önce de böyle sorunlarla karşılaştığımızda hep böyle yapmıştık."

"Emeric bunu imzaladı mı?"

"Evet?" diye cevap verir. "Ne de olsa köpek bunu yapmak için eğitildi."

"*Hayır*," diye çıkışıyorum ve onu bir kez daha hazırlıksız yakalıyorum.

"O gitmiyor. Köpeğimi o lanet kafesten çıkar."

Gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. "Patron-"

Terliklerle kaplı ayaklarımın üzerinde dönmeye başlamışken, "Patronun ne dediği umurumda değil," diyerek sözünü kestim. Emeric'in ofisine doğru koridorda hızla ilerliyorum. Sabahtan beri orada çalışıyordu. "Cerberus burada kalıyor."

Brayden'ın adamlarından biriyle konuşmayı hiç hayal edemezdim. İyi hissettiriyor. Onlara bu şekilde "saygısızlık" hemen ona ya da anneme koşarlardı. Brayden'la ilişkim hiç olmamıştı. Onun yanında asla diken üstünde yürümek zorunda . Babamın ekibinde gerçekten konuşabildiğim tek kişiydi.

"*Hanımfefendi...*"

"Bana hanımfefendi deme! Senden yirmi yaş falan küçüğüm," diye bağıriyorum omzumun üzerinden.

Bu sabah uyandığımda kendimi bok gibi hissediyordum. Döngümün ikinci ve üçüncü günleri beni her zaman en çok etkileyen günler olmuştur ama sabahtan beri yaşadığım kramplar yüzünden düşün altında cenin pozisyonuna geçmek istedim. Başım da çok ağrıyor. İki saat önce aldığım reçetesiz ağrı kesici ilaç her iki rahatsızlığı da hafifletmek için hiçbir işe yaramadı.

Bu benim sabahım değil. Kendimi iyi hissetmiyorum, hormonlarım bozuk ve Şimdi de lanet k peğimi almaya mı çalıŐıyorlar?

Tabii ki hayır.

Kapalı ofis kapısına ulaştığımda kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. İçeri girdiğimde Emeric'i tavandan tabana pencerelerin önünde, devasa koyu ahşap masasının arkasında ayakta dururken buluyorum. Telefonunu kulağına dayamış, ama ben kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, kiminle konuŐuyorsa sonlandırıyor.

"Rionach az önce içeri girdi," diyor onlara, dikkatli gözlerle beni tepeden tırnağa yavaşça s z yor. "Gitmem gerekiyor. Herhangi bir sorunuz olursa Nova'yı arayın."

Masanın önüne yerleştirilmiş modern sandalyelerden birinin arkasına ellerimi sandalyenin deri arkalığına koyuyorum. "Telefonu kapatmana gerek yoktu. Bekleyebilirdim."

"Sen benim karımsın. Beklemezsin. Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan, hepsi senin." Birinin bana bunu söylemesini ne kadar uzun zamandır bekliyordum? Sıcaklık bedenimi sarıyor ve karnımın alt kısmındaki krampı bir anlığına hafifletiyor. Fırtınalı gözler yüzüme odaklanıyor ve  atılıyor. "Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi aşkım?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve enerjimi en başta buraya gelme sebebime odaklıyorum. "Yates Cerberus'u bir sandığa koydu ve onu rıhtıma ya da başka bir yere götürmeyi planlıyor."

Belli ki buraya gelme sebebimin bu olmasını beklemiyordu.

"Farkındayım."

" yle bir Şey olmayacak," diye hayıflandım. "O burada kalıyor."

Emeric'in kaşları neredeyse sa  çizgisine çarpacak. " yle mi?"

"Evet. Şimdi git adamlarına söyle k peğimi o kafesten çıkarsınlar." "*Köpeğini* mi?" Bu kez yüzündeki Şaşkın ifadeye bir de gülümseme ekleniyor.

"Bana sorularla cevap vermeyi kes, Banes!" Homurdanıyorum.

Avuçlarını masasının parlak yüzeyine bastırıyor ve ağırlığını öne doğru veriyor. "Cerberus bu gibi görevleri yapmak için eğitildi. Bu onun işi."

Rahmim tekrar sızladığında çenem kalkıyor ve kollarım göbeğimin etrafında kenetleniyor. *Allah kahretsin*. "Şu andan itibaren tek işinin bizi korumak olmasını istiyorum. Burada. Evde. Git başka bir köpek bul, çünkü bu köpek burada benimle kalıyor."

Kocam buna güler. "İşler o şekilde yürümüyor. Gidip başka bir köpek bulamam ve onu bir parmak şıklatmasıyla eğitemem."

"Yüz milyonlarca dolarınız var. Git bir tane al. Eminim sana yepyeni, tam eğitilmiş, korkutucu bir bekçi köpeği almak için gereken bozuk parayı sadece o süslü koltuk minderlerinde bile bulabilirim." Sanki başka dil konuşuyormuşum gibi bana bakıp durunca iç çekip itiraf ediyorum: "Tamam, belli ki biraz bağlandım ve onun gönderilmesi fikri kalbimi kırıyor. Ya incinirse? Lütfen burada kalmasına izin verin."

Emeric başını eğmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Tamam, kalabilir."

"Yapabilir mi?"

Masanın etrafında dönüp arkamda dururken sırtışı yeniden beliriyor. Kolları üst bedenimi sarıyor ve beni sıcak, güvenli göğsüne doğru çekiyor. "Beni nasıl parmağında oynattığının farkında olduğunu sanmıyorum prenses."

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırarak usulca "Teşekkür ederim" diyorum.

Dudaklarını başımın tepesine bastırıldığında savaşımlı kaybediyorum.

"Eğer yapabileceklerim dahilindeyse, sana her zaman istediğini vereceğim." Büyük boy kapüşonumun kumaşından tutarak yüzümü görebilmesi için beni arkamı dönmeye zorluyor. Ne kadar iğrenç olduğumu

Bugün gerçek kıyafetler giymeye zahmet etmedim. Ya da makyaj yapmaya. Yapabileceğim en iyi şey esnek bir tayt ve bu kapüşonlu tişörtü giymekti. "İyi hissetmiyorsun." Bu sefer soru değildi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

İçimi çektim ve endişesini üzerimden attım. " değil. Sadece bir rahimle doğmuş olmanın mutluluğunu yaşıyorum."

Avucunu karnımın üzerinde kaydırıp alt karnımın üzerine koyduğunda bir şeyler kıpırdıyor. Bu hareket en ufak bir kışkırtıcılık içermiyor ama yine de aramızda daha önce hissetmediğim kadar samimi. Bebeğini içime koymak istediğini itiraf ettiği geçen geceki konuşmamız o zamandan beri aklımdan çıkmıyor, ama eli olduğu yerde dururken, sözleri düşüncelerimde ön plana çıkıyor. *Bir gün olacak prenses. Er ya da geç, tohumum rahminde kök salacak ve bebeğimizi bu dünyaya getireceksin.*

Vücudumun tamamını saran hassas titremeler onu beni daha yakından incelemeye itiyor. "İyi misin?" Serbest eli omurgamdan yukarı kayarak boynumun arkasını kavlıyor. Bir başka tüylerim diken diken oluyor.

"Evet, sana iyi olduğumu söyledim," diye onu tekrar temin ediyorum, ağzım aniden kurudu. "Sadece kramp giriyor ama bu yeni bir şey değil. Sanırım Anneli'ye ısıtma yastığının nerede olduğunu soracağım ve belki biraz tiyatro odasında takılacağım. Çalıştığını biliyorum, o yüzden dikkatimi dağıtmayı bıraksam iyi olacak!" Beni aniden yerden kaldırıp kollarının arasına aldığı anda kollarım tamamen içgüdüsel olarak boynuna dolanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bir ısıtma daha iyisini yapabiliriz."

Küvetin kaynar suyuna ve onun göğsüne daha da gevşiyorum. Beni banyomuza getirdiğinde ve derin küveti suyla doldurmaya başladığında, bana katılacağını düşünmemiştim. Şikayet ettiğimden değil. Güçlü ve çıplak vücudunu arkamdan içeri sokana kadar kendimi bir küvet insanı olarak görmeye başlamamıştım. O ana kadar kesinlikle bir duş insanıydım. Kendi banyo suyumda serinlemek bana hiç çekici gelmemişti, ama Emeric bunu düzenli bir şey haline getirmeyi planlıyorsa, sanırım buna katılabiliyim.

Bunun ısıtma yastığından daha iyi olduğu konusunda da haklıydı. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek bacaklarının arasına oturduğumda şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Etrafımızı saran baloncuklardan bazılarını elimle toplayarak, "Bunu yapmak zorunda değildin. Yapılması gereken işleriniz olduğunu biliyorum ve eminim halkınız nereye kaybolduğunuzu merak ediyordur." Emeric Banes gibi adamlar köpük banyosu yapmak için programlarından zaman ayırmazlar ama biz yine de buradayız.

Sabunlu el bezini açıkta kalan ensemden açık pembe boyalı tırnaklarıma doğru tembelce sürüklüyor ve sonra tekrar yukarı kaldırıyor. "Her zaman ilgilenmem gereken işler olacak, tıpkı her zaman benden bir şeyler bekleyen insanlar olacağı gibi." Isıtmak için bezi tekrar sıcak suya daldırıp işlemi diğer kolumda tekrarlıyor. "Ama sen ve senin ihtiyaçların her zaman önce gelecek. Kendini iyi hissetmiyorsun ve ben yardım etmek istiyorum. Şu anda önemli olan bu."

Beni bir kafese kilitleyen ve yakalayıp vücudumu yere yapıştırana kadar ormanda kovalayan adam nasıl aynı adam olabilir?

İnsanların Emeric'in bu yönünün varlığından haberleri yok ve ben bunu onların meraklı gözlerinden ve açgözlü ellerinden şiddetle korumak istiyorum. Bu

Onun versiyonu sadece ve sadece benim için.

Gözlerimi başımı omzuna yaslarken, "Bunun şimdiden yardımı oluyor," diyorum. "Kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım."

"Sadece biraz mı?" Nefesi kulak mememi gıdıklıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Seni çok daha iyi hissettirebilirim." Elindeki bezi boş boş göğsümde gezdiriyor, bunu yaparken meme uçlarımı sıyrıyor. Alaycı bir yavaşlıkla, dikkati yavaş yavaş kabarcıklar ve sıcak su çizgisinin altına iniyor. Yumuşak kumaş göbeğimi çevrelediğinde karın kaslarım titriyor, sonra bir kez daha aşağı iniyor. Serbest eli, bükülmüş dizime ulaşana kadar uyluğumun dışından kayıyor. Eli dizimin arkasına dolanırken kulağıma, "Benim için aç, aşkım," diyor ve nazikçe çekiştirerek kalçalarımı onun için açmamı teşvik ediyor. " böyle. Aynen böyle."

Bacaklarımın arasında, bez çıplak amımın üzerinde zar zor geziniyor. Emeric bu hareketi iki kez daha tekrarlıyor. Kumaşın üçüncü geçişi daha amaçlı ve daha sert bir dokunuşla yapılıyor. Klitorisimin üzerinde sürüklenen havlu kumaşın hissiyle hazırlıksız yakalandım, dudaklarımın arasından keskin nefesimi durduramıyorum. Geçen gece Emeric beni tezgâhın üzerine oturtup ağzını üzerime koyduğunda öğrendiğim bir şey varsa o da regl dönemimde çok daha hassas olduğumdu. Duyarlılığım onu sadece teşvik etmişti ve ben ağlayan bir karmaşa olana kadar beni yiyip bitirdi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde ilk hissettiğim utanç, içimden zorla çıkardığı hazza yenik düştüğümde sisli bir hal aldı.

Emeric kanamamdan zerre kadar rahatsız değil ve utancım beynimde ön plana çıktığında kendimi bunu hatırlamaya zorluyorum. Küvetin oturduğumuzdan beri, küvetin dışında olduğumuzdan daha iyi hissediyorum. Bir şey hakkında

Suyun kıpkırmızı kanıtların çoğunu temizlediğini bilmek çelişkili zihnimi rahatlatıyor.

El bezinin yerini avuç içi ve parmakları aldığı anda bir inilti daha çıkarıyorum.

"Bu nasıl?" Dudakları boynumun ve omzumun nemli derisinde geziniyor. "Parmaklarım şişmiş klitorisine oynarken daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Güzel," diye övüyor. "Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum."

Kalçalarım şiddetle eline doğru eğildiğinde su etrafımızda çalkalanıyor. Kalın parmakları amımın içine kayıyor ve avucunun topuğu ağrıyan sinirlerime baskı uyguluyor. Beni telaşsız bir tempoda çalıştırıyor, parmaklarının uçlarını içimdeki gizli noktaya doğru okşamak için zaman ayırıyor, bu da ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve düşünme yeteneğimin yol kenarına gitmesine neden oluyor.

Vızıldayan ısı topu büyüüp genişlerken parmaklarıyla ritim tutuyorum. Kolum yukarı kalktığında ve parmaklarım ensesinde kıvrılan biraz daha uzun saçlarını okşadığında onaylayarak mırıldanıyor. Saçlarını parmaklarımı içine sokabileceğim kadar uzun tutmasını takdir ediyorum ve siyah tellerin öne düşerek alnını ve şakaklarını çerçevelemesini seviyorum. Bu olduğunda dağınık, çocuksu bakışı onu insanlaştırıyor. Boynumdaki omurların izin verdiği ölçüde başımı ona doğru çeviriyorum, Dudaklarımı onun çenesinde gezdiriyorum. "Öp beni." İsteğim, benden istediği yumuşak iniltinin içinde neredeyse kayboluyor. "Lütfen."

Emeric'e ikinci kez söylememe gerek yok. Ağız benimkinin üzerine kapanıyor ve ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyeceğim. Bana her türlü zevki tattırıyor ama bir öpücüğün sadeliğiyle ilgili bir şey içimi daha da ısıtıyor. Dudaklarımın kenarı boyunca yalayarak içeri girmek istiyor ve ben de onu bundan mahrum bırakmıyorum.

Dili, amımdaki parmaklarıyla birlikte ağzımın içine giriyor. Emeric bir kez bile durmuyor ya da çekilmeme izin vermiyor, böylece ağzına karşı düzensiz pantolonlara dönüşen nefesimi yakalayabiliyorum.

Zevk dalgaları içimde yuvarlanırken, yükselen coşku doruğa ulaşır sonra patladığında, boğazımdan dökülen çığlığı yutuyor.

Ağzını açıp kendini oturduğu yerden kaldırdığında beynim hâlâ arızalı, yapışkan bir karmaşa halindeydi. O kadar hızlı hareket ediyor ki, su küvetin kenarlarından taşıyor. Beni kollarımın altından aynı güçle kaldırırken dağınıklıkla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Yakındaki bir havluya uzanma zahmetine , Emeric küvetten çıktı ve beni yakalamak için döndü. Kolaylıkla beni kaldırıp kollarına aldı. Ben onun çıplak gövdesine lanet bir koala gibi sarılmışken, sırlıklam ıslak bedenlerimizi banyodan çıkarıp yatak odasına taşıyor.

"Bekle, çarşaf ne olacak-"

Beni özenle yapılmış kral boy yatağın üzerine sırt üstü yatırıyor. "Çarşaf umurumda bile değil," diye homurdanırken elleri ayak bileklerime dolanıyor ve kığım yatağın en ucuna gelene kadar beni çekiştiriyor. Kalçalarımın baldırlarımla birleştiği yerden tutarak, dizlerimi göğsüme doğru zorlayarak beni ona açıyor "Tek umursadığım kendimi sana gömmek." Hiç zaman kaybetmek istemiyor gibi görünerek, aletin kalın tepesi girişime doğru ilerliyor. "O günah kadar tatlı amcığının koca sikimin her santimini yutuşunu izlemek istiyorum."

Bir gün onun sözleri beni alevler içinde bırakacak ve ben şimdiden o ateşten zevk alacağımı biliyorum.

İlk bağımlılık yapan inçle ileri doğru itip kaslarımı gerdiğinde, dilimde her ne karşılık varsa, yerini baş döndürücü bir inilti alıyor. Benimle dalga geçerek, sıkı bir şekilde itiyor, ama yine de beni daha fazla uzunluğuyla beslemeyi . Altında kıvrandığımda ve daha fazlası için yalvardığımda, beni görmezden geliyor ve nazik seslerle beni yatıştırıyor.

"Emeric..." Miyavlıyorum, ellerim yontulmuş ve bronzlaşmış göğsüne uzanıyor. Vücudundaki tek kıl, göbeğinden şu anda çaresizce arzuladığım etkileyici kısmına kadar uzanan düzgün bir şerit. "*Lütfen-ah!*"

Tek bir akıcı ve güçlü hareketle, ileri atılmadan önce mahrum bırakılmış amımdan tamamen çekiliyor. Hızlı istila sırtımın eğilmesine ve kaslarımın onun etrafında lezzetli bir acı noktasına kadar gerilmesine neden oldu. Tekrar geri çekilip aynı güçle ileri atılmadan önce bana uyum sağlamam için zaman tanımıyor. Her derin cezalandırıcı vuruşta, aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içime girene kadar hızını artırıyor.

Emeric'in bana verdiği her şeyi memnuniyetle ve bencilce alıyorum ve o bunu yaparken ben de utanmadan daha fazlası için ona yalvarıyorum. O da buna uyuyor, parmağının ucuyla klitorisime sıkı daireler çiziyor. Bunu yaptığında onun için daha fazla tahrik olduğumu hissediyorum.

Şimşek gibi parlayan gözler benimkilerle çarpışıyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun prenses." Elini klitorisimden çektiğinde çaresizlik içinde inliyorum ve parmakları daha önce hiç dokunulmamış yere doğru sürükleniyor. Başparmağı oradaki sıkı kas halkasına baskı uyguladığında neredeyse yataktan uçacaktım. "Bir gün senin de kıcını alacağım ve bunu yaparken çok iyi bir kız . Tıpkı amın ve girtlağın gibi, burada da hak iddia edeceğim."

En sevdiğim korku türü, onun o yasak yeri becerme düşüncesiyle sistemimi adrenaline dolduruyor. Emeric birçok açıdan kutsanmıştı, aletinin büyüklüğü de bunlardan biriydi. Amcığma fazla geldiği günler oluyor, kışıma girerkenki o yakıcı gerginliği hayal bile edemiyorum. Bu düşünce canlandırdığı kadar korkutuyor da.

Başparmağının baskıyı artırma şekli neredeyse gözlerimin kafamın içinde geri dönmesine neden oluyor. "Yaklaştım," diye uyarıyorum. "Siktir, lazım."

Hâlâ bacağımı yukarıda tutan el, uzvumu daha yükseğe bastırıyor, bu da itişlerinin daha derine inmesini sağlıyor. Mümkün olduğunu bilmediğim bir şey. "aşkım, bırak. Sikimin her damlasını sağdığını hissetmek istiyorum."

Saniyeler sonra, orgazmımın şiddetli gücüyle kendimden geçiyorum. Vücudum hem onun altında hem de etrafında titriyor ve sarsılıyor. Kaslarım onun şişen uzunluğuna kenetleniyor ve o beni takip edip mutluluğun sınırını aşana kadar sıkı tutuyor.

Dudaklarından dökülen ismim sinir sistemimde yeni bir zevk dalgası yaratıyor. İsmimi onun boğazından duymaktan daha çok sevdiğimi hiç sanmıyorum.

Her iki kalçamı da kavriyor, parmakları oradaki yumuşak ete saplanıyor ve salıverilmesinin geri kalanını sürüyor. Emeric küfür edene ve vücudunun üst kısmının ağırlığı üzerime çökene kadar devam ediyor. Kulağıma yoğun bir şekilde nefes alarak kollarını bana doluyor ve ben de aynısını ona yapıyorum. Birbirimize sıkıca sarılıyoruz ve küçük kozamızın içinde kayboluyoruz. Parmaklarım, sırtının üst kısmında koyu renkli kanatların dövmesinin olduğunu bildiğim yerde geziniyor.

Mürekkepli tüylerin gizlediği yanık izini sıyırdığımda vücudu benimkinin etrafında sert bir taş parçasına dönüşüyor.

"Rionach..." Adım doğrudan kulağıma mırıldanılan alçak bir uyarı.

Başımı çeviriyorum, böylece yüzünün yan tarafına yumuşak, güven verici öpücükler kondurabiliyorum. "Sorun yok." Parmağımın ucu kabarık deride ve çocukken başına gelenlerin acı verici kanıtlarında geziniyor. "Bir şey yok. Seni bir daha asla incitemeyecek. Gerçek ya da hayali, bundan emin olacağım. Onun hayaletini uzak tutacağım."

Beni sıkıca kavırıyor ama nazik dokunuşuyla rahatlıyor. Koslov ailesinin armasının çizgilerini takip ediyorum ve her geçişte, yirmi yılı aşkın süredir taşıdığı acının bir kısmını iyileştirdiğimi umuyorum. Derisindeki izi asla silemeyeceğim ama belki bu yanığın sembolize ettiği anıyı iyileştirmesine yardımcı olabilirim.

Bu şekilde, Emeric'in yarı sert aleti hala , altımdaki suyla ıslanmış çarşaflar soğuyana ve sıcaklıktaki değişimden titrediğim için cildimde tüylerim diken diken kadar birbirimize dolanmış halde kalıyoruz.

"Emeric," diye fısıldıyorum. "Üşüyorum. Kalkmamız lazım ki çarşafları değiştirebilelim. Seni bilmem ama ben bu gece nemli çarşaflarda uyumak istemiyorum." Ve anda üzerlerinde kan olmamasına imkan yok. Tanrı'ya şükür siyahlar.

Beni ısıtmaya çalışırken, büyük elleri kollarımda aşağı yukarı kayıyor. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Vücudumu gözden geçiriyorum. Tıpkı geçen geceki gibi, birkaç orgazm karnımın alt kısmındaki krampları anlık olarak rahatlatmış gibi görünüyor. "Evet, ."

Kollarının üzerinde yükselip bana bakıyor ve dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurmadan önce "Güzel," diyor. Kendini bedenimden kurtardığında nefesim kesiliyor ve içimden zevk dalgaları süzülüyor.

Ben de aynı şeyi yapıp doğrulmak üzereyim ama karnımın alt kısmına bastıran eli beni durduruyor. Ne istediğini şaşırılmış bir halde vücudumun aşağısına, Emeric'e bakıyorum ve onun bakışlarını hiç şüphesiz şişmiş amıma sabitlenmiş buluyorum.

Bilinçsizce dizlerimi bir araya getirmeye çalışıyorum ama diğer eli beni durduruyor.

"Özür dilerim, şu anda ikimizin de üzerinde kan var." Bunu söylediğimde yanaklarım kızarıyor. "Muhtemelen duş almamız gerekiyor..." Parmakları aşırı hassas am dudaklarımda gezinirken sözümü kesiyorum. "Ne-"

"Döllerimin senden damlamasını izlemek enfes bir sanat eserini seyretmek gibi, ama sanırım içine dolması fikri daha çok hoşuma gidiyor." Salgılarımızın ve kanın karışımıyla kaplanmış parmaklar hafifçe hassas kanalıma kayıyor. Dökülen döllerinden daha fazlasını topluyor ve itiyor. "Tek bir damlanın bile boşa gitmesine izin veremeyiz."

Ne yaptığını fark ettiğimde vücudum sıcak -çok sıcak- hissediyor. Elini karnımdan çektiğinde, kendimi oturur pozisyona getirmeyi başarıyorum. "Hâlâ beni hamile bırakmaya mı çalışıyorsun?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine fırtına gibi çalkantılı bakışları benimkilere kilitleniyor ve az önce içime soktuğu iki parmağını ağzına götürüyor. Dudaklarını parmakların etrafına doladığında bedenimde birbiriyle çelişen duygular hiddetleniyor. Kafamın içinde ise dehşete kapılıyorum. Bir saniye öncesine kadar amım tükenmişti, ama şimdi tekrar uyanıyor ve kalçalarımın arasında donuk bir zonklama var. Zonklama, cehennem gibi yakışıklı yüzündeki o sırtış büyüdüğünde daha da şiddetleniyor.

Emeric yüzümü iki elinin arasına aldığı anda ağzım bir karış açık kalıyor. Yaptığı şeye çok şaşırdığım için yerimde donup kaldığımdan mı yoksa başımı arkaya yatırıp yüzlerimizi birbirine yaklaştırdığında ondan uzaklaşamayacak kadar hastalıklı bir şekilde bundan sonra ne olacağını merak ettiğimden mi emin olamıyorum.

Dölümüzün ve kanımın karışımını dudaklarımın arasına tükürürken tek yapabildiğim sığ bir nefes almak. Bana sunduğu şeyi yuttuğumda bana parlayan uğursuz onay bakışı neredeyse onun için dizlerimin üstüne çökmeme neden oluyor.

"Birlikte tadımız çok güzel prenses," diye mırıldanıyor dudaklarını benimkilerin üzerine kapatmadan önce. İkimiz de nefessiz kalana kadar birbirimizin ağzını yalıyor ve yudumluyoruz. Yüzüm hâlâ ellerinin arasındayken ara veriyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, evet, öyleyim."

Sisli beynimin ne dediğini anlamak için bir dakikaya ihtiyacı var. Beni hamile bırakmaya çalışıyor. Geçmişte, hamile kalmayı müstakbel kocamın beni kendi çıkarları için kullanacağı başka bir yol olarak görüyordum. Bu düşünce her zaman midemi bulandırdı ve kalbimi biraz kırdı. Beni çocuk sahibi olma fikrinden uzaklaştırdı çünkü geleceğimin nasıl göründüğünü biliyordum, bebeklerimi buna maruz bırakmak istemedim. Onlar böyle bir hayatı hak etmiyorlardı, tıpkı benim hak gibi.

Emeric iki gece önce konuyu açtığından beri tüm bu durumla ilgili duygularım değişiyor. Bu konu aklımı kurcalıyor ve içimde görmezden gelmekte zorlandığım bir ihtiyacı uyandırdı. Bu, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir ihtiyaç ama yine de bu dünyaya bilerek bir çocuk getirip getiremeyeceğimi bilmiyorum. Aşık olduğum adamın yarısı olsa bile.

Sakinleştirici bir nefes alarak kocama "Denemeye devam edebilirsin ama bu hedefe ulaşmakta çok zorlanacaksın" dedim.

Kara kaşlar birbirine yaklaşıyor. "Peki neden?"

Bakışlarını karşılamakta zorlanıyorum. "Benim bir RİA'm var..."

Onun tepkisine hazırlanırken omurgam sertleşiyor ve kaslarım kilitleniyor. Ailemin gözünde bu dünyaya gelmemin tek bir nedeni vardı. Evlenmek ve soyumuzun yeni neslini doğurmak.

Vücudumun kaderinde olan tek şeyi yapmasını engellemeyi seçtiğimi bilselerdi, annemin avucunu hayatımda ikinci kez yanağımda hissederdim.

Emeric aktif olarak bebeğini içime koymaya çalıştığını ve onun haberi olmadan bu girişimleri sabote ettiğimi itiraf etti. Tek bildiğim, ailemin üzüleceği kadar onun da üzüleceği.

"Öyle mi?" Başını eğiyor ve beni yavaşça incelerken bakışlarına yerleşen duyguyu çözemiyorum. Dudaklarının arasından uzun bir iç çekiş çıkıyor ve bir adım geri çekiliyor.

Başımı salladım. "."

Tek kelime etmeden bana sırtını dönüyor ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. *Oh, bu çok kötü.* Yatağın kendi tarafındaki başucu çekmecesini açarken başka bir şey söylemiyor. Oradan ne alabileceğine dair yüzlerce olasılık var ve bahse girerim onu yanlışlıkla kandırdığım için beni cezalandıracak bir şeydir. Böyle bir şey olma ihtimali o kadar yüksek ki, neredeyse garanti.

Ben ne olduğuna iyice bakamadan parmakları nesnenin etrafını sarıyor. Önümde durmak için geri dönerek elimi ona vermemi işaret ediyor. İsteksizce ve titrek hareketlerle bana söyleneni yapıyorum.

Emeric bana uzattığı avucumun ortasına mavi kapaklı cam bir numune kavanozu yerleştiriyor. Cam kavanozun içindeki nesneye bir kez daha bakana kadar bana ne gösterdiğine şaşıyorum. Olanların gerçekliği bir kasırga gibi içime çarpıyor ve onunla birlikte güneşin altındaki her duygu geliyor. Tek yapabildiğim elime tutuşturduğu şeye bakmakken, içimi kasıp .

Başımı döndüren bir rahatlıkla bana "RİA taktırmışsın," diye açıklıyor. Sanki birine önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca hava durumunun nasıl olacağını anlatıyormuş gibi konuşuyor, *bunu* değil. "Dün gece itibariyle artık herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmıyorsun."

Acı ve ihanet karışımı bir duygu zehirli bir örümcek gibi boğazıma dolarken kap elimde titremeye başlıyor.

"*Benden sır mı saklıyorsun, sevgili karıcığım?*" İki gece önce de böyle demişti. O zaman mı anladı?

"H... nasıl?" Sesimin kendi kulaklarıma bu kadar zayıf gelmesinden hoşlanmıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Şehrin diğer tarafındaki ücretsiz kliniğe gitmekle akıllılık ettiniz. Doktor randevunuzun kaydını bulmamız bir dakikamızı aldı. Sanırım bu iyi bir şey çünkü ailenizin bunu öğrenmiş olsalardı sizi destekleyeceklerini sanmıyorum."

Yaptığı şey hakkında bu kadar rahat davranması öfkemi daha da artırıyor. "Ne zaman... Dün gece mi çıkardın?" Uyandığımda neden böyle hissettiğimi şimdi anlıyorum. RİA çıkarıldıktan sonra yaşanan kramplar, ilk takıldığında hissettiklerinize benzer. Sadece regl dönemim olduğunu düşünmüştüm. Ve kafatasıma vuran baş ağrısı... "Bana ilaç mı verdin?"

Başını eğiyor. "Onları yerleştirmenin ve çıkarmanın ne kadar rahatsız edici olabileceğini duydum ve acı çekmeni istemedim."

"Yapma!" Yataktan fırlıyorum ve boştaki elimle göğsünün ortasına vuruyorum. Yarım adım geriye sendeledi ve onu şaşırttığımı bu şekilde anladım. Güzel. "Sakin bana bir *iyilik* yapmışsın gibi konuşayım deme. Şu anda kendini duyabiliyor musun? Vücudum hakkında bir karar verdin ve sonra beni sakınleştirdin, böylece istediğini yapabilecektin."

istedim. ilaç verip ameliyat ettiniz! Bunun ne kadar inanılmaz bir ihlal olduğunu biliyor musunuz?"

"Doktor hiçbir şey görmedi; onun sana bu kadar yaklaşmasına izin vermezdim. Bana güvenli bir şekilde nasıl anlattı."

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor, ama çok az.

Ona ters ters bakıyorum ve yatağın ucunda için birkaç adım geri çekiliyorum. Şu anda hissettiğim her şeyi bağdaştırmakta .

"Başka bir adamın rahim ağzımı görmesine izin vermediğin için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Öfkem taşmaya başlıyor ve hiç düşünmeden cam kabı kafasına fırlatıyorum. Son anda eğildi ve kavanoz birkaç metre arkasındaki duvara çarptı. Cam temas ettiğinde patlıyor. Parçalar parke zemine yağıyor. "Bu ne cüret!" diye boğuluyorum, boğazım düğümleniyor.

Emeric tam boyuna dönüyor ve benimle az önce yaptığım dağınıklığın arasına bakıyor. Sanki *gösterilerimden* sıkılmış gibi iç geçiriyor ve bana doğru bir adım atıyor. Ben de bir adım geri atarak onu taklit ediyorum. Şu anda aramızdaki mesafeyi korumak benim için çok önemli. "Seninle bebek sahibi olmak istediğimi söylemiştim ve bunun er ya da geç gerçekleşeceği konusunda seni uyarmıştım. Senin gizli bir RİA'ya sahip olman bunun olmasını engelliyordu."

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. "Bu benim senden bebek sahibi olmamla ilgili değil, Emeric. Bu, bana sormadan RİA'mı çıkarmaya karar verdiğinde beni ve bedenimi nasıl ihlal ettiğinle ilgiliBen zaten senin bebeklerini kendi başıma doğurma fikrine yaklaşıyordum."

Gri gözleri kısılıyor ve çenesi değişiyor. "Öyle miydin?"

İç çekme sırası bende. Başım arkaya eğik, kollarım hala çıplak olan bedenimin önünde sımsıkı kavuşturulmuş, kendimi toparlamak için bir an duruyorum

dikkatimi kocama vermeden önce. "Duş almam lazım." Kalçalarımın arası kan ve dölle yapış yapış. Banyo kapısına doğru bir hamle yaptığında elimi kaldırıyorum. "Yalnız. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Neden?"

Bu adam çok sinir bozucu olabiliyor.

"Çünkü şu anda sana o kadar kızgıyım ki senden hoşlandığımı, seni önemsemişimi hatırlamakta zorlanıyorum." Gerçek onu incitiyor. Bunu gözlerinin kararmasından ve kollarının iki yanına düşmesinden anlayabiliyorum. "Hatırlayabilmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yanından geçip banyoya gittiğimde beni durdurmuyor, o da beni takip etmiyor.

EMERIC banyonun kapısını iterek açmadan önce bana yirmi dakika kadar yalnız kalma fırsatı verdi. Sanırım içeri girmeden önce duşumu bitirmemi bekliyordu - düşün büyük bir kısmını suyun altında durarak geçirdim -. Görünüşe bakılırsa, diğer banyolardan birinde kendi duşunu almış ve şu anda kalçalarından aşağı sarkan yıpranmış bir kot pantolon giymiş. Elinde yeni bir havluyla devasa duşakabinin cam kapısında sözsüzce duruyor. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, dışarı adımımı atar atmaz sıcak, kabarık havluyu vücuduma sarıyor.

Havluyu göğsüme sardıktan sonra bir tane daha aldı. ve sırlıklam olmuş belime kadar uzanan saç tellerimdeki suyu dikkatlice sıkmama yardım ediyor.

Bu nazik jest karşısında kalbim sıkışıyor çünkü ne yaptığını biliyorum. Kendi yöntemiyle, beni üzdüğü için telafi etmeye çalışıyor.

Ben.

Emeric Banes "*özür dilerim*" gibi şeyler söyleyen ya da hatalı olduğunu kabul eden bir adam değildir. Bunu yapmak onun doğasında yok. Dün gece ona istemeyeceğimi ve tüm pürüzlü parçalarını sevdiğimi söyledim, ancak bu bazı parçaları sevmenin diğerlerinden daha kolay olmadığı anlamına gelmiyor.

Beni makyaj masasına götürmesine izin veriyorum ve sessizce talimat verdiğinde masanın önündeki tabureye oturuyorum. Emeric kahve siparişim ve saç bakım rutinim gibi fark edeceğini düşünmediğim şeylere dikkat ediyor. Herhangi bir yardım almadan, fünden önce kullandığım her bir durulama ürününü uygulamadan önce duştan çıkan saçlarımdaki düğümleri fırçalıyor. Saç tellerimi toplayıp sırtımdan aşağıya doğru uzun bir örgü yaparak beni daha da şaşırtıyor.

Sessizliği ilk o bozar. "Özür dilemeyeceğim."

"Dilemeyeceğini biliyorum."

Önümüzdeki aynanın yansımasında başını bir kez sallayışını izliyorum.

Alt dudağımı kemirerek bir süre daha onu izledikten sonra, "On sekiz yaşına bastığımda aldım," diyorum.

"Biliyorum. Evrakların üzerindeki tarihi gördüm." Aynada bakışlarımla buluşuyor. "İlk etapta bir tane almaya karar vermene ne sebep oldu? Mafya prensesleri genellikle sıkı tasmalarla tutulur ve seks yapmak için çok fırsatları olmaz."

Aklımın bir köşesinde şimdiden canlanmaya başlayan anılar midemi bulandırıyor. "Haklısın, yok. Seks ve gelecekteki evlilikler gibi şeyler hakkında konuşmak için çok küçük bir yaştan itibaren bana kocam için saf kalmam gerektiği vaaz edildi. Yaşım ilerledikçe her şeye daha da içermeye başladım. Hayatımın nasıl görüneceğine içerliyordum.

ve bekaretimin değerimi belirlemek için kullanılan başka bir şey olmasından nefret ediyordum. Bir insan ve rastgele bir adamın gelecekteki gelini olarak *değerim*."

Bu konu hakkında konuşmak beni istemediği bir hayatın içinde kapana kısılmış hissedenden o öfkeli genç kıza geri götürüyor. Yakın zamana kadar hala o kızla aynı şeyleri paylaşıyordum. şimdi keşke geri dönüp ona özgürlüğümüzü en olmayacak yerlerde bulacağımızı ve sadece sabırlı olması gerektiğini syleyebilseydim.

"Kiminle evleneceğimi seemeyeceğimi biliyordum ama vücuduma kimin girmesine izin vereceğimi seebilmem gerektiğini düşündüm. New York niversitesi'ne gitmeye hak kazandığımda, bu özgürlük alanını kendi yararına kullanmaya karar verdim. Bunun pervasızca olduğunu ve bir gün beni kıımdan ısıracağını biliyordum ama umurumda değildi. Sadece ailemin benim için seçeceği adama satılmadan önce biraz yaşamak istiyordum. Önümde dört yıllık özgürlüğüm ve emrime amade yabancılarla dolu bir kampüs vardı. Okul başlamadan bir hafta önce kliniğe gidip RİA taktırdım çünkü yapmayı planladığım şey zaten tehlikeliydi, buna bir de kazara hamilelik riskini eklememe gerek yoktu."

Kocamın bana RİA taktırmamın nedeninin üniversitede yatmak istediğim için olduğunu itiraf etmesi, tahmin ettiğim bir şey değildi ama sanırım bunu yapmalıydım. Emeric'ten hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz.

"Oryantasyonun ilk gününde bir çocukla tanıştım. Hoş biriydi. arpık bir gülümsemesi olan biraz şapşal biriydi. Bir yurt partisine gittik ve sonunda rastgele bir dolapta beni parmaklamasına izin verdim. Beceriksizdi ve ne yaptığını bilmiyordu. Kısa bir süre sonra onu o dolapta bıraktım. İki gün sonra, Isaac'le ortak ilk dönem matematik dersimizde tanıştım. Byleyiciydi. Kendinden emin. Bölge savcısı olmak istiyordu, ki bunu komik buluyordum, çünkü mahkemede savaşacaktı.

Ailemle kanunun karşı tarafındaydık. Bir otel odası tutmaya karar vermeden önce bir hafta boyunca konuşup durduk. İkimizin de oda arkadaşı vardı ve kulağa ne kadar kibirli gelse de, bekaretimi berbat bir ikiz yatakta kaybetmek istemiyordum. Her şey garip ve komik bir şekilde hızlıydı ama mutluydum. Mutluydum çünkü Isaac'i ben seçmiştim. Onunla yatmak benim kararımdı. Tam prezervatifi atmak için ayağa kalkmıştı ki kapı açıldı ve babamla kardeşim geldiler. Meğer babam oda arkadaşım beni gözetlemesi için para veriyormuş ve o da onlara nerede olduğumu ve ne yaptığımı söylemiş. Isaac'in hiç şansı yoktu. Isaac daha ne olduğunu anlamadan Tiernan onu yakalamıştı. Babam beni çırılçıplak yataktan çekip çıkardı ve Tiernan'ın Isaac'in kafasını cam kırılana kadar banyo aynasına çarpmasını izlememi istedi. Isaac üç darbeden sonra bayılmış ve banyoda yüzüstü yere yığılmıştı ama Tiernan devam etti ve babam onu durdurmadı. Kardeşim Isaac'in yüzünü tanınmaz hale gelip ölene kadar fayansa çarptı."

Çılgılık atmaya çalıştım, ama babam elini yüzüme kapatmıştı. beni susturmak için. Isaac'in ölümünü izlemek benim cezamdı ve o masum çocuğu tamamen bencil nedenlerle tehlikeye atmanın suçluluğu asla azalmayacak bir şey. Öleceğim güne kadar bu yükü taşıyacağım.

Emeric'gözleri parlıyor ve yarın gece üç günlük işkencesi bittiğinde Tiernan'a da aynı şeyi yapmayı hayal ettiğini bilmek için sormama gerek yok.

"Kendimi fahişeliğe verdiğim söylentisi yayıldı ve müstakbel koca havuzum kuruyup bir su birikintisine dönüştü. Bu yüzden yirmi dört yaşında henüz evlenmemiştim." Annemin en çok üzüldüğü şey buydu. Kızının yüksek sosyeteden bir beyefendiyle evlenmesini sağlayarak sosyal statüsünü yükseltme kaybı. Annem, kızının

Avuç içi sol yanağıma çarptığında kaybettiği perspektif hayatı için hıçkırarak ağlıyordu. "Ama görünüşe göre Bogdan Koslov benim erdemsizliğimden rahatsız olmamış ve gerisini biliyorsunuz."

Eliyle beni dörterken, "Evet, öyle," diye homurdanıyor. "Hadi gel, seni giydirelim."

Ben bugünkü ikinci eşofmanımı giyerken o beni yatak odamızda bekliyordu. Ben duştayken o da dört direkli devasa yatağın çarşaflarını değiştirmişti. Siyah ipeğin yerini bana Tartarus'un altındaki kafesin içindeki yatağı düşündüren koyu kırmızı bir renk almıştı. Dirseklerini dizlerine dayayarak yatağın kenarına oturdu.

"Benimle tanışana kadar altı yıl boyunca başka kimseyle yatmadın mı?" diye soruyor yatağın kendi tarafına oturmak için tırmandığımda. Bu onu yatakta kaymaya zorluyor, böylece sırtı bana dönük olmuyor.

"Beni suçlayabilir misin?" Ben de karşı çıkıyorum. "Aleti yanıma yaklaşan tek erkeğin beyni üç yıldızlı bir otelin banyo zeminine sıçradı."

Yatak başlığına yaslanırken yüzünde bir öfke parıltısı beliriyor. "Madem onca yıl başka kimseyle yatmadın ve seni becerecek bir sonraki erkeğin, sonunda birlikte olduğun koca olacağını biliyordun, neden RİA'yı sakladın?"

"Çünkü birinin karısı olduğumda sırf benden beklendiği için bu cehennem gibi yozlaşmış dünyaya bir hayat getirmeye artık istekli olmadığımı karar verdim."

Emeric, dizlerimi titreten ve neden beni hemen şimdi ve burada hamile bırakmasına izin vermediğimi sorgulamama neden olan bir bakışla beni iğneliyor. "Sen *birinin* karısı değilsin. Sen benimsin ve bebeğimi senin içine koymak istiyorum. Bu fikre yaklaştığını söylemiştin."

Birdenbire bomboş kalan rahmim onun sözlerindeki açık dürüstlük karşısında sızlıyor.

Sakin ol kızım, ona kızgın olduğumuzu unutma.

"Bebeklerimin bizim gibi yetiştirilmesini istemiyorum. Sevilmelerini ve korunmalarını istiyorum. *El* üstünde *tutulmalarını*. Ve en önemlisi, bu dünyaya bir sonraki Banes neslinin doğması gerektiği ya da senin bir varise ihtiyacın olduğuna karar verdiğin için değil, *istendikleri* için yaratıldıklarını bilerek gelmelerini *istiyorum*." Elim kendiliğinden karnımın alt kısmına doğru uzanıyor. Emeric'in gözleri yırtıcı hayvan gibi buna kilitleniyor ve çok daha iri, bronzlaşmış eli solgun elimin üzerinde durduğunda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Göğsüm acı verecek kadar daralıyor.

"Gerekirse senin için tüm bu lanet şehri yakmaya hazırım. Çocuklarımızı da aynı şiddetle koruyacağımı düşünmüyor musun? Onlara da sana değer verdiğim kadar değer vermeyeceğimi mi sanıyorsun? Eğer durum buysa, sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermekte başarısız olmuşum demektir." Parmakları benimkilere dolanıyor ve sıkıca tutuyor. "Ve senden çocuk istemiyorum çünkü bir varise ihtiyacım var."

"musun?"

"Emekli olmadan ve bugünlerde akademi dünyasında ne halt ediyorsa onu yapmak için ayrılmadan önce, Astor bu ailenin bir sonraki reisiydi. Ders kitapları ve kızlarla oynayabilmek için tahttan feragat etmesi Callan'ın doğuştan gelen hakkını kaybettiği anlamına gelmez."

Aile hiyerarşisinin bu şekilde işlediğini hiç duymadım. Liderlik her zaman mevcut aile reisinin en büyük oğluna geçer. "Eğer Callan sizin varisinizse, çocuğunuzun aileniz için kurduğunuz bu imparatorlukta nasıl bir rol oynamasını bekliyorsunuz?"

"Nasıl bir rol istiyorlarsa." Ses tonu şaşırtıcı derecede nazik. Boştaki eliyle kulağımın arkasındaki birkaç tutam saçımı okşuyor. "Çocuğumu kendim gibi olmaya zorlamayacağım. Daha önce de söylediğin gibi, bizim gibi yetiştirilmelerini istemiyorum. Onlar bize verilen ellerden daha iyisini hak ediyorlar ve onlara bunu verebileceğimizi biliyorum."

Daha fazla dayanamayarak yan dönüyorum ve kendimi onun çıplak göğsüne yaklaşıtıyorum. "Sana hâlâ çok kızgınım ve bunu sana ödetmek için yaratıcı bir yol bulacağım çünkü yaptığın şey doğru *değil*" diye fısıldarken dudaklarım onunkinden kıl payı uzakta.

" değil prenses, ." Ve sonra beni öptü.

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

EMERIC

Onu terasta, sabah güneşinin altında şezlonglardan birinde uzanırken buluyorum. Üzerinde hâlâ dün duştan sonra giydiği siyah eşofman altı ve uzun kollu bluz var. Hani şu doğum kontrol hapı kullanımı konusundaki *anlaşmazlığımızdan* sonra tek başına aldığı duş. İlk etapta bunu alma ve sonra bunca yıl boyunca saklama nedenini bilmek, onu vücudundan çıkarma kararımı ikinci kez sorgulamama neden olmadı. Bu dünyaya bir bebek getirmekle ilgili endişeleri bir zamanlar geçerliydi, ama artık değil. Benimle evlendiğinde ve çocuklarının babası ben olacağım. Bebek sahibi olmak için tüm gereksinimlerini ve daha fazlasını karşılayabileceğim.

Ona çocuklarımızın evimizde sevilip güvende ve dünyamızdaki kan dökülmesinden mümkün olduğunca uzun süre korunacaklarını kanıtlayacağım. Çocukluğum beni bugün olduğum acımasız adama dönüştürdü, ancak çocuğuma aynı derslerin verilmesini asla istemem. Onlar için babamın bizim için yaptığından daha iyisini yapmak istiyorum.

Brooklyn nakliye limanında devam eden sorun nedeniyle, konuşmamız sona erdikten kısa bir süre sonra işe dönmekten başka seçeneğim yoktu. Rionach ayrılmadan önce onu tekrar öpmeme izin vermişti ama hâlâ mesafeliydi.

Sabah saat bir civarında eve yatağımızda değildi. Onu bağış toplama etkinliğinde bulamadığımda içimde oluşan panik, sonunda onu sinema salonunda bulana kadar içimde yankılandı. Deri koltuklardan birinde top gibi kıvrılmıştı ve izlediği filmin jeneriği projektör ekranında oynuyordu.

İki şey onu alıp odamıza götürmeme engel oldu.

Birincisi, yastığını ve yatağımızda tercih ettiği battaniyeyi yanında getirmiş olmasıydı. Film izlerken öylece uykuya dalmadı. Tamamen yatağında uyumaya niyetliydi, benimle değil. İkimiz de artık huzurlu bir uyku için birbirimize oldukça bağımlı olduğumuzdan, benimle aynı yatağı paylaşmayı reddetmesi çok şey ifade ediyordu. Yaptığım şey için beni henüz tam olarak affetmedi.

Onu yatağa götürmememin ikinci nedeni ise bir zamanlar lanet olası köpeğim olan o tehditti. Cerberus'u yavruluğundan beri ben büyüttüm ve onu eğitmek için yüzlerce saat harcadım. Sadakati her zaman bana ve sadece bana oldu. Ta ki şimdiye kadar. Piç kurusu, uyuyan karıma fazla yaklaştığımı düşünerek keskin köpek dişlerini bana gösterme cüretini gösterdi. Eğer ben ondan uzaktayken bir şey olursa Rionach'ı güvende tutacağını bilerek rahatlamasaydım, davranışından dolayı onu azarlardım. Evde onunla kalmasını istediğinde doğru kararı verdi.

Söylemeye gerek yok, dün gece yatak odamıza da gitmedim çünkü onun bedeni olmadan uykunun gelmeyeceğini biliyordum. Bunun yerine, geceyi masamda oturup çalışırken ucuz tekila shotları içen bir bahar kaçkını gibi espresso shotları içerek geçirmeyi tercih ettim.

Nova beni arayıp Queens'teki depomun önünde asılı duran ve her birinin alnına *B harfi* kazınmış üç ölü adam hakkında bilgi verene kadar saatlerce bunu yaptım.

Limanda tahrip edilmiş mallarla dolu konteynerlerim ve şimdi de cesetlerle olanlardan sonra, Nova ve ben birilerinin benimle oyun oynamaya çalıştığı sonucuna vardık.

Ve ünlü beyinlerin kim olduğu bizim için büyük bir gizem değil.

Okul öncesi bir çocuk bu dev, parlayan noktaları birleştirebilir.

Anlamadığım şey Tweedledum ve Tweedledee'nin kör noktalarımnda nasıl faaliyet gösterdikleri. Yıllardır bu iki yerde de herhangi bir olay yaşamamıştım ama kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde ikisi de vuruldu. Bu durum hem Nova'yı hem de beni Camden'in bağış gecesinde nasıl öldüğünü ve onu ortadan kaldırmanın onlar için bu kadar kolay olmaması gerektiğini tekrar düşünmeye itti. Doktor cesedi incelemiş ve Camden'da savunma izi bulamamıştı. Bu da bize iki olasılık bırakıyor. Ya hayatına son veren kişi o kadar iyiydi ya da Camden saldırganı tanıyordu ve yüzden hazırlıksız yakalandı.

İçgüdülerim bana bunun ikincisi olduğunu söylüyor ki bu da baş etmem gereken bambaşka bir eğlence kovalasının kapılarını açıyor. Örgütüm içinde yakalanan hainler, diğer askerlerime bana ihanet ederlerse başlarına neler geleceğini öğreten şiddetli dersler haline getirilir. Yöntemlerim o kadar titiz ve sadisttir çoğu kişi bu çizgiye gelmeye cesaret edemez, ancak önsezim doğruysa, öğretilerim birileri için tutmadı ve onlar sadece çizgiye gelmiyorlar, üzerinde dans ediyorlar.

Depomun kapısına bırakılan dağınıklıkla saatlerce uğraştıktan sonra Nova, Yates ve Mathis'le birlikte eve döndüm. Çalışanlarımı gözden geçirmeli ve köstebeğin kim olabileceğini daraltmalıyız ve ayrıca bir plan yapmalıyız.

Önlem olarak mülklerime yerleştirilen güvenlik miktarını artırın.

En önemlisi, Rionach'ı kontrol etmek ve hâlâ iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim. Igor ve Niall, oğullarının şu anda benim gözetimimde olmasından cesaret alarak çok ciddi bir şey yapmak üzereler ve ben bunun ne olduğunu henüz bilmiyorum. şu ana kadar yaptıkları saldırılar o kadar küçük ve rastgele görünüyor ki, ortada daha büyük bir oyun olduğu açık. Karıma göre Bogdan, beni ortadan kaldırmayı başardıklarında onu nasıl sahipleneceğine dair planından çok eminmiş.

Oğullarıyla işim bitene kadar beklemek artık bir seçenek değil. Hepsiyle aynı anda ilgilenmem gerekecek ve bu yüzden her ikisine de atanan gözetim ekiplerine onları getirmeleri talimatını verdim. Oğullarının beklediğı kulübeye götürülecekler. Hayırseverliğin büyük bir destekçisi olduğum için, onları güzel küçük parçalara ayırmadan önce dördünün son birkaç anını çok tatlı baba ve oğul bağıını paylaşmalarına bile izin vereceğim.

Rionach yaklaştığını duyunca elindeki kâğıttan başını kaldırıyor. Koyu renk yuvarlak bir güneş gözlüğü takıyor ama güneş neredeyse en tepedeyken bu gözlük yeterli olmuyor ve boştaki eliyle gözlerini daha fazla korumak zorunda kalıyor.

"Dönmüşsün."

"Öyleyim." Ayak bileklerini elime alıp oturabilmem için bacaklarını yukarı kaldırmadan önce başının üstünü öpüyorum. Bacakları kucağıma yerleştiğinde ona "İyi uyudun mu?" diye soruyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve çenesini göğsüne indiriyor. "Hayır. Sen yaptın mı?" Açık pembe boyalı tırnağı kitabının kapağındaki bir şeyi karıştırıyor.

"Sensiz uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden denemeye zahmet etmedim. Bu sabah erkenden işe geri çağıldım.

sabah, her neyse."

Başını kaldırıp güneş gözlüklerinin arkasından bana bakarken kaşları çatılıyor. Sözsüzce kitabı kucağına bırakıyor ve kolunu uzatıyor. Sol elinin tersi şefkatle yüzümün yan tarafında geziniyor.

O alamadan elimi dudaklarıma götürüyorum. "Hatırlıyor musun?"

Ağzımı ona bastırdıktan sonra soruyorum parmak eklemleri. Daha önce hiç dikkat etmediğim boş yüzük parmağı gözüme çarpıyor. Ailesini ve Rusları hallettikten sonra bu sorunu çözmeye çalışacağım.

"Neyi hatırlayayım?"

"Benden hoşlandığını hatırladın mı?" *Beni önemsemişliğini*. Dün bunu söylediğini duymak bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde acı verdi. Buzla ya da ısıyla hafifletilebilecek bir ağrı değildi. Somut olmayan bir yerim acıyordu.

İç çekmeden önce bir kez daha uzun ve gergin bir an boyunca bana bakıyor. "Hayatımızın geri kalanında senden her türlü mantık ve sağduyunun ötesinde hoşlanacağımdan eminim Emeric Banes."

Dünkü ağrının hâlâ içimde olduğunu o ana kadar fark etmemiştim çünkü göğüs kafesimden bir bıçağın çekilip çıkarılması gibi acı azalıyor. Çekerek onu kendime yaklaştırıyorum, böylece alnımı onunkine yaslayabiliyorum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Rionach geri çekilmeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum. "Ne? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Beni her zaman sevmeyeceksin, çünkü bir gün beni sevmeni ."
Etrafımızda uçuşan saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum ve yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "O da yakında olacak."

Dünden beri yüzünü süslediğini gördüğüm ilk gülümseme ağzını çekiştiriyor. "Yakında mı? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten istiyorum." Dudaklarımı onun o büyüleyici gülümsemesine değdirmekten kendimi alamıyorum. "Artık bensiz yatağa girmek yok prenses. Bana istediğin kadar bağırabilirsin, bir şeyleri kırabilirsin ama her şey bittiğinde yatağa ayrı girmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Anlıyorum" diye mırıldanırken burnu benimkine değiyor. Başını, çarpıcı yüzünün tamamını görebileceğim kadar eğiyor. "Biliyor musun, bir gün senin de beni sevmeni sağlayacağım."

Geçmişte -yani ondan önce- *herhangi biriyle*, ama özellikle de kadınlarla bu gibi durumlardan ve konuşmalardan kaçınmak için canla başla mücadele ettim. Bağlılık, verebileceğim veya vermeye istekli olduğum bir şey değildi ve "aşk" olan yapışkan-sıcak duygu, çoğu zaman üretilmiş önemsiz bir şey gibi geliyordu. Bu asla istemediğim bir şeydi çünkü zamanımı boşa harcamak gibi görünüyordu ve gerçekliğine inanmıyordum.

Ancak diğer pek çok konuda olduğu gibi, eşim de beni fikrimi değıştirmeye zorladı. Görüşlerim değışti ve artık hiç şüphe duymadan biliyorum ki birine aşık olduğunuzda, bu şeyi tüketen bir deneyimdir ve gerçekleştiğinde tamamen kontrolünüz dışındadır. Duygularınızın merhametine kalıyorsunuz ve bence insanları en çok korkutan şey de bu. Benim ödüümü kopardığını biliyorum. Nefes alabilmek ya da uyuyabilmek için birine ihtiyaç duymak ürkütücüdür, ancak sadece işlevinizi yerine getirebilmek için birine ihtiyaç duymak iliklerinize kadar dehşet vericidir.

Sizi savunmasız hale getiriyor ve bu benim asla olmama izin verilmeyen bir şey.

Ama onun için öğrenmeye hazırım.

"Tabii ki yapacaksın," diyorum ona. "Çok fazla çabalamana da gerek kalmayacak."

"Yapmayacak mıyım?"

Başparmaklarım elmacık kemiklerinin yumuşak kenarlarında geziniyor. "Hayır, aşık olmayacaksın. Kimsenin seni buna inandırmak için bir şey yapmadığını biliyorum ama sana aşık olmak nefes almak kadar kolay, Rionach."

Gözlüklerinin koyu camlarının ardında gözleri büyüyor ve pembe ağzı titreyerek bir ciğer dolusu oksijen verirken açılıyor.

"Patron."

Hassas anımız Nova ve Yates'in terasa çıkmasıyla paramparça oluyor. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, söyleyecekleri şey hiç hoşuma gitmeyecek.

Rionach'tan biraz geri çekiliyorum ama onu henüz kucağımdan indirmiyorum. Ruh halim cehenneme dönmek üzereyse, her ne saçmalık oluyorsa onunla uğraşmak için onu tekrar terk etmek zorunda kalmadan önce mümkün olduğunca uzun süre yakınlığının tadını çıkarmak istiyorum.

"Günümü mahvetmek üzeresin, değil mi?" Elimle yüzümü ovarak inliyorum. Neredeyse üç gündür uzayan sakallar avuç içlerimi çiziyor.

Nova bana kullanışlı iPad'ini uzatıyor. "Moran ve Koslov, adamlarımız onları yakalayamadan önce sizin onları gözetleme detaylarınızı atlattılar. Ekiplerimiz yakınlardaki tüm güvenlik kameralarının görüntülerini onlardan iz var mı diye kontrol ediyor. En azından hangi yöne gittiklerini anlamak için." Dövmeli parmağı elimdeki ekranı işaret ediyor. "Beş dakika önce onları şehrin trafik kameralarına yakalamışlar."

Ekranda iki farklı video yayınının grenli, siyah-beyaz ekran görüntüleri gösteriliyor. Birinde Igor, seyrelmiş sarı saçlarının üzerine çektiği kapüşonuyla bir caddede yürürken, diğerinde ise Niall çok tanıdık bir antika döner kapı setinden geçerken görülüyor.

Başımı kaldırıp ikinci komutanıma bakıyorum. "Moran Daria Otel'de mi?"

Rionach eğilip Niall'ın resmine bakıyor. "Şehirdeki onca otel varken neden senin otelinde kalsın ki..." Farkına vardıkça sözleri kesiliyor. "Oh. Geceyi orada geçirmeyecek, değil mi?"

"Hayır." Cevabım sıkılmış dışlerimin arasından zorla çıktı.

"Limanda yaşadığın sorunun arkasında o var, değil mi?" Sertçe başımı salladığımda yüzü soldu. "Annenin oteline ne yapacak?" Ona annemin nasıl öldüğünü anlattığım gece, ailemize ait otelimizin adını onu onurlandırmak için nasıl değiştirdiğimizi de anlattım. Ona annemin oradaki çay salonuna olan sevgisinden bahsederken, Niall'ın birkaç hafta içinde annemle ilgili pek çok anıyı barındıran bu yere saygısızlık etmek için oraya gideceğini düşünmemiştim. "Ben de babamla Igor'un tüm bunlar için birlikte çalıştıklarını sanıyordum."

". "

Igor'un samimi fotoğrafını işaret ediyor. "O zaman neden Tartarus'tan yaklaşık iki blok ötede?"

Onay için Nova'ya baktığımda bir kez başını salladı. "Biz de bunu söylemek için buraya geliyorduk. Planlarının ne olduğunu söyleyemeyiz ama bu da bir şeydir. Bence kargo konteynırları ve depo, otele ve kulübe yapmayı planladıkları her neyse onu organize ederken dikkat dağıtmak içindi. Onlar çok daha büyük ve kârlı işler. Onları vurmak sizi ve kârlılığınızı limandan ya da Queens'teki binadan daha fazla etkileyecektir."

Yates, kollarını arkasında kavuşturmuş ve geniş bir duruş sergileyen bir asker gibi duruyor. "Ayrıca kaynaklarımızı bölmek için

Sizin için önemli olduğunu bildikleri iki lokasyon. Her iki kuruluşa da insan göndereceğinizi biliyorlar."

Bu plan bir Niall Orijinali olamayacak kadar iyi düşünülmüş. Her yerinde Igor yazıyor. Belki de Niall on yıl önce Rusları müttefik edinmiş olsaydı, ailesinin mirası ve imparatorluğu mecazi anlamda kimsenin gelmediği, pastanın bayatladığı ve tekil, hüzünlü balonun yarı yarıya söndüğü iç karartıcı bir çocuğun doğum günü partisine benzemeyecekti. Kesinlikle acınası.

"Bölünmüş olalım ya da olmayalım, onlardan üç kat daha adamımız ve ateş gücümüz var. Bunu biliyorlardı ve bu yüzden her iki yere de giderek bizi zayıflatmaya çalışmak zorunda kaldılar." İsteksizce Rionach'ın bacaklarını kucağımdan indiriyorum ve kendimi salondan çekiyorum. "Aramaları yap Nova ve adamlarımızı iki yer arasında eşit olarak paylaşdır. Ben Daria'ya gideceğim, sen ve adamların Tartarus'u alın. Herkesin telsizlerini açık tutması gerekiyor. Ekiplerimiz arasında sürekli iletişim olmasını istiyorum. Sizin tarafınızda büyük ya da küçük herhangi bir gelişme olursa, bunu derhal öğrenmek istiyorum. Anladınız mı?" Nova ve Yates'e bakıyorum.

"Evet," diye hep bir ağızdan cevap verirler. Plan kararlaştırılır ve işleri düzene sokmak için içeri girerler.

Onlar gidince tek odağımı Rionach'a döndürebiliyorum. "Ben yokken Mathis'in burada seninle kalmasını sağlayacağım. O ve Cerberus seni güvende tutacak."

Üzerinden dökülen endişeli hava göğsümün içindeki yeri çekiştiriyor. "Mathis'e ihtiyacın yok mu? O senin en iyi adamlarından biri."

"Öyle. Burada güvende olduğunu bildiğim sürece dışarıdaki görevime daha iyi odaklanacağım. Bu saçmalıktan uzakta. Benim gözümde hiç kimse seni koruyacak kadar iyi olamaz ama sırtım duvara dayalı ve başka seçeneğim yok. Bununla ilgilenmek zorundayım.

Geçmişte bunu sona erdirmek için çok fazla fırsatım oldu ve gerekenden daha hoşgörölü davrandım. Bunun sona ermesi gerekiyor."

Şezlongdan kalkıyor ve güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor. Önümde durup usulca onaylıyor: "Öyle olduğunu biliyorum." Rionach kollarını boynuma doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Tıpkı Tiernan gibi, babam da bunu kendi başına getirdi. Kendi aptallığından başka suçlayacağı kimse yok ve Igor da sen çocukken sana elini sürdüğü andan beri ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor." Ses tonundaki acımasızlık, onunla ve yavaş yavaş kendini bulmaya başlamasıyla gurur duymamı sağlıyor. "Onlar gidene kadar hayatımıza devam edemeyeceğiz ve bir gün sahip olabileceğimiz gelecekteki ailemiz, onlardan herhangi biri bu dünyada yürürken güvende olmayacak. Her zaman bizim için bir tehdit olacaklar. Yapılması gerekeni yap, Emeric. Benim vicdanım rahat."

Onu bedenime o kadar sıkı ki, bu onun için acı verici bir hal olsa şaşırmazdım ama o şikâyet etmiyor. "İşler sarpa sararsa planımızın ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kulübeye git."

"Aferin kızıma." Dudaklarımı şakağına dokunduruyorum. "İş o noktaya gelirse, en kısa zamanda seninle orada buluşacağım. Bunu söylemeye gerek yok ama kulübeye gidersen bodrumdan uzak dur. Babalarla işim bittiğinde oradaki misafirlerle ben ."

"Her şey girecek." Kendini mi rahatlatıyor yoksa beni mi bilmiyorum. "Şimdi git ve o piçlere Banes ailesine bulaştıklarında ne olacağını öğret."

OTUZ SEKİZ

OceanofPDF.com

RIONACH

Anlaşıldığı üzere, kocanızın babanızı öldürmesini ve sonra da eve beklemek görüldüğü kadar eğlenceli değil. *Biliyorum*, kim tahmin ki? Benim için de hayal kırıklığı yaratan bir keşif oldu çünkü buranın gerçekten benim Disneyland versiyonum olacağını düşünmüştüm. *İğneleme için uyarıyı buraya ekleyin.*

Eğlencenin tam tersi. Bu bir işkence çünkü ben burada kulede kilitli prenses oyunumun bir başka yorumunu yaparken, o dışarıda Tanrı bilir ne yapıyor. Gideli bir saatten fazla oldu ve hala bir gelişme yok. Kimseden. Nova'dan ya da Emeric'ten haber alıp almadığını tekrar sorduğumda Mathis'in yüzündeki bıkkın ifade ne kadar ısrarcı olduğumun bir kanıtıydı.

Ama umurumda değil. Kocam tam durana kadar tekrar normal bir şekilde nefes alabileceğimi sanmıyorum.

Gittiği ilk yarım saat boyunca zamanımı iyi çalıştım. Duş aldım ve neredeyse yirmi dört saattir giydiğim kıyafetlerimi değiştirdim.

Beynim farklı düşünce ve duygulardan oluşan bir arı kovanı gibi.

Bu düşüncelerden biri Emeric eve geldiğinde ona güzel görünmekle ilgili bir şeyler söylediği için koyu renk çiçek desenli bir elbise ve en sevdiğim siyah ceketimi giydim. Bu gerçekten de

içinde en iyi şekilde görünmeniz gereken? Hayır. Yine de kanatlı eyelinerı mükemmel hale getirmek için makyajıma her zamankinden fazladan beş dakika harcadım mı? Evet, harcadım.

Giyinmenin bir anlamı yoktu, ama tek bildiğim aktif olarak bir şeyler yaptığım zamanların, yatak odamızın penceresinin önünde volta attığım zamanlardan çok daha iyi olduğuydu. Anneli ve Mathis ile mutfakta takılırsam yüzeysel bir sohbete katılmak zorunda kalacağım düşüncesi bile beni yukarıda tutuyor. Asıl konuşmak istediğim Emeric'in babamı öldürmeyi seçeceğini düşünmeleri iken, havanın kıştan bahara nasıl değiştiğinden bahsedemem. İşte dostlarım, biz buna iç düşünce diyoruz. Bunları kiminle paylaşacağınız konusunda çok seçici olmalısınız çünkü insanlar yargılayıcı küçük pislikler olabiliyor.

Bunun yerine adımlarımı hızlandırıyorum ve ben bunu yaparken Cerberus yatak odasının kapısının yanındaki yerinden dikkatle etrafı izliyor. Sanırım bir şeyler olduğunu biliyor çünkü her zamankinden daha tetikte görünüyor. Kısa bir süreliğine aşağı inip bilgi almak istediğimde, Mathis ve Anneli'ye baktığında sivri kulakları kafasına yaklaştı ve keskin beyaz dişlerini göstermek için dudağı yukarı kıvrıldı. Aralarında tedirgin bir bakış paylaşan ikili bir adım geri çekilmişti. Köpeğin muhtemelen yaydığım enerjiye tepki verdiğini söylediğimde onları rahatlatmış gibi görünmüyordu.

Bu pencerelerden Central Park'ın tüm genişliği görülebildiği için, periyodik olarak Daria'nın sadece birkaç blok olduğunu bildiğim doğu tarafına doğru bakıyorum. Binayı buradan göremiyorum ama bu beni, sanki mucizevi bir şekilde orada neler olduğuna dair bir ipucu bulacakmışım gibi genel yönüne bakmaktan alıkoymadı.

Odanın bu tarafında kaç tur attığımın sayısını unuttum ama yukarı baktığımda iki yüze yaklaşmış olmalıyım.

ahşap zeminden ve pencereden tekrar dışarı.

Çizmelerle kaplı ayaklarım kurşun bloklara dönüşüyor ve bir sonraki adımda tökezlerken neredeyse yüzüstü düşüyorum. Zar zor toparlanıyorum ve hala bacaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum, ellerim ve alnım soğuk cama değene kadar pencereye doğru ilerliyorum.

Uzaktan özlemle baktığım o noktanın üzerinde şimdi siyah duman bulutları yükseliyor. İyimser yanıma bana herhangi bir şeyin yanıyor olabileceğini ve bunun içinde Emeric'in sıkışıp kaldığı Daria olmadığını söylemeye çalışıyor ama mantıklı ve biraz da alaycı yanıma bu dumanın başka bir şeye ait olma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu biliyor. Babam otelin etrafında dolaşırken yakındaki bir binanın rastgele alev alması için zamanlama çok garip olurdu.

Midemde soğuk bir yumru oluşuyor ve boğazım aniden sıkışıyor, kendimi pencereden uzaklaşmaya zorluyorum. Mathis'e gitmeliyim. O neler olduğunu bilir.

Asker ana kattan merdivenleri koşarak çıkarken ben de çatı katının ikinci katına ulaşıyorum.

"Otel mi?" Ağzını açmaya fırsat bulamadan nefes nefese soruyorum. "Daria yanıyor mu?"

Başını robotik bir şekilde sallıyor. "Binanın bodrum katında bir patlama oldu. Polis tarayıcılarındaki konuşmalar neredeyse tüm binanın çöktüğü yönünde."

Emeric'in o otelde annesiyle paylaştığı, artık küllenmiş anılar için yas tutamam. Henüz değil. Yıkıldığında kocamın o binada olup olmadığını öğrenene kadar olmaz. "Kimseden haber aldınız mı? Yaralanan var mı?" *Hepsi öldü mü?* "Emeric - kocam - bina patladığında orada mıydı?"

Metanetli askerin yüzünün solması içimin acıyla burkulmasına neden oluyor. "Hiçbir şey duymadım ama gitmemiz gerek. *Şimdi.*" O

Bir merdiven basamağından aşağı kayıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "Nereye gideceksin?"

"Tıpkı size söylediği gibi; şehrin dışındaki kulübeye gideceksiniz. Böyle bir şey olursa Emeric'in bana verdiği emir buydu. Sizi oraya güvenli bir şekilde götürmek benim görevim. Eğer o iyiye, kocanız en kısa zamanda bizimle orada buluşacak."

Eğer o iyiye... İçimden yükselen safrayı zorla yutuyorum.

Bana Emeric'in gitmeden önce söylediklerinin aynısını söylüyor ama de içimden bir ses burada beklememiz gerektiğini söylüyor. En azından bir süre daha, bir şeyler duyana kadar. *Herhangi bir şey.* Emeric yaralandıysa, hastaneden bir saatten fazla uzakta olmak istemiyorum. Ya ona zamanında ulaşamazsam?

Tüm bu düşünceler korkudan sırlıslık olmuş beynimde dönüp dururken başım titremeye başlıyor. "Hayır, henüz değil. Biri bizi arayana kadar beklemeliyiz."

Reddettiğim için bana kızgın baktığına yemin edebilirim. "Bayan Banes. Patron sizden bunu yapmanızı istemedi ve siz de bunu biliyorsunuz. Şimdi lütfen, gitmeliyiz. Anneli aşağıda bekliyor zaten."

"Anneli de mi gidiyor?" Çoğunlukla kendi kendime mırıldanıyorum. Bu yeni bir tür korku. Bu 'kendi sağlığım ve güvenliğim için endişeleniyorum' korkusu değil. Bu, beni olduğum yerde donduran, düşündüren, ruhumu kemiren bir korku.

Yaralı değil. Olamaz da. Yakında eve dönecek ve dağınık hayatlarımızın geri kalanını birlikte yaşayabileceğiz.

"Tabii ki öyle." Mathis'in gözleri dikkatle bakmaya başladı. "Bayan Banes, lütfen beni sizi bu binadan dışarı taşımaya zorlamayın. Bunu yapmak , ama beni zorlarsanız yaparım. *Bunun* için zamanım yok, bunun için zamanımız yok. Orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve burada daha fazla kalamayız. gerekiyor."

Ruhumun bana bağırdığı her şeye karşı geliyor ama isteksizce başımı sallıyorum. "Tamam." Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak merdivenden uzaklaşıyorum ve koridordan çamaşır odasına doğru ilerliyorum.

"Hanımefendi, nereye gidiyorsunuz?"

Kısa ama keskin bir ısıklık çalmadan önce deri tasmayı kapının hemen içindeki kancadan çekip alıyorum. "Cerberus, *hier!*" *Buraya*. İri köpek koridordan aşağıya atlıyor ve ben tasmasına klipsi takarken sabırla ayaklarımın dibinde oturuyor. Onu Ophelia'yı görmek için yaptığım küçük geziye götürdüğüm günden beri gizlice Almanca komutlar öğreniyordum. Bir gün işe yarayabileceğini düşündüm ve ayrıca kendimi Emeric'i etkilemek isterken buldum. Sanırım haftalardır nelerle uğraştığımızı düşünürsek bu biraz aptalca.

Doberman ona dişlerini gösterdiğinde Mathisin yüzünde beliren tedirgin ifade geri geldi ve bu kez daha şiddetli. Sinirli bir şekilde öksürüyor. "Köpeği getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Emeric bize eşlik etmesi konusunda bir şey söylemedi."

"Cerberus ben nereye gidersem oraya gider. Eğer bu binayı gönüllü olarak terk etmemi istiyorsan, köpek geliyor. Aksi takdirde, siz kulübeye tek giderken ben burada kalmaktan mutluluk duyarım, ama sizi uyarıyorum, eğer kocam gelirse ve orada sizinle olmadığımı fark ederse..." Meydan okuyan bir kaş kaldırıyorum ve bunun onun için nasıl sonuçlanacağı konusunda kendi sonucunu çıkarmasını bekliyorum.

"İyi," diye . "Hadi gidelim. Zaten geç kaldım."

Merdivenlerden aşağı onu takip etmeye başladım. "Geç mi kaldın? Bunun zamanlı bir etkinlik olacağını fark etmemiştim."

Bana cevap vermiyor.

SEZGI TUHAF BİR ŞEYDİR.

Bugünlerde pek çok insanın bunu basit bir anksiyete olarak algılayıp önemsemediğini düşünüyorum, ancak gerçekte bu, insanlığın binlerce yıldır hayatta kalmasına yardımcı olan doğuştan gelen bir beceridir. Beyninizin yetiştirme şansı olmadan önce vücudunuza bir şeylerin yanlış gittiği sinyalini verir.

Beni bu şekilde hissettiren şeyin ne olduğunu tam olarak söyleyemem ama bir şeylerin yolunda gitmediğini iliklerime kadar biliyorum. Bir şeyler doğru değil. Emeric'in yıkılmış bir binanın enkazı altında kalmış olma ihtimali var ve babam ve çılgın Rus yardımcısı benim için geliyor olabilirler, böylece Bogdan'la kutsal olmayan bir birliktelik yoluyla ailelerimizi birbirine bağlayabilirim.

Uzun yıllar boyunca tek istediğim şeyin ailem tarafından istenmek olduğunu düşünmek çok çılgınca. Birisi tarafından. Ve şimdi beni çalan adamdan korumak için savaşan dört adamım var. Hayır, çalan değil. *Kurtaran*. Emeric beni kurtardı.

Şehirden bir saat süren yolculuk acı verici bir şekilde yavaş ve sessizdi. Ön koltuklarda oturan Mathis ve Anneli tam olarak çözemediğim bir çift bakış paylaştılar. Doğrulamayı başardığım tek şey, Mathis ve Anneli'nin ilişkisinde kesinlikle iş arkadaşlığından öte bir şeyler olduğu. Bu ikisi birbirlerini samimi bir düzeyde tanıyorlar. Birbirinizi derinlemesine tanımadan sadece ortak bakışlardan oluşan konuşmalar yapamazsınız.

Uzun, güneşi engelleyen ağaçlarla kaplı tanıdık bir toprak yola sapıyoruz. Bu araziye en son geldiğimde ellerim kelepçeli ve gözlerim bağlıydı ama ertesi gün Emeric'le birlikte ayrılırken kaçırmak zorunda kaldığım tüm ayrıntıları fark ettim. Şimdi buraya gelme nedenim göz önüne alındığında, arazide daha önce bulduğum dingin güzelliği bulmakta zorlanıyorum. Emeric burada değilken her yer karanlık ve uğursuz.

Etkileyici metal kapıya ulaştığımızda Mathis durdu ve bir kod girmek için camdan dışarı eğildi.

Aracımızla geçip metal kapı arkamızdan ınlayarak kapanana kadar neyin eksik olduğunu fark etmedim. "Neden kapıda bir nöbetçi yok?" Mülke en son geldiğimde ve ayrıldığımda girişte silahlı bir nöbetçi vardı. Şimdi görünürde başka kimse yok.

Bir terslik var! sezgisel ses bana bağııyor. Benim elim, yanımdaki koltukta gergin bir şekilde oturan köpeğē takılı deri tasmanın etrafına sarılmış olan deri tasma sıkılaşıyor.

Mathis'in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. "Patron bugün otel ve gece kulübünde olup bitenlere yardımcı olmaları için bir grup insanı normal görevlerinden çağırdı."

Bu hiç mantıklı değıl. Tiernan ve Bogdan hâlâ bodrumdayken Emeric güvenliğı mülkten uzaklaştırma riskini göze alamazdı. Niall ve Koslov'un son üç gündür eyalette çocuklarını aradıklarına şüphe yokken olmaz. Bogdan da kurnazdır. Kendi başına kaçmaya çalışma ihtimali, Emeric'in mümkün olan her noktaya koruma yerleştirmemesi için çok yüksek. Şehirdeki durum ne kadar vahim olursa olsun, Emeric bu mülkü korumasız bırakmayacak kadar zeki.

Yolculuk sırasında kafamın arkasında belli belirsiz uyarı sesleri çıkaran alarm zilleri şimdi kasırga sirenleri gibi çalıyor.

Mathis'in bakışlarından kaçmayı reddederek aynadan ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Oh, tamam. Bu mantıklı." *Aptal rolü yapmaya devam et Rio ve seni hafife almalarına izin ver.*

Lastiklerin altında çıtırdayan koyu gri çakıllara dönüşen yol, arazinin arka tarafındaki kulübeye doğru yavaşça ilerlerken arabanın içini dolduran tek ses.

Mathis, siyah A-çerçeveli "kulübenin" keskin çatı çizgisi kadar tekrar konuşmaz. "Emeric ailesini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Yapacağını biliyorum. Şu anda yaptığı şey de bu. Ailesini koruyor." Göğsümde düzensiz bir şekilde çarpan organım, artık Emeric'in ailesi olduğumu öğrenince ısınıyor.

Mathis gergin birkaç saniye boyunca dikkatini ayna ile önündeki yol arasında gezdirir. "Benim bir oğlum var. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, yapmadım." Anneli hakkında öğrendiğim sınırlı bilgi dışında, Emeric'in hiçbir çalışanı hakkında kişisel bir şey bilmiyorum ama bunun kasıtlı olarak yapıldığını düşünüyorum.

"Çoğu bilmiyor çünkü onu çalışmayı seçtiğim dünyadan uzak tutmak için her zaman elimden geleni yaptım," diye açıklıyor. "Adı Soren ve neredeyse altı yaşında. Annesi doğum sırasında öldü ve ben Anneli'yi eve getirene kadar sahip olduğu tek aile bendim."

Omuzlarıma yeni bir korku dalgası çökerken koltuğumda huzursuzca kayıyorum. Bu ağırlık neredeyse dayanılmaz. Boğazımı temizledikten sonra ona "Annesi için üzıldüm," diyorum. "Anneli'nin onun hayatının bir parçası olmasına sevindim ama sen bana aile travması üzerinden bağ kurmak isteyecek bir adam gibi gelmiyorsun. Bunu bana neden şimdi anlattığını anlamıyorum Mathis."

Sessiz ve hareketsiz görünen evin önünde durdu. Arabayı park ettiği anda emniyet kemerimi çözdüm. İkisi de ön koltukta aynı şeyi yapıyor.

Yorgun bir iç çekişle elini gergin yüzünde gezdiriyor. "Bunu size söylüyorum Bayan Banes, çünkü ben aynı zamanda ailesini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacak bir adamım."

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, cipin içini dolduran bir silah sesi duyuldu. Ses Mathis'in elinden değil, Anneli'den geliyor. Mükemmel bakımlı elinde, doğrudan göğsüme doğrultulmuş küçük bir tabanca var.

Silahı gören Doberman'ın göğsünden gırtlaktan gelen ve tüyler ürperten bir uyarı hırıltısı yükseliyor. Anneli silahı Cerberus'a doğru yönlendirdiğinde tüm vücudum sarsılıyor.

"Hayır!" Hayvanı vücudumla engellemek için elimden geleni yaparak bağıyorum.

Mathis ön koltuğa döner. "Onun burada olmaması gerekiyordu! Onu uzak tutman için sana o kadar çok şans verdim ama beni dinlemedin. Lanet köpeğin çok uzaklardaki konteyner bahçesinde olabilirdi, ama onu oraya göndermeye çalıştığımda lanet olası bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirdin ve bugün onu evde bırakmanı söylediğimde de dinlemedin. Eğer onu dizginleyemezsen, onu öldüreceğim. Başka seçeneğim yok. olan çok şey var."

Cerberus'u burada istemiyor çünkü bir hayvanın öldürülmesine karşı. Onu burada istemiyor çünkü yüksek eğitilmiş köpeğin kendisi için bir tehdit olduğunu ve buradaki son oyununun ne olduğunu biliyor.

"Cerberus, dur." *Dur*. Her ihtimale karşı kendimi onun biraz önünde konumlandırıyorum. Yanındaki adama "Ne yapıyorsun?" diye sorarken odağım silahlı kadına -bir gün arkadaşım olabileceğini düşündüğüm kadına- kilitlenmiş durumda.

"Ailemi koruyorum."

"Soren'i altı gün önce aldılar," diye kırılıyor Anneli'nin aksanlı sesi. "Bütün bu olanlarda o masum. Sadece bir çocuk. Ona bir şey olmasına izin veremezdik."

Yüzündeki kalbi kırık ve dehşet dolu ifade sadece bir annenin takınabileceği bir ifadedir.

Nova dışında, Emeric çalışanlarını gündelik sohbetlerinde gündeme getirmez. Emeric sıkı bir gemi işletiyor ve itiraf etmeliyim ki

Bunca zaman boyunca bu açık ilişkiyi ondan gizlemeyi başarmışlarsa çok etkilenir.

"Onu kim aldı?"

Mathis'ten gelen ağır kahkaha acı doludur. "Kim sanıyorsun?" sorar gülmesi bitince. "Eğer onlara yardım etmeseydim, oğlumu öldüreceklerdi. Bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden istediklerini yaptım."

Camden'a ne olduğu artık gizemli olmaktan çıktı. Örgüt içinde çalışan bir çifte ajan olabileceği teorisini ortaya atmıştık ama hiçbirimizin bunun Emeric'in üst düzey adamlarından biri olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. "Camden'ı sen öldürdün, değil mi?"

Suçluluk duygusu asık suratında bir şimşek gibi parlıyor. "O çocuğu severdim. Zekiydi ve çok potansiyeli vardı ama Cam'in bana karşı hiç şansı yoktu. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti."

"Çünkü sana güvendi!" Bağırıyorum.

"Başka seçeneğim yoktu!" Mathis benim düşmanca oktavıma uyuyor. "Çocuğum ellerinde ve onu sağ salim geri almak için her şeyi yaparım. Patronumun karısını gümüş bir tepside teslim etmek anlamına gelse bile."

"Ne-" Söyleyeceğim başka ne varsa, iki tehditkâr figür sanki buranın sahibiymiş gibi kulübenin ön kapısından çıkınca dilimde düğümleniyor. "Ne yaptın sen?"

Mathis ciddiyetle "Benden ne istendiyse," diye cevap veriyor ama cevabı uzak ve belirsiz geliyor.

Verandada duran Bogdan ve kardeşim biraz yorgun ve kaba görünüyorlar. İkisinin de üzerinde hâlâ günler önceki bağış kampanyasından kalma kıyafetler var. Beni ön camdan bakarken bulduklarında ağızlarında aynı gülümseme beliriyor. Bogdan dikkatini benden ayırmadan, o anda eğri bir bıçak tutmayan elini ön kapıya doğru uzatıyor. Çekiyor

Koyu sarı saçlı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş kırmızı yüzlü, korkmuş görünümlü küçük bir çocuk.

Tanımadığım bir adam daha çocuğu ahşap verandaya kadar takip ediyor. Tahminimce Koslov'un adamlarından biri ve zavallı çocuğu Bogdan ve Tiernan'a teslim eden de o.

Ön koltukta oturan Anneli'nin nefesi kemikleri titretecek kadar şiddetliydi. "Soren..."

"Bodrumdan çıkmalarına izin mi verdin?" Soruyorum.

Mathis'in sert gözleri benimkilere takılıyor. "Benden ne istedilerse," diye tekrarladı. "Lütfen arabadan inin, Bayan Banes."

Oturduğum yerde kalıyorum, farkındalığın mürekkep gibi kalınlığı yerleşirken omurgam acı verici bir şekilde dikleşiyor. "Şehirde neler oluyor, sadece beni buraya getirmek için bir oyalama mı?"

"Planlarını bilmiyorum." Mathis'in sert omuzları bir kez kalktı. "Ben sadece bana söyleneni yaptım, ama tahmin etmem gerekirse, seni ele geçirmelerinin tek yolunun patronun çağırılması olduğunu biliyorlardı ve dürüst olmak gerekirse, Banes'i gerçekten öldürmek istiyorlar. Bence bu daha çok 'iki kuş, bir taş' durumuydu."

"Ona hiç sadık oldun mu? Bize?" Sormadan edemiyorum.

Yüz hatlarında bir suçluluk ifadesi daha beliriyor. "Öyleydim ama oğluma olan sadakatim her zaman önce gelir."

"Anlamak zorundasın." Anneli'nin sesi boğuk bir .

İki korkmuş ebeveyn figürünün arasına bakıyorum ve başımı eğiyorum. "Anlıyorum ama seni uyarıyorum. Bu olaydan sonra nereye gidip saklanmayı planlıyorsanız oraya bir an önce gitseniz iyi olur çünkü Emeric ne yaptığınızı öğrendiği anda sizi kanayan, yaralı bir gibi avlayacaktır."

En azından Emeric tarafından takip edilme düşüncesi karşısında dehşete düşecek kadar zekiler. *Güzel.*

Mathis'in bir sonraki cümlesinin göğsümü yarma şekliyle Anneli tetiği çekmiş olabilir.

"Sadece hayattaysa." Cevap vermemi beklemiyor. Koltuğunda dönerek cipten çıkıyor ve saniyeler sonra benim için kapımı açtığında dışarıdaki soğuk hava etrafımı sarıyor. "Çık dışarı, şu işi bitirelim." Cerberus beni takip edip ayaklarının dibine indiğinde Mathis sertleşiyor. "O köpeği kontrol altında tutsan iyi olur. Ben çocuğumu geri almadan önce onu herhangi birimizin üzerine salarsan, gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

Bunun üzerine çenemi kaldırıp gözlerimi kısıyorum. "Daha önce yalan söyledim. Eğer böyle bir şey olursa, seni avlayan tek kişi Emeric olmayacak. Ben de onunla birlikte orada olacağım."

Kolumu tuttuğunda çenesindeki kaslar titriyor ve iblis ikizleri selamlamak için beni arabanın etrafına sürüklüyor. Tasmaını bırakıyorum ama Cerberus bana alan bırakmayı reddediyor. Attığım her adımda kaslı vücudunu bacağıma sıkıca bastırıyor.

Ben ortaya çıktığımda Bogdan'ın sırtışı bir avcı parıltısıyla büyüyor ve gözleri . "Sana ne demiştim, Rionach? Seni her zaman geri alacaktım." Rus psikopat elini Emeric'in yanımdaki adamına doğru sallıyor. "Sana günlerdir bize nasıl yardım ettiğini anlattı mı? Kendi adamını ve her şeyi öldürdü."

"Konuşmayı kes," diye tersledi Mathis. "Bir anlaşma yapmıştık. Size kızı getirdim. Oğlumuzu bize geri ver."

Bogdan ve Tiernan'ın bacakları arasında duran Soren, iri açık kahverengi gözleri yaşlarla dolu bir şekilde inliyor. "Baba..."

Anneli siyah cipin yolcu kapısının yanındaki yerinden, "Sorun yok tatlım," diye yatıştırıyor. "Biz buradayız. Birazdan yola çıkacağız."

Kardeşim yanıma geldiğinden beri dikkatini benden ayırmadı. Sersemlemiş ve odaklanmamış gibi görünen bakışları yüzüme kilitlendi. İnce dudakları sanki bir şeyler mırıldanıyormuş gibi hareket ediyor ama

Durduğum yerde, söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamıyorum. Sol elinde bir silah tutuyor. Ritmik bir şekilde kalçasına vuruyor. Son seferinde onda hissettiğim dengesiz ve çılgın enerji, son birkaç gündür daha da kötüleşmiş gibi görünüyor. Mathis kaçmalarına yardım etmeden önce o mahzende ne kadar süre mahsur kaldıklarından emin değilim ama o koşullarda geçirilen her zamanın kalıcı bir etkisi olacağını tahmin edebiliyorum.

"Burada araziye gözetleyen muhafızlar nerede?" Bogdan'a dönerek soruyorum. Ondan yayılan enerji kana susamışlık kokuyor. Gözlerindeki çılgın ifade başka bakmam için beni cesaretlendiriyor. Benden önceki tüm kadınlar gibi o da beni sinmiş görmek için can atıyor ve benim ona istediğini vermeye hiç niyetim yok, bu yüzden bakışlarını onu çıldırtacağını bildiğim bir kayıtsızlıkla karşılıyorum.

Bogdan bana ne yaptığını göstermekten gurur duyuyormuş gibi elindeki bıçağı evin sol tarafındaki ağaçlara doğru sallıyor. "Banes'in kitabından bir sayfa aldık." Çırılçıplak soyulmuş üç adamın ağaçların alt dallarına asılı olduğunu gördüğümde midem korku ve öfke karışımıyla . Çıplak ön kısmı boğazlarının kesildiği yerden kırmızıya boyanmıştı. "Mathis'in açık yönlendirmesi ve güvenlik beslemelerindeki yardımıyla, babamın adamlarından oluşan bir ekip bu sabah erkenden gelebildi ve bizi serbest bırakmadan önce Banes'in muhafızlarını yakaladı. Gücümün bir kısmını geri kazandıktan sonra muhafızlar üzerinde çalışmaya başladım. Ne düşünüyorsun? Banes benim teslim edilmemi onaylayacak mı?"

Bunu bu şekilde başarmışlardı. Emeric ve şehirdeki adamları sabahın erken saatlerinde Queens'te olanlarla meşgulken, Mathis gizlice Koslov'un adamlarına bu mülkle ilgili talimatlar veriyordu. Nova haklıydı, hepsi dikkat dağıtmak içindi.

"Konuşmayı kes!" Mathis öfkeli bir bağırışla tekrarlar. "Çocuğumu bırak.

Şimdi."

Bogdan, Soren'in önünde yavaşça çömelmeden önce Mathis'e alaycı bir sırıtış fırlatır. "Ne diyorsun ufaklık? Babanın yanına dönmeye hazır mısın?"

"Evet lütfen," Soren'in kırık dökük, sümük dolu ağlaması kalbimi acıtıyor.

Bu işe hiç bulaşmamalıydı. Bu onun için adil değil.

Zavallı çocuğun yüzünü kesmemek için bıçağı avucunun içinde çeviren Koslov, Soren'in tombul gözyaşlarından birini alaycı bir şekilde siler. "Babanı seviyor musun?"

"Evet," diye hıçkırıyor çocuk, başını sarsak bir şekilde sallayarak.

Koslov, Soren'e "Babana onu ne kadar çok sevdiğini söyle" demeden önce hepimize kısa bir bakış atıyor.

Soren'in kafası karışır ve dehşete düşer ama söyleneni yapar. Büyük, kırmızı çerçeveli gözleri Mathis'e dönüyor ve "Seni seviyorum baba" diye mırıldanıyor.

Son hece Soren'in dilinde tam olarak şekillenmemiştir ki, delici silah sesi boşlukta ve çevredeki ağaçlarda çınladı. Kulakları sağır eden bu sesin hemen ardından tiz, yürek parçalayıcı bir kadın çığlığı ve yanımdaki çakıllı zemine çarpan bir bedenin boş gümbürtüsü geliyor. O kadar sersemlemiştim ki, yüzümün sol tarafına sıçrayan ılık kanın sadece hayal meyal farkındaydım.

Mathis'in kıpırdamayan bedenine baktığımda Anneli ve Soren'in ortak çığlıkları donuk, uzak seslere dönüşüyor. Alnına isabet eden silahtan çıkan kan koyu renk saçlarının etrafında ince gri çakılların arasında birikiyor.

Bir an sanki suyun altındaymışız gibi ağır çekimde hareket eden dünyam, kafamı çevirip Bogdan'a baktığım anda kristal berraklığında bir odağa ve normal hızına geri dönüyor. Çocuğun önünde çömelmişken, hiçbirimiz fark etmeden belinden bir silah çıkardı.

O silah şimdi Emeric'in hizmetçisine doğrultulmuş durumda.

"Ann-" Adının geri kalanı, ikinci bir silah sesi havayı yararak geçtiğinde kopar ve susturulur. Baş döndürücü kadın, alnında eşleşen bir delikle cipin önünde yere düşer.

Bogdan, boktan suratına yapışmış boktan bir sırtıyla verandadan bir adım atıyor. Kendinden emin hareketleri beni kıpkırmızı yapıyor. Kendinden ve az önce çaldığı hayatlardan memnun.

Bana doğru bir adım daha atıyor ve sonra kıyamet kopuyor.

Bogdan'ın dikkati bir anlığına benden uzaklaşıyor ve arkasından bir silah sesi daha geliyor. Koslov'un fedaisi bağırşağında bir delik açan yaranın acısıyla çığlıklar atarak yere yığılıyor. Tiernan silahı hâlâ ona doğrultmuş halde Rus'un başında duruyor.

Tiernan neden o adamı vurdu ki? Onlar Aynı takım mı?

Cerberus'un ihtiyacı olan tek şey bir saniyelik dikkat dağınıklığı.

Köpek, kendisine söylenmeden Bogdan'ın üzerine öyle bir güçle atılır ki, etkileyici yapılı psikopatı yere serer. Mathis ve Anneli'ye kullandığı silah çakıllı yolda kayarken, Cerberus'un dişleri Koslov'un yüzünün lekesiz tarafına batıyor. Acı çığlıkları Cerberus'un vahşi hırıltılarının senfonisine katılır.

Keskin, acılı bir inilti vahşi sesleri böldüğünde kalbim boğazıma fırlıyor. Bogdan'ın sol elindeki kavisli bıçak artık kıpkırmızı. Saldırgan köpek, Bogdan'ın kıpırdanmaya başlamasına yetecek kadar zorunda kalıyor. Bunu yaparken bıçağı tekrar yukarı kaldırıyor ama geri adım atmaya niyeti olmayan Cerberus güçlü çenesini Bogdan'ın bileğine öyle bir kuvvetle bastırıyor ki

Metrelerce ötede durduğum yerden kemikler kırılıyor. Köpek başını şiddetle sallıyor, bıçak da yere düşene kadar derisini ve kaslarını yırtıyor.

Köpeğim dikkatini Rus'un zaten kanlı ve parçalanmış yüzüne verdiğinde Koslov'un acı ve dehşet çığlıkları artıyor. Ve sonra boğazına. Çığlıklar hızla boğuk, gargara seslerine dönüşüyor ve Bogdan'ın hayvanı uzaklaştırma çabaları zayıflıyor.

Bir çocuğun dehşet dolu çığlıkları bakışlarımı önümdeki katliamdan uzaklaştırıyor. Tiernan ve ölmekte olan bilinmeyen Koslov çalışanıyla birlikte verandada kıvrılıp kalmış olan Soren, vücudunu sıkı bir top haline getirerek kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor. Sarışın kafasını dizlerinin arasına sıkıştırmış ve küçük elleriyle kulaklarını kapatarak korkunç sesleri engellemeye çalışıyor.

Tiernan çocuğa aldırış etmiyor, sadece önünde parçalanan Rus'a odaklanmış durumda ama bu çocuk için tehlike arz etmediği anlamına gelmiyor. Şu anda en az Koslov kadar öngörülemez.

Bunu düşünmüyorum. Sadece küçük çocuk için koşmaya başladım. Kollarım küçük bedenini sarıp onu kan lekeli zeminden kaldırdığında attığı çığlıklar kalbimi parçalıyor.

" yok, ." Bu noktada kadar teselli edilemez durumda ki, söylediğim tek bir kelimeyi bile duyduğunu sanmıyorum ama bu kendimi tekrarlamamı engellemiyor. "İyisin, Soren. Söz veriyorum."

Söz veriyorum... Bu koca bir yalan olabilir çünkü Koslov'un adamlarından daha fazlasının yakında buraya gelip gelmeyeceği ya da beni buraya getirdikten sonra planın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tiernan'ın silahı Bogdan'ın yüzünde gördüğüm kısa süreli şaşkınlık , Koslov askerini öldürmenin önceden kararlaştırdıkları anlaşmanın bir parçası olduğunu sanmıyorum. Ve en önemlisi, kocamın gelip beni kurtarıp kurtarmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok çünkü

Şu anda bile hayatta. Mathis bana Daria'nın patladığını ilk söylediğinden beri onun beton molozların altında ezildiği görüntülerini uzak tutmaya çalışıyor ve başaramıyorum. Eğer kendime bu dayanılmaz düşüncelere yenik düşme izni verirsem, şu anda yapmam gereken şeye odaklanamayacağım.

Soren'e her şeyin yoluna gireceğine dair söz veremem ama bu çocuğun başına başka bir şey gelmemesi için mücadele edeceğim. Bu kendime verebileceğim bir söz.

Soren'i geldiğinde göğsüme bastırarak, Tiernan'ın hâlâ yavaş yavaş ölmekte olan Rus adamın yanında durduğu yerden uzaklaşıyorum ve verandanın üç basit ahşap basamağından aşağı inmeye başlıyorum. Sağ botumun burnu son basamağın tahtalarına zar zor değiyor ki kafatasımın arkasına sert bir şey çarpıyor.

Darbe anında dengemi bozuyor ve az önce ne anlamaya fırsat bulamadan öne doğru düşüyorum.

Kollarımda ağlayan çocuğun üzerine düşmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Sol omzuma ve yan tarafıma çarpan acımasız sert zeminin etkisi, başımın yayılan acıya katılıyor. Kendimi çevremle ve içinde bulunduğum durumla yeniden ilişkilendirmeye çalışırken görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyor.

Göz ucuyla bakıyorum, Tiernan merdivenlerden aşağı iniyor. Ağzı sanki tam anlamıyla bir konuşma yapıyormuş gibi yine hareket ediyor, ama yine de ses çıkarmıyor.

"Soren," diye nefes nefese kaldım, başım hâlâ dönüyordu ve midemde bulantı başlamıştı. Tiernan bana o kadar sert vurmuştu ki, elimi uzattığımda kafa derimin kanadığını görsem şaşırırdım. Acı dolu bir iniltiyle yüzüstü dönüyorum, böylece çocuğun elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaşmasını izleyebiliyorum. Büyük, gözyaşı dolu kahverengi gözleri omzunun üzerinden bana bakıyor ve alt dudağı histerik hıçkırıklarla titriyor.

"Kaç. Kaçıp saklanmalısın, tamam mı?" Bana ne dediğimi anladığına dair hiçbir işaret vermiyor. "Soren, kaç! Hemen şimdi!" Yükselen ve biraz da panikleyen sesim sonunda tökezleyerek ayağa kalkmasını sağladı.

Küçük bacakları onu babasının cesedinin yanından geçirirken yine neredeyse ayağı takılıyordu. Hiçbir çocuk ailesini bu şekilde görmek zorunda bırakılmamalı. Bu hiç adil değil. Hâlâ feryat ettiğini düşünüyorum ama kulaklarımdaki çınlama diğer sesleri engelliyor. Emeric'in ölü adamlarının asılı durduğu yerden, araba yolunun karşı tarafındaki sık ağaçların olduğu yöne doğru koşmasını izlerken görüşüm değişiyor.

"Cerberus!" Bağırıyorum, kendi sesim kulaklarıma kilometrelerce öteden geliyor. "Cerberus, *dur!*" Doberman çenesini Bogdan'ın boğazına dayadığı yerden isteksizce başını kaldırıyor ve beklentiyle bana bakıyor. "*Pass auf!*" Gardiyan. Küçük çocuğun koştuğu yeri işaret etmek için elimi kaldırdığımda kolumdaki kaslar titriyor. "*Pass auf!*" Beni bırakmak istemiyor. Bunu sivri kulaklarının titremesinden ve yattığım yere doğru yarım adım atmasından anlayabiliyorum. "Hayır! Ben değil. O. *Pass auf*, Cerberus!"

Kısık bir sesle sonunda istediğimi yaptı.

Köpeğimin masum çocuğa göz kulak olacağını bilmenin verdiği rahatlama kısa sürüyor.

Ayaklarımın dibinde durduğunda Tiernan'ın sinsi gövdesi bir gölge oluşturuyor. Başını ve kolunu kaldırmadan önce uzun bir süre gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Silahını kaldırıp Soren'in sırtına nişan aldı.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, botum aynı onun kaval kemiğine çarpıyor. Kardeşim öne doğru tökezliyor ve iki dizinin üzerine düşüyor. Şu anda bana olan silah olmasaydı, hala iyileşmekte olan kütüğüyle dengesini sağlamak zorunda kaldığında attığı acı çığlığı hoşuma .

"Ayağa kalk," diye alay ediyor Tiernan, solgun ve bitkin yüzü kırmızının tanıdık bir tonuna dönüşüyor. Gayri ciddi bir şekilde kendini ayağa kaldırıyor. Ben de aynı şeyi yapmayınca, silahını sabırsızca yüzümden bir adım öteye sallıyor. "Sana ayağa kalk dedim!"

Titreyerek yerden kalkıyorum, başım dönüyor ve midemdeki huzursuzluk onun önünde durdukça daha da artıyor. "Tiernan..."

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu!" diye kükrüyor ve sarsılmış beynimin takip etmekte zorlandığı bir hızla üzerime atılıyor. Sağ kolu boynuma dolanıyor, aynı anda şakağıma sert metal bir ısırık geliyor. "Her şey mahvoldu!"

Belirsiz bir şekilde beni verandanın merdivenlerinden yukarıya, A-çerçeveli kulübeye sürüklüyor. Tökezleyen ayaklarımın altında, bir zamanlar tertemiz olan dekor ve mobilyaların enkazı çıtırdıyor. Görünüşe bakılırsa, benim gelmemi beklerken zamanlarını Emeric'in bir zamanlar tertemiz dekore edilmiş evinin içini mahvetmekle geçirmişler. Kanepenin minderlerinde ve sırtında derin yarıklar var ve iç dolgusu bir zamanlar beyaz olan halının üzerine dağılmış. Kırmızı şaraba benzeyen bir şey halının üzerine dökülmüş. Evin arka tarafındaki ağaçlara bakan pencere duvarı paramparça olmuş ve cam kırıkları her yere saçılmış.

"Bizi iki gün boyunca burada bağlı tuttu," diyor kardeşim bodrumun açık kapısına ulaştığımızda. "Bunu biliyor muydun? Bizi nasıl çürümeye terk ettiğini biliyor muydun?"

"|-"

Bizi loş merdiven boşluğundan aşağıya inmeye zorladığında ilk basamağı geçiriyorum. Yuvarlanıp başımı aşağıdaki beton zemine çarpmamak için ellerim tutunacak bir şey arıyor. Tiernan'ın kolu boğazımı sıkıyor ve beni terli göğsüne daha da yaklaştırmak için dik durmamı sağlıyor. Yavaş ve beceriksizce bir iş.

Bizi tüm basamaklardan aşağı indiriyor ve dibe ulaştığımızda beni acımasız bir itişle bırakıyor.

Tökezleyerek ilerliyorum ama kendimi içki dolu tahta sandık yığınlarından birine takılıyorum. En üstte bırakılmış açık İrlanda viskisi şişesi sallanıyor ve sert zemine düşüyor. Cam parçaları ayaklarımın altındaki zemini süslüyor ve viski sıçrayıp kaval kemiklerimin açıkta kalan derisine sıçrıyor.

Nefes nefese dönüp ağabeyime bakıyorum - artık neredeyse hiç tanımadığım bir adama. "Evet, sizi buraya getirdiğini biliyordum," diye itiraf ediyorum. "Emeric bana canlı görüntüleri gösterdi."

"*Yapma!*" Kendini ahşap ve demir merdivenin tam önünde konumlandırmış olan Tiernan öne doğru tek bir öfkeli adım atıyor. "Onun adını bir kez daha ağzından duymak istemiyorum. Sen ona ait değilsin. Sen onun değilsin. Bir daha onun adını ağzına alma!" Silahının namlusuyla başının yan tarafını kaşıyor, kahverengi gözleri düzensiz bir şekilde vücudumun her yerinde geziniyor.

"O benim kocam-"

Bir kurşun iki adım önümdeki taş zeminden bir parça koparıyor. Kamburlarımın üzerine düşüyorum ve vücudum tekrar ateş etmesi için hazırlanırken kollarımla başımı kapatıyorum.

"Hayır, değil!" Tiernan'ın kükremesi onun sesine bile benzemiyor. Kargaşa ve vahşi hayvan benzeri bir öfke dolu. Zihnindeki bir şey iyice çatlamış. "Seni çaldı!"

Kolumun arkasından ona bakıyorum. Şimdi volta atıyor, silah hala ritmik bir şekilde terli şakağını kaşıyor.

"Beni Koslov'dan çaldı, biliyorum." Temkinli bir şekilde, her hareketini izlerken tekrar tam boyuma geliyorum. Merdivenin önünden her geçişinde biraz daha uzaklaşıyor. Eğer zamanlamayı doğru yaparsam, bu bana onun arkası dönükken merdivenlerden yukarı fırlamak için bir fırsat verebilir.

Agresif bir şekilde arkasını döner. "Onlardan değil! *Benden!* Bogdan'la asla evlenmeyecektin. Bundan emin olacaktım. Sana bir keresinde babamın bir hata yaptığını ve bunu düzelteceğimi söylemiştim." Hissettiğim şaşkınlık yüzümden okunuyor olmalı ve "*Ne oluyor lan?*" yazan parlayan bir neon tabelası kadar bariz çünkü şöyle açıklıyor: "Anlamıyor musun Rionach? Biz asla başka biriyle evlenmek için yaratılmadık. Biz birbirimiz için yaratıldık. Soyumuzu koruyarak ve yeniden güçlü kılarak ailemizi kurtaracağız. Bu kaderimiz."

Oh... oh lanet olsun hayır.

Beş kiloluk bir çantanın içinde yaklaşık yirmi kiloluk bir deli var ve sanki tüm bariz sorunlarının çözümü benmişim gibi bana bakıyor.

Bu düşündüğümden çok daha kötü. Şiddetli bir şekilde bir elini kaybetmesi ve ardından soğuk bir mahzende bir et parçası gibi çıplak bir şekilde asılması arasında, gerçekliği kavramasının zayıflaması mantıklıydı. Bozulan zihinsel durumunu buna bağlıyordum ama şu anda söyledikleri yeni bir gelişme ya da son zamanlarda yaşadığı travmanın bir sonucu değil.

Bu yozlaşmış düşüncelere çok daha uzun zamandır sahipti. Yani, bir ay önce odama gelip beni kan bağıımız olmayan biriyle evlenmemem konusunda uyardığında aslında bana tüm planını anlatmıştı. Ergenliğe girdiğimde bana karşı tutumundaki değişiklik de artık apaçık ortada. Bana dokunmak için bulduğu tüm o rastgele bahaneler ve bir odaya girdiğimde beni izleme şekli. Bütün bu zaman boyunca...

Boğazımın arkasından süzülen safrayı yutuyorum. "Ben senin kız kardeşinim."

"Biliyorum." Volta atmaya devam ederken omzunun üzerinden bana başını sallıyor. "Bu mükemmel. Çocuklarımız saf olacak ve güçlü bir şekilde büyüyecekler, tıpkı imparatorluğumuz gibi."

on yıllar boyunca yapılan yanlışlar. Birliğimiz sayesinde soyumuz hak ettiği ihtişama geri dönecektir."

"Çocuklarımız mı?" İlk içgüdüm onunla ve ahlaksız planlarıyla tartışmak, ama bunun bir anlamı yok. Biri bu kadar ileri gittiğinde ve hayal dünyasında bu kadar derinlere indiğinde, mantıklı düşünmeyecektir. Kardeşim o kadar uzun zamandır bu işin içinde ki, artık onu çekip çıkarmanın bir yolu yok.

"Babam *onunla* işini bitirip buraya geldiğinde Igor ile birlikte. Neden ittifaka karşı geldiğimi anlayacaktır. Anlamak zorunda ve bunu düzeltmeye yardım edecek." Tiernan son cümleyi sanki kendisi için söylüyormuş gibi mırıldanıyor. "Bunu hallettikten sonra seni doktora götüreceğiz. Bir aydan uzun süredir kendini *ona* pazarlıyorsun. Onun yavrularının seni istila etmediğinden emin olmalıyız. Bunu hallettikten sonra, kaderimizde gibi evleneceğiz."

Babam ve Igor muhtemelen buraya geliyorlar ve Tiernan'ın aklını haberleri yok. Bu bodrumdan ve bu kulübeden uzaklaşmam daha önce de vahim değilse bile şimdi kesinlikle vahim. Olanları öğrendiklerinde kıyamet kopacak ve Igor parçalanmış oğlunu bulduğunda aynı posta kodunda olmak istemiyorum. Emeric'in hikâyeleri bana onun neler yapabileceğini anlattı ve bu beni çok korkutuyor.

Tiernan yine başı eğik ve dudakları yine sessiz bir konuşmayla kıpırdanarak merdivenin dibinden geçer.

Tereddüt etmiyorum, sadece kaçıyorum. Bu benim tek açılışım olabilir.

Tiernan'ın eli saçlarımın uzun tellerine ve beni acımasızca geriye doğru savuruyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve camla kaplı beton zemine düştüğümde vücudum acı içinde çığlık atıyor.

Tiernan'ın hantal vücudu kalçalarımaya yaslandığında ve daha önce hiç görmediğim tehditkâr bir sırıtış yüzünü bozduğunda bir sonraki nefesim için savaşıyorum. Korkuyu bildiğimi, bu duyguya olması gerekenden daha aşına olduğumu ama hiçbir şey beni onun elinin bej pantolonunun tokasına gitmesi kadar korkutmamıştı.

"Tiernan, hayır!" Yalvarıyorum, bedenim onun acımasız ağırlığı altında cehennem gibi savaşıyor. Onun altında sıkışıp kaldığımda silahın görünürde olmamasına sevinmekte zorlanıyorum çünkü vurulmak neredeyse şu anda yapmaya çalıştığı şeye tercih edilebilir. "Ben senin kız kardeşinim!"

"Şşş..." Bu ses kulaklarıma hiç de rahatlatıcı gelmiyor. " değil. Yakında benim karım olacaksın." Pantolonunun fermuarından gömleğine geçtiğinde kusmuğu ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor. Kısa kollu yakalı gömleğinin arkasından tutarak başının üzerinden yırtıyor ve gövdesinin soluk beyaz tenini ortaya çıkarıyor. "Bir kocanın karısıyla yatmasına izin verilir, Rionach. Hatta bunun teşvik edildiğine inanıyorum."

Elbisemin kumaşına uzandığında parmaklarım pençeliyor ve eliyle savaşıyor. İrkilmiyor ya da kan çektiğimi fark etmiş gibi görünmüyor. Sadece görevine sadık kalıyor ve lacivert dantel külotum ona görünene kadar kumaşı çekiyor.

Onları gördüğünde göğsünden yükselen onay hırıltısı, buz gibi parmaklarının tenimde gezinmesine neden oluyor. Bedenim boşu boşuna geri çekilmeye çalışıyor ama o kalın ve güdük parmaklarından birini en mahrem yerimin dikişi üzerindeki kumaşta gezdirmeyi başarıyor.

Boğazımdan kopan çığlık kulaklarımı sağır ediyor.

"Seni güzelce ıslatmalıyım," diyor, yaptığı şeyle ilgili tamamen rahat bir ses tonuyla. Sanki yaptığı şey tamamen kabul edilebilirmiş gibi. "Seni becerirken canının yanmasını istemiyorum Rionach, ama eğer

Kıpırdamadan durup sana dokunmama izin vermezsen, seni beni almaya hazır hale getiremem."

Bacaklarım onun altında tekmelemeye ve çırpınmaya çalışıyor ama o kadar ağır ki hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar güçsüz ve savunmasız hissetmemiştim. Gözlerimden sicim gibi yaşlar akıyor ve onlar yüzünden görüşüm neredeyse tamamen bulanıklaşıyor. Gözyaşları için garip bir şekilde minnettarım çünkü Tiernan'ın önsezili figürünü ve yüzündeki rahatsız edici huzurlu ifadeyi sulu lekelerden başka bir şey yapmıyorlar.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Bu olamaz. oluyor.

Sağ elim onu üzerimden atmama yardım edebilecek bir şey -herhangi bir şey- ararken, sol elim itiyor ve onun dürtükleyen, saldırgan parmaklarını engellemeye çalışıyor. Belki de saçımı tutmak için silahı düşürdüğünde, onu tutabileceğim kadar yakın bir yere düşmüştür?

Başımın üstündeki cam parçalarının arasından geçerken parmak uçlarımda acı hissediyorum.

Bardak.

Kırık şişe.

Yeni keşfedilmiş kararlılıkla, elim cam parçalarının arasından geçiyor. Bunu yaparken avucumu ve parmaklarımı kesen kesiklerin acısına karşı hissizleşiyorum. Keşke Tiernan'ın parmağının girmeye zorlanması hissine karşı da uyuşmuş olsaydım.

Sahip olduğum her şeyi çırpınmaya ve dövüşmeye harcıyorum. Bu sefer duyamıyorum ama boğazım yandığı için çığlık attığımı hiç şüphesiz biliyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor. Sanki zihnim bilinçsizce beni olacakları fiziksel olarak görmekten korumaya çalışıyor.

Onları bir kez açmaya zorladığımda vücudum benimle savaşıyor.

Bu kısmı görmem gerek.

Kanlı parmaklarımdaki İrlanda viskisi şişesinin kopmuş tepesi şahdamarına batarken kardeşimin uğursuz bakışlarıyla karşılaştığımda, bir anlığına gözyaşlarından arınmış olan görüşüm kristal berraklığında.

Tiernan'ın iri vücudu benimkinin üzerine doğru kıpırdıyor ve ince dudaklarından acılı ve şaşkın bir nefes kaçıyor. Bana öyle bir bakıyor ki, az önce yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamıyor gibi. Tam bir ihanet bakışı.

"Rio-" Adım boğucu bir öksürükle kesildi. Kan ağzından yüzüme sıçradı. "Neden..."

Neden? Gerçekten bunu mu sordu?

Gülmek isterdim ama bedenim ölüm sessizliğine büründü. Uyuştı. Bu şok olabilir, ama emin olamıyorum.

"Çünkü ben senin kardeşimim." Parmaklarım kırık şişenin boynuna dolanıyor ve şişeyi etinden ayırıyor. Kopan atardamarından fışkıran canlı kan yüzümü ve göğsümü kırmızıya boyuyor. "Ve sen bir canavarsın! Lanet olası bir canavarsın!"

Sonra onu tekrar
bıçaklarım. Ve tekrar.

OTUZ DOKUZ

OceanofPDF.com

EMERIC

SUV'umdan neredeyse düşerken attığı çığlıkların sesi beni neredeyse çakıllı araba yolunda dizlerimin üzerine çökertecekti. Buraya gelirken bilinen tüm trafik kurallarını çiğnedik ve geçen her acı dolu dakikada zaten kapkara olan ruhumun küçük bir parçasının solduğunu ve öldüğünü hissettim.

Sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

Kulübeye götürüldüğünü öğrendiğimde bildiğim tek şey buydu ve açık ön kapıya doğru koşarken hâlâ bildiğim tek şey bu. Dehşete düşmüş çığlıklarının içimi parçalayan sesine o kadar odaklanmışım ki, Bogdan'ın parçalanmış cesedinin üzerine diz çökmüş muhafızın Rus psikopatın hâlâ nefes aldığını söylediğini fark etmiyorum bile. *Ne güzel*. Onun için planlarım var ve henüz benim üzerimde ölmeyecek. Babasına da oğluna veda edeceğine dair söz verdim ve ben eriyimdir.

Çığlıkları şu anda içimi parçalamıyor olsaydı, Cerberus'u yanında getirme basiretine sahip olduğunu bilerek bir parça rahatlama hissedebilirdim, ama şu anda mide bulandırıcı bir korkudan başka bir şey hissedemiyorum.

Şehirden sığınağım haline gelen felaketi görmezden gelerek evin içinde koşturuyorum. Koridora ulaştığımda

çığlıkları sessizleşirken ve varlığımın bir parçası daha yok olurken bodrum kapısı.

Hayır! Hayır!

Ahşap merdivenden aşağıya doğru çılgınca bir hızla uçtuğum için, bok yemeden nasıl indiğimi bilmiyorum.

Onu gözüme kestirdiğimde elde etmeyi umduğum rahatlama, onu beton zeminde bulduğumda gelmiyor. Hayır, dehşetim sadece nefes alma yeteneğimi çalana kadar büyüyor.

Yere yığılmış, yarı çıplak ve kanı çekilmiş kardeşinin altında histerik karım duruyor. Şu anda beynime kazınan bu görüntünün acı için kaç yıl geçmesi gerektiğini bilmiyorum ama yakın zamanda olmayacağını biliyorum.

Tiernan, solgun ve hareketsiz, Rionach'ı ölü ağırlığıyla yere . Kana bulanmış elinde kırık bir içki şişesinin hançere benzeyen boynu var. Tiernan'ın parçalanmış şahdamarı ve gövdesindeki açık yarıklardan, derme çatma silahını ona defalarca sapladığı ve durma belirtisi göstermediği anlaşıyor. Zayıf bir şekilde, bardağı tekrar böğrüne saplamak için kaldırıyor.

"Sen bir canavarsın," diye boğuk bir sesle konuşuyor ama nefes nefese söylediği sözler bulunduğu yerden zar zor duyuluyor. "*Canavar*. Ben senin küçük kız kardeşimim. Bunu neden yaptın... Bunu bana neden yaptın?"

Yeşil camın ucu bu kez Tiernan'ın etine zar zor giriyor.

Hiçbir şeyi kalmadı. Kardeşi ondan her şeyini aldı.

"Prenses," diye sesleniyorum ona ve beni duyması için sessizce yalvarıyorum. "Buradayım bebeğim. Buradayım."

Tiernan'ı kollarının altından tutarak cansız bedeninin ağırlığını Rionach'ın üzerinden kaldırıyorum ve odanın öbür ucuna, ondan uzağa sürüklüyorum. Kendimi tamamen kaybetmemi engelleyen tek şey

sikinin hala pantolonunun içinde olması. O kadar ileri gidemedi onu durdurdu.

Adamın kurtulduğunda hareket etmiyor ve yanına döndüğümde de aynı pozisyonda duruyor.

Kardeşinin kan gölünün içinde, onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Koyu renk çiçek desenli elbisesinin beline kadar sıyrılmış olması ve dantel külotunun yamuk durması gözümün bir anlığına kızarmasına neden oluyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor çünkü burada değildim. Onu koruyacağıma ve güvende tutacağıma söz vermiştim ama bana ihtiyacı olduğunda burada değildim.

Hepsi lanet olası Igor ve Niall ve şehirde benim için düzenledikleri tuzak yüzünden. Yemi atmışlardı ve ben de bir aptal gibi neredeyse doğrudan tuzağa düşecektim. Beklenmedik bir kaynaktan aldığım yardım eli olmasaydı, şimdi onun için burada olamazdım.

Tiernan'ın Rionach'ın eliyle ölümü acımasız ve kanlıydı ama çoktan öldüğü için kızgınım. Ona çektiğinden daha uzun süre acı çektirmek istedim. Serbest bırakılmak için yalvarana kadar günlerce acı istedim ve daha da önemlisi, hem Niall hem de Tiernan'ın birbirlerinin ölümünü izlemesini istedim.

Kan sıçramış yüzünü ellerimin arasına alıp ona bakıyorum. O değerli mücevher gibi gözler bana bakıyor ama odaklanmamışlar. Görmüyorlar.

"Bebeğim, lütfen konuş benimle," yalvarışım kırık bir fısıltıdan başka bir şey değil. Onu bu halde görünce içim parçalanıyor. Biz konuşurken göğsümün içinde onarılamaz bir şey çatlıyor. "Yaralandın mı? Çok fazla kan var prenses, herhangi birinin sana ait olup olmadığını söyleyemem. Yaralıysan bana söylemelisin."

Neredeyse kendinden geçmiş gibi, Rionach'ın eli kırık camı bırakıyor ve bana uzanıyor. Kalbim göğüs kafesimin altında tekliyor.

yüzümün yan tarafına tüy kadar hafif bir dokunuş yapıyor. Yapışkan kanı şakağıma ve elmacık kemiğıme aktarıyor ama umurumda değil. Umursadığım tek şey onun burada olması ve *nefes alıyor* olması.

Dua etmiyorum çünkü eğer bir tanrı varsa bile çok uzun zaman önce büyük ve renkli günahlarım yüzünden beni terk ettiğinden neredeyse eminim ama onun evimizden alınıp buraya getirildiğini öğrendiğimde ona zamanında ulaşabilmek dua ettim.

Dua ettim, yalvardım ve pazarlık ettim.

"Yaşıyorsun." Alt dudağı da kan içinde, sallanıyor. Ve sonra kırılır.

Gözlerimin önünde, güçlü, yaşayan, nefes alan, vahşi bir ateş gibi yanan karım yere yığılıyor. Güzel gözlerinden yaşlar dökülürken vücudu kabarıyor ve şiddetle sarsılıyor. Ondaki çıkan ses, yürek parçalayıcı bir feryat, beni neredeyse ikiye bölüyor ve zihnime kalıcı olarak kazınıyor. Yirmi yıl boyunca kâbuslarım neredeyse sadece Igor Koslov ve beni hapsediğı cehennem çukurundan ibaretti ama onun feryadının rüyalarımnda geçmişimdeki ibislere eşlik edeceğini şimdiden biliyorum.

Onu, benim hoşuma gidecek kadar nazik olmayan bir şekilde kavıyorum. Onu göğsüme bastırmak, kalp atışlarının benimkine çarpmasını sağlamak için hissettiğim çaresizlik, ona karşı nazik olma arzumun önüne geçiyor.

Bir sonraki nefeste onu yerden kaldırıp kucağıma aldım. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü omzuma gömerken bacakları ve kolları siper gibi gövdem ve boynumun etrafında doluyor. Hıçkırıkları ve damarlarında dolaşan adrenalinin birleşimiyle tüm vücudu kontrolsüzce titriyor.

Tek yapabildiğim onu sıkıca tutup içime çekmek.

"Buradayım prenses," diye mırıldanıyorum kulağına, dudaklarımı vahşi saçlarına bastırdıktan sonra. "Ben ve sen varsın. Başka hiçbir şey

gelebilir. *Asla*. Sana bunun sözünü verebilirim, Rionach. Güvendesin."

Söylediklerimi duyduğuna dair tek onayı, kollarının bana daha sıkı sarılması ve yüzünün daha derine gömülmesi.

"Güvendesin ve benimsin. Yılbaşı gecesi seni çatıda gördüğümünden beri benimsin." Ona gerçeği söylemek için bekliyordum ve bunu yapmak için bundan daha iyi bir zaman düşünemiyorum. zorla içine itildiği karanlıktan çekip çıkarmaya yardımcı olabilecekken. "Tüm o havai fişeklerin arasında ne kadar güzel görüldüğün hakkında bir fikrin var mı? Seni orada öyle özgür, öyle canlı görmek bana bir şey yaptı. Beni *değiştirdi*. Bir şeyi ya da birini seni gördüğüm zamankinden daha fazla istememiştim. Bencil bir piçim, biliyorum, ama seni benim yaptığım için pişmanlık duyamam. Kader gibi önemsiz bir şeye asla inanmadım, ama prenses, sen benim çarpık ruhumun diğer yarısısın."

Geri çekilirken boynumdaki inatçı tutuşu gevşiyor. Gözyaşları hâlâ gözlerini dolduruyor ve yanaklarını boyayan kanda çizgiler bırakıyor ama hıçkırıkları yavaş yavaş yatışmaya başladı. Onu bulduğumdan beri ilk kez, yeşil bakışlarındaki soluk ifade net. Burada benimle ve söylediklerimi duyuyor. Şükürler olsun.

"Çatıdaki o gece seni arzuladığımı biliyordum. Koridorda bana doğru yürüdüğünde seni istediğimi biliyordum. Ve sana geçmişimden gelen ve beni hala rahatsız eden hayaletlerden bahsettiğimde sana ihtiyacım olduğunu biliyordum ve sen de hiç tereddüt etmeden onları uzak tutmama yardım edeceğini söyledin." Elimden geldiğince nazikçe, koyu kıvılcık saçlarının tellerini yüzündeki kurumuş kanın arasından çekip kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Sana daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var, Rionach. Bu hayata sensiz devam edemiyorum ve etmek istemiyorum çünkü beni geri dönüşü olmayan bir şekilde kırdın ve değiştirdin. Bugün ne oldu?"

bir daha asla olmayacak - bir daha olamaz - çünkü bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Hayatta kalamayacağım çünkü her şeyin ötesinde sen imkansızı başardın ve beni kendine aşık etmeyi başardın."

Gözlerinde daha fazla yaş oluşuyor ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Sözsüzce parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve alnını benimkine dayıyor. Sanki bu hissi hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi beni kendisine doğru tutuyor. Huzur, parçalanmış, karanlık ruhuma sıcak bir merhem gibi üzerime çöküyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor burnu burnumun gezinirken.

Ona söylediğim şeyin ciddiyetini ve gerçekliğini anlaması için onu şiddetle kendime doğru tutuyorum. "Seni seviyorum, Rionach Banes."

Nefesi boğazında düğümleniyor. "Bunu bana hiç kimse söylemedi."

Annem uzun süre yanımda olmadı ama her gün beni sevdiğini söylediğini duyduğumdan emin oldu. Rionach'ın ailesinin onu nasıl yüzüstü bıraktığına dair bu ek hatırlatma, onlara duyduğum nefreti ve kana susamışlığı daha da derinleştiriyor. "Sana her gün söyleyeceğim prenses.

Parmakları hâlâ saçlarımda, yüzümü kendine çekiyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Dağınık ve çaresiz bir öpücük ama tam da ikimizin de ihtiyacı olan şey bu. Bana yapışıyor ve dilim mükemmel dolgun dudaklarının kenarı boyunca ilerlediğinde itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor. Ağzının içine doğru yalıyorum ve onun tadına bakıyorum.

Bir dakika içinde, omuzlarının yarısına kadar inmiş olan siyah ceketi nefes nefese çekip çıkarıyor. Umursama noktasını geçtikten sonra ceketi arkasındaki kıpkırmızı su birikintisine atıyor. İnce parmakları elbisesinin kumaşını kavradıktan sonra parmaklarım bileklerine dolanıyor ve onu durduruyor.

"Rio-"

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Onun yerine senin dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım var. Elleri... Onları hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Lütfen Emeric, dokun bana ve

onu ."

Bunu ona nasıl inkar edebilirim? Ya da *herhangi bir şeyi*? Beni o kadar parmağında oynatıyor ki, istese ona ayı bile getiririm.

Elleri bir kez daha serbest kalınca çiçekli elbisesini başının üstünden çekip ceketinin üstüne atıyor. Külotunu çıkarmak için dizlerinin üzerine ve ben başımı sallıyorum. Dantelli iç çamaşırlarını parçaladığım için kendimi hiç kötü hissetmemiştim ama bu çiftte, kalçalarındaki ince kumaşı yırtıp atarken gerçekten umurumda bile değildi. Tiernan bu tangayı zorla vücudundan çıkarmaya çalıştıktan sonra, onu tutmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Şimdi onu yok etmek bunu garantiliyor.

Vücudu kıyafetlerden arınmışken, kırmızı lekeli parmakları beyaz gömleğimin kumaşını kavırıyor ve acımasız bir çekişle her bir düğmeyi açıyor. Sıcak elleri saniyeler içinde göğsümdeydi. Göbeğimin altındaki saç izine ulaşana kadar yumuşak çizgiler çiziyorlar.

Rionach hiç vakit kaybetmeden pantolonumun fermuarına ve düğmesine saldırıyor ve sertleşen sikimi çıkarıyor. Becerikli parmakları zonklayana kadar beni okşuyor ve baştaki yarıktaki bir inci tanesi kadar precum oluşuyor. Kenarları hâlâ kırmızı olan yeşil gözleri, parmağını ağzına götürmeden önce damlayı başparmağıyla silerken benimkilere kilitleniyor.

Memnuniyetle mırıldanması neredeyse kalçalarını tutmamı ve onu nabız gibi atan uzunluğumun üzerine indirmemi sağlıyor. Bunu yapmak doğama aykırı ama burada kontrol tamamen Rionach'ta. Kararları o veriyor ve bu sefer ben onun gönüllü hizmetkârıyım. İçinde hâlâ dolaşan korkunun bazı somut dallarını ortadan kaldırmaya yardımcı olacaksa beni istediği şekilde kullanabilir.

Sikimin kalın tabanını tutarak dizlerinin üzerine yükseliyor ve ağlayan tacı kaygan am dudaklarının arasından geçiriyor. Hareketleri yavaş ve işkence sınırında, ama yine de ona tam kontrol vermeye devam . başını sıcak, çağıran girişine bastırıldığında dudaklarımdan süzülen baş döndürücü iniltiyi durduramıyorum.

Parmaklarım kalçalarının yumuşak etine gömülürken alnımı çıplak omzuna dayıyorum ve yavaşça aşağı doğru inmeye başladığında onu yarı yolda karşılamak için yukarı doğru itme dürtüsüyle savaşıyorum. Aminin sıkı ve titreyen kasları beni sarıyor ve şaftımın üzerine tamamen oturana kadar beni inç inç muhteşem bir şekilde karşılıyor.

Yüzümü tutarak beni tekrar ona bakmaya zorluyor. Solgun teni kardeşinin kanıyla kaplanmış ve gözleri ağlamaktan şişmiş ama yine de gördüğüm en güzel şey. "Yüzünü görmem gerek," diyor usulca. "Yüzünü görmeye ihtiyacım var.

Böylece beni sikenin sen olduğunu bileceğim."

Mürekkep gibi siyah ve şiddetli bir öfke kabarıyor içimde. "Seni sadece ben becereceğim prenses. Başka kimse olmayacak. Ne dediğimi duyuyor musun? Sen sadece ve benimsin. Bedenin, kalbin ve ruhun bana ait, tıpkı benimkilerin sana ait olduğu gibi. Ben nefes aldığım sürece, bir daha kimse sana ya da bu amcığa dokunamayacak ve ölsem bile, yeraltı dünyasından kaçmanın bir yolunu bulup, benim olana dokunmaya cüret eden zavallı ahmağın boşaltacağım."

Dayanılmaz bir şekilde yavaşça, neredeyse tamamen yukarı kalkıyor ve sadece aşırı hassas ve nabız gibi atan tepesini içeride gömülü bırakıyor. Kalçalarını aşağı doğru salladığında dudakları sessiz bir nefesle ayrılıyor ve beni ıslak sıcaklığına geri davet ediyor.

"Ne dediğini duyuyorum," diye cevap veriyor dudaklarımdan sadece milimetre ötede. "Seni duyuyorum ve seni hissediyorum." Ağzıma karşı, beni tekrar öpmeden önce hızla "Sadece sen," diye ekliyor.

Mahzenimin kana bulanmış beton zemininde, karım hatırladığı tek şey benim dokunuşum olana kadar sikime biniyor.

OceanofPDF.com

KIRK

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EMERIC

"IGOR, Daria'ya bizzat gideceğimi biliyordu ve bu yüzden Tartarus'ta hiç bomba kalmamıştı," diyorum sabun kaplı ellerim pürüzsüz cildinin üzerinde kayarak bugün yapmak zorunda şeyin kanıtlarını temizlerken. Duş giderinin etrafındaki su, uzun dakikalar süren ovma işleminden sonra yeni yeni akmaya başladı. Onu burada, kulübede gereğinden fazla tutmak istemiyorum ama Mathis'in ve Tiernan'ın kanının karışımını ondan temizlememiz gerektiğini biliyordum. Onu kurutup temiz kıyafetler giydirir giydirmez şehre geri götüreceğim. Niall ve Koslov'larla işim bittikten sonra, onu gözümün önünden uzun süre ayırmayı düşünmüyorum. "Sizi kişisel olarak tanıyan biriyle uğraşırken sorun da bu oluyor. Igor o otelin neyi temsil ettiğini biliyordu ve bunu bana karşı kullandı. Beni senden uzaklaştırıp patlamaya ayarlı bir binaya çekme planı, o otele karşı hâlâ beslediğim duygular yüzünden neredeyse işe yarıyordu."

Rionach sıırıslıkla saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Su Damlacıklar koyu renk kirpiklerine yapışıyor ve bana göz kırptığında düşüyorlar. "Gerçekten gitti mi? Otel mi?"

"Yok oldu," diye iç geçirdim. "Bodruma o kadar çok patlayıcı koymuşlar ki komşu binalar da için şanslıyız."

Arka cebime güç sahibi insanları yerleştirdiğim için minnettarım ve çok şanslıyım çünkü onların yardımı olmadan meraklı devlet kurumlarının bu bok fırtınasını koklamasını engellemek neredeyse imkansız olurdu. Onların yardımının yanı sıra, yıllardır topladığım birçok çipin, bunun bir gaz ana patlaması olarak rapor edildiğinden ve başka bir şey olmadığından emin olmak için çağırılması gerekecek. İşimi ve çıkarlarımı korumanın maliyeti her zaman her kuruşuna değerdir. Bu bedeli memnuniyetle on kat fazlasıyla ödeyeceğim.

Avucunu kalp atışlarımın üzerine koyduğunda sol elim onunkini kapatıyor. Bu sabah onu güvenli olduğuna inandığım ellere bıraktığımda tırnaklarını süsleyen tertemiz pembe cilası şimdi yontulmuş ve çatlamış. Solgun teninde çoktan oluşmaya başlayan çok sayıda morlukla birlikte, harap tırnakları bugün ne kadar sert savaştığının sadece bir kanıtı.

Onunla gurur duyuyorum ama bir daha asla böyle bir mücadele vermek zorunda kalmayacağından emin olmak için elimdeki tüm kaynakları kullanacağım. Mathis konusunda ona güvenerek onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım ve bu ikinci kez yapmayacağım bir hata.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor. Hâlâ kırmızı çerçeveli gözlerinin altındaki belirgin halkalar her geçen saniye daha da koyulaşüyor. Onunla birlikte yatağa girmekten başka bir şey istemiyorum ama dinlenemeyiz. En azından henüz değil. İkimiz de umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz uykuya dalmadan önce halletmemiz gereken bir şey var. Ben de uyumayalı yirmi dört saatten fazla oldu. "Yeniden inşa edecek misin?"

"Evet." Sağ elimin parmakları, yan tarafında ve kalçasında oluşan mor izlerin üzerinde geziniyor. Biz kendimizi ondan kurtarmadan önce

Birbirimize sarılıp bodrumdan çıktıktan sonra bana burada neler olduğunu anlattı. Mathis ve Anneli'nin Soren için yaptıklarını ve ardından Bogdan ve Tiernan'a ne olduğunu anlattıkça bana olan tutumu daha da sıkılaştı. Bu esnada nispeten sakin kalabilmemin tek nedeni onun çıplak bedeninin beni sarmalamasıydı. "Yeniden inşa edeceğiz ve binadan zamanında çıkamayanların ailelerini onurlandırmanın ve tazmin etmenin bir yolunu bulacağız."

Otelle ilgili aldığım uyarı, orada bana eşlik eden ekiple birlikte benim de hayatımı kurtarmıştı ama aynı zamanda bana derhal tahliye emri verme olanağı da sağlamıştı. Gizli müttefikimden o mesajı almamış olsaydım, patlamada bir düzine yerine beş yüzden fazla kişi hayatını kaybedecekti.

Igor Koslov ve ardından Niall Moran'ın sırf varlığımı sona erdirmeye şansı için bu kadar çok masum hayatı ortadan kaldırmaya istekli olmaları beni şaşırtmıyor. Çaresizlikleri ve çirkin açgözlülükleri onları düşüncesizce hareket etmeye itiyor ve bu tür bir zihniyet sadece kayıplara yol açabilir.

"Yardım etmek istiyorum," diye teklif etmekten çekinmiyor. "Tartarus'taki iş bir süre bekleyebilir çünkü bu önemli. Annenin otelini yeniden inşa etmeye yardım etmek istiyorum."

"Aslında hiçbir zaman onun oteli olmadı," diye düzeltiyorum, elim onun elinin etrafında sıkılaşıyor.

Beni başından savdı. "Önemli olan her yönden onundu ve onun anısını koruduğumuzdan emin olmak istiyorum. O senin annendi ve seni seviyordu. Daria'nın eski ihtişamına dönmesini sağlayacağız."

Tam olarak tanımlayamadığım bir duygunun ezici ağırlığı içime çöküyor ve buna karşı yapabildiğim tek şey Rionach'ı kollarımla sıkıca sarmak oluyor.

Artık temiz olan bedenini kendiminkine bastırıyorum ve canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

O da bana aynı şiddetle sarılıyor ve birkaç sessiz an boyunca bu şekilde kalıyoruz. Birbirimize sarılmış, üzerimizdeki şelale duş başlığından gelen ılık su spreyinin altında duruyoruz.

O an, göğüs kafesime doğru fısıldadığında acı tatlı bir şekilde sona eriyor, "Babam da mı öldü?"

Hem de çok.

Bu asla olmamalıydı. Elleri temiz kalabilmeliydi.

"Hayır," diye cevap veriyorum, çenemi başının tepesine dayıyorum. "Niall henüz ölmedi. Her iki baba da Tartarus'un bodrumunda benim gözetimimde ve Bogdan biz konuşurken oraya teslim ediliyor."

Aldığım mesaj sadece tek bir kelimededen oluşuyordu, ancak adamlarımı hayatlarını kaybetmekten kurtardığı ve eve, onun yanına dönebilmemi sağladığı için her zaman minnettar kalacağım bir mesajdı.

Tuzak.

Bana o tek heceyi göndererek her şeyi riske attı ve bu yüzden sonsuza dek ona borçluyum.

Zırhlı SUV filosuna çekilip Nova ve ekibiyle kulüpte buluşmak üzere şehrin diğer ucuna doğru yola çıktıktan sonra ikinci bir mesaj aldım. Bu da aynı derecede önemliydi ve ailelerimiz arasındaki bu savaşı nihayet sona erdirmenin anahtarıydı. Yeterince uzun süredir birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk ve ben bu lanet olası oyunları oynamaktan bıkmıştım ve *hâlâ da* bıkmadım.

İrlandalı Kadın -B

Bu mesajların arkasında kimin olduğu hâlâ belli değilse de, ikinci mesajın sonundaki dört yapraklı yonca emojişi bunu apaçık ortaya koyuyordu. Arabada benimle birlikte yolculuk eden adamların hepsi

gülmeye başlamıştığ. Her şeyin onun yardımıyla başlaması ve onunla bitmesinin simetrisi bana histerik gelmişti çünkü tek bir mesajla Niall Moran'ın mirasının son çivi akılmıştı. Hem en güvendiği adamlarından biri tarafından.

Nova ve ben, eğitimi adamlardan oluşan ekiplerimizle birlikte çürümeye yüz tutmuş İrlanda barına indiğimizde ve Niall ile Igor'u bana karşı kazandıkları zaferin şerefine kadeh kaldırırken bulduğumuzda konumun doğruluğu kanıtlanmıştı. Tombul İrlandalı adamın yüzünün solması ve ölümünün gerçekliğinin gözlerinde parlaması, içimde yaşayan canavarın mırıldanmasına neden oldu.

Sonuna kadar kibirli ve kendini beğenmiş olan Igor, zaptedildikten sonra bana sırtarak, "Nerede o orospun Banes?" diye sordu.

Yumruğumun yüzüne defalarca çarpması onu susturmuştu ama ektiği tohum kök salmıştı.

Bilmiyor ama RİA'sını çıkardığım gece ona bir şey de yerleştirmiştim. Bir izleyici. Holloway'in bağış gecesinde onu bulamadığım gece, boynuna bir ip takmakla ilgili fısıldayan drtm korkunç bir ihtiyaa dönüştürdü. Bir daha asla onun yerini bilmediğim bir durumda kalmayacaktım. Bu tartışılmaz bir gerçekti.

Igor'un veda sözleri yüzünden, takip uygulamasındaki kırmızı noktanın kulübeye gittiğini görmek beni pek rahatlatmadı. Bu ve Mathis'in ani telsiz sessizliği arasında, bir şeylerin çok yanlış olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Onu mahzenden dışarı taşıyana kadar nihayet rahat bir nefes alabildiğimi hissetmedim.

Rionach kollarımda sertleşiyor. "Bogdan hala hayatta mı?"

"Zar zor." Cerberus o herifin yüzünü mahvetmiş. Öğütülmüş hamburgerin bu parçalanmış pislikten daha iyi göründüğünü görmüştüm. "Nefes almasını sağlamak için iyi doktoru çağırdım."

Gözlerini dikmiş bana bakarken çenesini göğsüme bastırıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Henüz ölmeyecek. Ben onunla zaman geçirene kadar değil. ." Gözlerinin altında biriken su damlalarını başparmaklarımla siliyorum. Söylediklerimden rahatsız olup dokunuşumdan çekinebilirdi ve ben de onu suçlamazdım. Ne de olsa babası olduğuna inandığı adamı minicik parçalara ayıracağımı itiraf ediyorum ama Rionach irkilmiyor. Geri adım atmıyor. O çok güçlü ve bunun yapılması gerektiğini kabul etti. "İki kez seni benden almaya çalıştılar. Onlardan herhangi birinin ölümün tatlı merhametine nail olmasının tek yolu benim elimden geçecek. Daha azını kabul etmeyeceğim."

Igor Koslov'un yeryüzünden silinmesi uzun zamandır bekleniyordu. Yirmi yıl önce gerçekleşmiş olmalıydı.

Gözlerinde yeşil alevler parlıyor. "Canını yak."

"Söz veriyorum prenses."

CERBERUS başında nöbet tutarken ve Yates kilitli ofisimin kapısında dururken, uyuyan karımı ofisimdeki siyah deri koltukta bırakıp kulübün bodrum katındaki beton odaya doğru yola çıktım. Buraya gelirken Rionach cipin arka koltuğunda, başı kucağımda sızıp kalmıştı. Onu eve götürüp yanında yatmak istiyorum ama bununla ilgilenmek çok daha önemli.

Rionach için sağlamak istediğim hayat, bu adamlar hala nefes alırken gerçekleşemez. Ona ve gelecekteki ailemize karşı oluşturdukları tehdide daha dayanamayız.

Nova'nın benim için açık tuttuğu metal kapıdan Niall'a hediemi sürüklerken muşamba temiz beton zemin üzerinde sürtünüyor.

Bugünün arkadaşım ve ikinci komutanım üzerindeki etkileri taş gibi yüzünden açıkça okunuyor. Kişisel olarak eğitmek için yüzlerce saatini harcadığı bir adam daha bugün öldü. Mathis bize ihanet etti ve sonra da öldürüldü. Camden'ı kaybetmenin acısı iri adamın dövmeli omuzlarında hâlâ ağır bir yük oluşturuyor ama genç askerin Mathis tarafından öldürüldüğünü öğrenmek... bu darbeyi atlatmak zaman alacak. Tıpkı benim yaptığım gibi, Nova da hayatını ve güvenini Mathis'in ellerine defalarca bıraktı ve karşılığında Soren'e olanlar hakkında bize gelecek kadar bize güvenmediğini öğrenmek Nova için yutulması zor bir hap.

Eşim kulübeden ayrılmadan önce hem Nova'ya hem de bana Mathis ve Anneli'nin ailelerini korumak için yapmaları gerektiğini düşündükleri şeyi yaptıklarını hatırlattı.

Sevdiğiniz biri kaçırıldığında nasıl bir çaresizlik duygusuna kapıldığınızı bizzat bildiğim için, bu çifti eylemlerinden dolayı tamamen suçlayamıyorum. Ama ölmek zorunda değillerdi. Bana sadece gerçeği söyleselerdi ölümleri önlenebilirdi çünkü onlara Bogdan'ın gitmelerine asla izin vermeyeceğini söyledim. Onları çocukları için yalvarmak ve sonra Soren'in önünde öldürmek psikopat ruhunu besliyordu. Onların ıstırap ve korkularından zevk alıyordu.

Nova'nın ormanda Cerberus tarafından korunurken bulduğu çocuk, dolayı anlaşılır bir şekilde travma geçiriyor. Onu konuşturmaya çalıştık ama şu ana kadar çocuk gıkını bile çıkarmayı reddetti. Mathis'le olan arkadaşlığı nedeniyle Nova hepimiz arasında Soren'le en çok vakit geçiren kişi oldu. Bu bağlantı, Soren'in ikinci komutanımın üzerinde baskı kurmasına ve ona güvenlik battaniyesi gibi yapışmasına neden oldu. Soren'in onu bırakmasını sağlamak çok zor oldu.

Nova'nın dövmeli boynunda, şimdi burada bana katılabilir. Ve dövmeli canavar adamın yüzündeki ifadeden küçük çocuğa geri dönmek istediğini anlayabiliyorum.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, Soren'i kimin hiç şüphem yok. Sadece Nova'bunu henüz anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Nova metal kapıyı kapatıp beni onlarla birlikte odaya kilitlemeden önce başıyla bana destek veriyor.

Oyunlar başlasın.

Niall'ın hediyeimin ne olduğunu gördüğü anda, boğuk, teselli edilemez feryatları ses geçirmez odayı doldurduğunda anlıyorum.

Elimle dramatik bir hareket yaparak oğlunun mavi muşambanın üzerindeki kanlı ve hareketsiz bedenini gösterdim. "İkinize de oğullarınızı tekrar göreceğinizi söyledim mi söylemedim mi?" Yuvarlanan çelik masaların üzerine çırılçıplak bağlanmış, ağızları tıkalı iki adama soruyorum. Göğüslerinden ve bacaklarından geçen siyah kayışlar onları sıkıca yerlerinde ve tam ihtiyacım olan yerde tutuyor. Igor'un solundaki Bogdan da benzer bir durumda. Aralarındaki tek fark tanınmaz haldeki yüzünü ve boğazını kaplayan kanlı bandajlar ve kolundaki serum. Görünüşe göre Doktor, Rus'un nefes almasını sağlamak için emirlerimi yerine getirmek için elinden geleni yapmış. Güzel. "Verdiğim sözleri her zaman yerine getiririm."

Tiernan'ın başını ayakkabımın ucuyla sağa doğru yatana kadar itiyorum. Sütü, cansız gözleri şimdi acınası, ağlamaklı babasına doğru bakıyor.

Teknik olarak kayınbiraderim olan hız tümseğinin üzerinden geçerek Igor'un ve Niall'ın masalarının arasından geçiyorum. Niall'ın başında durmak için geçerken parmak eklemlerim her ikisinin de parlak metal yüzeyine ritmik bir şekilde vuruyor. Üzerine eğilmiş, dehşete düşmüş ve gözyaşlarıyla dolu gözler bana bakıyor. Korkudan kaynaklanan adrenalin, vücudunu lanet bir Chihuahua gibi titretiyor. Düpedüz acınacak halde.

Niall besin zincirinin en tepesinde olmak istedi ama benim tahtıma oturmak için gereken özelliklere asla sahip olmadı. Onu canlı canlı yedim.

"Boktan barında sana bir söz inanıyorum Moran," diyorum ona, kan dolaşımında tanıdık bir heyecan uğuldamaya başladığında dudaklarımın köşeleri şimdiden çekiliyor. "Ailen benimkine karşı hareket ederse ne olacağını sana söylemiştim. Bir *kez daha*. Bunu hatırlıyor musun?"

Bana hiçbir şekilde cevap vermiyor.

Dilim onaylamaz bir şekilde gıdıklıyor. "Belki de . O gece üzüntülerini bir şişe viskiyle bastırıyordun. Sana hatırlatmama izin ver. Seni öldürmeden önce yavaş yavaş parçalara ayıracağımı söylemiştim. Bu senin köfte beyninde bir çan çalmaya başladı mı?"

Niall'ın gözleri sıkışarak kapanıyor ve daha fazla orospu çocuğu gözyaşının kırmızı yüzünün kenarlarından aşağı akmasına neden oluyor.

"Cennetin kapısına gittiğinde tanrının seni tanıyamayacağına dair sana söz vermiştim." Onu bırakıp Igor'un yanına gitmeden önce alaycı bir şekilde haç çıkarıyorum. "Tıpkı oğlun gibi, bana da bedenlerden et koparma sanatını öğrettin. Senin yavrun dışarıda spor olsun diye rastgele kadınları doğrarken, ben de bir gün kılıcımın altına yatacak kişinin sen olacağın umuduyla zanaatımı mükemmelleştiriyordum." Bana dik dik bakarken Igor'un yüzüne nefret ve öfkenin hoş bir karışımı yerleşiyor. "Öğrencin olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, öğretilerini sana karşı kullanacağımı hiç düşündün mü? Babamın bunu hiç tahmin etmediğini biliyorum. Beni yenip boyun eğdirmeyi başardığını sanıyordu ama meğer tek yaptığın çok daha büyük bir sorun yaratmış. Sence kanında boğularak ölürken hatasını anladı mı?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Igor bana herhangi bir yanıt vermiyor.

Cebimden keskin sustalıyı çıkarıyorum. Açılırken çıkardığı ses taş duvarlarda yankılanıyor.

"Bir insanın vücudundaki her santim deriyi kesip atmak zahmetli bir iştir. Hassasiyet ve sabır gerektirir. İkimizin bildiği gibi, ben tarihsel olarak sabırlı bir adam değilim, ama bunun için -senin için- bir istisna yapacağım." Demek istediğimi iyice anlatmak için bıçağın ucunu kalbinin üzerinde gezdiriyorum. Yaptığım baskı gerçek bir hasara yol açacak kadar sert değil. Derisinde sadece fısıltı inceliğinde bir çizgi oluşuyor. "Çoğu canlı canlı derisi yüzülürken hayatta kalamaz. Acı vücudun şoka girmesine ve kalbin neden olur. Hayatta kalanlar ise kaçınılmaz olarak hipotermiden ölür. Deriniz olmadan vücudunuz ısıyı içeride tutma yeteneğini kaybeder ve donarak ölürsünüz."

Masasının başından ayrılıp yavaşça üçünün arasında dolaşmaya başlıyorum. Bogdan zaten ölüme o kadar yakın ki, söylediklerimi anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Odanın içinde dolaşırken çıkardığım sesi takip ederken başını hafifçe bana doğru çeviriyor. Başlangıçta tek bir sağlam gözü vardı ve Cerberus'un saldırısından sonra, iki gözünün de hâlâ sağlam olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Doktor'un yerleştirdiği beyaz bandajlar kalan her şeyi gizliyor, bu noktada benim geldiğimi görüp görmemesinin pek bir önemi yok. İkimiz de onun celladı olacağımı biliyoruz.

"Ne dersiniz, Niall ve Igor?" Gömleğimin kollarını ön kollarımda daha da yukarı iterken neşeyle babalara soruyorum. Bogdan Koslov için başka planlarım var ama onu babasının canlı canlı derisinin yüzülmesini dinlemeye zorlamak, kendi ölümü için çökmekte olan bir eğlence gibi görünüyor. "Donarak ölecek kadar uzun yaşayacağınızı mı sanıyorsunuz? Umarım ikiniz de yaşarsınız çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanın bu kadar kısa kesilmesini görmekten nefret ediyorum." Bıçak parmaklarımın arasında dönerken Igor'un yatağının ucunda duruyorum. "İlk kim gitmek ister?"

KIRK BİR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RIONACH

Bir Hafta Sonra

RÜZGÂR özel uçak pistinde uğulduyor ve dağınık saçlarımı yüzüme ve omuzlarıma savuruyor. Saat çok erken ve sabah gökyüzü güneşin tepeye çıkmasıyla birlikte renklerle canlanmaya başladı. Evde, yatağıma sarılmış olabilirdim ama bunun için burada olmam gerekiyordu. Emeric kalmam için beni ikna etmeye çalıştı. istemedim.

Bu işin sonunu görmeliyim.

Özel uçağın kapısı açılır ve bir an sonra kapıda tanıdık, geniş bir figür belirir. Merdivenlerden iniyor ve pistte tek başına yürüyor. Yanında getirdiğini bildiğim silahlı güvenlik hiçbir yerde bulunmuyor. Bunu bir iyi niyet göstergesi olarak mı yapıyor yoksa aptalca bir şekilde kocamın artık kendisi için bir tehdit olmadığına mı inanıyor emin değilim çünkü geçen sefer nispeten medeni bir yollarını ayırmışlardı.

Emeric'in sıcak eli benim çok daha soğuk olan elimi sarıyor ve bana güven verici bir şekilde sıkıyor. *Her şey yoluna girecek.*

Geçen hafta her şey daha iyiydi. Sakinleştım. Emeric'in Tartarus'taki ofisindeki kanepede beş saatten fazla uyuduktan sonra, bodrumdan çıkması için bir beş saat daha bekledim. Kablolu yayındaydı.

Daha önce onda hiç görmediğim kaotik bir enerjiye sahipti ve üstü başı kan içindeydi. Bir gün ona onların hayatlarına nasıl son verdiğini sorabilirim ama henüz sormadım. Belki Tiernan'a olanların şoku azaldığında soracak cesareti bulurum. Kocamın üzerindeki kan miktarı bana bunun acımasızca olduğunu söylüyor ve bilmem gereken tek şey de bu. Şu anda, tüm kanlı detayları bilmemekten memnunum.

Bildiğim tek şey, artık dışarıda bize tehdit oluşturmadıklarını bilmenin verdiği huzurun paha biçilemez olduğudur. Huzurla birlikte keder de vardı. Babamın ve Tiernan'ın yasını tutmuyorum. Onlar benim bu tür bir enerjimi ve zihinsel alanımı hak etmiyorlar, ancak hala içimde yaşayan ihmal edilmiş küçük kız, her şeyin nasıl yasını tutuyor. Başka bir hayatta, beni seven ve bana değer bir ailede doğmuş olabilirdim ve bu idealist yaşamın düşüncesi yas tutmaya değer bir şey. Küçük kız bir şeylerin asla değişmeyeceği ya da daha iyiye gitmeyeceği için yas tutuyor. İşler bu noktaya geldiği ve ailesi bu şekilde yıkıldığı için üzgün.

Sevgi dolu bir ailede doğmamış olabilirim ama bir aile kurabilirim ve bu bana gelecek için umut veriyor. *Onunla* paylaşacağım bir gelecek.

Emeric yeni geleni karşılamak için beni öne doğru götürüyor.

"Tadhg."

"Emeric."

İlk isimlerimizi kullanıyoruz, bu iyiye işaret.

Büyükbabam önümüzde duruyor, üç parçalı tüvit takım elbisesi içinde her zamanki gibi metanetli görünüyor. Dublin'den yedi saatlik uçuşa rağmen kumaşta tek bir kırılganlık bile yok. Amerika'ya bu kadar çabuk geri çağrıldığı için kızgın ve üzgün olabilirdi ama tamamen nötr görünüyor.

Tadhg ellerini rahatça arkasında tutarak dikkatini bana çeviriyor ve dikkatli gözleri gözlerimin etrafındaki solmakta olan koyu halkalara takılıyor. Tiernan'ın başımın arkasına vurmasıyla geçirdiğim sarsıntının yanı sıra, bir çift siyah gözüm de oldu. Tüm bu çileden yaklaşık on iki saat sonra ortaya çıktılar.

"Rionach, iyi olduğunu görmek rahatlatıcı."

Keşke bunu kastettiğine kolayca inanabilseydim, ama kendi soyumla ilgili deneyimlerim onun nazik sözlerini kabul etmemi zorlaştırıyor.

"Senin hamamböceği torunun sayesinde neredeyse ölüyordun." Emeric'in sesini kaplayan zehir, omurgamdan aşağıya doğru farkındalık ürpertisi yaratıyor.

Büyükbabam huzursuzca ayaklarının üzerinde kayıyor. "Evet, büyükannen de ben de ikinizin arasında geçenleri duyunca dehşete düştük. Tiernan'ın davranışı asla hoş göremeyeceğimiz bir şey," diyor yüzünde gerçek bir sempati ifadesi ile. "Ahlaksız davranışının nasıl olup da bu kadar uzun süre fark edilmediğini anlayamıyorum."

"Fark edilmedi değil," diyorum sakince. "Bilerek göz ardı edildi çünkü Tiernan altın çocuktur ve ailem onu dokunulmaz bir kaide üzerinde tutuyordu. Ona defalarca ne kadar özel olduğunu ve dünyanın onun olduğunu söylediler. O yanlış yapamazdı. Bunu gerçek anlamıyla kabul etmesi kimseyi şaşırtmamalı."

Büyükbabamın başını sallayarak onaylaması beni çok şaşırtıyor. "Haklısın. Yetiştirilme tarzı onu başarısızlığa hazırladı."

Söyleyecek söz bulamayınca tek yapabildiğim karşımdaki adama bakmak oluyor. "*Başarısızlık*," diye tekrarlıyor Emeric yavaşça, sanki kendi üzerinde deniyormuş gibi Dilini. "Bugünlerde kendi kız kardeşine neredeyse tecavüz edecektin, öyle mi diyoruz? *Başarısızlık* mı?" Başını sallarken cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Hayır. Bu lanet bir başarısızlık değildi. Tiernan karım olduğu için şanslı."

Çünkü onu yavaş ve metodik bir şekilde parçalara ayırır ve sonra da parçalarını ona yedirirdim."

Burada bulunan herkes onun söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyor.

Tadhg boğazını temizler. "Anlaşılabilir bir ceza. Biri karıma zorla sahip olmaya çalışsaydı ben de aynı şekilde tepki verirdim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyor Emeric ona, ses tonunda hâlâ bir küçümseme var. "Günümüze devam edebilmemiz için neden burada olduğunuza geçelim. İrlanda'ya uzun bir uçuşunuz var ve Rionach ile benim pistte çene çalmaktan daha önemli işlerimiz var."

Büyükbabam başını eğdi. "Anlaştık."

Emeric havaalanının kapısına park etmiş üç cipe doğru döner ve boştaki eliyle hızlı bir hareket yapar. Son bir haftadır Emeric'in vazgeçilmez koruması haline gelen Yates, rahatça yaslandığı arka kapıyı açabilmek için iter. Bir süre içerideki kişinin dışarı çıkmasını bekler.

Onu hiç görmediğim kadar dağınık görünen annem Imogen, siyah araçtan iniyor. Tanıdık kızıl saçları başının bir tarafında düğümlenmiş ve dağılmış, krem rengi kazağının ön düğmeleri yanlış iliklenmiş ve yamuk duruyor. Normalde bir çift topuklu ayakkabıyla giyiyormuş gibi yürüyebilir ama şimdi Yates tarafından bize doğru götürülürken yürümeyi öğrenen yeni doğmuş bir buzağı gibi hareket ediyor.

Büyükbabamın hoşnutsuz bir nefes alış verişiyile Emeric ona sıkılmış bir bakış attı. "Şu anki görünüşüne bakılırsa buna bizim sebep olduğumuzu düşünmenizi anlayabiliyorum ama sizi temin ederim ki kızınız bizim gözetimimiz altındayken tamamen güvendediydi. Bu karmaşa için suçlanacak tek kişi kendisi. Tahmin edebileceğiniz gibi, eşini ve memesini kaybetmenin üstesinden pek de iyi gelemiyor. Öyle görünmüyor, ama lanet olsun, bu kadının üzerinde bazı borular var. O çılgılık attı

neredeyse altı saat aralıksız. Sonunda adamlarım biraz huzur ve sessizlik bulabilsin diye onu sakinleştirmek zorunda kaldık."

"Niall'ın işkenceyle öldürüldüğünü ve çocuğunun öldürüldüğünü söyledikten sonra ondan nasıl bir tepki bekliyordun? Adamlarınız onu bir mahkûm gibi günlerce yatak odasında tecrit etti," diye çıkışıyor büyükbabam, geldiğinden beri ilk kez tedirginlik belirtisi göstererek.

"Tadhg, sinirlenmeden önce, kızını eve götürmene izin vermemin bir nezaket göstergesi olduğunu hatırlatmak isterim. Sosyal statüsünün yükselmesi ve cebine fazladan birkaç milyon girmesi için kızını Koslovlara satmaktan çok mutlu oldu. Sırf bu hareket bile onu alıkoyma hakkımı elimden alıyor. Kardeşimin kayınvalidesine sorun. Kardeşim kızına karşı işlediği suçlardan dolayı onu imparatorluğuma köle yaptı. Imogen'e de aynısını yapmakta bir sorun görmezdim ama dediğim gibi, nazik olmaya karar verdim. yüzden yüzünüzde rahatsız edici bir ifadeyle bana bakmak yerine belki de bana teşekkür etmelisiniz."

Büyükbabam yüz ifadesini düzeltiyor ve sıkıca şöyle diyor: "Kızımı eve getirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Onun için en iyisinin bu olacağı açık."

"Rica ederim," diye yanıtlıyor Emeric, ses tonunda hissettiği memnuniyet açıkça belli oluyor.

Emeric'in yanına yaklaşıyorum ve annem küçük grubumuza teslim edildiğinde elim onun elinin etrafında sıkışıyor. Rahatsızlığımı hisseden kocam elimi bırakıyor ve onun yerine kolunu bana doluyor. Imogen'den falan korkmuyorum ama köprünün altından çok sular aktı ve ben bu sularda nasıl yol alacağımı bilmiyorum.

Tadhg kızına sıkı sıkı sarılır, o da karşılık vermez ve Yates'e sormadan önce dağınık saçlarına bir öpücük kondurur

onu jete teslim edin. ona katılacağım."

Dışarıdan birinden emir almak istemeyen Yates, onay almak için Emeric'e bakıyor ve onay aldıktan sonra annemi üst kolundan tutup uzaklaştırmaya çalışıyor.

Başını şiddetle çevirip duygusuz mavi gözlerini benimkilere dikmeden önce onu bir adım öteye götürmesine izin veriyor. "Bunların hepsi senin suçun. Her şeyi mahvettin. Mükemmelliğe geri dönüyorduk ve sen lanet olası rolünü oynayamadın. Şimdi halimize bak. Geriye hiçbir şey kalmadı. Onlar öldü ve bu senin suçun, seni bencil velet."

"Imogen!" Az sayıdaki ziyaretlerimiz sırasında büyükbabamın sesini yükselttiğini nadiren duyardım ama onun adını kükrediğini duymak bana İngiltere'de neden bu kadar uzun süredir görevde olduğunu hatırlattı. Tadhg Kelly her zaman hesaba katılması gereken bir güç olmuştur ve olmaya da devam edecektir. "Aileniz aptalca davrandı ve uygun sonuçlarla karşılaştı. Bunların hiçbirisi Rionach'ın suçu değil. Şimdi o lanet çeneni kapa ve uçağa bin!"

Yates'in onu bekleyen uçağa kadar eşlik etmesine izin veren annemin yüzündeki zaten cansız olan renk, başka tarafa bakarken azalıyor.

Akli dengesinin bozulması nedeniyle böyle şeyler söylediğini düşünmek kolay ama böyle olmadığını biliyorum. Sadece öfkelenmiyordu. Her zaman takmış olduğu, kendini beğenmiş ev kadını maskesinin arkasında ne olduğunu gösteriyordu. Yıllar içinde maskesi çatladı ve dışarı sızan kezzabı tecrübe ettim ama hiç böyle olmamıştı.

Babam bize dönmek için yolu yarılایana kadar bekliyor ve "Kızım adına özür dilerim. O-"

"Özür dileme ya da davranışı için boktan bir mazeret uydurma," diye araya giriyor Emeric. "Sadece kızının, şehrim dönerse içimde hiç nezaket kalmayacağını bilmesini sağla."

Yorgun bir iç çekişle Tadhg başını hafifçe eğiyor. "İşler asla bu noktaya gelmemeliydi, Banes. Niall her şeyi hak ettiğini düşünen küçük, tedbirsiz bir adamdı. Belli ki bu özelliğini oğluna da geçirmiş. Gelininizin iyiliği için onlara şans vermeye devam ettiğinizi biliyorum ama asla durmayacaklardı. Bunu hepimiz biliyorduk. Böyle devam ederlerse ne olacağı konusunda onları uyarmak için elimden geleni yaptım. Dinlemeyi reddettiler." Emeric ve bana baktı. "Ne olsun, sebep zorluklar için çok üzgünüm ve Rionach, hiçbir kadın senin düştüğün duruma düşmemeli. Bu haksızlıktı. Yetiştirilme tarzın adil değildi."

Boğazım aniden düğümlendi çünkü birinin bana bunu söylemesi için yıllarca bekledim - birinin bana nasıl davranıldığını kabul etmesi için. Özü güzel ama yıllar boyunca biriktirdiğim yaraları iyileştirmeyecek.

"Haklısın," diyorum. "Bu haksızlıktı." Emeric'in kolu sakinleştirici bir koza gibi etrafımda sıkılaşıyor. "Onların tüm çabalarına rağmen, artık biri tarafından koşulsuz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu ve bana nasıl davranılması gerektiğini biliyorum. Bana nasıl davrandıklarını hak etmediğimi biliyorum."

Emeric'le birlikte olmak, tüm hatalarına rağmen, duygusal olarak ne kadar ihmal edildiğimi daha da netleştirdi. O beni ve ruhumun tüm çarpık parçalarını seviyor. Emeric benimle birlikte değil çünkü bundan kazanacağı bir şey var. Aksine, beni karısı yapmasının bir bedeli vardı. Beni karısı yaptığı için insanlar öldü ve Daria harabeye döndü. Tüm bunları beni istediği için yaptı. Sadece beni.

"Çok değerli değil, biliyorum, ama mutlu olduğunu bilmek beni memnun ediyor, Rionach," diyor büyükbabam. "Ve güvendesin. Emeric Banes pek çok şeydir, evet, ama seni güvende tutacaktır."

"Onu kendi ailesinden korumak zorunda kalmamalıydım," diye tersledi Emeric, dudaklarını şakağıma bastırıp beni bir odaya götürmeden önce.

adım. "Hadi prenses. Gitme vakti geldi. Seni götürmek istediğim bir yer var."

Emeric'in beni bekleyen siyah araba filosuna geri götürmesine izin verirken büyükbabama yarım bir gülümseme ve küçük bir el sallama veriyorum.

"Prenses," diye tekrarlıyor Tadhg yüksek sesle ve bizi durup arkamızı dönmeye zorluyor. "Ona prenses diyorsun," diye düşünüyor.

"Bu sana komik mi geliyor Kelly?"

"Öyle," diye itiraf ediyor. "Rionach ne demek biliyor musun Banes?" Emeric'in sessizliğini bir cevap olarak kabul ederek devam ediyor: "Kraliçe anlamına geliyor."

Çatının çıkıntısına bakarak Emeric'e, "Beni bir yere götürmek istediğini söylediğinde burayı kastettiğini düşünmemiştim," diyorum.

Büyük eller arkadan kalçalarımaya dayanıyor. "Her şeyin başladığı yer burası. Seni ilk kez burada gördüm *-gerçekten* gördüm-" diyor kulağıma yakın bir şekilde. "Tam burada, bu çıkıntının üzerinde duruyordun. Önce atlayacağını sandım ve alevini söndürme fikri göğsümde bir şeyleri çatlattı, ama sonra kollarını kaldırdın ve gökyüzüne gülümsedin. İşte o zaman benim olduğunu anladım."

"mi?"

"Evet." Beni kendine doğru çekerken göğsünün sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor.

Geçen hafta kulübenin mahzeninde, aynı gece otel lobisindeki etkileşimimizin düşündüğüm gibi ilk karşılaşmamız olmadığını ilk kez itiraf ettiğinde, herhangi bir soru sormayacak kadar duygusal olarak harap olmuşum. Ya da kafamı toparlayamamışım.

Ve sonra gidip bana ilk kez beni sevdiğini söyledi. Ondan sonra, hikayemizin nasıl başladığına dair gerçeği düşünecek zihinsel alanım kesinlikle yoktu. Şimdi ikimizin de sakinleşmek için zamanı olduğuna göre, her şeyi bilmek istiyorum.

"Benimle onların borcunu ödemek için evlenmedin o zaman?" Cevabı zaten bildiğim halde yine de yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum.

"Benden çalan ailen seni bana gümüş tepside sundu. Seni sahiplenmek için zaten bir plan üzerinde çalışıyordum, ama sonra kardeşin depomu bastı ve bu kadar mükemmeldi. Aileni cezalandıracak ve seni karım olarak alacaktım. Düşünümüz bana her ikisini de yapma fırsatı verdi." Burnunu yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "O kilise koridorunda öfkeyle parlayan gözlerinle hışımla indiğinde doğru seçimi yaptığımı anladım. Muhteşemdin ve o görüntün beynime kazındığı için minnettar olmadığım tek bir gün bile olmayacak. Tıpkı bu duvarın üzerinde görüntün gibi."

Her şeyi o planlamıştı. Emeric ne istediğini biliyordu.

-Kardeşimin ondan çalmasını kendi lehine kullandı. Bunu daha önce de söyledim, ama biz gerçekten bir avuç kuklayız ve iplerimizi çeken de o.

Onun için her zaman ödeme olarak aldığı bir jetondan daha önemli olduğumu onayladığını duymak, aramıza yerleştirdiğim görünmez duvarın ayaklarımızın dibinde yıkılmasına neden oldu. Bu, ona aşık olmanın sadece felaketle sonuçlanacağına inandığımda kalbimin etrafına inşa ettiğim bir korumaydı. Bir gün intikam ve kinle acele bir karar verdiğini anlayacağına ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vereceğine inanıyordum.

Artık durumun böyle olmadığını biliyorum çünkü o beni seviyor.

Emeric Banes, canavar, şeytan, zalim kral, *beni* seviyor. Kaç kişi bunu söyleyebilecek kadar şanslı?

O beni seçti ve karşılığında ben de onu seçeceğim. Her gün.

"O gece beni buraya kadar takip etmene ne sebep oldu?"

İç çekiyor. "Duvarlara karışmak için elinden geleni yaparak odanın içinde nasıl hareket ettiğini izledim. Kendini küçültmek için. Sana bir bakışta olmadığın biri gibi davrandığını anladım ve nedenini bilmek istedim. Saklamak için bu kadar uğraştığın versiyonunu bilmek istedim." Becerikli parmakları saçlarımı topluyor ve sağ omzumun üzerinden tarıyor. "Seni burada bulduğumda, olabileceğin kadına bir göz attım. Sadece şans verilirse gelişebilecek hayatı -potansiyeli- gördüm. En önemlisi de, benim pürüzlü ruhuma uygun ruh buldum."

Bir keresinde ona berbat bir yapboz gibi uyduğumuzu söylemiştim. Benim alan şeyi o sadece birkaç dakika içinde öğrendi.

"Senin olmam gerektiğini nasıl bu kadar çabuk anladın?"

"Sana baktığımda sanki nefes almak için bir neden bulmuş gibiydim."

Beni bırakmadan önce dudakları şakağıma değiyor ve yanımda durmak için hareket ediyor. Kafam karışmış bir halde siyah yün çıkarmasını izliyorum. Tıpkı yılbaşı gecesini topuklu ayakkabılarımla yaptığım gibi, onu da ayağımızın altındaki çakıllara atıyor.

Emeric, midemde keleklerin patlamasına ve damarlarımda sıcaklığın yayılmasına neden olan sinsi bir sırtısla kendini çatının tuğla korkuluk duvarına çekiyor. "Hadi ama prenses, biraz tehlike ruha iyi gelir. Bize hayatta olduğumuzu hatırlatır."

Aşık bir aptal gibi sırtarak uzattığı eli kabul ediyorum. İyi çalışılmış bir beceriyle çıkıntıda ona katılıyorum. Üzerimizde parlayan kuşluk güneşi, bu çatıda son durduğumda burada olan kutlama havai fişeklerinden biraz farklı, ama

manzara daha az çarpıcı değil. Aslında daha iyi çünkü artık burada durup tek başıma adrenalin patlaması yaşamıyorum.

Bu hayatta artık yalnız değilim çünkü artık kim olduğumu saklamak zorunda değilim. Uzun yıllar boyunca beni boğan maske kül oldu ve artık sadece *olabiliyorum*. Ve hepsi onun sayesinde.

Pek çok insanın korktuğu adam, beni çalan ve özgür bırakan adam.

Benim kocam.

Vücudumun yan tarafını onunkine bastırarak, ayak parmaklarımla ucunda yükseliyorum ve yumuşak bir şekilde sakallı yanağını öpüyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Beni aldığın ve karın yaptığın için teşekkür ederim."

Bana bakıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez gri gözlerindeki şiddetli fırtına duruldu.

Ben onun içinde özgürlüğü bulurken, Emeric de benim içimde huzuru .

OceanofPDF.com

EPILOG 1

OceanofPDF.com

RIONACH

Üç Ay Sonra

"ÇOK İYİ YAPIYORSUN, bebeğim." Övgüsünün ve parmaklarının kemerli omurgamın omurlarında gezinmesinin birleşimi tüylerimi diken diken etti. "Seninle çok gurur duyuyorum. Sadece biraz daha, yapabilirsin."

Anında, ayrılmış dudaklarımdan bir anlaşmazlık miyavlaması sızıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar dolgun hissetmemiştim. "Yapamam. Bu çok fazla."

Avuç içi tekrar sırtımdan aşağı kayıyor, sadece kıcıma şaplak atmak için. Şu anki halimle, yanağım pürüzsüz, tereyağı yumuşaklığındaki çarşaflara dayanmış ve kığım havaya kalkmış, şaplak için en uygun pozisyondayım. Becerikli diliyle yıldızlar görmemi sağladıktan sonra beni ters çevirdiğinden beri bundan sonuna kadar yararlanıyor. Daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim, uyanmak için en sevdiğim yol kocamın yüzünün kalçalarımın arasında olması.

"Şşş... evet, yapabilirsin," diye ısrar ediyor Emeric. "Bırak sana yardım edeyim."

Terli bedenlerimizin arasına uzanarak, tanıdık U şeklindeki vibratörü klitorisime daha sert bastırıyor. Artan zevkin keyifli dalgası anında kaslarımı gevşetiyor, bu da onun hiç vakit kaybetmeden kullandığı bir şey. Eşzamanlı ecstasy hisleri

Kukumdan kaynaklanan ve başka hiçbir erkeğin girmediği bir yerden bana girmeye çalışan şişman horozunun acısının sarhoş edici ısırtığı parmaklarımı çarşaflara kazıyor.

"Oh, ," diye inliyorum.

"İşte böyle. Aynen böyle," diye teşvik ediyor Emeric, eli bacaklarımın arasındaki oyuncağa baskı uygulamaya devam ediyor. "Ben içeri iterken sen de geri it. Hepsini içime almaya çok yakınsın. Siktir, prenses. Sikimin kıkına batışını izlemenin ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bunun için haftalardır çeşitli boyutlarda fişlerle çalışıyoruz. Oldukça keyifli bulduğum bir süreç oldu. Özellikle de Emeric evden çıkmadan önce bir tane takıp bütün gün takmamı istediğinde. Mimar ve mühendislerden oluşan bir ekiple Daria'nın yeniden inşasını gözden geçirdiğimiz bir toplantıda kıcımda bir tıkaçla oturmanın lezzetli ve erotik bir yanı var. Bu beni her seferinde sıırıslıkla eden küçük kirli bir sır. Emeric bunun üzerimde nasıl bir etki yarattığının tamamen farkında ve herkes ayrılır ayrılmaz ödölünü konferans odasındaki masanın üzerinde toplamaya bayılıyor.

Safça, eğer son oldukça büyük tıkaç kıkıma , kocamı çok fazla zorluk çekmeden alabileceğime inanmıştım. Yanılmışım. Emeric'in büyük yarak departmanında kutsanmış olmaktan daha fazlası olduğu hiçbir zaman bilinmeyen bir gerçek olmadı, ancak şimdi sıkı kas halkasını gerdirme şekli onu iki kat daha büyük hissettiriyor.

Kendimi bırakmamamın tek nedeni, bedenimin sınırlarına kadar zorlanmanın verdiği acıya eşlik eden zevk dalgaları.

"Rahatla ve beni içeri al, bebeğim," diye nazikçe emrediyor.

Kaşlarımdan kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar, kaslarımı gevşemeye zorluyorum ve Emeric aynı anda kalçalarını öne doğru bastırıyor. Tamamen oturmuş, içimin derinliklerinde olduğu hissi neredeyse

beni şaha kaldırıyor. Sırtımın ortasına bastırıldığı sakinleştirici avuç içi beni istediği pozisyonda tutuyor.

Nefesim, ayrılmış dudaklarımdan kaçan hızlı pantolonlara dönüştü. Hareket etmiyor ve istilasına alışmam için bana zaman tanıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye övüyor eğilip dudaklarını omurgamın çıkıntılarına bir kez bastırırken. İki kez. Üç kez. Oyuncağı manipüle etmeyi hiç bırakmıyor. Şişmiş klitorisime ve amımın içindeki o derin, anlaşılmaz yere karşı titreşiyor. Vücudum birbiriyle yarışan iki his arasında kalıyor. Bir yanımla kalçalarımı onun müdahalesinden çekip pembe silikon vibratöre daha sıkı bastırmak istiyor, diğer yanımla ise bir şekilde hâlâ daha fazlasını arzuladığı için ona doğru geriye doğru itmek istiyor. "Şu haline bak. Sikimin her santimini içine alıyorsun."

"Aman Tanrım," diye inlemem, yüzümü altımdaki çarşaflara gömdüğüm için kısmen boğuk çıkıyor. "*Emeric*."

"Adımı tanrıya yalvarır gibi söylemene bayılıyorum," diye homurdanıyor. "Hareket etmem için hazır mısınız?"

"Evet. *Lütfen*."

"Sikim için yalvarmandan asla bıkmayacağım."

"Konuşmayı kes ve-"

Beynimin içindeki her düşünce, geri çekildiğinde düzgün nefes alma yeteneğimle birlikte beni terk ediyor, sadece bir saniye sonra tekrar derinlere tünel açıyor. Kıçımdaki dolgunluktan ve amımdaki titreşimlerden dolayı onun altında kıvranıyorum. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil ve tek yapabildiğim onu almak. Bana verdiği her şeyi almak.

Bunu sürdürüyor, itişleri derin ve sık, acı verici yavaş ve nefes kesici hızlı arasında değişiyor. Dakikalar ya da saniyeler sonra olabilir - zamanı kavrama yeteneğim

Vücudumla oynama şeklinin üstesinden geldiğimde artık sağlam değil - bana doğru gelen bir orgazmın işaretleri karnımın alt kısmında döndüğünde.

Emeric sıkılmış dişlerinin arasından bana, "Kıçından akan dölle çok güzel görüneceksin," diyor ve ben aletin içime gömüldüğü yerde ılık bir şeyin damladığını hissediyorum. Tükürük. Az önce göt deliğime tükürdü. Bu muhtemelen seksi gereken bir şey ama buluyorum. Gerçekten öyle.

"Çok yaklaştım," diye inliyorum, parmaklarım aşırı ısınmış bedenimin altındaki kumaşı yırtıyor ve çekiyor. "Lütfen gelmemi sağla."

Bana defalarca istediğim her şeyi vereceğini söyledi. Tek gereken ağzımı açıp istemek. Şimdi de farklı değil. Vibratörü bana karşı salladığı tempo ve itişlerinin sıkıca kapalı gözlerimin arkasında patlayan renkleri var.

Yaklaşan salıverilmemin kaynayan uğultusu yoğun ve kontrol edilemez bir şeye dönüşüyor. Çok fazla uyarı olmadan içime çöküyor. Dalga dalga gelen coşku beni ele geçiriyor. Kaslarım kilitleniyor, bedenim onunkinin altında titriyor. Çığlık attığımı sanıyorum ama kulak zarıma hücum eden kan beni sağır etti. Kavrayışı beni neredeyse acıtacak kadar sıkıyor ve bir an sonra, dölünün ılık akıntısıyla doluyorum.

Titreyen dizlerim pes ediyor ve yatağın üzerine düşüyorum. Emeric beni ezmeye dikkat ederek kıçımdan çekiliyor ve oyuncağı çıkarıyor. O bunu yaparken nefesim kesiliyor, oradaki ham sinirler her hissi daha yoğun hale getiriyor.

Beni yan çevirip göğsünü sırtıma bastırarak yattığında esnek lastik kemiklerden başka bir şey değilim. İkimiz de nefes alış verişlerimizi ve kalp atışlarımızı yavaşlatmak için mücadele ederek uzun bir süre öyle kalıyoruz. Parmak uçları, dokunuşunun altında tüylerim diken diken olana kadar ısınmış etimin üzerinde desenler çiziyor. Seyahat ediyor

Sol kolumdan aşıya iniyor ve boyalı tırnaklarıma ulaştığında elimi içine alıyor. Başparmağı hemen şimdi orada bulunan zümrüt kesim pırlantayı çevirmeye başladı. Bu, aylar önce ben uyurken yüzüğü parmağıma taktığından beri edindiği bir alışkanlık. Emeric'in bakışlarındaki umut dolu ifade, uyandığımda parmağımda ağırlaşan etkileyici elmasla karşılaştığımda, yüzüğün kullanışsız boyutuyla ilgili tüm tartışmalarımı susturmuştu. Bu yüzüğü benim için kendisi seçmişti ve sırf uzaydaki astronotların gözlerini kör etmekten endişe ettiğim için bunu mahvedecek değildim. Onların gözlükleri falan var, bir şey olmaz.

Ellerimizi birbirine kenetleyerek karnımın alt kısmına koyuyor -son zamanlarda edindiği bir başka alışkanlık- ve bunu her yaptığında göğsümde kelekler uçuşuyor ve kalbim sıkışıyor.

"Bebeğim nasıl?" soruyor, nefesi kulağımın kabuğunu gıdıklıyor.

Yüzümü kaplayan sırtışa karşı koyamıyorum. "Ben iyiyim."

Kıkırdaması göğsümdeki kasların daha da daralmasına neden oluyor. "Öyle olduğunu biliyorum prenses, ama diğer bebeğim nasıl?"

Avuç içim, oluşmaya başlayan neredeyse var olmayan yumrunun üzerine, bebeğimizin büyümekte olduğu yere bastırıyor.

Ailem ve Koslov'larla yaşadığım tüm o çileden üç hafta sonra, Emeric dileğine kavuştu ve bebeğini içime yerleştirdi. Bunu benden önce fark ve emin olmak için Doktor'a gelip kanımı almasını söylediğinde saçmaladığını düşünmüştüm. Yorgunluğumu kulübede olanların duygusal yan etkilerine bağlıyordum ve düzensiz adet dönemimi Emeric'in RİA'mı çıkarmış olmasına bağlıyordum ve bu gerçekleşikten sonra haftalarca lekelenebilirsiniz. Görünüşe göre çok

Doktor hamileliği doğruladıktan sonra, Emeric'in düz karnıma huşu ve şaşkınlıkla bakması gözyaşlarımla akmasına neden oldu.

Gözler. Üzüntü ya da öfkeden değil, sevinçten kaynaklanıyordu. Beklemediğim bir şekilde daha mutluydum ve o günden bu yana geçen her gün sevincim daha da arttı.

Emeric Banes beni bir eş yaptı ve şimdi de bir anne yapacak.

"Seviliyorlar," diyorum kocama. "Ve el üstünde tutuluyorlar." "Tıpkı sizin gibi."

Bebeğimizin mutlu olduğu ve istendiğini bildiği bir evde büyüdüğüne dair görüntüler zihnimi dolduruyor. Asla geleneksel beyaz çitlerle çevrili bir evde yetişmeyecekler ama sağlıklı ve güvende olacaklarından hiç şüphem yokken bunun ne önemi var ki? Etrafları onları önemseyen insanlarla çevrili olacak ve sayede gelişecekler.

Zihinsel barikatı kurmaya vakit bulamadan, ilk öğrendiğimizden beri aklımdan çıkmayan düşünce beynime üşüşüyor. Emeric yüzüm düştüğü anda fark etti.

"Sorun nedir?"

Ona el salladım. "Yok bir şey, sanırım hormonal davranıyorum. Bu aptalca."

Emeric beni sırtüstü yatırıyor, böylece üzerime çıkıp gözlerimin içine bakabiliyor. "Seni bu kalp kırıcı suratı yapmaya zorlayabilecek her şey aptalca değildir prenses. Anlat bana."

Yüzüm, çenemi ve yanağımı kavrayan eline sarılıyor. "Bazen bebeğimizin büyükanne ve büyükbabası olmayacağı için yas tutuyorum, bu çok saçma, biliyorum, çünkü annem ve babam hâlâ burada olsalardı çocuğumuzla aynı posta kodunda olmalarına izin vermezdik ve baban... Daria harika bir büyükanne olurdu ve sanırım için bir büyükanne ve büyükbabanın sevgisini asla için yas tutuyorum. Gördün mü, sana söylemiştim. Bu çok aptalca."

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Uzun, ağır bir an boyunca gözlerimin içine bakmadan önce yüzümü inceliyor. "Kahverengi gözlü bir ebeveyn ile mavi gözlü bir ebeveynin yeşil gözlü bir bebek sahibi olmasının genetik olarak imkânsız olduğunu biliyor muydun?"

Zihnim bana anlattıklarını anlamlandırmakta zorlanırken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Annemle babamın gözleri kahverengi ve maviydi."

Emeric sol göz çukuru kemiğimin etrafında yavaşça bir daire çiziyor. "Imogen'in seninki gibi gözleri olan bir çocuğa sahip olabilmesi için yeşil ya da mavi gözlü biri tarafından hamile bırakılması gerekirdi." Aynı şeyi sağ göz çukuru kemiğime de yapıyor ve sonra hareket etmeyi tamamen bırakıyor. "Kimin yeşil gözlü olduğunu biliyor musun?"

Şaşkınlıktan tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Niall ve Igor'un Bogdan'la evlenmen konusunda yaptıkları anlaşma konusunda beni ilk uyaran ve Daria'nın patladığı gün bana bir uyarı mesajı gönderen aynı adam," diye açıklıyor. Beni ilk kez kıcımdan siktikten sonra normal ritmine dönen kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. "Brayden'in yeşil gözleri var."

"Bana şunu mu söylemeye çalışıyorsun-"

"Brayden Kennedy senin baban."

EPILOG 2

OceanofPDF.com

EMERIC

Yedi Ay Sonra

"HAYIR, bu gece bununla uğraşmayacağım," diyorum omzumla çenem arasında tuttuğum telefona. "Türkler aylardır sevkiyatlarımızı kısararak ve rakiplerimizle konuşarak kışlarına tekme basmam için can atıyorlar. Bu sorunu çözmek için sevkiyat sahasına gidersem, birinin bağırsaklarını giymiş olacağım ve uykusuz karım Nova'nın yanına bu şekilde istemiyorum. Zaten ona evde olacağımı söylediğim saati iki saat geçti."

Viking bana gülecek kadar taşaklı. "Büyük Emeric Banes'in kendisine patronluk taslanmasına izin vereceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim, hem de bir kadın tarafından."

Kaşlarımı çatarak cebimden anahtarı çıkarıp Tartarus'taki ofisimin kapısını açıyorum. Yarın Banes Corporation'daki hukuk ekibiyle yapacağım toplantı için ihtiyacım olan bir dosyayı masamda . Onu hemen almam gerekiyor, sonra da doğruca eve, Rionach ve Bellamy'nin yanına gidebileceğim.

Eşim, kızımız Bellamy Aria Banes'i korkusuzca bu dünyaya getirdiğinde bana hayatımın en büyük hediyesini verdi.

haftalar önce. Rionach'ın bebeğimize annelik edişini izlemek ona olan takıntımı ve sevgimi daha da artırdı ve korumacı tavrım düpedüz dayanılmaz bir hal aldı. Rionach daha önce onun güvenliği konusunda aşırı hevesli olduğumu düşünüyordu. Bellamy'ye sahip olduğumuzdan beri bunların hepsi çocuk oyuncağı gibi görünüyor. Geçmek istemediğim bir çizgiyle nadiren karşılaştım, ama karım ve çocuğum için, ailemi güvende tutmam anlamına geliyorsa, ateşe vermeden önce her ahlaki çizgiyi sevinçle atlayacağım. Imogen'in kızını nasıl bu kadar ihmal şimdi daha da az anlıyorum. Kızıma bakmak, göğsümün dışında atan kalbime bakmak gibi. Kızlarımı benim gibi koruyabilecek tek bir kişi var ve bu yüzden hamile olduğunu öğrendikten bir hafta sonra Brayden'ı işe aldım. Brayden onları benim gibi koruyor ve seviyor çünkü onlar onun da kanı.

Rionach'ın öz babasıyla ilişkisi ilk başlarda yavaş ilerliyordu. Niall'ın hiçbir zaman gerçek babası olmadığı gerçeğini kabullenmesi biraz zaman aldı. Kahve içmek ve parkta yürüyüş yapmak için buluşuyorlardı ve bunu yaptıkça onu korumasından daha fazlası olarak tanımaya başladı. İkisi de birbirlerini baba ve kız olarak tanıdılar. İkili arasında her zaman bir bağ vardı ve aylar yeni dinamiklerine alıştıkça bu bağ daha da güçlendi. Kimseye söylemem ama Rionach Brayden'a ilk kez baba dediğinde yeşil gözleri akmayan yaşlarla parladı. Burada olduğu için mutluyum çünkü karım hayatında onu seven insanların olmasını hak ediyor.

"O kadın bana daha yeni bir bebek verdi. İsteddiği her şeyi isteyebilir," diye çıkışıyorum anahtarı kilide sokarken. "Rionach daha önemli. Türkler yarına kadar bekleyebilir."

Nova kulağıma yorgun bir iç çekiş sesi bırakıyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Soren'in öğretmeni gelmeden önce sabah erkenden terapisi var."

Varsayımım doğruymuş. Nova kulübedeki olaylardan sonra Soren'i yanına almıştı. Birkaç torpille Nova'nın çocuğu resmen evlat edinmesi için gereken evraklar birkaç ay önce kabul edilmişti.

"Hâlâ tek kelime etmedi mi?"

"Hayır, bir tane bile yok," diye itiraf ediyor Nova. "Terapistlerin hepsi bunun TSSB' kaynaklandığını söylüyor. İnsanlar travmaya farklı şekillerde tepki verir. Askerdeyken bu tür şeylerle hep karşılaşıyordum. Soren de bir gün o noktaya gelecek. O zamana kadar ona karşı sabırlı olmalıyız."

"Ona iyi geliyorsun," diyorum ağır ahşap kapıyı iterek açarken. "Çocuğunla iyi geceler Nova. Yarın görüşürüz."

"Sen de aynısını yap. İyi geceler, patron."

Karanlık ofise adım attığımda hat kesiliyor. Elim ışık düğmesini çevirmek için duvar boyunca ilerliyor, ama parmaklarım onu asla bulamıyor. Sol tarafımdaki kitaplığın yanındaki gölgelerden bir figür beliriyor. Tehditle için dönüyorum ama artık çok geç. Güçlü vücudu benimkiyle çarpışıyor. Başımı hedef alan yumruğunu engellemek için kolumu kaldırıyorum ama kaburgalarım geleni engellemek için milisaniye bile yavaş kalıyorum.

Ciğerlerimdeki hava tükenince eğilip hırıltı çıkarmaktan başka çarem kalmadı. Saldırganım bundan yararlanıyor. Bir an kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum, sonra sırtüstü yatıyorum ve alnıma bir silah dayanıyor.

Yüzü hâlâ gölgeler ve başına geçirdiği koyu renkli kapüşonlu tişört tarafından gizleniyor. Yaklaşana kadar yüzünün hatlarını .

Çok tanıdık bir yüzü var. Yaşlanmış ama onu her yerde tanıyabilirim. Kaç yıl geçtiği önemli değil.

"Ledger?"

"Merhaba, küçük kardeşim."

Son

**Black Wings & Stolen Things'in gelecek bonus bölümlerinden
ilk siz haberdar olmak ister misiniz?**

[Haber Bültenime Buradan Abone Olun](#)

OceanofPDF.com

Several light gray feathers are scattered around the top half of the page, framing the title. One large feather is on the right, and others are on the left and center.

Golden Wings &
PRETTY THINGS

KAYLEIGH KING

Several light gray feathers are scattered around the bottom half of the page, framing the author's name. One large feather is on the left, and others are on the right and bottom center.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTIN KANATLAR VE GÜZEL ŞEYLER

BÖLÜM 1: BAĞIMSIZ

Temmuz

"*Dikkat et!*", buz gibi su tenime sıçrayıp beni içinde bulunduğum rahat durumdan sersemletmeden önce aldığım tek uyarı. Callan'ın kafasının su yüzüne çıkışını izlemek için tam zamanında büyük şişme iskelede oturur pozisyona geçtiğimde grup ve tezahüratlara boğuluyor.

Beni şaşkınlıkla ona bakarken bulduğunda mükemmel düz dişleri parlıyor. "Seni yakaladım mı?"

Bu, ya benimle birlikte iskelede yatan ya da daha küçük, renkli sallarda yüzen arkadaşlarımızın daha da gülmesine neden oluyor. Callan buz gibi suya tamamen batmış olan tek kişi. Temmuz ayı olabilir ama Washington Gölü hiçbir zaman altmış beş derecenin üzerine çıkmıyor. Suya batmış sarı bikinime ve erkek arkadaşşıma bakıyorum.

"Belki birazcık." Yüzümü tutmak çaba gerektiriyor kaşlarını çattı, gülümsedi ve kahkahası yüzeye doğru savaştı.

Callan bunu hemen anlıyor. "Sadece birazcık mı?" Yazımızı gölde geçirdiğimiz için bronzlaşmış kaslı kolları suyun içinde kolaylıkla süzülüyor. Bir metre durdu.

Koyu mavi gözleri beni inceliyordu. "Nereyi kaçırdığımı göster bana. Benim oraya gitmem gerekecek," diye alay ediyor, dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşüyor.

Callan'ı böyle görmek ferahlatıcı. Son zamanlarda çok ciddiymi. Ona bu konuda soru sormayı denedim ama cevaplarında ketum ve muğlak davrandı. Onu bu konuda zorlama arzusu çok güçlü ama insanlar benden bilgi almaya çalıştıklarında burnuna yumruk geliyor. Bu yüzden sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum.

Hazır olduğunda bana söyleyecektir. Ya da en azından öyle umuyorum.

Callan'ın durumu hep karışık. Başından beri, kendini tutuyormuş gibi hissettirdi.

Eli bileğime dolanıyor ve sert bir çekişle beni tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştırıyor. Beni daha uzağa çekmesini engellemek için tırnaklarımla yüzeyi kazıyorum. Yine de bunun boşuna olduğunu hissediyorum. Bacaklarım şimdi soğuk suyun içinde sallanıyor ve diken diken oluyor.

"Hızlı bir dalışa ne dersin, Indie?" Callan diğer bileğimi de avuçlarının içine alıyor. "Böylece kaçırdığım her yeri görebiliriz."

"Sakin buna cüret etme," uyarıyorum, göle geri dönmeyi ne kadar istemesem de gülümsemem hâlâ kaçmakla tehdit ediyor. Burada tempolu yüzüşümden sonra nihayet ısınmak için güneşin altında otuz dakika uzanmam gerekti. Kıyı çok uzak değil, en fazla kırk metre, ama buz gibi sudan kaslarınız tutulduğunda çok daha uzakmış gibi geliyor.

"Aklımdan bile geçmez. Söz veriyorum." Callan ayağımı gölden çıkarıp ağzına götürüyor. Kemere bir öpücük konduruyor, yaparken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sözünü tutmayarak tamamen mahvettiği tatlı bir andır bu.

Tamamen suya batmadan önce ürkek bir çığlık atmam için ancak yeterli zaman var. Sıcaklıktaki ani değişim

sisteme şok. Vücudum sertleşiyor ve göğsüm ağrıyor.

Altında kaldığım sadece birkaç saniye ama dakikalar gibi geliyor.

Beni yukarı çekerken Callan'ın elleri bir an bile vücudumdan ayrılmıyor ve ben çığlık çığlığa bir ses çıkararak yüzeye çıkıyorum. "*Hassiktir!*" Nefes aldıktan sonra çığlık atıyorum.

Alnıma yapışmış saçlarımı geriye iterken erkek arkadaşımın kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Bak benim için ne kadar çabuk ıslanıyorsun," diyor.

Elleri kalçalarımnda esniyor ve içimi bir beklenti ürpertisi kaplıyor. Birlikte yatmayalı çok uzun zaman oldu ve dokunulmayı özlüyorum. Yeni kaçamak tavırlarına ek olarak, bana giderek daha az gelmeye başladı. Geldiğinde de geceyi geçirmiyor.

Yaz tatili başladığından beri beni kampüsteki evine de davet etmedi. Daha önce, orada iki hafta geçirdiğim zamanlar oldu, bir kez bile kendi daireme dönmedim. Neredeyse altı ay önce ilk kez bir araya geldiğimizde, her şey sıcaktı. Nerede olursak olalım Callan'ın elleri üzerimdeydi ama şimdi bana ilgi göstermesi için uğraşmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ve yorulmaya başlıyorum.

Kırmızı bayraklar bu noktada parlayan neon tabelalar haline geldi.

Temkinliyim ama de tavrındaki değişiklikten memnunum. Arkadaşlarımızın bizden bir metre uzakta olması ve muhtemelen kulak misafiri olmaları umurumda bile değil.

"*Mmmhmm,*" diye kabul ediyorum, kollarımı boynuna dolayarak yüzlerimizi yaklaşıtıyorum. "Beni ıslattın, şimdi bu konuda ne yapacaksın?"

Callan'ın gözleri dudaklarıma kayıyor, ama onlarda yansıyan arzuyu görmem gerekirken, bulduğum tek şey dalgınlık.

Sikerim böyle işi.

Artık bir hamle yapmasını beklemeden, mesafeyi kendim kapatıyorum ve suları test ediyorum.

Callan Banes'in beni ilk öptüğü zamanı hatırlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesmişti çünkü basit bir öpücükle ayakta durma yeteneğimi çalmıştı. Bir kızın dizlerinin bağını çözmenin en güzel örneğiydi. O zamanlar bu öpücüğün son ilk öpücüğüm olacağını düşünmüştüm.

Şimdi öpüşmemiz o gece yanılmış olabileceğimi doğruluyor. O zamandan beri bu duygunun peşinden koşuyorum, tıpkı bir bağımlının ilk kafayı bulmasının peşinden koşması gibi. Ve şimdi buna değip değmeyeceğini merak etmeye başladım.

İnsanlar bazen öpüşmeyi bir dans gibi tanırlar. Tutku ve zarif bir ritim vardır. Koreografiyi yapmak heyecan verici olmalı. Artık yorucu ve sıkıcı geliyor. Neredeyse bir angarya gibi.

"Callan!" Hansen beni çektiği iskeleden bağırarak Callan'ın geri çekilmesini sağladı. "Kaldır kışını da buraya gel. Bir ortağa ihtiyacım var. Zadie ve Lark bira pongunda bana karşı şansları olduğunu düşünüyorlar."

Zadie sıcak pembe saldan Hansen'e, "Hiçbir şey düşünmüyorum," diye bağıırır. "*Biliyorum*. Geçen hafta antrenmanda topu nasıl fırlattığını gördüm. Bunu çantaya koyduk." Eliyle yüzen bira pong masasını işaret ediyor, taktığı çeşitli bilezikler her hareketinde çınlıyor. "Şu anda seninle iki yüz dolarına bahse girerim ki biz *kızlar* pazar gününe kadar senin kışını altı yönden tekmeleyebiliriz."

Zadie Hill küçük tatlı bir peri gibi görünüyor, ancak en güçlü erkekleri sözlü olarak yok edebiliyor. Tanık olmayı en sevdiğim şeylerden biri.

"Hey!" diye bağıırır Hansen ona. "Kaltaklık yapma."

Zadie kucağındaki topu ona doğru fırlatarak, "Ben bir kaltak değilim, ben lanet olası bir hanımefendiyim," diyor. Topu kolaylıkla yakalıyor ve kaşlarının çatılmasına neden oluyor. "Konuşmayı bırak da oynayalım."

Callan gülüyor, yakışıklı yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sıra sende Hill." Yanağıma kondurduğu hızlı öpücük bir kovulma gibi

hiç düşünmeden benden uzaklaşıyor.

Orada durup yüzerek uzaklaşmasını izliyorum, ne yapmasını beklediğimden pek emin değilim. Geri gelmesini mi? Katılmamı mı isteyecek? Sadece... *bir şey*.

Bu Lark, bana doğru bağırın nazik gülümsemeli, çarpıcı, yumuşak dilli sarışın. Erkek arkadaşım değil. "Indie! Gel hadi!" Eliyle beni işaret ediyor. "Sırayla yapabiliriz."

Teklifini iki saniye kadar düşündükten sonra başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, değil," diye yalan söyledim. "Siz . İçeri girip annemin beni aramadığına bakmam gerekiyor."

Tamamen yalan değil. Bu hafta sonu bir etkinliğim var ve onun tarafında her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. Anneme bu yarışmaya katılma isteğimi söylediğimde bana onay verme konusunda ayak sürüdü. Artık onun iznine ihtiyacım kalmayana kadar gün sayıyorum.

Üç yıldır, Jüpiter'i ondan satın alabilmek için yaşamam gerekmeyen her bozuk para ve dolar banknotunu biriktirdim. On üç yaşımdayken babam sevgili aygırını bana hediye etmişken böyle bir şey yapmak zorunda kalmam çok saçma. At benim hakkım ama babam öldüğünde annem Jüpiter'in evraklarına kendi adını yazdırdı.

Onun gerçek sahibi o olduğu sürece, katıldığımız her etkinlik için ondan izin almam gerekiyor. Bu onun beni kontrol altında tutmasının bir başka yolu. Yeni erkek arkadaşı da yardımcı olmuyor.

Arkadaşlarıma sırtımı dönerek kıyıya doğru yüzmeye başladım. Adım tekrar söylendiğinde en fazla üç metre uzaklaşmıştım.

Bu sefer Callan.

Tekrar suya basarak, zaman harcamaktan yorulduğum adama bakıyorum.

"Sanırım babam bugün yine o lanet kartalla çalışıyor," diye uyarıyor yüzen iskeledeki yerinden. Gözlerini kısarak bana bakarken eliyle gözlerini öğleden sonra güneşinden koruyor. "Hiç bir şey yapmadı ama ona güvenmiyorum. Sadece dikkatli ol."

"Oh," bir kez başımı salladım. "Tamam."

Bununla birlikte Callan bana sırtını döndü. Kalbimde zaten bildiğim şeyi teyit ediyor ve hissettiğim hayal kırıklığını büyütüyor.

Ben erkeklerin peşinden koşmam ama bizim hikayemiz kitaptaki en eski hikaye. Popüler bir üst sınıf öğrencisi, iri gözlü birinci sınıf öğrencisine ilgi duyuyor. Kız utangaç ama adamın onu her yere götürüp göstermesine bayılıyor. Sanki yanında olmasından gurur duyuyormuş gibi onu herkesle tanıştırıyor. Onun fısıldadığı tatlı sözlerle ve sahte vaatlerine inanır. Ona kendini kaptırır ve aralarındaki sıcaklıkla büyür.

Ama bu soğukluk taşa dönüştüğünde ve tatlı sözler yalana dönüştüğünde ne olur?

Her şeyin duman ve aynadan ibaret olduğunu fark edersiniz ve zaten hiç var olmamış bir şeye tutunmak zorunda kalırsınız.

BÖLÜM 2: ASTOR

Kıskançlık.

Hiçbir şey istememiş bir adam olarak bu duyguyu yaşamak tuhaf. Yine de yeşilin bu yakışksız tonunun son zamanlarda sistemimde daha sık yol aldığını görüyorum. En küçük anlarda ortaya , şu anda olduğu gibi, kartalın süzülüşünü izlerken.

Yırtıcı kuşun özgürlüğünü ve her şeyden uzaklara uçabilme yeteneğini kıskanıyorum. Özgürlüğü kısacık ama her saniyesi onun için paha biçilemez. Ben de kendim için o saniyeleri arzuluyorum.

Kısık bir ısıklıkla kuşu bana geri çağırıyorum. Bu noktaya gelmek yıllarımı ve sonsuz sabrımı aldı ama yere doğru geri dönmeden önce bir an bile tereddüt etmiyor. Yanımdaki deri kesede bulunan tavşan bacağı parçası onun geri gelmesini sağlıyor.

Bu onun ödülü.

Kalın bir deri eldivenle korunan kolumun üzerine zarifçe iniyor. Alçak bir ciyıklama sesi çıkarıyor, sarı, her zaman dikkatli gözleri kendisine borçlu olduğunu bildiği ikramı arıyor.

"Aferin oğlum," diye övüyorum, tasmayı ayak bileklerindeki deri kayışlara yeniden takmadan önce bir elimle kahverengi tüylerini okşuyorum. Buraya gelmemiz uzun zaman aldı ama temas artık onu huzursuz etmiyor. Kolay bir yol değildi ve ilerleyişimizi hatırlatmak için ellerimde ve kollarımda sonsuza dek yara izleri taşıyacağım.

Sonuç buna fazlasıyla değdi.

Ödülünü benden aldıktan sonra et parçasını pençelerinin arasında tutuyor ve ben onu arazinin sol tarafındaki kafese götürürken mutlu bir şekilde yiyor. Kubbe şeklinde inşa edilmiş, sıkı örülmüş siyah ağ tüm yapıyı kaplıyor. Kuşun kendini asla kapalı hissetmeyeceği kadar büyük ve ortasında yükseltilmiş ahşap bir bina var

-Washington yağmurlarından kaçabileceği küçük bir ağaç ev gibi.

Ayağındaki tasmayı çözerek onu serbest bırakıyorum ve bir tüneğe doğru uçmasını izlemek için sadece bir an oyalanıyorum. Tuş takımı korumalı kapıyı arkamdan kapatıp evime doğru geri dönerken, sanki bana veda ediyormuş gibi başını bir kez sallıyor.

Aşağıdaki gölden gelen şamatalı kahkaha ve bağırışma sesleri bana bir gün daha üniversiteli çocukların evime girip çıkacağını hatırlatıyor. Yazın başlarında Callan'ın birkaç arkadaşını ağırlamasına izin vermek gibi bir hata yaptım. Göl kıyısında bir evi var.

Kampüsü bir arkadaşıyla birlikte kiraladı ama evimin bulunduğu gölde yüzmek istediler.

Bunun tüm tatil boyunca haftalık bir etkinliğe dönüşeceğini bilseydim, ilk cevabımı yeniden düşünürdüm.

Özellikle de *onu* her zaman buraya getireceğini bilseydim.

Hiçbir zaman istediğim şeyi kendimden esirgeyen biri olmadım, ama o bir istisna. Aylardır isteklerimi dizginlemek zorunda kalıyorum - doğal olarak gelmeyen ama benim için gerekli olan bir şey.

Hiç çıkmasaydı daha iyi olurdu ama artık var olduğunu bildiğim için ondan kaçamıyorum.

Şimdi de durum farklı değil.

Evimin yüksek camlı arka kapısından içeri girdiğimde, giderek artan kıskançlığımın ana kaynağını mutfağında dikilirken buluyorum.

Bikinisinin küçük üçgenleri çok az şey örtüyor ve güneşten öpülmüş tenini ortaya çıkarıyor. İçeri girdiğimi duymuyor ve dikkati elindeki telefona kilitlenmiş durumda.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, anı istemeden de olsa dikkatimi çeken kızı gözlemlemek için kullanıyorum.

Parkelerime su bulaştırmamak için bir bulaşık havlusunun üzerinde duruyor ama işe yaramıyor. Ayaklarının dibinde küçük su birikintileri oluşuyor. Omuzlarına kadar uzanmayan siyah saçlarından sürekli bir damla geliyor. Bir damlanın göğsünden aşağı düşmesini izliyorum. Gözlerim vücudundan aşağı inen damlayı takip ediyor ve ancak parlak sarı pantolonunun bel bandında kaybolduğunda duruyor.

Kıza karşı hissettiğim istenmeyen arzu çirkin gösteriyor. Dişlerim öfkeyle sıkılıyor ve hiç çaba göstermeden derimin altına girdiğini fark ediyorum. Böylesine ulaşılmaz birinin bunu yapmasına izin verdiğim gerçeği beni daha da çileden çıkarıyor.

Başka bir adamı kıskanmak bir şeydir, kendi oğlunuzu kıskanmak tamamen başka bir şeydir.

Ve Indie Riverton'a baktığımda, oğlumun onu ilk kontrolsüzce kıskanıyorum ve elde ettiği ödülü tam olarak takdir etmediği için kızıyorum.

Şarkısını görmezden gelmem gereken bir siren.

O oynamak için can attığım güzel bir şey. Kırmak için benim olmayan bir oyuncak.

Sebep olduğu yersiz kıpırdanmaları gömüp, ona sahip olamayacağımı bilmenin kızgınlığa odaklanıyorum ve boğazımı sertçe temizliyorum.

Kehribar rengi gözleri ekrandan uzaklaşıyor ve beni burada dururken görünce belirgin bir şekilde açılıyor. "Bay Banes," diye soluk soluğa kaldı. "Sizi orada görmedim."

Bir adım öne kayıyorum, ellerim arkamda. "Yerlerime su damlatıyorsun."

Sözlerimi anlamamış gibi bana yavaşça göz kırpmıyor. Sonunda anladı ve hemen "*Kahretsin*. Çok özür dilerim. Telefonumu kontrol etmem gerekiyordu ve havlumu almayı unutmuşum." Ayaklarını küçük havlunun üzerinde tutarak mermer tezgahın üzerinde düzgünce katlanmış olan diğer bulaşık havlusuna uzanıyor. ", " diye söz veriyor.

Ben daha tek kelime edemedim çömeliyor ve parkenin üzerindeki su birikintilerini siliyor. Her temizlediğinde, sırlıklam saçlarından kaçan sudan bir başkası ortaya çıkıyor.

Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hizmetçinin bir yığın temiz havlu bıraktığını bildiğim çamaşır odasına doğru ilerliyorum.

Döndüğümde onu elleri ve dizleri üzerinde buluyorum, bu manzara ellerimin bükülmesine neden oluyor. Yaklaşarak havluyu parmak ucumla yüzünün önünde sallandırıyorum.

Indie'nin çenesi kalkıyor, gözlerimiz kilitleniyor. İncecik parmakları kolyenin etrafını sararken yüzünde gördüğüm en güzel kızarıklık yayılıyor.

teklif ediyor. "Teşekkür ," diye fısıldıyor mahcup bir gülümsemeyle.

Cevap vermiyorum ya da ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatmıyorum. Sadece alt dudağını nasıl dişlediğini izliyorum. Bu onu birçok kez gördüğüm gergin bir tik. Bunu Callan'ın ona bakmasını ya da onu onaylamasını beklerken yapıyor. İri gözleri ona bakıyor, sessizce orada olduğunu hatırlaması için yalvarıyor ama o asla hatırlamıyor.

Hiçbir zaman oğlumun özel hayatına müdahale eden biri olmadım ve doğrusu, elini tutmaya hiçbir zaman iyi yanıt vermedi. Bu hataları yapmalı ki onlardan ders alabilsin. Her şeyi berbat ettiğini çok geç anlayacak. Yine de ondan uzaklaşmasının metodik olarak planlanmadığına ikna olmuş değilim.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Diğerleriyle birlikte aşağıda olman gerekmiyor mu?" *Oğlumla birlikte.*

Ayağa kalkan Indie, saçlarındaki nemi için havluyu kullanıyor. "Güneşten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı." Yalan söylemeyi herkesten daha iyi beceriyor ama yalan söylediği kehribar rengi gözlerinden okunuyor. "Ve bütün gün annemin bu Pazar yapacağım bir gösteri atlama etkinliği hakkında bana geri dönmesini bekledim. Erkek arkadaşıyla şehir dışında, o yüzden ona ulaşmak çok zor."

Fark ettiğim bir başka şey de gergin olduğunda . Onda böyle bir tepkiye yol açmış olmam beni bu kadar memnun . Bu arzu ettiğim bir tepki değil ama yine de ondan tek bir şey bile istememeliyim.

"Binicilik takımımızdaki yeri onunla birlikte gelen bursu geri çevirdin, değil mi?" Okul kayıtlarına bakmak yetkimi kötüye kullanmaktı ama kıskançlığımın yanı sıra merakım da artmıştı. "Tam burs alabilecekken neden daha azını karşılayan liyakate dayalı bir bursu tercih ettin?"

Sorum Indie'yi şaşırttı. Ağız birkaç kez açılıp kapanıyor ve sonunda kelimelerini buluyor. "Senin üniversite rektörü olduğunu ve herkes hakkında her şeyi bildiğini hep unutuyorum."

"Herkes değil."

Ağız şakacı bir gülümsemeyle eğiliyor. "O zaman ben oldukça özelim, ha?"

"Hayır." Düzeltmem sert şekilde geldi ve gülümsemesini anında yok etti. "Oğlum bir öğrenci arkadaşıyla çıkıyorsa, ilgilenmeye meyilliyimdir. Evimde yabancıların olmasından pek hoşlanmıyorum ve Callan'ın eve getirdiği kızlarla ilgili kararları pek de ideal değil."

Lise son sınıftan sonra hızla düşüşe geçti ve Indie gibi birini seçmesine kısmen bu yüzden şaşırdım.

Callan'la çıkmaktan bahsedilince Indie'nin yüzü daha da düşüyor ve elleri hâlâ tuttuğu beyaz havlunun etrafında kenetleniyor. "*Doğru*, tabii ki." Başını sallıyor. "Bu mantıklı."

"Oğlumun geçmişteki fetihlerinden bahsetmek sizi üzüyor mu?"

"Beni üzdü mü? Hiç de değil." Indie olmadan alaycı bir ses çıkarıyor. Ağızını kapattığına bu onu bile şaşırtmışa benziyor. "Ben... Ben sadece herkesin bir geçmişi olduğunu biliyorum ve Callan da farklı değil." Kendini toparlamaya çalışıyor ama olan olmuş.

Bir cevap vermediğimde aramızda sessizlik çöküyor. Onun yerine, güzel yüzünün ardında sakladığı sırları ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Daha önceki soruma cevap vererek konuyu kapatıyor. "Bindiğim at sayesinde yaptığım işte iyiyim. Biz bir takımız ve onunla rekabet edemezsem, rekabet hiçbir anlamı kalmaz. Annem onu Seattle'a getirmeme izin vermezdi ve o olmadan

Neyse ki elim kolum bağılıydı. Okulun bana sunduğu bir sonraki en iyi seçeneği, yani başarı bursunu kabul ettim."

"Sanırım bu mantıklı. Bir hayvanla bağ kurmak uzun zaman alır ve bir kez kurulduktan sonra da kolay kolay değiştirilemez."

Indie az önce kartalla birlikte olduğum arka bahçeye doğru bakıyor. "Onunla bağ kurmanın ne kadar zaman aldığını hayal bile edemiyorum. Onun gibi bir hayvanı eğitmek için tek başına sabır bile çok zor olmalı. Bir altın kartal tam olarak *nasıl* eğitilir?"

Bu kadar yakınımda dururken gözlerimin bronz teninde gezinmesine ya da ciğerlerimin onu solumasına engel olamıyorum. Sürdüğü güneş kremi hindistan cevizi kokuyor ve yaz günlerini arka bahçemde uzanarak geçirdiği için burnunda hafif bir çil izi var.

"Onları neyin motive ettiğini bildikten sonra bir şeyi eğitmek kolaydır, Indie," diye başlıyorum, ses tonum niyet ettiğimden daha karanlık çıkıyor ama onun yakınlığı kararlılığımı yok ediyor.

Indie bunu anlıyor ve dişleri alt dudağını kemirmeyi bırakıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve aramızdaki hava aniden değişirken nefesi titriyor. Bana daha önce de bakmıştı ama sanki ilk kez beni *görmeye* gerçekten izin veriyor.

"Kartal için bu yiyecek vaadidir. Onu ödüllendirmeye devam ettiğim sürece, çağırdığımda gelecektir. İnsanlar da aynı şekilde kolaydır. Para, güç ya da seks isterler. Hangisini istediklerini öğrendiğinizde, tıpkı kartalın benimkini yediği gibi siz de onları avucunuzun içine alabilirsiniz."

Dudaklarını ayırmış, göğsü eskisinden daha hızlı kabararak bana bakıyor. Kendi kalbim göğsümde gümbürdüyor ve aklım, oyuncağım olsaydı ona yapacağım iğrenç şeylerle doluyor.

Indie sertçe yutkunuyor, boğazı düğümleniyor. "Hangisini arzuluyorsun?" diye cesaretle soruyor.

Elim uzanıyor ve kızaran yanağına yapışan ıslak saç telini kulağının arkasına itiyorum. "Sadece birini değil, hepsini istiyorum," diye duraksıyorum, elim teninde olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. "Ve daha azını kabul etmeyeceğim."

Zaten ateşle oynuyorum ve kuma çizilen çizgiyi takip ediyorum.

Canı .

Mesafemi korumam için milyonlarca neden var, en büyükleri Indie'nin Callan'ın kız arkadaşı ve benim üniversitemde öğrenci olması, ama bu beni durdurmuyor. Beni durduramaz.

Bir adım daha öne kayarak başımı eğiyorum. Tepki verdiğinin ve yaklaştığının farkında olup olmadığından bile emin değilim. Çenesi bana doğru eğiliyor ve aramızdaki mesafeyi daha da açıyor. Benden birkaç santim daha kısa ama titrek nefesini çenemde hissedebileceğim kadar yakınız.

"Sen de aynı derecede kolay olurdun," diyorum ona karanlık bir sesle, gözlerim pembe dudaklarına kayıyor. "Hangi ödülü arzuladığını anladığımda, seni de aynı şekilde itaatkâr yapabilirim. Tıpkı onun gibi, çağırdığımda geleceksin." Benim için bile bunun bir tehdit mi yoksa bir vaat mi olduğundan emin değilim. Belki de ikisinin karışımıdır. "Sadece aklımda tutmam gereken bir şey." Odaya girerken sahip olduğum kararlılığı arayarak kendimi bir kez daha sertleştiriyorum. "Lütfen bir dahaki sefere yanında bir havlu getir Indie. Yerlerimi mahvettiğini görmek istemem."

O cevap vermeden önce dönüp gitmem ikimiz için de en iyisi.

Astor ve Indie hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

**Kindle Unlimited ile Altın Kanatlar ve Güzel Şeyler'i Ücretsiz
Okuyun!**

OceanofPDF.com

İNCELEMELER

Siyah Kanatlar ve Çalıntı Şeyler'i okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Emeric ve Rionach'ı kadar seversiniz ve tüm sapkın kutularınızı işaretlemişimdir!

Lütfen Amazon, Goodreads ve/veya Bookbub'da bir yorum bırakmayı düşünün.

[Amazon'a buradan yorum bırakın](#)

+

[Goodreads'e yorumunuzu buradan bırakın](#)

+

[BookBub'a buradan bir yorum bırakın](#)

Instagram veya Tiktok'ta bir gönderi yaparsanız, görebilmem için beni etiketlediğinizden emin olun!

-kk

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce **okuyucularıma**, ben hayatımı sokarken yanımda oldukları ve bekledikleri için teşekkür etmeliyim. Bu son iki yayın arasında bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Arada büyük bir boşluk olduğunu biliyorum ve beni beklediğiniz için ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsiniz.

Jess & Tegan: Diğer tüm fikirlerimden önce bu kitabı yazmamı söyleyerek beni zorladığınız ve bu elimden tuttuğunuz için teşekkür ederim. Kendim bile inanmazken bana kelimelerimin güzel olduğunu için teşekkür ederim.

Greer: Sen her zaman benim bir numaram ve ihtiyaç duyduğumda sağduyulu sesim olacaksın.

Betalarıma: Cilasız çalışmamı okumak için zaman ayırdığınız ve onu güzelleştirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca, saçma zaman çizelgemle uğraştığınız için teşekkür . Hepinizin bir hayatı olduğunu ve meşgul olduğunuzu biliyorum, bu yüzden okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Rumi: Kızım... Beni müşterin olarak kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Seninle çalışmak inanılmazdı. Sana bu kitabın 60 bin kelime olacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Lmfao, üzgünüm yalan söyledim.

YAZAR HAKKINDA

USA Today Bestselling yazarı Kayleigh King, çağdaş ve paranormal romantizm yazarıdır. peşinizi bırakmayacak aşk hikayeleri yaratıyor.

Diyet kola ve soğuk bira bağımlısıdır, müzik paylaşmak onun sevgi dilidir ve ciddi anlamda filtreden yoksundur. Düşündüğü her şeyi genellikle söyler. Söylemezse de yüz ifadeleri onun yerine söyler. Şu anda Denver Colorado'da ikamet ediyor, kardan vebadan kaçır gibi kaçtığı için onu asla bir snowboard üzerinde bulamazsınız.

Kitaplar, müzik veya genel olarak hayat hakkında sohbet etmek ister misiniz? Facebook okuyucu grubuna katıldığınızdan ve onu Instagram'da takip ettiğinizden emin olun. DM'leri her zaman okurlarına açıktır.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

AYRICA KAYLEIGH KING TARAFINDAN

Kırık Kafiyeleer Altın

Kanatlar & Güzel Şeyler Siyah

Kanatlar & Çalıntı Şeyler

Kelebekler ve Kısır Yalanlar

Kızıl Taĕ Deti Kanlı Krallık

Gece Yarısı Kraliĕesi

Beyaz Kurt Kehanet Serisi

Kurt Baĕlı Ruh

Baĕlı Gölge

Baĕlı Ateş Baĕlı

Baĕımsız Kitaplar

Yıldırım Yakalamak

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

